

ĂN MẠNG TRONG VỎ THÚC

Melinda Leigh

Tiểu thuyết trình thám
Diệu Thư dịch

ĐINH TI BOOKS

NXB THANH NIÊN

Dành tặng Charlie.

*Sau hai mươi tư năm chung sống bên nhau, cuộc sống
của chúng ta đang trở nên tốt đẹp hơn từng ngày.*

CHƯƠNG 1

Haley thở hỗn hển, cố gắng hít không khí vào lồng ngực giống như một người vừa trồi được lên khỏi mặt nước sau khi bị chìm dưới đó quá lâu. Không khí đã được lưu thông, ý thức đã trở lại với một luồng cảm giác ập lên da cô và khiến cô thấy ngứa râm ran. Khi mở mắt ra, cô thấy đầu mình đau khủng khiếp. Mọi thứ trước mắt đều nhòe đi. Mắt cô hoa lên, nên cô vội vàng nhắm mắt lại.

Chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

Những ánh đèn sáng mờ mờ và âm nhạc ầm ĩ lóe lên trong đầu cô. Đó là sinh nhật của Piper, và Piper mời Haley đi nhảy để ăn mừng, mặc dù Haley thích được mặc đồ ngủ, ăn pizza và chơi điện tử hơn. Haley tình cờ gặp Noah và vài người bạn của anh. Cô và Noah đã gọi đồ uống và bánh nachos. Sau đó họ cùng nhảy.

Rồi sao nữa?

Cô chớp mắt. Trước mắt cô là một chiếc quạt trần mờ mờ và lả lẫm. Cái giường cô đang nằm không phải là giường của cô. Tim cô đập loạn nhịp, cô đưa mắt nhìn xuống cái gối bên cạnh. Hoàn toàn trống trải. Cô đang nằm trên giường của ai? Cảm giác hồi hận theo sau cơn đau đầu như búa bổ. Cô nhắm chặt mắt lại và thu chân, nằm co quắp nghiêng về một bên.

Đây là lý do cô không ham uống rượu.

Đây là lý do cô thích chơi điện tử hơn so với việc tự tập chơi bời.

Cô đã về nhà cùng Noah phải không nhỉ? Điều cuối cùng cô có thể nhớ ra là anh đã nói chuyện với cô, và anh mang cho cô ly cosmo thứ hai. Mặc dù cô không uống nổi những thứ có cồn nhưng hai ly chắc chắn không đủ để làm cho cô mất đi sự tỉnh táo. Cô chưa từng say xỉn kể từ khi học đại học. Cô đã thấm cảm giác say khướt trong suốt buổi *Đại hội tiệc rượu* năm nhất đại học.

Nhưng đó là trước khi cô bị ốm. Giờ cô hiếm khi uống rượu, và cô không bao giờ để mình uống quá đà.

Cơn đau đầu khiến cô choáng váng. *Chết tiệt!* Cô không hề say rượu. Cô cần phải uống thuốc, và để lấy thuốc, cô cần tìm cái ví của cô. Căn bệnh Addison ngu ngốc của cô chính là nguồn cơn của cơn đau đầu. Cô uống thuốc, sau đó gọi Uber và trở về nhà. Mọi thứ còn lại, cô sẽ xử lý sau. Mặc dù cô không định thả thính bất cứ ai, cô luôn mang thuốc dự phòng bên mình để dùng trong những trường hợp khẩn cấp.

Nhưng tối qua không phải là một trường hợp khẩn cấp. Cô đã trở về nhà cùng với một người nào đó. Nổi xấu hổ ập đến, để mặc cô trong lạnh lẽo và trống rỗng.

Cầu trời cho người đó chính là Noah.

Chắc là anh ấy. Piper hẳn sẽ không bỏ mặc Haley ở lại với một người lạ, cho dù Haley không phải là người bạn thân nhất ở cùng cô ấy tối qua. Cô nhú mào, cố gắng nhớ lại để xác định cô đã ở cùng Noah trong bao lâu trong suốt một đêm lang thang bên ngoài của một cô gái. Cô và cô bạn của mình luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Luôn luôn như vậy. Piper sẽ không để điều gì đó ngu ngốc như sự ghen tị nhỏ mọn phá vỡ những nguyên tắc liên quan đến sự an toàn của họ.

Phải không nhỉ?

Dù sao cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nhưng cô ghìm giọng cắn nhằn đó lại. Sau khi uống thuốc, đầu óc cô sẽ tỉnh táo và mọi thứ sẽ bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Cô mở mắt và chớp liên tục mấy lần. Nhưng mọi thứ vẫn mờ mờ ảo ảo. Ánh sáng len lỏi qua những tấm rèm cho cô biết rằng giờ đang là ban ngày. Mất nước là triệu chứng điển hình của căn bệnh của cô. Chiếc ví của cô đang nằm trên cái bàn đầu giường, bên cạnh một chai nước đã uống một nửa. Cô đưa tay với cái ví và tìm điện thoại. Cô không thấy nó đâu cả, nhưng cô nhìn thấy cái lọ có dán đơn thuốc của mình. Cô nuốt một viên thuốc và uống cạn chai nước.

Một cái phong bì trên bàn đầu giường khiến cô chú ý. Cô đưa tay

với lấy nó. Qua khung cửa sổ trong suốt, cô thấy một nhãn dán ghi *Noah Carter* phía trên một địa chỉ ở Grey's Hollow.

Cô thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù họ mới chỉ gặp nhau vài lần nhưng phản ứng hóa học giữa họ xảy ra rất rõ ràng. Anh là một nhân viên thiết kế website rất dễ thương, từng tư vấn cho ngân hàng nơi cô làm điều phối viên truyền thông xã hội.

Haley hoàn toàn mù tịt về máy tính.

Sự tập trung của cô chuyển sang một chất gì đó khô cứng trên tay. Haley xòe bàn tay lên trước mặt. Thứ gì đó tối màu, khô cứng và trông giống như gỉ sét dính trên những ngón tay của cô. Vài giây sau điều có thắc mắc trở nên rõ ràng.

Máu?

Sự hoài nghi thoáng qua trong đầu cô. Cô đứng bật dậy, chuyển động đột ngột này khiến bụng dạ cô nôn nao. Cô đưa mắt nhìn khắp cái giường. Những vết màu gỉ sét cũng có ở trên giường, mặc dù màu đỏ thẫm rất khó nhìn rõ trên ga trải giường màu ghi xám. Không thể khác được, đó chắc chắn là máu. Nỗi sợ hãi ập đến. Tim cô đập dồn dập với tốc độ gấp đôi. Cô lật bàn tay của mình lại nhưng không thấy có vết cửa nào trên da, cũng không cảm thấy đau do bị vật gì đó sắc nhọn cửa vào cơ thể.

Cô nuốt khan và cảm thấy vị chua ở cổ họng. Sao chuyện này có thể xảy ra chứ? Chắc cô đang trong cơn ác mộng.

Nỗi hoảng sợ tăng dần, Haley tránh xa khỏi thành giường, khỏi những vết máu càng xa càng tốt. Nhưng không có cách nào để trốn tránh khỏi chúng cả. Trong tâm trạng sợ hãi, cô nhìn khắp người mình một lượt. Cô không mặc gì trên người cả, bàn tay, cánh tay và chân cô đều có nhiều vết máu đã khô. Sự hoảng sợ tăng lên gấp bội khi cô cố gắng tìm kiếm vùng da bị thương của mình. Cô phát hiện một vết thương trên cánh tay, nhưng vết thương đó không thể chảy nhiều máu đến nỗi dính lên giường thế kia được.

Nếu đó không phải máu của cô thì là của ai?

Của Noah ư?

Cảm giác ớn lạnh lan xuống tận chân. Cô run rẩy bò đến bên thành giường.

Chiếc giường đôi đối diện tủ quần áo và cái ghế. Trên bức tường phía bên trái cô, hai cánh cửa đang mở toang. Một cánh cửa dẫn vào hành lang. Qua cánh cửa còn lại, cô thấy tủ quần áo, những chiếc áo sơ-mi nam được treo thành một hàng ngay ngắn bên trong, một số cái vẫn còn đựng trong túi nhựa trong suốt của tiệm giặt khô.

Cô bò ra khỏi giường, chân cô run lẩy bẩy và bước đi yếu ớt, miệng cô thì khô khốc do sợ hãi và mất nước. Không khí lạnh giá ủa vào theo đường cửa chính. Cánh tay cô nổi da gà. Điện thoại của cô ở đâu nhỉ? Cô quỳ gối trên tấm thảm và cúi xuống tìm dưới gầm giường. Bụi. Một chiếc tất.

Và nhiều máu hơn nữa.

Những giọt máu màu gỉ sét nhỏ thành vệt dài từ tấm thảm màu xám nhạt đến cánh cửa đang mở toang. Mặc dù không nhớ rõ nhưng cô biết những giọt máu này chảy xuống từ hai bàn tay cô.

Cô đứng lên, tiến hai bước về phía cửa sổ và chăm chú nhìn xuyên qua tấm rèm. Một thảm cỏ dài và một lối đi dốc về phía con đường cách nơi cô đang đứng khoảng ba mươi mét. Có một ngôi nhà nhỏ màu đỏ ở phía bên kia đường.

Quay người lại, cô rón rén bước đi trên đôi chân trần đến cửa ra vào rồi đi vào một hành lang thậm chí còn lạnh hơn. Tim cô đập thình thịch như trống dồn, đủ mạnh để cô cảm thấy xương ức và cổ họng rung lên bần bật. Phòng tắm nằm ngay bên ngoài phòng ngủ. Bên trong được lát gạch trắng, trông sạch sẽ và hoàn toàn trống trơn. Cô đưa mắt nhìn vào một lối đi dẫn đến phòng ngủ thứ hai được trang bị đồ đạc như một văn phòng tại nhà. Không có ai bên trong cả.

Ánh mắt cô hướng về những vệt máu ngoằn ngoèo theo lối đi xuống tiền sảnh.

Cô dừng lại và lắng nghe. Có ai ở đây không? Một vài giây trôi qua, chỉ có tiếng nhịp tim của cô vọng lại. Tất cả những gì cô có thể

nghe thấy là tiếng ro ro ở phía xa của một chiếc máy thổi lá từ bên ngoài vọng lại. Không có âm thanh nào phát ra từ bên trong ngôi nhà này cả.

Dù điều cô sắp phát hiện ra ở cuối lối đi kia là gì đi nữa thì đó cũng không phải chuyện gì tốt đẹp cả. Nhưng cô không thể ngăn bản thân mình lại được. Những bước chân của cô tạo thành một đường song song với vệt máu. Không khí trở nên lạnh hơn, và những đốm màu gỉ sét trở nên dày đặc hơn. Kết lại thành một cụm.

Dường như máu đã nhỏ ít đi khi cô đi về phía phòng ngủ.

Hành lang mở dẫn vào phòng khách. Cô đưa mắt hướng về phía đồ đạc và tấm thảm. Chiếc váy màu đen của cô nằm rúm ró trên sàn nhà. Đôi giày cao gót của cô ở dưới gầm bàn cà phê. Cô đi vào phòng, cầm cái váy lên, mặc nó lên người. Chiếc váy bó sát, đã được Piper khen ngợi vì nó khiến cô trở nên nóng bỏng tối hôm trước, nhưng lại khiến cô cảm thấy bức bí và không thoải mái. Tốt hơn ở trần, nhưng cái váy quá thiếu vải nên cũng chẳng thể giúp cơ thể chống lại thời tiết lạnh giá và ẩm ướt đầu tháng Ba ở một bang miền Bắc như New York là bao.

Hay đó là do cảm giác rằng cô dễ bị tổn thương ghê gớm.

Vệt máu dẫn cô đi qua cánh cửa dẫn ra phía sau của ngôi nhà, phía đầu gió. Cô bước lên thềm cửa nhà bếp, thứ xuất hiện trước tầm mắt khiến cô đứng khựng lại như thể cô đang bước trên nền xi măng ẩm ướt và bị lún sâu xuống đó.

Máu.

Vệt màu gỉ sét dẫn đến một vũng máu lớn trông rất ghê trên những viên đá lát sàn màu xám. Ở giữa vũng máu là một con dao.

Một hình ảnh chột lóe lên trong đầu cô, và cô biết con dao này từng nằm trong tay mình.

Một vệt máu khác dẫn ra bên ngoài cánh cửa đang để mở. Vệt máu này không có những đốm, giọt mà là một vệt dài. Qua lối cửa ra vào, Haley có thể thấy một cái sân sau rộng và rừng cây ở phía xa.

Máu chảy khắp thềm cửa và tiếp tục dẫn đến hiên nhà.

Đôi chân cô sợ hãi ngập ngừng không muốn bước tiếp thì cô bị trượt chân ở cửa sau. Tại bậc thang cuối cùng của hiên nhà, cô thấy anh.

Không.

Hơi thở của cô như mắc nghẹn nơi cổ họng. Cô khụy gối. Bầu trời chao đảo. Cô bám vào thành lan can để cố đứng vững.

Rõ ràng Noah đã bò hoặc lết ra đây, anh đã rẽ phải, về phía ngôi nhà gần kề, nhưng không thể di chuyển được xa. Anh đã ngã sõng soài, hai tay giơ về phía trước. Đôi mắt anh, trước đây có màu nâu ấm áp, giờ đây trông vô hồn và có màu mờ đục. Anh đang mặc chiếc áo phông in hình Doctor Who kỳ cục và khó hiểu mà chỉ vừa tối qua thôi cô còn nghĩ nó thật đáng yêu. Cái áo ướt sũng, khiến con tàu TARDIS gần như không thể nhận ra.

Chết lặng, cô quỳ sụp xuống bên cạnh xác chết. Cái rét không thể hiện rõ ràng trên khoảng da chân không được quần áo che chắn. Cô đưa một tay về phía Noah. Cô vén phần tóc xoà xuống trán của anh. Một con bọ bò qua khuôn mặt anh. Cô vội rút tay lại như thể bị bỏng.

Cô ngồi xồm lên. Thở hỗn hển, cô nhìn xuống lòng bàn tay đang xòe ra của mình và thấy có máu trên đó. Một tiếng thét lớn như muốn xé toạc cổ họng.

Mình đã làm gì thế này?

CHƯƠNG 2

“Lincoln Sharp, thám tử tư.” Đóng cửa lại vào một ngày lộng gió của tháng Ba, Sharp đánh giá người phụ nữ trong phòng nghỉ giải lao của Văn phòng Thám tử Sharp. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Tên tôi là Olivia Cruz. Anh có thể gọi tôi là Olivia.” Cô cởi chiếc áo khoác ka-ki của mình ra. Chiếc quần màu đen và áo sơ-mi màu xanh lam nhạt phối với nhau khiến cho người mặc toát ra vẻ thanh lịch. Cô không cao, ngay cả khi đã đi giày cao gót. Đôi mắt màu tối, mái tóc màu nâu đậm và làn da màu ô liu cho thấy cô có lẽ là người lai Tây Ban Nha hoặc Bồ Đào Nha. “Tôi đang tìm cô Morgan Dane.”

Morgan, một cựu công tố viên đã chuyển sang hành nghề luật sư bào chữa cho tội phạm, thuê văn phòng trong ngôi nhà hai tầng của Sharp.

“Sáng nay cô Dane không có ở đây. Cô nên gọi điện và đặt lịch hẹn gặp từ trước.”

“Tôi đã thử làm như vậy.” Olivia đút tay vào túi quần và rút ra một tấm danh thiếp. “Cô ấy không trả lời tin nhắn của tôi.”

Sharp đọc thông tin trên tấm danh thiếp cô vừa đưa cho ông.

“Cô là phóng viên?” Ông nói với thái độ khinh khỉnh.

Nếu cô nói trước với ông rằng cô là phóng viên trong màn tự giới thiệu về mình lúc này, ông đã không để cô đi vào bằng lối cửa trước. Nụ cười nhạt của cô cho thấy cô hiểu điều này.

Chết tiệt! Đến tuổi này rồi mà ông còn bị một cô nàng xinh đẹp qua mặt.

“Phải.” Cô khẽ gật đầu, hoàn toàn phớt lờ thái độ coi thường lộ liễu qua giọng nói của ông. “Nhưng hiện tại, tôi đang viết một cuốn sách về vụ án có thực liên quan đến vụ bắt cóc cô Chelsea Clark.”

Vài tháng trước, Morgan đã được chồng của Chelsea Clark thuê. Sau đó, Morgan đã thuê Văn phòng Thám tử Sharp điều tra tung tích của người phụ nữ bị mất tích. Người đàn ông bắt cóc Chelsea đã tự tử trong tù, do đó sắp tới Morgan sẽ không phải tham gia bất kỳ phiên tòa xét xử nào và cô sẽ có thời gian thảo luận về vụ này. Nhưng Sharp vẫn có cảm giác không chắc Morgan sẽ tiết lộ câu chuyện với một phóng viên nào đó. Cô tôn trọng vấn đề riêng tư của nhà Clark, và thẳng thắn mà nói, vụ này rất ghê rợn. Ai lại muốn đào bới nó trở lại chứ?

Chỉ có thể là một phóng viên muốn làm tiền trên sự đau khổ của người khác mới muốn làm thế, chính xác là như vậy.

Sharp đi ra phía cánh cửa, chỉ mong thoát khỏi người phụ nữ này. "Nghe này, Cô Cruz..."

"Olivia..." Cô nói.

Sharp không để tâm đến sự điều chỉnh cách ông gọi tên cô. Cách tốt nhất để đối phó với cánh nhà báo chính là thái độ dứt khoát thẳng thừng.

"Tôi sẽ không can thiệp vào quyết định của cô Dane." Ông nói. "Tôi sẽ chuyển cho cô ấy danh thiếp cùng lời nhắn của cô."

Nhưng cô vẫn đứng ì ra. "Hiện tại cô ấy đang là luật sư bào chữa cho Roger McFarland."

Morgan mới chỉ nhận vụ này cách đây vài ngày, và đây cũng không phải vụ án đặc biệt nghiêm trọng. Chuyện cô Cruz đã biết về vụ án khiến ông khựng lại. Thế nhưng ông vẫn giữ im lặng. Một lần nữa, Morgan đã thuê Văn phòng Thám tử Sharp làm cộng sự. Là thám tử do cô thuê, ông bị ràng buộc bởi các điều khoản về bảo mật thông tin của khách hàng.

"Anh không cần phải trả lời." Cô Cruz vẫy tay chào ông. "Tôi có một số thông tin về anh McFarland mà cô Dane muốn biết."

Sharp nghiêng rằng. "Làm cách nào cô có được thông tin này?"

"Tôi có nguồn riêng của mình."

Bực bội, Sharp nhìn cô bằng ánh mắt chất vấn, sản phẩm phụ từ

công việc của một cảnh sát lâu năm của ông. Nhưng rõ ràng cô không bị hành động khiếm nhã của ông hăm dọa.

Không chút lúng túng, cô tiếp tục với giọng điệu lạnh lùng: "Tôi sẽ cung cấp thông tin này cho cô Dane như một minh chứng cho lòng trung thành tuyệt đối."

Trong lòng Sharp chất chứa nghi ngờ. Ông vốn không có chút thiện cảm nào đối với cánh phóng viên. Bởi họ luôn tọc mạch những chuyện không phải của họ, công bố những thông tin nhạy cảm và nói chung là làm cản trở công việc điều tra. Với tư cách là một luật sư bào chữa, bản thân Morgan đã tự mình nếm trải những khó khăn gặp phải với cánh truyền thông. Không có gì đáng ngạc nhiên khi cô không nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào từ các đối tượng làm việc trong giới báo chí.

"Không có bất kỳ sự ràng buộc nào cả." Olivia nhìn ông chăm chăm.

Ông có một bộ cảm biến rất nhạy cảm với những câu chuyện được thêu dệt nên, nhưng ông không cảm thấy sự gian xảo ở cô. Thế nhưng, vừa rồi cô đã diễn đủ xuất sắc để bước qua cánh cửa, vào bên trong ngôi nhà, phải không nhỉ? Điều này không thường xuyên xảy ra lắm.

Và cô là *phóng viên*.

"McFarland đã nói dối trong suốt buổi xét xử." Giọng Olivia chuyển sang nghiêm túc.

Sharp giữ nguyên vẻ mặt cảnh giác của một cảnh sát.

Nhưng *vớ vẩn* thật.

Cô Cruz nghiêng đầu, như thể đang cố gắng nhìn xuyên qua thái độ lạnh lùng, sắt đá của ông. "Tôi biết anh thường xuyên hợp tác với cô Dane. Tôi cũng biết anh và cộng sự của anh thường hay nói chuyện với đoàn luật sư của Roger McFarland, vì vậy tôi cho rằng anh được thuê để xử lý vụ này."

"Cô có vẻ biết khá nhiều về chúng tôi."

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên nụ cười giễu cợt. Sau đó vẻ mặt cô

ngghiêm túc trở lại. “Lời khai man của khách hàng sẽ khiến luật sư bào chữa rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan khi làm trái với đạo đức nghề nghiệp của mình để bào chữa cho họ.”

Morgan là người rất coi trọng đạo đức nghề nghiệp.

Sharp thở dài. “Nếu cô cung cấp thông tin cho tôi, tôi sẽ chuyển đến cô ấy.”

Olivia mỉm cười như thể đang cân nhắc đề nghị của ông. Sau đó, cô gật đầu. “McFarland đã bị kết án vì phạm trọng tội sáu năm trước tại bang Florida.”

McFarland đã không được ghi danh vào danh sách cư dân của bang Florida theo các địa chỉ cũ mà anh ta từng sinh sống trước đó. Các thám tử tư không được phép tiếp cận các *Cơ sở dữ liệu tội phạm quốc gia* của FBI mà phải dựa vào các nguồn ở địa phương. Sharp đã phải chạy vạy khắp nơi để tìm kiếm những hồ sơ ghi chép về vụ án của McFarland tại bang New York. Ông cũng đã kiểm tra những hồ sơ về vụ bắt giữ với văn phòng cảnh sát quận và những hồ sơ bản kết án với quận Randolph. Chẳng chóng thì chầy, Sharp cũng sẽ phát hiện ra thông tin trống về nơi cư trú và bản kết án trọng tội, nhưng việc tìm kiếm sẽ mất rất nhiều thời gian.

“Anh ta đã tấn công bạn gái do ghen tuông khi cô ấy đòi chia tay.” Olivia nói. “Anh ta đánh đập cô ấy khá tàn bạo. Nhưng trong suốt phiên xét xử tại New York, anh ta đã không thừa nhận bản án trọng tội.”

Bởi vì McFarland biết rằng bản án trước đó cho tội danh bạo hành tương tự sẽ tước mất cơ hội được bảo lãnh. Bản kết án bạo hành tại bang Florida tương đương với tội tấn công người khác ở bang New York. Lệnh bảo lãnh sẽ được cân nhắc sau phiên xét xử sơ thẩm sáng nay. Các bản cáo trạng cũ là một trong số những yếu tố chính khi cân nhắc ban hành lệnh bảo lãnh của tòa. Sharp biết Morgan sẽ không nói dối tại tòa án, nhưng nhiệm vụ của cô là làm mọi thứ trong quyền hạn của mình để biện hộ cho McFarland. Khai báo với hội đồng xét xử về trọng tội trước đây sẽ không có lợi cho thân chủ của cô. Đây quả là một tình thế tiến thoái lưỡng nan liên quan đến

vấn đề đạo đức nghề nghiệp.

“Anh ta có phải ngồi tù không?” Sharp hỏi.

Cô lắc đầu. “Anh ta đã thương lượng, được hưởng án treo và trả tiền phạt. Bạn gái của anh ta từ chối làm chứng.”

Chắc hẳn cô ấy quá sợ hãi.

Do cả công tố viên và phía luật sư bào chữa chỉ xử lý vụ án của McFarland trong vòng vài ngày nên không có bên nào hoàn thành việc điều tra của mình cả. Morgan thậm chí còn chưa kịp khai thác hết hồ sơ vụ án. Chín mươi phần trăm các vụ án được quyết định bởi sự thương lượng giữa công tố viên và bị cáo. Không có ai quan tâm đến việc chuẩn bị hồ sơ vụ án trừ khi họ là người phải xuất hiện trong phiên xét xử. Sở cảnh sát quận và văn phòng công tố lẽ ra phải phát hiện ra bản án tại bang Florida nhưng đôi khi, các tình tiết bị xáo nhãng đi bởi số lượng vụ án quá lớn của hạt.

“Cô còn thông tin gì khác cần nói thêm không?” Sharp hỏi.

“Chỉ có thế thôi.” Cô mím môi đầy vẻ kiên quyết. “Tôi không thể thản nhiên ngồi một chỗ khi biết thông tin này. Nguồn thông tin của tôi tại phòng xét xử cho biết buổi sơ thẩm của McFarland được vào sổ ghi án tầm giữa sáng và sẽ có thể được xét xử từ mười giờ ba mươi cho đến mười một giờ.”

Sharp đưa mắt nhìn đồng hồ. Chín giờ.

Cô tiếp tục: “Tôi và anh sẽ chờ ở đây cho đến mười giờ, sau đó tôi sẽ gọi đến văn phòng công tố. Trợ lý công tố Esposito sẽ biết về lời khai man của McFarland trước phiên xét xử ngày hôm nay.”

Điều đó có nghĩa rằng Sharp không thể đặt vấn đề đạo đức nghề nghiệp của Morgan lên trên hết và đơn giản là không nói cho cô biết những gì khách hàng của cô nói đều là dối trá. Cô sẽ bị đánh úp tại tòa.

“Cô chu đáo quá.” Ông lạnh lùng nói.

Vẻ bức bối ánh lên trong mắt cô. “Hãy nghĩ về những gì anh muốn ở tôi. McFarland đã nói dối thẩm phán dù biết sự thực sẽ được sáng tỏ trước phiên xét xử của anh ta. Ông có thực sự nghĩ anh ta

sẽ xuất hiện tại phiên tòa không?”

Sharp ngẫm nghĩ. Cô nói đúng, nhưng ông không định thú nhận điều đó với cô. Vụ án McFarland sẽ không được xét xử trong nhiều tháng. Anh ta có tiền và có động cơ để bỏ trốn.

“Anh ta đã hai lần phạm trọng tội.” Cô siết chặt thắt lưng quanh eo với một tiếng tách khó chịu. “Ngựa quen đường cũ. Anh ta sẽ tiếp tục phạm tội. Tôi không muốn có thêm một nạn nhân nào nữa.” Cô ngẩng mặt lên và ánh mắt họ giao nhau. Cô nhìn sâu vào mắt ông, nét mặt cô dịu lại. “Và anh cũng không muốn thế.”

Chết tiệt. Cô cũng nói trúng tim đen của ông. Làm luật sư bào chữa cho bị cáo thực sự cũng có rất nhiều bất lợi.

“Tôi sẽ chuyển thông tin của cô đến cô Dane.” Sharp mở cửa, ám chỉ cuộc thảo luận giữa họ đến đây đã kết thúc. Ông không muốn lãng phí thời gian thêm nữa. Morgan cần biết sự thật, *sau khi* ông đã xác nhận rằng điều đó là chính xác. “Cảm ơn cô, cô Cruz.”

“Olivia.” Cô sửa lại. Khóe miệng cô khẽ cong lên. Cô quay gót, bước qua thêm cửa và hướng về phía chiếc xe Prius màu trắng đang đỗ ở lề đường.

“Tạm biệt, cô Cruz.” Sharp đóng cửa sau tiếng cười nhẹ của cô.

Ông vội vã đến phòng làm việc. Hai cuộc gọi và mười phút sau, ông đã xác nhận rằng Roger McFarland thực sự đã phạm tội bạo hành tại bang Florida.

Khách hàng mới của Morgan là một kẻ đê tiện khai man trước tòa.

Có thể cô sẽ sa thải ông. Sharp không muốn góp phần tích cực trong việc đưa McFarland tránh khỏi trại giam. Chàng công tử bột này xứng đáng sống sau song sắt nhà tù. Nhưng Sharp hiểu lý do tại sao Morgan lại chấp nhận hắt ta với tự cách là một khách hàng. Hắt đã giúp cô kiếm được khoản lời lớn. Sự non nớt thiếu kinh nghiệm của cô đã được chứng minh qua một vài vụ án từ thiện. Cô phải lo chuyện học hành cho ba đứa con. Cô xứng đáng và cần được trả thù lao cho công việc của mình. Tại sao dường như chỉ có những kẻ xấu xa mới đủ tiền để trả cho một luật sư tốt chứ?

Dù trong suốt năm năm hành nghề thám tử tư, Sharp đã tham gia vào nhiều vụ án rất khó chịu, nhưng việc Morgan phải biện hộ cho những kẻ đề tiện vẫn có vẻ tệ hơn nhiều. Cô quá xuất sắc để phải làm luật sư bào chữa cho một tên cặn bã như McFarland. Nhưng giờ đây Sharp cần dẹp bỏ thái độ phán xét của ông đi và để cô biết rằng vụ án mà cô đang theo đuổi đáng bị vút vào nhà xí.

Ông bấm số gọi cho Morgan. Không thấy cô trả lời, ông bèn gọi cho Lance.

“Cháu đang ở đâu thế?” Ông hỏi ngay khi thấy Lance bắt máy.

“Bên ngoài tòa án và đang nói chuyện điện thoại ạ.”

“Morgan đang ở đâu?”

“Bên trong, nói chuyện với McFarland trước khi đến lượt vụ án được xét xử. Cháu đã gặp trợ lý công tố quận ở sảnh. Anh ta đang đi về phía Morgan. Nếu họ thương lượng suôn sẻ, chúng cháu có thể rời khỏi nơi này sớm thôi. Cô ấy nên xong việc với McFarland càng sớm càng tốt.”

“Đồng ý.” Sharp tóm tắt sơ lược những gì cô phóng viên kia đã nói với ông.

“Cháu sẽ đi tìm cô ấy. Nói chuyện với bác sau nhé, bác Sharp.” Lance cúp máy.

Sau đó, Sharp tiếp tục với công việc của mình. Ông cần phải làm báo cáo, cần phải gửi hóa đơn, và thanh toán hoá đơn. Âm thanh của cánh cửa ô tô đóng lại khiến ông chú ý. Ông nhìn ra ngoài qua cửa kính.

Một chiếc xe mui kín hiệu Mercedes đang đỗ ở lối vào tòa nhà. Một người phụ nữ xuống xe và bước về phía tòa nhà. Cô ta cúi đầu xuống nhìn chiếc điện thoại, nhưng ở cô ta có điều gì đó quen quen. Ông đi vào sảnh và mở cửa trước.

Người phụ nữ cất chiếc điện thoại vào trong chiếc ví và ngược mặt lên. Bên dưới mái tóc ngắn màu đỏ dựng ngược là khuôn mặt nhợt nhạt và đôi môi mím chặt. Ánh mắt họ giao nhau, và ông suyết nửa vấp ngã khi nhận ra người đó.

Không thể nào. Nhưng ông biết đúng là người đó. Sau ngần ấy năm... "Xin chào, Lincoln." Người đó nói.

CHƯƠNG 3

“Tôi thuê cô để xử lý ổn thỏa vụ này.”

Tại hành lang bên ngoài phòng xử án, Morgan Dane nhìn chăm chăm vào khách hàng của cô. Roger McFarland là chủ sở hữu của công ty *Kiến tạo cảnh quan McFarland*. Từ cái đầu tóc đỏ được cắt sát chân đến thân hình trông như cái trụ nước cứu hỏa của hắc đều có dáng vuông vức, hắc không phải là một người đặc biệt to lớn, nhưng cơ thể săn chắc đến mức tạo ấn tượng rằng hắc đã chuyển một khối lượng đất lớn trong suốt ba mươi lăm năm cuộc đời của mình.

Cô dịu giọng khi ba vị luật sư đang vội vã lướt qua họ. “Tôi đã nói với anh rằng những tội danh này không dễ gì chối bỏ được.”

McFarland phớt lờ lời cô nói bằng cách xua bàn tay đầy đà và đầy vết chai. “Tôi sẽ trả tiền cho bất cứ mức phạt nào. Chỉ cần cô giúp tôi tránh xa khỏi nhà tù.”

Với một tài khoản ngân hàng được thổi phồng lên ngang ngửa với bản ngã của mình, McFarland đã quen với việc dùng tiền để dàn xếp những rắc rối. Trong lần đầu tiên hắc đến văn phòng của cô và cô nhận lời bào chữa cho hắc, hắc tỏ ra rất ăn năn, gần như là xấu hổ về hành vi của mình. Nhưng sau đó, cô hoài nghi mạnh mẽ rằng tất cả đều là diễn xuất của hắc.

“Anh bị cáo buộc cố ý giết người.” Morgan nói. “Chúng tôi vẫn đang trong quá trình điều tra, nhưng chứng cứ mà tôi phát hiện ra cho đến nay đều rất thuyết phục.”

Làm cách nào cô có thể khiến hắc ta hiểu ra rằng tiền không phải là chiếc chìa khóa vạn năng có thể giải quyết mọi vấn đề đây? Hắc ta đã đi quá giới hạn.

“Đó là lý do tại sao tôi viết cho cô một tờ séc có giá trị lớn như

thế." McFarland khoanh tay trước ngực và nheo mắt lại. Một điều chắc chắn - McFarland sẽ không ra hầu tòa. Hẳn ta không phải người sắc sảo đủ để lay chuyển bồi thẩm đoàn. Hẳn trông dữ dằn như xã hội đen vậy.

Và hẳn có vẻ rất thích việc đó.

Là một cựu công tố viên chuyển sang hành nghề luật sư biện hộ, Morgan đã xử lý một vài vụ trọng án trong sáu tháng vừa qua, nhưng cô vẫn đang thích nghi với vị trí đối lập ở phòng xử án.

"Và công việc của tôi là nói cho anh biết sự thật." Cô nói.

"Cô đã giúp đưa trẻ đó được về nhà vào hồi tháng Chín." McFarland nhún vai. "Giờ hãy làm vậy với tôi đi."

Đứa trẻ đó vô tội, trong khi McFarland đã bị bắt khi đang đứng trên một người đàn ông đã bất tỉnh, chính là bạn trai mới của vợ cũ của hẳn, người đã bị hẳn hành hung trước sự chứng kiến của hàng tá người. Với vụ án của McFarland, Morgan sẽ tranh luận về tính chấp nhận được của các bằng chứng và tránh mọi tội danh. Cô đang xem xét từng tình tiết của vụ án một cách hết sức kĩ lưỡng để bác bỏ lời buộc tội của công tố viên. Hầu hết các khách hàng của cô đều thề thốt rằng họ vô tội. McFarland thì không. Ít nhất hẳn biết cách giữ mồm giữ miệng khi cảnh sát cố gắng thẩm vấn hẳn.

"Vụ án của anh hoàn toàn khác." Morgan vén tay áo khoác lên lên để xem giờ. Chín rưỡi. Vụ án của McFarland sẽ được gọi vào phòng xét xử trong vòng một giờ nữa. Cô hy vọng sẽ tiếp cận được trợ lý công tố trước khi họ lên tòa.

"Hãy cứ làm công việc chết tiệt của cô đi." McFarland cau kinh nói.

Morgan phớt lờ sự cộc cằn của hẳn. Cô không cần phải thích McFarland vì là luật sư bào chữa cho hẳn. Nhiệm vụ của cô là khiến trợ lý công ty chứng minh từng tội danh một. Nhưng một vụ án giống như thế này khiến cô cảm thấy hoài niệm quãng thời gian làm việc ở văn phòng công tố và ý niệm về đạo đức nghề nghiệp cao cả mà cô từng mang.

Tuy nhiên, giờ đây cô nhận ra rằng ý niệm đó chỉ là sự hoang

tưởng. Làm việc cho bên bị cáo trong phòng xử án đã dạy cô rằng hệ thống pháp luật này có nhiều lỗ hổng hơn cô tưởng, và củng cố thêm nguyên tắc cơ bản của Luật pháp Hoa Kỳ: mọi người đều vô tội cho đến khi họ được chứng minh là có tội.

Một chuyển động ở cuối đại sảnh làm cô chú ý. Thám tử tư Lance Kruger lách qua đám đông để đi về phía cô, mái tóc ngắn vàng hoe của anh cao hơn hẳn đám đông. Anh mặc một bộ com-lê màu xanh lam đậm thường được dành riêng cho các buổi xét xử, và thực sự anh mặc nó rất đẹp.

Mặc dù cô quyết tâm giữ mối quan hệ giữa họ thật nghiêm túc khi làm việc nhưng cô không thể không lấy làm lạ về những gì cô cảm nhận về anh chỉ sau sáu tháng gần gũi. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ tìm thấy tình yêu một lần nữa sau khi chông qua đời. Nhưng trái tim cô cảm thấy ấm áp mỗi khi Lance ở bên cạnh.

“Xin lỗi anh một phút nhé.” Cô rời khỏi chỗ McFarland để đến bên Lance ở phía bên kia của hành lang rộng. Cao khoảng một mét tám mươi trong đôi giày cao gót, thế mà cô vẫn thấp hơn anh vài xăngtimét.

Cô ghé sát tai anh. “Có tin tốt lành nào từ các nhân chứng không?”

Một vài người đã nói rằng McFarland đã đe dọa sẽ giết người đàn ông kia. Morgan hy vọng vài ba người trong số ấy sẽ rút lại lời khai của họ.

“Chưa đâu.” Đôi mắt màu xanh của Lance lộ vẻ chán nản. “Họ đều chắc chắn rằng hẳn đã nói sẽ giết ‘tên khốn’ đó.”

Hiện tại, thứ duy nhất mà cô có thể dùng để biện hộ là một sai sót khi biên chép lệnh lục soát. Cảnh sát đã tìm ra bằng chứng rằng McFarland đã tự chế tạo vũ khí của mình, một chiếc dùi cui, trong nhà để xe ô tô, cùng với biên lai thu tiền mua nguyên liệu thô cho thấy hẳn đã lên kế hoạch tấn công vài ngày trước khi ra tay. Hành động có chủ tâm là yếu tố chính để kết tội giết người. Nếu không phát hiện bằng chứng trong quá trình lục soát, vụ này sẽ dễ xoay chuyển hơn.

Bụng dạ Morgan bồn chồn vì cảm giác ngột ngột. Trước khi bị chết trong khi làm nhiệm vụ, cha của cô là một cảnh sát. Ông của cô là một cựu cảnh sát đã về hưu. Anh trai của cô đang làm việc tại Đội Chiến thuật và Vũ khí Đặc biệt thuộc Sở Cảnh sát thành phố New York. Một người em gái của cô là điều tra viên ở Scarlet Falls. Và người em gái còn lại là nhà tâm lý học pháp chứng, và trước khi cuộc sống của cô bị chao đảo bởi cái chết của chồng cô, Morgan đang là một công tố viên tại Albany. Các thế hệ nhà Dane đã cố gắng, thậm chí là hy sinh mạng sống của mình để đưa những tên tội phạm vào sau song sắt nhà tù. Cảm giác của cô với vai trò luật sư bào chữa đã hoàn toàn bị xáo trộn.

Cô cố gắng gạt bỏ cảm giác này. Cô chia tay văn phòng công tố vào mùa thu năm ngoái, khi nhận lời làm luật sư bào chữa cho người hàng xóm của mình. Đây là công việc duy nhất dành cho cô hiện giờ. Cô sẽ làm hết khả năng để bào chữa cho McFarland và đặt sự tin tưởng vào hệ thống pháp luật của quốc gia. Tòa án sẽ quyết định hẳn ta có tội hay vô tội.

“Bác Sharp vừa gọi đấy.” Lance thấp giọng nói với cô về những lời dối trá của khách hàng của cô.

Trước khi cô kịp hiểu ra vấn đề Lance vừa thông báo, trợ lý công tố Anthony Esposito đi qua góc nhà và ngoắc ngón tay về phía cô.

Cô sai bước trên quãng đường dài khoảng mười mét xuống dưới hành lang để trao đổi với trợ lý công tố.

Đôi mắt màu tối của Esposito ánh lên nét cười và vẻ tự mãn. “Khách hàng của cô sẽ bị bỏ tù thôi.”

“Việc đó còn phải chờ xem đã.” Morgan nói với giọng bíp bộp.

Anh ta trông rất bảnh bao, từ mái tóc màu đen được vuốt keo kĩ càng, cho đến mũi giày bóng lộn. Thông thường, khi họ ở gần nhau, cô sẽ bị những lời nịnh bợ chẳng mấy dễ nghe tấn công, nhưng sáng nay, ánh mắt anh ta nhìn Morgan lại chất chứa sự thất vọng, và cô cảm thấy như vị trí của họ đã bị đảo ngược.

Anh ta có biết thân chủ của cô khai man trước tòa không nhỉ?

“McFarland thực sự có tội.” Esposito nói, mở đầu cuộc đàm phán.

“Hắn ta không phải là một nạn nhân của sự bất công bình thường của cô đâu. Hắn ta là một tên đê tiện. Tại sao cô lại nhận lời làm luật sư bào chữa cho loại người như hắn chứ?”

“Bởi vì đó là công việc của tôi.” Cô và ba cô con gái nhỏ đang sống cùng với ông của cô, vì vậy họ luôn có một mái nhà che chở. Nhưng cô muốn có một khoản tiết kiệm. Cô không thể cứ làm việc không công mãi được. “Và mọi người đều được cho là vô tội.”

“Thân chủ của cô khiến một người đàn ông phải nhập viện vì bị vỡ sọ. Tôi có nhiều nhân chứng về vụ hành hung đến nỗi có thể nhét đầy căn phòng xử án này. Tôi có trong tay một món vũ khí có dấu vân tay của thân chủ của cô trên đó và nó hoàn toàn trùng khớp với vết lõm trên đầu nạn nhân, và chứng minh rằng hắn ta đã vạch sẵn kế hoạch tấn công vài ngày trước đó.” Esposito chậm rãi lắc đầu. “Tôi luôn muốn đánh bại cô trước tòa suốt mấy tháng qua, nhưng thành thật mà nói, vụ án này trắng đen đã quá rõ rồi. Dù có thắng tôi cũng không vui mừng gì cho lắm.”

Vẻ vui sướng trong ánh mắt Esposito hoàn toàn trái ngược với những gì anh ta nói. Morgan đã thắng anh ta rất nhiều lần. Mỗi lần thua cuộc đều đánh vào cái tôi ngạo nghễ của anh ta. Anh ta liếm môi như thể đang tận hưởng hương vị của sự chiến thắng.

Nhưng rõ ràng anh ta không hay biết gì về tội ác trước đây của McFarland. Chưa biết mới đúng. Rồi anh ta cũng biết về nó sớm thôi.

“Anh ta không định giết ai cả.” Morgan nói.

Esposito nhướng mày với hàm ý ‘cô đang đùa đấy ư’. “Thân chủ của cô gặp lại vợ cũ và người đàn ông mới của cô ta vào ngày thứ Hai. Hắn ta dừng lại ở cửa hàng bán dụng cụ sửa chữa gia dụng trên đường về nhà để mua vật liệu chế tạo vũ khí. Hắn ta chế tạo vũ khí này ở nhà để xe ô tô của mình, chờ hai ngày sau, đến thứ Tư, khi hắn biết vợ cũ của mình và người đàn ông kia sẽ đến quán bar yêu thích để vui vẻ với nhau. Sau đó, hắn tấn công từ phía sau, khiến gã nhân tình kia ngã gục và giẫm chân lên người anh ta khi anh ta đã bất tỉnh cho đến khi ba nhân viên bảo vệ quán bar lôi hắn ta xuống. Khi bị lôi đi, thân chủ của cô nói rằng hắn ta muốn giết

chết người đàn ông đó. Vụ tấn công đó đã được lên kế hoạch từ trước, tàn nhẫn và dã man.”

Morgan không chối cãi được sự thực này. Thay vào đó, cô chỉ ra sai sót trong lệnh lục soát.

Esposito nhún vai, nhưng anh ta không thể hoàn toàn che giấu cái nhăn mặt đầy bức bối. “Đó không phải vấn đề. Thẩm phán Marlow sẽ không ban hành lệnh lục soát, và thậm chí trong trường hợp ông ấy ban hành lệnh lục soát, thì tôi vẫn có nhiều cách khác để chứng minh hành vi có lên kế hoạch trước mà không cần bằng chứng phát hiện được từ việc lục soát.”

“Anh sẽ phải làm điều đó đấy.”

“Tôi đánh giá cao những nỗ lực của cô, nhưng cả hai chúng ta đều biết rõ rằng thân chủ của cô sẽ bị bỏ tù.” Esposito nói. “Hãy tiết kiệm cho những người đóng thuế một chút nhé. Đó là điều tốt nhất tôi có thể làm. Hẳn ta nhận tội hành hung cấp độ một, và chúng tôi sẽ cho hẳn bảy năm. Hẳn ta sẽ được ra tù sau ba năm nếu cải tạo tốt. Nếu hẳn ta khăng khăng đòi ra tòa, tôi sẽ buộc tội hẳn ta cố ý giết người. Khi đó hẳn ta phải ngồi tù ít nhất mười đến mười lăm năm. Thẩm phán Marlow là người có phong cách làm việc rất cứng nhắc.”

Và một khi thẩm phán phát hiện có sự khai man, ông ta không chỉ thẳng tay ban cho McFarland bản án nặng nhất với tội danh cố ý giết người, mà khi đó, thân chủ của cô sẽ phải đối mặt với các án phạt bổ sung, và thời gian chịu án tù có thể dài hơn nữa.

“Đó không phải là một thỏa thuận tốt cho lắm.” Morgan vô cảm nói. Nhưng sâu trong lòng, cô muốn tung hoa giấy và nhào lộn ăn mừng. Đó là một cuộc trao đổi hơi hơn nhiều so với những gì cô hy vọng. Nếu cô có thể thuyết phục McFarland nhận tội, họ sẽ tránh được một buổi xét xử. Vấn đề khai man sẽ không bị đào xới lại, bởi vì trong khi không thể nói dối trước tòa nếu thẩm phán hỏi về tiền án của hẳn ta, cô cũng bị cấm cung cấp cho trợ lý công tố quận những thông tin mà có thể gây bất lợi cho thân chủ của cô. Trong trường hợp này, chỉ cần bào chữa qua loa cũng là chiến thắng.

“Chấp nhận hay từ chối.” Mối Esposito mím lại thành một đường thẳng. “Cô hiểu rõ tình thế của mình rồi. Nếu tôi phải trình bày vụ việc này trước hội đồng xét xử, lời đề nghị này sẽ bị hủy bỏ, và đó là điều duy nhất cô sẽ nhận được.”

Những thỏa thuận của Esposito bao giờ cũng rất căng thẳng. Người đàn ông này luôn muốn dồn ép người khác theo cách đó.

“Tôi sẽ nói chuyện với thân chủ của tôi.” Morgan quay người đi. Nhìn xuống đám đông, cô có thể thấy Lance đang vừa rời đi vừa nghe điện thoại.

McFarland dựa vào tường, nhưng vẻ căng thẳng trên khuôn mặt hẳn khi thấy cô tiến đến không giống thường ngày. “Ổn cả chứ?”

Morgan tóm tắt lại cuộc thương lượng giữa cô và Esposito.

Cả mặt và cổ của McFarland đỏ ửng lên. “Chuyện quái quỷ gì thế? Phần nào của câu *tôi sẽ không ngồi tù* khiến cô không hiểu thế?”

Chán nản, Morgan nghiêng rằng nói: “Anh McFarland ạ, đây là quyết định của anh, nhưng tôi đang khuyên anh hoặc là chấp nhận thỏa thuận này hoặc rất có thể anh sẽ phải đối mặt với một án tù dài hơn.” Cô dịu giọng. “Tôi đã biết về tiền án ở Florida. Anh đã nói dối trong phiên xét xử sơ thẩm.”

Hắn ta nhướng mắt lên. “Thế thì sao? Cô là luật sư của tôi. Tôi có đặc quyền với tư cách thân chủ của một luật sư. Cô không được tiết lộ điều này với bất kỳ ai khác.”

“Cuối buổi điều tra ban đầu này, quyền được bảo lãnh sẽ được xem xét lại. Nếu thẩm phán hỏi về các tiền án, tôi không thể nói dối được. Và quyền bảo lãnh có thể sẽ bị thu hồi, anh cũng có thể bị khép tội khai man. Nhưng dù không phải hôm nay thì sớm muộn công tố viên cũng sẽ phát hiện ra tiền án của anh trước khi phiên tòa diễn ra. Nếu anh chấp nhận thỏa thuận ngày hôm nay, tôi nghĩ rằng sẽ không ai phát hiện ra việc anh khai man. Như vậy sẽ giúp anh tránh được những tội danh bổ sung cũng như việc phải ngồi tù.”

“Cô làm tôi lo lắng về điều đó đấy. Tôi sẽ không ngồi tù.” Hắn ghé người lại gần, ánh mắt hắn sắc như dao. “Chúng ta sắp phải vào phòng xét xử rồi. Nếu thẩm phán hỏi về các tiền án, cô hãy cứ giả

ngây giả ngô đi.”

“Xin lỗi, tôi không thể làm thế được.” Morgan sẽ không làm trái với đạo đức nghề nghiệp của mình.

Cơ thịnh nộ bùng lên trong mắt hăn. “Cô chẳng khác gì những mụ đàn bà khác. Không có chút lòng trung thành nào hết.” Lỗ mũi của hăn phồng lên, mạch máu hăn lên trên thái dương đang giật giật điên loạn như thể huyết áp của hăn đột nhiên tăng vọt. “Cô đúng là đồ phản bội khốn nạn.”

Trọng tâm của hăn thay đổi, cánh tay hăn cong lên, nắm đấm của hăn bất ngờ giáng vào thái dương cô. Morgan không lường trước được một cú đấm đang nhắm thẳng đến mình. Cơ đau khiến đầu óc cô choáng váng, mắt cô hoa đi. Đôi chân cô khụy xuống, cô làm rơi chiếc túi xách và chiếc áo khoác. Trước khi có ý thức rằng hăn đã đánh cô, cô ngã đập mông xuống sàn nhà, và một chiếc giày màu nâu to nhắm thẳng vào mặt cô. Không kịp bò ra xa, cô vội đưa hai tay lên che mặt để chống đỡ lại cú đập.

CHƯƠNG 4

Lance kết thúc cuộc gọi. Ai đó hét lên rất to. Anh quay về phía phát ra âm thanh đó và cảm nhận thấy tiếng những bước chân đang chạy. Tóc gáy anh dựng lên, phát đi tín hiệu có chuyện rắc rối vừa xảy ra.

Với nỗi lo sợ tăng lên như biểu đồ âm thanh của một bản nhạc phim, anh len lỏi qua đại sảnh đông đúc những người là người và lao nhanh đến góc sảnh. Ít nhất có tới sáu nhân viên an ninh đang có mặt tại nơi Morgan đang đứng cùng khách hàng của cô lúc trước. Các nhân viên an ninh khác đang vội vã chạy xuống đại sảnh về phía khu vực hỗn loạn. Lance vội vàng lao đến, chen qua đám đông hiếu kỳ đang vây quanh. Cảm giác lo lắng cho Morgan bủa vây trái tim anh.

McFarland đang nằm úp mặt trên sàn nhà, hai bàn tay nắm thành nắm đấm phía sau lưng. Miệng hăn chữ bới ầm ĩ, và hăn đang giãy giụa dưới sức ép của hai nhân viên an ninh đang ghì chặt hăn xuống sàn nhà.

Nhịp tim của Lance tăng lên. McFarland đã làm gì và Morgan đang ở đâu?

Anh không thể hít thở bình thường cho đến khi thấy cô ngồi trên sàn nhà, chiếc túi vải và áo khoác len nằm bên cạnh cô. Esposito cúi xuống, dùng một tay đỡ lấy vai cô, và tay kia nâng cằm cô lên. Lance vút bỏ phép lịch sự, xô mọi người xung quanh ra để đến bên cô.

Anh quỳ một chân xuống bên cạnh Morgan và nắm lấy tay cô, đưa mắt lướt nhìn cô một lượt để kiểm tra xem cô có bị thương không. Một vết tấy đỏ hằn trên thái dương và rìa ngoài hốc mắt. "Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

“McFarland đã đánh cô ấy.” Esposito xoay cầm của Morgan.

“Sao cơ?” Cơn giận bùng lên trong lồng ngực Lance. Anh quay sang nhìn McFarland vẫn đang vật lộn với nhân viên bảo vệ. “Thằng khốn...”

“Ngày mai, mắt cô ấy sẽ bị thâm tím mất.” Esposito nhìn quanh và chỉ vào một nhân viên trẻ đang bê một hộp tài liệu. “Mau đi tìm một túi chườm lạnh đến đây.”

Anh nhân viên gật đầu và vội vàng chạy đi. Với một tiếng ho khó chịu, Esposito thả bàn tay đang nắm cầm của Morgan ra.

Lance chuyển sự chú ý của mình sang Morgan. Chắc là cô ấy đau lắm. “Hắn đã đánh em rất mạnh phải không?”

“Em ổn.” Morgan trả lời. Nhưng đôi mắt màu xanh xinh đẹp của cô đang mở to vì kinh hãi. Chỗ sưng tấy phồng lên bên cạnh mắt dường như đang thâm đen đi.

Vết thâm đó khiến Lance ước gì McFarland có thể vùng ra khỏi vòng kiểm soát của những nhân viên an ninh kia. Anh muốn cho hắn nếm trải mùi vị bị một cú đấm giáng vào mặt là như thế nào. Tình yêu anh dành cho Morgan quá rõ ràng. Mong muốn bảo vệ cô khiến anh đánh mất lối cư xử văn minh và hành động theo bản năng rất nguyên thủy của mình.

Nhân viên an ninh kéo McFarland đứng lên và lôi hắn ta đi, trong khi hắn ta vẫn không ngừng chửi rủa và tỏ thái độ chống đối.

“Cô có tự ngồi dậy được không?” Esposito hỏi.

Khi Morgan gật đầu, anh ta bỏ tay của mình ra khỏi lưng cô và đứng lên. “Đừng vội đứng dậy.”

Lance nhìn lướt vẻ mặt của cô, đánh giá lại tình hình. Ngoài vết màu đỏ kia, anh không thích vẻ đờ đẫn trong mắt cô, như thể con hươu bị chói đèn pha. “Em nên đi gặp bác sĩ để kiểm tra thì hơn.”

“Chỉ là một cú đấm thôi mà.” Morgan chớp mắt một cách khó nhọc và quay sang trợ lý công tố. “Cảm ơn anh. Nếu anh không can thiệp kịp thời thì...”

Esposito đứng lên, xoắn lại ve áo và vuốt tóc bằng một bàn tay

đầy đặn.

Anh ta khẽ gật đầu. "Như tôi đã nói lúc trước, thân chủ của cô là một kẻ đê tiện."

"Phải nói là thân chủ cũ. Anh ta sẽ phải tự tìm cho mình một luật sư biện hộ khác." Morgan thu đôi chân dài của cô lại. Lance nắm lấy bàn tay và khuỷu tay cô, đỡ cô đứng dậy. Cô loạng choạng, và anh vòng cánh tay vững chãi của mình quanh người cô. Và bởi vì không thể tìm mình lại, anh kéo cô lại gần và hôn lên mái tóc cô.

Mối quan hệ của Lance và Morgan đã không còn là điều bí mật nữa, nhưng họ vẫn giữ mối quan hệ đồng nghiệp ở nơi làm việc, phần lớn là do Morgan khẳng khẳng muốn như vậy. Lance không quan tâm người khác nghĩ gì. Nhưng rồi, là một thám tử tư, danh tiếng của anh không quan trọng bằng danh tiếng của cô với tư cách là một luật sư. Nhưng hôm nay, anh chỉ quan tâm một điều duy nhất là cô vẫn ổn.

Người nhân viên quay trở lại với một túi chườm lạnh và đưa nó cho Morgan. Cô cảm ơn anh ta và áp nó lên một bên mặt. Sự do dự của cô khiến Lance nổi cáu.

Esposito cúi xuống để nhặt túi xách và áo khoác của Morgan lên. Rồi anh ta đưa cả hai thứ cho Lance. "Trông cô khá hơn rồi đấy, cô Dane." Khẽ gật đầu chào Lance, Esposito quay người bước đi.

Morgan trình bày sự việc với một nhân viên cảnh sát và đồng ý trả lời kỹ hơn vào hôm khác. Lance nắm lấy cánh tay cô và dẫn cô về phía lối ra.

Cô chỉnh lại vị trí túi chườm lạnh. Tay cô run lên. "Em không chắc điều gì đáng sợ hơn nữa: sự thật là thân chủ của em đã đâm em, hay Esposito đã đến cứu em. Khi McFarland chuẩn bị đập vào đầu em thì Esposito đã lao đến và hạ gục hắn."

Lance ngoái đầu lại nhìn tấm lưng đang xa dần của trợ lý công tố. "Anh không thể nghĩ chuyện đó lại xảy ra."

"Em cũng vậy. Anh ta coi tất cả các luật sư bào chữa là những kẻ thấp kém. Anh ta thường đối xử với em bằng thái độ khinh thường."

Họ bước ra ngoài. Không khí lạnh giá vây lấy họ, Morgan khẽ rùng mình. Lance đeo cái túi xách lớn của cô lên tay anh và choàng chiếc áo khoác lên người cô. Hạ thấp túi chườm lạnh xuống, cô xỏ tay mình vào chiếc áo khoác và quần chặt cái đai áo quanh người. Lance kéo cô sát vào người anh, và họ đi đến chỗ chiếc xe Jeep của anh. Anh mở và đóng cửa xe cho cô, rồi đi vòng sang bên kia chiếc xe và ngồi vào phía sau vô lăng.

Cô thắt dây an toàn, sau đó lục tìm đồ trong chiếc túi xách. "Anh có thể dừng xe ở siêu thị Minimart không? Em hết thuốc Tylenol mất rồi."

"Chắc chắn rồi." Anh lái xe tới một cửa hàng tiện lợi, và họ cùng nhau đi vào bên trong.

Morgan lấy một hộp thuốc giảm đau trên kệ, sau đó nhanh chóng đi xuống quầy bên cạnh để lấy một túi đậu phộng hiệu M&M. Cô thanh toán tại quầy thu ngân và họ rời khỏi cửa hàng. Đi bộ về phía chiếc xe Jeep, cô bỏ hộp thuốc vào túi xách. Cô loạng choạng, một tay quờ quạng như đang cố giữ thăng bằng. Lance vội đưa tay về phía cô khi cô khụy gối xuống. Cô ngã nhào, sắp mặt xuống mặt đường.

Lance lao tới, ôm lấy vai cô và đỡ cô đứng lên. Một tay anh đỡ lấy cô, tay kia xoay cầm cô về phía mình. "Morgan?"

Mí mắt cô rung động. Rồi cô chớp mắt một cách khó nhọc. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Em đã bị ngất." Lo lắng, Lance xoay mặt cô lại và nhìn thẳng vào mắt cô. Mắt cô trông bình thường, nhưng anh không phải bác sĩ. Cô cần đến gặp bác sĩ càng sớm càng tốt. Lần này, anh không chấp nhận câu trả lời là không. Cô còn có ba cô con gái nhỏ sống dựa vào mình.

Cô khẽ cau mày. "Em đâu có ngất xỉu." Cô nói với giọng bức bối.

Lance xoay người để bế cô lên.

"Chờ đã." Morgan chớp lấy cái túi xách của cô. Sau đó cô vội lấy kẹo rơi trên mặt đường.

“Em nghiêm túc chứ?” Anh kéo cô vào vòng tay mình.

“Lượng đường huyết của em chắc đang thấp. Em không cần bế đâu.” Cô phản đối. “Anh có thể đặt em xuống.”

“Để em lại đập mặt xuống đất lần nữa hả?” Lance bế bổng cô lên và hướng về phía chiếc xe Jeep. “Anh không nghĩ vậy đâu. Chúng ta sẽ đến phòng cấp cứu.”

Cô không kháng cự lại, điều đó cho anh thấy sức khỏe của cô còn tệ hơn những gì cô muốn thừa nhận rất nhiều.

CHƯƠNG 5

Sharp đứng bất động như trời trồng. Cách bà ấy gọi tên ông khiến những ký ức trong quá khứ dội về trong tâm trí ông. Đã rất nhiều năm nay không có ai gọi ông bằng cái tên Lincoln nữa. Cha mẹ của ông đều đã qua đời, ông lại là con một, và ông đã không liên lạc với vợ cũ nhiều năm nay rồi. Nhưng Eliza cũng đã biết ông trước khi ông trở thành cảnh sát, trước khi ông có biệt danh đó.

“Eliza?” Thậm chí ngay cả khi bà ấy bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt mình, ông cũng không thể tin rằng bà ấy đang ở đây.

“Em cứ sợ là anh sẽ không nhận ra em cơ đấy.” Bà ấy thối bay phần tóc đang xòa xuống mắt. “Lâu quá rồi nhỉ.”

“Anh vẫn nhớ em mà.” Ông nói.

Đừng cứ đứng đây mãi thế, đồ ngốc.

Ông vội vã bước xuống cầu thang và lúng túng đứng trước mặt bà, bối rối vì không biết nên chào hỏi như thế nào. Ông quyết định ôm nhẹ bà một cái. Dù sao họ cũng là bạn cũ, bất kể những chuyện từng xảy ra giữa họ là gì. “Em khỏe không?”

Hai mươi lăm năm trước, chồng của bà, Sĩ quan cảnh sát Ted Powell, đã qua đời, để lại Eliza một thân một mình nuôi Haley, cô con gái nhỏ của họ. Ký ức về cái chết của Ted mãi mãi khắc sâu trong tâm trí Sharp. Ông cũng không thể quên cách mà bà nhận lá cờ được gấp gọn, đám cỏ xanh mọc trên nấm mộ, hay ba lần bà vô tình ngần ngại khi vệ binh danh dự thực hiện nghi thức tiễn đưa với hai mươi một tiếng đại bác. Đến tận bây giờ, Sharp vẫn ghét âm thanh của những chiếc kèn túi.

Cộng đồng và Sở Cảnh sát Scarlet Falls đều nhiệt tình hỗ trợ Eliza. Nhưng chưa đầy một năm sau cái chết của chồng, bà đã

chuyển đến thành phố New York, với ý định bắt đầu gây dựng lại cuộc sống ở đó.

Có thể bà cũng muốn giữ khoảng cách với Sharp.

“Em cần anh giúp.” Giọng bà nghe như vỡ vụn. “Em không biết nhờ cậy ai khác ngoài anh cả.”

Sự tuyệt vọng trong giọng nói của bà khiến Sharp cảnh giác và xua tan hoài niệm trong ông. “Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện liên quan đến Haley.” Hơi thở của Eliza như bị mắc nghẹn nơi cổ họng. “Con bé cần có luật sư.”

Trong đầu Sharp hiện lên hình ảnh một đứa trẻ sơ sinh trong chiếc chăn màu hồng, nhưng Haley giờ đã thành người lớn rồi.

Một chiếc xe chở rác gây náo động cả con đường, và hai chiếc xe ô tô đi vào bãi đỗ xe nhỏ của công ty bất động sản liền kề. Cảm thấy câu chuyện của Eliza cần được giữ bí mật, ông dẫn bà đi lên cầu thang trước mặt.

“Chúng ta vào trong nói chuyện nhé.” Ông giữ cửa mở cho bà đi vào.

Trong phòng nghỉ giải lao, ông ra hiệu chỉ về phía phòng làm việc của mình. Đó là căn phòng rộng nhất trong tòa nhà, trước đây từng là phòng khách và được trang bị một chiếc ghế đi-văng ngoài những món đồ nội thất văn phòng thông dụng khác.

Không thể giấu được vẻ bối rối, Eliza bước nhanh.

“Sáng nay Haley đã gọi điện thoại cho em. Con bé có vẻ kích động, gần như là hoảng loạn.” Đôi mắt bà rơm rớm nước. Bà dừng lại để lấy lại bình tĩnh. “Con bé kể với em rằng nó đang ở đồn cảnh sát quận, và họ sẽ không cho nó về. Họ cho rằng con bé đã giết một người nào đó có tên là Noah.”

“Con bé bị giữ ở đồn cảnh sát quận Randolph ư?” Sharp hỏi với vẻ khó hiểu.

“Phải.”

“Tại sao Haley lại có mặt trong thị trấn?”

“Hai mẹ con em sống ở Grey's Hollow.” Đôi mắt Eliza long lanh

nhìn ra phía xa một lúc, sau đó bà quay trở về chủ đề chính. “Ngay sau khi con bé gọi, hai nhân viên cảnh sát xuất hiện trước cửa nhà em cùng với lệnh lục soát. Họ lục soát khắp căn phòng của Haley và mang máy tính của con bé đi.”

Sharp âm thầm tiếp nhận sự thật rằng bà không hề báo cho ông biết rằng bà đã quay lại thị trấn. Sau đó ông tập trung vào những điều bà mong muốn. “Lệnh lục soát đó nói gì?”

Eliza mở một mảnh giấy lấy ra từ chiếc ví của bà. “Họ đưa cho em một bản sao và một tờ chứng nhận cho chiếc máy tính của con bé.”

Sharp đọc lệnh lục soát. Cảnh sát đang tìm bằng chứng cho vụ sát hại Noah Carter. Do bản khai có tuyên thệ không được đính kèm nên ông không biết phía cảnh sát có trong tay bao nhiêu bằng chứng về Haley. “Họ chỉ lấy đi máy tính của con bé, điều đó có nghĩa họ không phát hiện thấy chứng cứ gì khác.”

“Em thậm chí còn không biết Noah Carter là ai nữa.” Giọng Eliza vỡ òa.

“Anh cũng vậy. Vụ mất tích của một người phụ nữ đã chiếm toàn bộ chương trình tin tức.” Sharp nói. Sở Cảnh sát đang tìm kiếm cô gái hai mươi lăm tuổi Shannon Yates kể từ khi cô ấy được trình báo mất tích vào thứ Ba tuần trước. Xe ô tô của cô ấy đã được tìm thấy vào chiều ngày thứ Bảy, và Sở Cảnh sát nghi ngờ rằng một vụ án mạng đã xảy ra. “Nhưng cũng có một câu chuyện khác về một cậu thanh niên bị đâm chết bằng dao. Có phải là vụ này không?”

“Em cũng không chắc nữa.” Eliza lắc đầu và bước về phía ông. “Em mới hỏi Haley được ít thông tin thì có ai đó phía sau quát lên rằng *hết giờ rồi*. Em đã dặn con bé đừng khai gì nữa hết. Rằng em sẽ thuê cho con bé một luật sư. Thế rồi con bé cúp máy.”

“Em đã đến đồn cảnh sát chưa?” Sharp đi ra đằng sau bàn làm việc. Ông bật máy tính và mở trang web tin tức địa phương.

Bà gật đầu. “Có. Ngay khi cảnh sát rời khỏi nhà em. Nhưng em không qua được quầy lễ tân.”

“Lúc đó là mấy giờ?” Sharp hỏi khi kéo thanh cuộn trang web.

Eliza nhìn đồng hồ. “Cách đây khoảng một giờ. Em đã gọi cho vài luật sư địa phương nhưng họ không nhận biện hộ cho bị cáo. Sau đó, em nhớ đã từng thấy anh trên bản tin mùa thu năm ngoái sau một vụ án giết người nghiêm trọng. Khi đó, anh làm việc với một luật sư. Một nữ luật sư. Trông cô ấy rất thông minh.”

“Phải.” Sharp nói. “Nếu ai đó có thể giúp Haley thì người đó chính là Morgan Dane.”

“Thế trạng của Haley không được tốt lắm. Khoảng bảy năm về trước, khi đang học năm nhất đại học, con bé đã ốm rất nặng. Nó đã bị sụt cân. Nó rất yếu và hay bị chóng mặt. Lúc đầu bác sĩ cho rằng có thể có một khối u.” Eliza nuốt khan và nhắm mắt lại trong vài giây. “Em đã rất hoảng sợ.”

“Anh chỉ có thể hình dung cảm giác của em lúc đó.” Sharp nói.

“Hai mẹ con em đã thở phào nhẹ nhõm khi con bé được chẩn đoán mắc bệnh Addison. Tuyến thượng thận của con bé hoạt động không tốt. Ngày nào nó cũng phải uống thuốc nếu không nó sẽ bị mất nước, giảm đường huyết, và tụt huyết áp trầm trọng, đó là lý do tại sao những câu từ không mạch lạc của con bé buổi sáng hôm nay là dấu hiệu báo động đặc biệt. Haley luôn luôn mang theo thuốc dự phòng nhưng cảnh sát có thể đã tịch thu ví của con bé.”

“Em có giải thích điều này khi ở đồn cảnh sát không?”

“Có. Nhân viên cảnh sát tại bàn tiếp đón nói rằng anh ta sẽ báo cáo với cảnh sát trưởng.”

“Nếu không uống thuốc, con bé có thể chịu đựng được bao lâu trước khi tình trạng trở nên nghiêm trọng?” Sharp ngước mắt lên từ máy tính của mình và hỏi.

“Thông thường, một vài ngày không uống thuốc sẽ làm con bé bị mệt mỏi, có thể sẽ chóng mặt, và con bé sẽ cảm thấy khá hơn ngay khi được tiếp tục uống các loại hoóc-môn thay thế. Nhưng căng thẳng sẽ làm vấn đề trở nên tồi tệ hơn. Tuyến thượng thận phản ứng với căng thẳng bằng cách sản xuất ra các loại cortisol bổ sung. Nhưng cơ thể của Haley không thể làm được điều đó và con bé phải uống thuốc mỗi khi nó cảm thấy căng thẳng. Nói tóm lại, em cũng

không biết nữa.”

Sharp tìm thấy bài báo ông đang tìm kiếm và đọc lướt qua nội dung. “Noah Carter đã bị đâm chết tại nhà vào tối thứ Sáu. Một cô gái trẻ đang bị thẩm vấn với tư cách là đối tượng tình nghi gây ra vụ này.”

Mặt Eliza tái nhợt, “Haley không thể là hung thủ được.”

“Điều tốt nhất chúng ta có thể làm bây giờ là nhờ Morgan xử lý vụ án này.” Sharp lấy điện thoại, bấm số nhanh gọi cho Morgan. Sau ba hồi chuông, cuộc gọi chuyển sang chế độ hộp thư thoại. Ông để lại lời nhắn một cách vắn tắt, sau đó thử gọi vào số của Lance. Anh cũng không trả lời. Sharp gửi tin nhắn cho Lance.

“Cô ấy sẽ gọi lại sớm thôi. Trừ khi cô ấy đang trong phiên xét xử, Morgan vẫn thường xuyên trả lời điện thoại mà. Cô ấy sẽ kiểm tra tin nhắn ngay khi phiên xét xử kết thúc.”

“Lúc này, đồn cảnh sát quận chẳng khác gì sở thú cả. Có mấy chiếc xe lấy tin đang đỗ ở bên ngoài.”

“Công cuộc tìm kiếm Shannon Yates vẫn đang được triển khai.” Sharp nói.

“Em biết.” Eliza đáp. “Em e là vụ của Haley đang bị quên lãng.”

“Họ sẽ không quên một nghi phạm giết người đâu. Đó vẫn là một vụ án lớn mà.”

“Nhưng nếu con bé đã bị giam giữ thì nó không còn là mối đe dọa nữa. Văn phòng cảnh sát quận sẽ tạm gác lại vụ án của con bé và tập trung cho việc truy tìm cô gái mất tích kia.” Giọng Eliza chắc nịch.

Bà nói đúng. Nhân sự của quận có hạn. Họ sẽ tập trung lực lượng vào những vụ sớm đưa lại kết quả.

“Được rồi. Giờ chúng ta đến đồn cảnh sát thôi. Biết đâu anh có thể gây được sự chú ý với ai đó.” Sharp quen nhiều sĩ quan cảnh sát, bao gồm người quyền cảnh sát trưởng sau khi người tiền nhiệm qua đời vào hồi tháng Mười một.

“Cảm ơn anh.” Eliza quay về phía cửa ra vào. Bàn tay trên dây

đeo chiếc ví của bà siết chặt khiến những đường gân hiện rõ trên mu bàn tay. "Em không thể đánh mất con bé được."

"Không đâu." Sharp không thể để điều đó xảy ra. Bất kể đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ ngày Ted qua đời. Có những vài lời hứa sẽ không bao giờ mất đi.

THÁNG BẢY NĂM 1993

Sharp bước ra khỏi chiếc xe tuần tra của mình ở bãi đỗ xe bên hông cửa hàng ăn uống. Mồ hôi nhỏ giọt sau lưng trước khi anh đóng cửa xe. Mặt trời đã lặn được một tiếng, nhưng cái nóng oi ả thì vẫn chưa dịu hẳn. Không khí về đêm đặc quánh và có vẻ như trời sắp nổi cơn dông. Cái ẩm ướt của tiết trời tháng Bảy, bộ đồng phục cứng nhắc và chiếc thắt lưng nghiệp vụ của anh tạo nên một sự kết hợp chẳng hề dễ chịu.

Cũng đang trong ca trực đêm, Ted Powell lái chiếc xe màu đen trắng, đỗ bên cạnh xe của anh, và xuống xe. Mồ hôi đọng thành giọt trên môi. Một mùi hôi thối bốc lên khi họ đi qua một thùng rác đang mở nắp.

"Bạn muốn uống gì không?" Sharp dẫn đường đi vòng quanh tòa nhà bằng gạch. Anh mở cánh cửa trước làm bằng kính, và họ bước vào bên trong.

Mùi thơm của xúc xích xộc thẳng vào mũi. Phía trước họ là một nhóm khách hàng đang xếp hàng tại quầy thu ngân.

Ted rẽ bên trái và hướng về phía tấm biển có nội dung GỌI MÓN TẠI ĐÂY được treo trên trần nhà phía trên quầy sandwich. "Bạn ăn chút gì nhé?"

"Không, cảm ơn." Sharp đã chuẩn bị sẵn đồ ăn tối. "Các loại hóa chất có trong thịt nguội một ngày nào đó sẽ lấy mạng cậu đấy."

"Con bé dạo này rất hay thức đêm." Ted dụi mắt. "Tớ cần phải tắm rửa"

Sharp cảm thấy có chút ghen tị. Các vấn đề liên quan đến cuộc

hôn nhân của anh không phải lỗi của người bạn thân của anh. Anh và Kristy mới chỉ kết hôn được sáu tháng. Mọi thứ sẽ được giải quyết ổn thỏa. "Điều tốt đẹp là cô con gái nhỏ của cậu rất đáng yêu."

Điều khiến Sharp thích thú khi làm ca đêm là khi anh về đến nhà, Kristy đã ngủ rồi. Và khi anh tỉnh giấc vào buổi sáng thì cô đã đi làm. Anh đang cố tình tránh mặt cô, và đó là một tín hiệu xấu. Họ là vợ chồng son. Lẽ ra anh phải muốn về nhà với vợ mới phải.

Nhưng cô đang tạo áp lực để anh phải bỏ việc. Cô không thể ngủ khi biết anh có thể sẽ không về nhà. Cô thường hay gặp ác mộng.

Kết hôn với cảnh sát không hề dễ dàng. Không phải ai cũng có thể làm được điều đó.

"Con bé rất dễ thương, nhỉ?" Ted điều chỉnh lại thắt lưng dưới cái bụng phệ, anh phát tưởng kể từ khi họ tốt nghiệp Học viện Cảnh sát cùng nhau cách đây hai năm. "Eliza bắt tớ ăn kiêng. Tớ chết đói đến nơi rồi. Tớ sẽ kiếm một cái bánh sandwich chỉ toàn thịt là thịt."

"Nếu cậu đi chạy với tớ, vấn đề của cậu sẽ được giải quyết." Sharp nói khi quay về bên phải phía mấy cái tủ làm mát ở sau cửa hàng.

"Phải. Phải. Phải." Ted rất đa tài. Nhưng thể thao không phải là một trong số đó. "Với giúp tớ lon Coca." Anh nói với qua vai.

"Coca cũng sẽ giết cậu đấy." Sharp nói.

"Đừng cản nữa." Ted cười phá lên. "Nghe vợ tớ cản nữa suốt ngày là đủ lắm rồi."

Sharp đi xuống quầy đồ ăn vặt và dừng lại trước một cái tủ lạnh. Anh chọn Coca, rồi hạ hai cánh cửa xuống và lấy chai trà đá không đường của mình.

Một người phụ nữ hét lên từ đằng trước gian hàng, tiếng hét thất thanh rất đáng sợ.

Sharp khựng lại, tay anh theo bản năng tự động tìm đến vũ khí đeo bên cạnh sườn.

"Giơ tay lên!" Một người đàn ông quát to. Có ai đó bắt đầu thốn thức.

Một vụ cướp.

Tim Sharp đập như trống dồn. Anh liếc nhìn tấm gương cầu treo ở góc trần nhà. Trong hình ảnh phản chiếu méo mó của nó, anh thấy những vị khách đang xếp hàng tại quầy thu ngân giơ tay lên đầu. Đứng đầu hàng là một người đàn ông mặc áo khoác màu xanh quân đội đang chĩa khẩu súng lục vào nhân viên thu ngân. Dưới mái tóc màu đen bấn thủ, khuôn mặt hắc lẫm loáng mồ hôi, đôi mắt hắc hoang dại, và ngực hắc phập phồng lên xuống theo nhịp thở.

Tên cướp đứng nghiêng người để có thể để mắt tới người thu ngân, nắm khách hàng đang đứng và cửa trước. Bị kích động, hắc đổi trọng tâm và đưa mắt nhìn trước nhìn sau.

Sharp dự đoán khả năng xấu nhất: những người vô tội và một kẻ nghiện ma túy đá có vũ khí.

Tên cướp không biết có hai cảnh sát đang có mặt tại cửa hàng. Nếu hắc vào cửa hàng từ đằng trước, hắc sẽ không thấy mấy xe tuần tra đang nấp phía sau thùng rác.

Sharp tìm Ted nhưng không thấy ở quầy bán sandwich phía bên kia cửa hàng. Anh nhẹ nhàng đặt đồ uống xuống sàn nhà để không gây ra tiếng động và chuyển bộ đàm của mình sang chế độ im lặng. Sau đó anh rút vũ khí ra. Cố gắng thở thật nhẹ, anh nhanh chóng di chuyển đến cuối quầy hàng, áp sát lưng vào quầy trưng bày các loại bánh của hãng Hostess Cake, và quan sát xung quanh.

"Đưa hết tiền đây." Tên cướp hất nòng súng của hắc về phía nhân viên thu ngân.

Đôi bàn tay run rẩy, nhân viên thu ngân nhấn nút trên ngăn kéo để tiền. Ngăn kéo bật mở với một tiếng tách. Cậu ta bốc tiền bỏ vào một cái túi và đưa cho người đàn ông mang vũ khí.

Tên cướp liếc nhìn cái túi rồi quăng ánh mắt giận dữ về phía nhân viên thu ngân. "Tùng này không đủ."

"Đó là tất cả những gì tôi có." Nhân viên thu ngân run rẩy đáp.

Tên cướp giơ súng lên cho đến khi nòng súng hướng thẳng vào mặt của nhân viên thu ngân. Mũi súng bắc qua lắc lại như thể nó

đang ở chế độ rung. "Mở cái khác đi."

Nhân viên thu ngân quay sang ngăn kéo để tiền thứ hai ở đầu bên kia ở quầy thu ngân. Cậu ta mở nó và lấy xấp tiền giấy ra.

"Đây là tất cả tiền của quầy này." Nhân viên thu ngân bật khóc, nước mắt chảy giàn giụa khi anh ta đưa số tiền cho tên cướp.

Ted đang ở đâu nhỉ?

Sharp không thể sử dụng bộ đàm vì tên cướp sẽ nghe thấy, mà tâm lý của kẻ nghiện ma túy đá thường không ổn định. Nếu hắn phát hiện có hai cảnh sát ở đây, hắn chắc chắn sẽ mất kiểm soát.

Tên cướp lắc khẩu súng mạnh hơn. Sắc mặt hắn đỏ au, và ngực hắn phập phồng lên xuống theo nhịp thở gấp. "Vẫn chưa đủ! Tao sẽ không đi với vài trăm đô đâu."

Sharp không thể nhắm bắn chuẩn. Có quá nhiều khách hàng ở đó. Anh lùi lại và men theo quầy hàng. Một người đàn ông đang nằm trên sàn nhà, run rẩy. Ánh mắt anh ta vô cùng hoảng sợ. Sharp di chuyển về phía trước, bảo người đàn ông kia hãy ở nguyên chỗ đó.

Ở đầu bên kia quầy hàng, Sharp nhìn qua khu bày các loại kẹo. Vẫn có hai khách hàng đang đứng trong tầm ngắm của anh. Cửa hàng nhỏ này quá đông người nên tầm ngắm bị che khuất. Hành động và giọng nói của tên cướp cho thấy hắn có vẻ rất liều lĩnh. Sharp nhìn qua một tấm gương cầu khác treo trên trần nhà để quan sát toàn cảnh cửa hàng, từ phía trên xuống. Nếu anh có thể di chuyển sang một quầy hàng nữa, tầm ngắm của anh sẽ không bị che khuất.

Tên cướp thay đổi mục tiêu từ nhân viên thu ngân sang khách hàng đang đứng. Hắn ta chĩa khẩu súng ra đằng sau rồi lại ra đằng trước. "Đưa thêm tiền cho tao nếu không tao sẽ bắn một đứa."

Sharp bò qua cái giá để tạp chí dạng xoay tròn. Một bóng người khiến anh chú ý. Cách khoảng sáu mét, Ted, khẩu súng trong tay, đang nấp sau chiếc máy làm đá. Anh chỉ về phía Sharp, rồi dùng tay ra hiệu một hình tròn để ám chỉ anh muốn Sharp đi vòng về phía trước của cửa hàng. Sau đó anh gõ vào ngực mình và chỉ xuống

gian hàng ở giữa họ.

Sharp lắc đầu. Không đời nào anh để Ted đối mặt với tên cướp trong khi anh làm nhiệm vụ chốt chặn. Ted còn cả một gia đình phía sau nữa.

Sharp chỉ vào ngực mình và di chuyển xuống lối đi kế tiếp. Không đợi Ted đồng ý, anh cúi người xuống và men theo lối đi. Trong tầm nhìn ngoại vi, anh thấy Ted quay người và hướng về phía cuối lối đi.

Sharp kiểm tra cái gương ở trên cao và đợi cho đến khi Ted đã vào vị trí. Kế hoạch khó khăn của họ sẽ thành công. Sharp sẽ hét to, và tên cướp sẽ chú ý về phía anh, rời nòng súng khỏi dân thường. Tên cướp sẽ bị Sharp và Ted đánh úp, còn những người dân thường kia sẽ không bị trúng đạn từ khẩu súng nằm trong tay hắn.

Nhịp tim anh như trống dồn trong ngực, Nhịp đập rộn ràng căng văng trong tai. Ánh mắt anh tập trung vào tên cướp và khu vực trong vòng bán kính một mét xung quanh hắn.

Hít một hơi thật nhanh, Sharp đứng dậy và chĩa vũ khí vào tên cướp qua một cái tủ kem. Khi anh hô to, "Cảnh sát đây," một tiếng cách vang lên từ phía của Ted. Một hộp thức ăn cho chó lặn lông lốc trên sàn nhà.

Tên cướp hết quay sang nhìn Sharp lại quay sang nhìn Ted, người mặc bộ đồng phục màu xanh nước biển nổi bật trên phong nền là quầy bán khoai tây chiên. Súng đã nổ. Sharp đã kéo cò. Ted cũng nổ súng. Ai đó hét lên. Chân tên cướp khụy xuống. Hắn ngã nghiêng trên sàn nhà. Bàn tay hắn xò ra. Sharp di chuyển lên phía trước, súng của anh vẫn nhắm vào tên cướp. Anh đá khẩu súng của tên cướp ra xa, cất súng vào bao, sau đó còng tay tên cướp lại. Máu rỉ ra sàn nhà từ các vết đạn bắn trên người, tay và vai của tên cướp. Anh và Ted đều đã nhắm trúng mục tiêu.

Mối nguy hiểm đã được khống chế, Sharp đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm. Cách đó chừng ba mét, Ted ngồi thụp xuống. Anh vòng tay ôm quanh cơ thể mình. Máu chảy xuống vai anh từ một vết thương trên cổ.

Không.

Sợ hãi, Sharp vội lao tới và ôm lấy vai bạn mình, từ từ đỡ anh ngồi xuống sàn nhà.

"Có cảnh sát bị thương!" Sharp hét vào bộ đàm để gọi hỗ trợ và xe cứu thương. Anh dùng hai tay bịt chặt vết thương, cố gắng cầm máu. Anh hoảng loạn khi thấy máu thấm đẫm những ngón tay anh.

"Đây." Một người phụ nữ đưa một chiếc khăn qua vai của Sharp.

Anh ấn cái khăn vào vết thương để cầm máu nhưng máu trên tấm khăn càng lúc càng loang rộng bất kể anh cố gắng đến mấy. Máu ở đầu gối thấm đẫm cả chiếc quần đồng phục của anh. Viên đạn chắc hẳn đã làm đứt động mạch của Ted.

Ánh đèn đỏ nhấp nháy bên ngoài cửa kính khi hai chiếc xe tuần tra khác quay đầu vào bãi đỗ.

Một viên cảnh sát tuần tra chạy tới và đánh giá tình hình. "Xe cứu thương vận chuyển bệnh nhân khẩn cấp sẽ tới trong khoảng chín phút nữa."

Nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần lan khắp lồng ngực và cổ họng Sharp. Căng thẳng dồn nén cho đến khi nó như khiến anh muốn nổ tung. Mắt anh nhòe đi khi dòng máu đỏ tiếp tục chảy ra từ cổ của Ted.

Ngay lúc này đây, Ted cần được giúp đỡ. Anh ấy không thể chờ nổi chín phút. Thậm chí chín giây cũng không thể.

Sharp không thể làm gì được. Không gì cả. Anh cảm thấy mình hoàn toàn bất lực.

Bàn tay Ted nắm lấy cổ tay của Sharp. Miệng của anh động đậy nhưng không thể thốt thành lời, chỉ có bọt mép màu hồng sùi ra. Một vệt máu chảy ra từ khóe miệng anh. Môi anh động đậy. Sharp ghé tai lại gần để nghe những từ được phát ra khi máu chảy ra ồ ạt từ cổ họng của Ted.

"Hãy chăm sóc cho Eliza và Haley." Giọng Ted như rít lên.

Sharp muốn phản đối, để nói với bạn của mình rằng anh ấy mới là người phải chăm lo cho vợ con mình. Nhưng đó không phải điều Ted cần. Điều anh ấy muốn biết là sẽ có người chăm lo cho gia đình

của mình.

Cả hai người họ đều biết Ted sẽ không làm việc đó nữa. Chỉ đơn giản là không thể nữa. Có lẽ anh vẫn còn hy vọng nếu đang ở trong phòng phẫu thuật và có sẵn những túi máu ở đây, ngay lúc này. Nhưng tất cả chỉ là giả định.

Vì vậy, thay vì đưa ra những lời hứa suông, Sharp nói những lời có thể giúp trấn an bạn mình: "Tớ đồng ý."

Đôi mắt Ted ngấn lệ. Môi anh lại mấp máy. "Hãy nói với cô ấy rằng tớ yêu cô ấy." Anh thốt ra từng từ một cách khó khăn.

Không thể nói nên lời, cổ họng nghẹn lại vì sốc và đau thương, Sharp gật đầu.

Bàn tay của Ted đang nắm lấy cổ tay Sharp nói lỏng dần và tuột khỏi tay anh. Hơi thở của Ted như mắc nghẹn trong cổ họng. Bọt khí tràn ra theo dòng máu chảy từ cái lỗ đạn bắn. Ngực Ted phồng lên, hỗn hển nhịp thở cuối cùng, sau đó xẹp xuống, bất động và im lìm. Ánh mắt anh rời Sharp và nhìn chằm chằm lên trần nhà một cách trống rỗng.

Có tiếng bước chân ở phía sau Sharp. Ai đó kéo anh đi. Các nhân viên y tế lao tới. Một người băng vết thương lại. Người khác bắt đầu thực hiện kỹ thuật hồi sức tim phổi. Nhưng sự yên lặng bao trùm cả cửa hàng đã nói lên tất cả.

Ted đã ra đi. Không còn hy vọng nào cho anh nữa. Vết thương quá nghiêm trọng. Viên đạn đã găm trúng quá nhiều cơ quan quan trọng.

Những bàn tay siết chặt lấy đôi vai của Sharp. "Bạn có bị trúng đạn ở đâu không?"

Anh lắc đầu, mắt vẫn dán chặt vào người bạn.

Thực tế khiến anh choáng váng. Ted đã ra đi. Vợ và con của anh sẽ bơ vơ lắm. Ai sẽ là người báo hung tin này cho Eliza đây?

CHƯƠNG 6

Phòng cấp cứu hoàn toàn tĩnh lặng khi họ đến. Hai giờ sau, Morgan được chẩn đoán bị chấn động nhẹ và được cho ra viện. Đầu của cô vẫn còn lùm bùm khi cô và Lance ra khỏi tòa nhà. Anh đã lái chiếc xe Jeep tới tận cửa. Giữ một túi chườm lạnh được đưa trong phòng cấp cứu, cô ngồi vào ghế dành cho hành khách, và anh lái chiếc xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Morgan lấy một lọ thuốc giảm đau nhỏ cô đã mua trước đó từ chiếc túi vải. Hai tay cô run lên đủ mạnh để khiến những viên thuốc kêu lộc cộc trong lọ.

Chính thân chủ của cô đã đánh cô.

Bên trong tòa án, trước sự chứng kiến của công tố viên, nửa tá nhân viên an ninh, và ai mà biết được có bao nhiêu chiếc camera giám sát trong căn phòng? Cô từng bị đe dọa rất nhiều lần khi còn làm công tố viên, nhưng luôn là từ phía đối thủ. Cô chưa từng nghĩ có một ngày cô lại bị tấn công bởi chính người cô đang cố gắng bào chữa cho. Hành nghề luật sư bào chữa tư nhân thường gặp ít hiểm nguy hơn so với làm việc cho văn phòng luật sư quận. Với vai trò là mẹ của ba đứa trẻ mồ côi cha, Morgan đã coi sự thay đổi công việc này là để kiếm sống. Liệu cô có sai lầm?

Sự việc này nghe có vẻ phi thực tế, trừ cơn đau rất thật đang tăng vùn vụt trên mặt và đầu cô. Cú đâm của McFarland giáng vào thái dương cô, nhưng cô cảm thấy tác động của nó là vào quai hàm và phía sau gáy. Thậm chí răng của cô cũng đau.

Lance với tay ra phía sau ghế và lấy một chai nước. Anh đặt chai nước vào giá giữ cốc trên bảng điều khiển của xe.

"Cảm ơn anh." Cô xoay nắp của lọ thuốc và dốc thuốc ra tay. Những viên thuốc lăn cả xuống vật áo.

“Khỉ thật.” Cô nhặt hai viên thuốc từ ghế ngồi của chiếc xe Jeep, bỏ vào miệng và nuốt. Đặt chai nước vào giá giữ cốc, cô nhặt những viên thuốc bị lăn ra ngoài và bỏ lại vào trong lọ.

“Để anh đưa em về nhà.”

Morgan dự định sẽ dành khoảng thời gian còn lại của ngày hôm nay để rúc vào người những cô con gái của mình trên chiếc ghế đi vắng, trong bộ đồ ngủ. Cô bỏ lọ thuốc vào túi xách. Trong chiếc túi xách, điện thoại của cô rung lên. Cô lấy điện thoại ra. Cô vẫn chưa kiểm tra mục tin nhắn từ khi họ rời khỏi tòa án.

“Em không cần phải trả lời đâu.” Lance cau mày.

“Là bác Sharp.” Morgan nhận điện thoại. “Cháu với Lance đang trên xe Jeep. Cháu bật loa ngoài nhé.”

“Hôm nay cháu đã xong việc với McFarland chưa?” Sharp hỏi. “Bác có một vụ khẩn cấp dành cho cháu đây.”

“Cháu hoàn toàn xong chuyện với McFarland rồi.” Morgan đáp. “Vụ gì vậy ạ?”

“Một cô gái trẻ tên là Haley Powell đang bị tạm giam tại đồn cảnh sát quận. Họ bắt giữ con bé từ chiều thứ Bảy, nên họ đã giữ con bé được gần hai ngày rồi.” Sharp tóm tắt tình trạng sức khỏe của Haley và vụ án của cô bằng vài câu ngắn gọn, sau đó giọng của ông trầm xuống. “Bác sẽ coi đây là sự giúp đỡ mang tính cá nhân. Mẹ của con bé và bác quen biết nhau đã lâu.”

“Cháu đang trên đường đến đồn cảnh sát quận.” Morgan nói, mặc dù tất cả những gì cô muốn chỉ là được trở về nhà.

“Bọn bác sẽ đợi cháu.” Sharp nói rồi cúp máy.

Lance rời mắt khỏi bảng điều khiển. “Em không nói với bác ấy là em vừa rời khỏi phòng cấp cứu.”

“Bác ấy không hỏi mà.”

Lance thở dài tỏ rõ sự bất lực. “Em có chắc là em ổn không đó?”

“Kết quả chụp X quang và CAT rất rõ ràng mà. Bác sĩ bảo em sẽ sớm bình phục hoàn toàn.”

“Bác sĩ cũng nói em nên nghỉ ngơi.” Lance nhú mày.

Cô biết anh muốn bảo vệ cô, nhưng anh cũng đã rất cố gắng tôn trọng khả năng giải quyết công việc của cô. Tuy nhiên, cảm xúc trong giọng nói của Sharp làm cô cảm thấy lo lắng. Chắc hẳn có điều gì đó không ổn đã xảy ra.

“Bác Sharp không bao giờ đòi hỏi thứ gì cả.” Cô nói. “Và bác ấy đã giúp em giải quyết hai vụ án mà không đòi hỏi một đồng tiền công nào. Hình như bác ấy đang rất buồn.”

“Đúng là giọng bác ấy có vẻ rất nặng nề.” Hai hàng lông mày của Lance nhíu lại. “Nhưng trông em thì giống như sắp nôn mửa đến nơi ấy.”

“Trông em tệ đến thế sao?” Morgan hạ thấp tầm nhìn xuống và nhìn mình trong gương. “Eo.”

Một vết sưng bầm to bằng nắm tay nằm trên thái dương cô, tóc cô bị xoắn tung khỏi búi tóc đã được buộc chặt. Và tới ngày mai, cô chắc chắn sẽ có một bên mắt thâm đen như gấu trúc. Cô gỡ bỏ những chiếc kẹp tóc và cất vào túi xách. Cô cân nhắc việc dùng tuýp kem che khuyết điểm trong chiếc túi đựng đồ trang điểm, nhưng suy nghĩ đến vùng da nhạy cảm để trang điểm khiến cô từ bỏ ý định cố gắng che giấu vết thương kia. Cô lấy tay cho tóc và để mặc nó xoà xuống mặt giống như một tấm rèm. Đó là điều tốt nhất mà cô có thể làm lúc này.

“Thật không thể tin được, trông em vẫn rất xinh đẹp.” Lance dừng xe tại một cột đèn đỏ. Anh nhào người ra và nắm lấy tay cô. “Anh vui vì em muốn giúp bác Sharp, nhưng em phải thành thật về cảm giác của mình. Em không thể nào giúp được bạn của bác ấy nếu em để bản thân mình bị ốm.” Anh cầm tay cô và hôn lên những ngón tay. “Thêm nữa, anh yêu em và anh không muốn thấy em bị đau.”

“Em cũng yêu anh.” Cô siết lấy những ngón tay anh. “Em biết anh lo lắng cho em, nhưng nếu Sharp cần em, em phải giúp bác ấy.”

“Anh biết.”

Bãi đỗ xe của đồn cảnh sát quận chật ních xe lấy tin, và cánh phóng viên cập nhật tình hình từ vỉa hè phía trước đồn. Lance đỗ xe vào lề đường. Đi men theo vòng ngoài của khu vực truyền thông, Morgan và Lance vào bên trong đồn cảnh sát, nơi khung cảnh đang hỗn loạn không kém bên ngoài.

“Có vẻ như tất cả nhân viên cảnh sát trong sở đều đã được triệu tập đến đây thì phải.” Lance nói.

Morgan quay về phía góc hành lang đông đúc và nhận ra Sharp đang đứng đợi cùng một người phụ nữ khoảng gần năm mươi tuổi.

Ở tuổi năm mươi ba, Sharp trông thon gọn hơn hầu hết những người bằng nửa số tuổi của ông, nhờ luyện tập thể thao nghiêm ngặt và chế độ ăn uống lành mạnh, giàu thực phẩm hữu cơ. Mặc một chiếc quần bò và áo phông đơn giản, trông ông căng thẳng hơn thường ngày.

Đôi mắt người phụ nữ kia mở to với ánh nhìn ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt của Morgan, nhưng bà không nói gì cả để giữ phép lịch sự.

Thế nhưng Sharp thì không e dè chút nào. Ông tiến thẳng đến chỗ cô. “Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với cháu vậy?” Ông gạt tóc của Morgan sang bên và cúi xuống nhìn vết sưng trên mặt cô.

Morgan lùi lại và đẩy tay của Sharp ra. “Khách hàng không hài lòng với lời khuyên của cháu.”

“McFarland đánh cháu ư?” Sharp gần như gầm lên.

“Cháu ổn mà.” Morgan nói.

Nhưng Sharp dường như không tin là như vậy. “Bác không muốn có bất kỳ nguy hiểm nào xảy đến với cháu.”

“Bác Sharp, cháu hoàn toàn có thể xử lý công việc mà.”

Ông gạt đầu. “Thế thì bác rất cảm kích vì cháu đã đến đây.” Ông đưa mắt nhìn người phụ nữ đang đứng phía sau, cách mình khoảng ba mét, và dịu giọng. “Chồng của Eliza là bạn thân của bác.” Ông dừng lại, khuôn mặt trở nên căng thẳng như thể đang cố gắng che giấu nỗi đau và tìm từ để diễn đạt cảm xúc của mình.

Morgan đặt một tay lên cánh tay ông và khẽ gật đầu chào người phụ nữ kia. "Tại sao bác không giới thiệu cháu với bà ấy, và để cháu tự tìm hiểu mọi chuyện?"

"Cảm ơn cháu." Sharp giới thiệu họ với nhau bằng một giọng trầm trầm. "Eliza, đây là Morgan Dane. Cô ấy là luật sư giỏi nhất mà anh từng cộng tác. Morgan, đây là Eliza Powell, một người bạn cũ của bác."

"Cảm ơn cháu vì đã đến." Eliza sụt sịt. "Bác đã không biết phải làm gì khi Haley gọi cho bác. Thế nên bác đã đến gặp Lincoln."

Lincoln?

Morgan chưa từng nghe ai gọi ông bằng cái tên đó cả. *Mọi người* đều gọi ông là Sharp.

"Làm ơn." Giọng Eliza như vỡ òa. "Bác rất lo cho con gái bác."

"Để xem cháu có thể giúp gì cho bác nào." Morgan quay sang quầy lễ tân. Phía sau đó, cảnh sát và nhân viên hành chính đang trả lời các cuộc điện thoại và làm việc trên máy tính.

Nhân viên giám sát của sở cảnh sát quận, Marge, tiến về phía quầy lễ tân, bỏ cái kính đọc sách trên mũi xuống và cài nó vào cổ chiếc áo khoác mỏng màu xám của mình. Ở tuổi sáu mươi, Marge đã làm việc tại văn phòng cảnh sát quận lâu hơn bất kỳ ai khác ở đây.

"Cô ở đây để đại diện cho Haley Powell?" Marge hỏi với cái nhìn đầy thương cảm khi thấy vết thương trên mặt Morgan.

Khi bên mắt đỏ của cô thâm tím lại, mọi người có thể nhận ra vết thương khi đứng cách cô hàng mấy chục mét.

"Vâng." Morgan đáp. "Tôi cần gặp thân chủ của mình, và tôi cần nói chuyện với ngài cảnh sát trưởng ngay khi ông ấy có thời gian."

Marge gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sẽ thú vị lắm đây.

"Ngài cảnh sát trưởng đang ở đây." Marge nói. "Với tình hình vụ tìm kiếm người phụ nữ bị mất tích sáng nay, tôi không chắc ông ấy sẽ ở đây trong bao lâu. Tôi sẽ sắp xếp cho cô gặp ông ấy trước, nếu

cô đồng ý.” Marge chỉ tay ra phía hành lang dẫn đến văn phòng của cảnh sát trưởng.

“Vâng, cảm ơn cô.” Morgan đi theo Marge. Dù rất nóng lòng muốn gặp Haley, nhưng cô không muốn bỏ lỡ cơ hội có thể là duy nhất để được gặp ngài cảnh sát trưởng. Cô cần biết các tội danh nào đang chống lại Haley và tại sao.

Cảnh sát trưởng đứng dậy khi Morgan bước vào phòng. Cảnh sát trưởng Henry Colgate chỉ phụ trách vài tháng nữa trước khi nghỉ hưu ở tuổi sáu mươi. Ông ta lấy tay hất vài cọng tóc màu muối tiêu xoa xuống trán.

“Cô Dane.” Colgate chỉ về phía cái ghế đối diện bàn làm việc. Giấy tờ, các tập tài liệu, những mảnh giấy ghi chú màu hồng ngổn ngang trên bàn. “Làm ơn đóng cửa lại.”

Morgan đóng cửa và ngồi xuống ghế.

Nheo mắt nhìn vào mặt cô, ông ta nói: “Tôi đã nghe về chuyện xảy ra tại tòa án.”

Tất nhiên là ông ta đã biết chuyện. Ngoài việc điều hành lực lượng hành pháp tại quận Randolph, cảnh sát trưởng còn quản lý nhà tù và tòa án của quận. Quả là một trọng trách lớn lao cho một người đàn ông đã tuyên bố trước công chúng rằng mình không có ý định tranh cử cho vị trí này.

“Thật ra cũng không nghiêm trọng như mọi người nghĩ.” Morgan nói dối. Cô nhăn mặt vì đau. “Tôi là người đại diện cho cô Haley Powell.”

Gật đầu, Colgate ngồi vào cái ghế phía sau bàn làm việc. Về cơ bản, Colgate đang là quyền cảnh sát trưởng. Ông ta từng giữ chức phó cảnh sát trưởng khi cựu cảnh sát trưởng qua đời vào hồi tháng Mười một. Colgate đã được cất nhắc vào vị trí này. Công việc rõ ràng đã làm ông ta kiệt sức. Bọng mắt của ông ta chảy xệ và thâm quầng.

Morgan tìm cuốn sổ ghi chép và cây bút trong chiếc túi vải của mình. Khi cô cúi người xuống, cả căn phòng như chao đảo. Cô vội vàng bám lấy tay vịn ghế và nhắm chặt mắt lại trong vài giây.

“Cô Dane? Cô ổn chứ?”

“Vâng. Cảm ơn ông.” Morgan đáp. “Ông có biết rằng thân chủ của tôi có vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe không?”

“Tôi không biết.” Miệng ông ta mím chặt lại tỏ vẻ nghi ngờ. “Trông cô ấy không có vẻ bị bệnh khi tôi nói chuyện với cô ấy, và cô ấy không đeo vòng cảnh báo tình trạng sức khỏe.”

“Mẹ của cô ấy đã đến đây sáng nay. Bà ấy đã để lại lời nhắn cho ông.” Morgan nhìn chăm chăm lên đồng lõa xộn trên bàn của Colgate.

Ông ta lục tìm trong đồng giấy nhắn. “Tôi không thấy nó đâu cả.”

“Haley phải uống thuốc hàng ngày. Cô ấy đã không uống thuốc hai ngày nay rồi.” Morgan không có thời gian để tranh cãi với ông ta. Cô ghi chú lại và tiếp tục. “Cô ấy đã chính thức bị buộc tội chưa?”

Colgate lắc đầu. “Vẫn chưa, nhưng tôi đang trao đổi với văn phòng công tố. Tôi cho rằng lời cáo buộc giết người sẽ được đệ trình vào chiều tối nay.”

“Cô ấy ở đây được bao lâu rồi?”

“Từ một giờ chiều thứ Bảy.”

“Và ông đã thẩm vấn riêng cô ấy ư?”

Colgate tựa lưng vào ghế. Cái lò xo rít lên ken két. “Phải.”

“Không hề có một luật sư đại diện nào ư?”

“Cô ấy không yêu cầu luật sư.” Hai tay ông ta đan vào nhau và đặt lên bụng. “Và cô ấy không nói gì về căn bệnh hay nhu cầu được uống thuốc gì cả.” Ông ta nói thêm với giọng phòng bị.

“Ông đã thẩm vấn cô ấy bao nhiêu lần rồi?”

“Ba lần.” Ông ta đáp. “Chính tại căn phòng này, ngay sau khi chúng tôi đưa cô ấy về đây, và một lần nữa vào sáng nay.”

Morgan nhìn đồng hồ. “Ông đưa cô ấy về đây từ một giờ chiều thứ Bảy, vậy là cô ấy đã ngồi trong phòng giam gần hai ngày rồi. Có

ai khác thăm vấn cô ấy trong mấy ngày vừa rồi không?”

“Không.” Colgate đỏ mặt. “Hiện tại chúng tôi cũng đang tìm kiếm một người phụ nữ bị mất tích. Lực lượng của chúng tôi rất mỏng.”

Một số nhân viên cảnh sát đã nghỉ việc trong bốn tháng liên tiếp sau khi có cảnh sát trưởng qua đời. Colgate thiếu người và ông ta đang thụ lý hai vụ án lớn cùng lúc. Dường như bất cứ cảnh sát trưởng nào cũng làm như vậy trong hoàn cảnh này. Các quy định về không giam giữ đối tượng tình nghi quá bốn mươi tám giờ thông thường được kéo dài khi rơi trúng cuối tuần. Về lý thuyết, ông ta có thể giam giữ Haley thêm một ngày nữa.

Colgate không làm gì phạm pháp cả. Nhưng Morgan vẫn không hài lòng với tình huống này. Thân chủ trẻ tuổi của cô đã phải ngồi trong nhà giam bẩn thỉu mà không có thuốc men bên mình trong khoảng thời gian rất dài.

Cảnh sát trưởng quanh co. “Haley Powell đã sát hại Noah Carter. Lệnh bắt giữ sẽ được ban hành sớm thôi.”

“Ông có bằng chứng gì không?” Morgan ngược mặt lên. Sở cảnh sát quận phải trình nguyên nhân rõ ràng, sau đó công tố viên mới ban hành lệnh bắt giữ. Esposito có thể quá nóng vội, nhưng sếp của anh ta, Công tố viên Bryce Walters, sẽ cẩn thận với một vụ án nghiêm trọng như giết người. Bryce sẽ đảm bảo rằng mọi công tác chuyên môn đều được thực hiện đầy đủ.

“Dấu vân tay của cô ta có trên hung khí gây án.” Colgate ngả người về phía trước và bắt đầu điểm những tình tiết có thực trên đầu ngón tay. “Trên người cô ta dính đầy máu. Nhóm máu khớp với máu của nạn nhân. Có người thấy cô ta rời khỏi câu lạc bộ cùng nạn nhân vào khoảng một giờ sáng thứ Bảy. Câu lạc bộ đã cung cấp cho chúng tôi đoạn băng ghi hình từ máy camera giám sát, ghi lại hình ảnh hai người họ ra khỏi tòa nhà cùng nhau. Rất nhiều nhân chứng nói rằng họ đã rất vui vẻ với nhau suốt buổi tối hôm đó, và chúng tôi đã phát hiện một chiếc bao cao su đã sử dụng trong thùng rác của nhà tắm.” Colgate khoanh tay trên bàn. “Tôi khá chắc chắn rằng mẫu ADN của thân chủ của cô và mẫu ADN của nạn nhân còn lưu lại

trên chiếc bao cao su đó.”

“Nếu cô ấy tình nguyện theo cậu ta về nhà thì động cơ của cô ấy là gì?”

Colgate lật lòng bàn tay lại. “Ai mà biết được? Có thể có ta là một người dễ dãi. Biết đâu cô ta lại thay đổi quyết định.”

Morgan chớp lấy tình tiết mà ông ta vừa ném cho cô. “Ý ông là cậu ta cưỡng hiếp cô ấy, và cô ấy chỉ đơn thuần là tự vệ thôi?”

“Không.” Colgate mím chặt môi, thái độ như thể nhận ra sai lầm của mình. “Tôi đang nói chúng ta vẫn chưa biết động cơ của cô ta là gì.”

Morgan nhìn thẳng vào mắt ông ta. “Nhưng khả năng đó vẫn có thể xảy ra.”

Colgate thở hắt ra đằng mũi. “Thân chủ của cô không hề khiêu nại rằng cô ta chỉ tự vệ. Cô ta cũng không hề nói gì về chuyện mình bị cưỡng hiếp.” Ông ta mở hồ sơ và đeo cặp kính đọc sách vào. “Thực tế, những gì cô ta nói với những cảnh sát nghe cuộc điện thoại đầu tiên là: *Tôi đã làm gì thế này?* Rõ ràng cô ta không tố cáo nạn nhân đã làm điều gì đó hoặc bảo rằng mình bị thương theo bất kỳ cách nào.” Ông ta nhìn Morgan qua khoảng trên của cặp kính. “Từ khi cô ta bị bắt giữ, cô ta còn yên lặng hơn.”

Rõ ràng Colgate nghĩ rằng ngồi trong nhà giam có thể khiến cô ấy chịu mở miệng.

Morgan đặt bút xuống. “Giờ tôi muốn gặp thân chủ của tôi.” Cô còn nhiều câu hỏi khác nữa nhưng họ sẽ đợi cho đến khi cô nói chuyện xong với Haley.

“Còn một điều nữa.” Colgate mở một tập hồ sơ trên bàn làm việc của mình.

Morgan gồng mình chờ đợi điều cô nghi ngờ sắp xảy đến: ảnh chụp hiện trường vụ án và/hoặc khám nghiệm tử thi. Đây không phải là trải nghiệm đầu tiên của cô. Dùng dao giết người có thể là hành động rất độc ác. Một con dao có thể gây ra cái chết đau đớn hơn so với một khẩu súng.

Viên cảnh sát trưởng đưa cho cô ba bức ảnh. Trong bức ảnh đầu tiên, một cậu thanh niên nằm sấp trên mặt đất, hai cánh tay đưa về phía trước như thể cậu ta đang cố gắng lê mình trên cỏ. Bức ảnh thứ hai là một vết máu dài, và bức ảnh thứ ba rõ ràng là nơi cậu thanh niên bị sát hại.

Morgan đã từng thấy nhiều bức ảnh chụp tử thi, nhưng những cảnh tượng này luôn làm bụng dạ cô quặn thắt lại.

Colgate chỉ ngón tay trỏ của ông ta vào bức ảnh chụp thi thể nạn nhân. "Với ba vết đâm bằng dao, Noah cố gắng bò đi tìm sự giúp đỡ, nhưng cậu ta đã chết vì bị mất máu trước khi bò được vài mét ra khỏi ngôi nhà của mình."

"Con dao được lấy từ đâu?" Cô hỏi.

"Giá cầm dao trên bàn bếp."

"Có dấu vân tay của người nào khác trên vũ khí không?"

"Không." Colgate trả lời với giọng hài lòng.

"Ngay cả dấu vân tay của Noah Carter cũng không có ư?"

Colgate nhú mày, "Không."

Thú vị đấy.

"Sáng nay, tôi đã phải đến nhà của cha mẹ của Noah để thông báo về cái chết của con trai họ." Colgate nói.

"Tôi rất tiếc. Điều đó hẳn rất khó khăn đối với ông, còn tôi thì không thể tưởng tượng họ sẽ đau khổ như thế nào khi biết tin này." Trong khi cần khách quan trong công việc, Morgan không bao giờ muốn quên một sự thật rằng những vụ án này liên quan đến mạng người.

Hai hàng lông mày của cảnh sát trưởng hơi nhướng lên, như thể ông ta cảm thấy ngạc nhiên vì câu nói của cô vậy. "Haley Powell đã giết Noah Carter."

Morgan cất cuốn sổ ghi chép vào chiếc túi vải của mình và đứng lên. "Tôi cần gặp thân chủ của mình."

Colgate chống tay lên bàn làm việc và đứng lên. Họ rời văn phòng của ông ta và ông ta dẫn Morgan tới một phòng phỏng vấn

không người. "Tôi sẽ đưa cô Powell tới."

"Cảm ơn ông." Morgan đặt chiếc túi vải của cô xuống sàn nhà, bên cạnh một cái ghế. Cô ngồi vào bàn và lấy sẵn cuốn sổ ghi chép cùng bút ra. Vài phút sau, có tiếng bước chân bên ngoài hành lang. Cái nhìn đầu tiên về phía thân chủ của mình khiến Morgan đứng dậy.

Cô gái nhỏ nhắn ấy mặc một chiếc váy màu đen ngắn cũn cỡn. Trên vai cô choàng một cái chăn, và đôi mắt cô hoàn toàn trống rỗng. Những đốm máu nhỏ li ti đã khô vẫn còn bám trên cánh tay và cổ của cô. Mắt cô nhòe mascara, lớp trang điểm trên mặt cô thì loang lổ. Hai đêm trong nhà giam sẽ khiến bất kỳ ai trở nên tiêu tụy, nhưng Haley trông không giống một kẻ tình nghi. Cô trông giống một nạn nhân hơn.

Cảnh sát đưa cô vào căn phòng, đến bên một cái ghế.

Cơ giận dữ trào lên trong Morgan. "Hãy tháo còng tay cho cô ấy."

Cảnh sát xoay người Haley lại như xoay một con búp bê và mở còng tay cho cô. Cô gái không xoa cổ tay hay bẻ ngón tay như hầu hết những nghi can khác vẫn làm khi được giải thoát khỏi cái còng tay. Cô chỉ ngồi đó, với đôi chân trần và run rẩy, hai cánh tay cô buông thõng bên hông.

Morgan đến bên cô, quấn chiếc chăn thô ráp quanh vai cô chặt hơn. "Giày của cô ấy đâu rồi?"

Viên cảnh sát nhún vai. "Nằm trong tủ khóa cùng tư trang của cô ta. Gót giày của cô ta rất nhọn."

Phòng giam rất hiếm khi được vệ sinh sạch sẽ. Trong đó thường chứa đầy phân, những chất nôn mửa, nước tiểu, và Haley đã phải ở trong đó một mình, với đôi chân trần. Liệu đó có phải là chiến thuật mà cảnh sát trưởng cố tình bày ra để khủng bố tinh thần cô ấy?

Viên cảnh sát rời khỏi căn phòng và khóa cửa lại.

Nắm lấy vai cô gái, Morgan đưa cô đến bên một cái ghế và dìu cô ngồi xuống. Cô gái không nhìn Morgan mà chỉ đăm chiêu nhìn xuống hai bàn tay mình.

“Haley, chị là Morgan Dane. Mẹ em đã thuê chị làm luật sư cho em. Em có biết tại sao em lại ở đây không?”

Nhún vai, Haley cắn ngón tay cái. Máu rỉ ra từ tay của cô. Morgan nắm lấy hai bàn tay Haley. Chúng lạnh như băng. Móng tay của cô được sơn màu xanh thẫm, nhưng lớp sơn đã bị bong tróc, và đã bị cắn cụt vào tận thịt.

“Em cảm thấy thế nào? Lần cuối cùng em uống thuốc là khi nào?” Morgan nhắc chiếc chăn ra. Cô không thấy bất kỳ vết thương nghiêm trọng nào ngoài vài vết thâm tím ở một bên chân trần tái nhợt của Haley. Đôi bàn chân cô bẩn y như những gì Morgan nghĩ.

Hơi thở của Haley trở nên khó nhọc nhưng cô vẫn giữ yên lặng, và chuyển sự chú ý từ đôi tay của mình sang một điểm nào đó phía sau vai Morgan.

Morgan cúi xuống trước cô gái và xoa vai cô. “Em có bị đau ở đâu không?”

Lần đầu tiên, Haley ngược lên nhìn Morgan, nhưng biểu cảm trong mắt cô trông có vẻ xa xăm. Vài giây trôi qua trước khi Haley có vẻ tập trung hoàn toàn.

Cô lắc đầu. “Em không nghĩ vậy.”

Nghĩ ư?

“Haley, em có biết em đang ở đâu không?”

Cô gái hít một hơi và gật đầu. “Cảnh sát cho rằng em đã giết Noah.” Cô có thể là một người lớn nhưng giọng nói thì như giọng trẻ con vậy.

Morgan sờn gai ốc. “Em có thể cho chị biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Em tỉnh dậy. Không mảnh vải che thân. Có máu trên người em. Trên tất cả mọi thứ. Một vệt máu dài hướng ra ngoài cửa phòng ngủ. Em đi theo nó. Váy của em nằm trên sàn phòng khách. Em

không tìm thấy Noah. Khi em tìm thấy anh ấy, anh ấy đã..." Cô nức nở, cúi gập người và nôn khan.

Morgan lấy một cái xô đựng rác bằng nhựa ở góc phòng đến bên cạnh Haley. Nhưng cô gái thẳng người lên và lắc đầu từ chối.

"Em đã ở nhà của Noah tối hôm thứ Sáu phải không?" Morgan hỏi.

Một bên vai gầy guộc lên của Haley nhích lên. "Em đoán là thế."

"Em đoán ư? Em không nhớ rõ hay sao?"

Cô lắc đầu. "Em đã đến Beats, một câu lạc bộ mới mở, cùng với Piper. Em nhớ là em đã nói chuyện với Noah. Em thích anh ấy." Ngực cô phập phồng theo nhịp thở. "Em nghĩ em đã về nhà cùng anh ấy. Sau đó em tỉnh dậy trên giường của anh ấy."

"Em đã uống mấy ly?" Morgan hỏi.

"Em không nhớ nữa." Cô nhăn mặt. "Nhưng em chưa bao giờ uống nhiều hơn hai ly cả."

Chừng đó là chưa đủ để khiến cô gái nhỏ nhắn này có thể mất đi ý thức. Liệu bệnh tình của cô có ảnh hưởng tới khả năng chuyển hóa rượu không? Hay cô đã bị đánh thuốc ngủ?

Có người thấy Haley rời câu lạc bộ đó cùng Noah vào lúc một giờ sáng thứ Bảy. Nếu Haley bị đánh thuốc ngủ, hai ngày rượu đã trôi qua kể từ khi cô uống phải nó. Giờ thì đã quá muộn để có thể kiểm tra xem thuốc cường dâm có còn lưu lại trong cơ thể của cô hay không. Nhưng dù sao vẫn còn cơ hội.

Morgan đứng lên, xoay người và đấm mạnh vào cửa, cơn đau tê liệt do sự dâng trào của adrenaline và nổi tức giận. Viên cảnh sát mở cửa.

"Tôi muốn gặp cảnh sát trưởng." Morgan yêu cầu. "Ngay bây giờ."

Viên cảnh sát quay đi. Morgan nghe thấy tiếng bước chân loẹt quẹt và tiếng lách cách của ổ khóa cửa.

Vài phút sau, cửa mở, và Colgate bước vào phòng. "Đã có lệnh bắt giam thân chủ của tôi chưa?" Morgan hỏi.

"Tôi nghĩ là lệnh bắt giam sẽ sớm được ban hành thôi." Đôi mắt

của Colgate nheo lại tỏ vẻ cảnh giác. “Báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ vừa mới được gửi đến. Công tố viên đang xem xét.”

“Haley không nhớ gì về chuyện xảy ra vào tối thứ Sáu. Cô ấy cần được bác sĩ kiểm tra ngay lập tức.”

“Bây giờ cô ta lại bảo mình bị mất trí nhớ ư? Thật biết tận dụng cơ hội.” Colgate ngược mắt lên. “Cô ta không khai báo về chứng mất trí nhớ khi tôi thẩm vấn.”

“Ai đó có thể đã bỏ thuốc cường dâm vào rượu của cô ấy tại câu lạc bộ. Chúng ta đều biết chuyện này thường xuyên xảy ra. Hoặc căn bệnh Addison của cô ấy có thể đã tái phát.”

Colgate rời mắt khỏi Morgan và chuyển sang Haley. Khuôn mặt ông ta trở nên cau có. “Tôi biết cô là một luật sư xuất sắc, nhưng dù vậy cô cũng không thể đổi trắng thay đen để bảo vệ thân chủ của mình được. Trong vụ này, cô ta không phải là nạn nhân. Cô ta đã đâm dao vào bụng của Noah Carter.”

Haley chao đảo như thể ông ta đã đánh cô.

“Cô ấy không nhớ chuyện gì đã xảy ra.” Sự thất vọng xen lẫn trong giọng nói của Morgan. “Cô ấy cần được kiểm tra sức khỏe tại bệnh viện. Bất kể cô ấy có bị đánh thuốc và/hoặc bị cưỡng hiếp hay không thì cũng đã quá muộn để phòng thí nghiệm xác thực điều này, bởi vì ông đã giam giữ cô ấy suốt mấy ngày cuối tuần mà không hề làm gì cả.”

Hàm của Colgate nghiến chặt lại.

Morgan đã giành lại thể chủ động. “Nếu cô ấy chưa bị ban lệnh bắt giữ, tôi có thể đưa cô ấy đến bệnh viện. Tôi cũng muốn đảm bảo rằng cô ấy được kiểm tra xâm hại tình dục.” Những nhân viên kiểm tra về xâm hại tình dục được đào tạo đặc biệt để thu thập và bảo quản chứng cứ liên quan đến hành vi xâm hại tình dục. “Bất kể điều gì đã xảy ra hay không xảy ra với Haley, thì kiểm tra xâm hại tình dục là cơ hội tốt nhất để phục hồi chứng cứ hoặc ADN.”

Colgate không tranh luận về điều đó. Ông ta chống tay vào hông. “Tôi sẽ không để cô ta ra khỏi tầm mắt. Tôi sẽ bố trí một cảnh sát đưa cô ta đến phòng cấp cứu, mặc dù tôi cho rằng đó là một đòi hỏi

hết sức ngớ ngẩn. Cô ta còn chẳng có lấy một vết xước trên người.”

Với tiếng lầm bầm xen lẫn tiếng thở, Colgate quay người bước đi.

“Thời gian mới là vấn đề, thưa ngài cảnh sát trưởng.” Morgan gọi với sau lưng ông ta. Nhưng cô e là đã quá muộn.

CHƯƠNG 7

Những chiếc ghế nhựa và máy bán hàng tự động tạo thành một khu vực chờ nhỏ ở cuối hành lang khoa cấp cứu.

Lance dựa vào chiếc máy bán đồ ăn vặt, đánh giá vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt của Morgan và những ngón tay khẽ run rẩy của cô, dù cô đã cố gắng che giấu nhưng không thành. “Em nên nghỉ một chút đi.”

“Em biết mà.” Cô khịt mũi, và giọng của cô nhỏ dần thành tiếng thì thầm. “Em chẳng mong gì hơn là được về nhà và dành toàn bộ sự tập trung cho một ly kem Ben & Jerry’s. Nhưng nếu em về lúc này, em không chắc mình có thể trở lại.”

Ánh mắt cô di chuyển dọc hành lang đến một nhân viên cảnh sát đang đứng gác bên ngoài căn phòng nơi Haley đang được kiểm tra. Viên cảnh sát đã tỏ ra ngần ngại khi được lệnh đứng chờ bên ngoài. Nhưng khi anh ta nhận ra nhân viên phòng cấp cứu sẽ lấy những bằng chứng của việc bị xâm hại tình dục từ Haley, anh ta đã chấp nhận ra ngoài sau khi chắc chắn phòng kiểm tra không có lối thoát nào khác. Cảnh sát trưởng tiền nhiệm là người rất cổ hủ. Không có lấy một cảnh sát nữ nào.

Tình huống này thật đặc biệt. Thông thường người được kiểm tra sẽ là nạn nhân, không phải bị cáo. Nhưng nghiêm túc mà nói thì Haley có thể đi đâu được chứ? Cô bị bệnh, và gần như chẳng nặng nổi năm mươi kilogram. Cô sẽ không tấn công y tá và bỏ trốn đâu.

Lance thậm chí không muốn nghĩ về điều đang diễn ra trong căn phòng kia. Thu thập bằng chứng xâm hại tình dục là một bài kiểm tra mang tính xâm lấn kéo dài tới vài giờ đồng hồ. Nạn nhân sẽ được thăm bằng gạc và chụp ảnh chính xác các vị trí mà mình bị xâm hại. Thậm chí với một y tá được đào tạo chuyên nghiệp, quá

trình này cũng rất khó chịu.

Morgan run run hít một hơi. “Việc em bị đánh ngã sống soài ở tòa án và Esposito đã phải đóng vai người hùng giải cứu em khỏi chính thân chủ của mình đã đủ tệ lắm rồi. Hôm nay Haley cần một luật sư thật cứng rắn. Nếu cảnh sát trưởng hoặc văn phòng công tố đánh hơi thấy điểm yếu thì quyền trở thành người đại diện cho cô ấy của em sẽ bị hủy bỏ. Cả hai ta đều biết rằng phần công việc ấy đối với em giống như một vai diễn vậy, và em phải thành thật với anh rằng em đang rất khó nhập vai.”

“Anh hiểu. Anh không thích điều đó, nhưng anh hiểu.” Mong muốn ôm cô vào lòng và an ủi cô bao nhiêu thì anh tôn trọng mong muốn giữ gìn danh dự nghề nghiệp của cô bấy nhiêu.

Anh tôn trọng cô. Cô là người phụ nữ mạnh mẽ nhất anh từng gặp. Và đằng sau tất cả sự quyết tâm và thông minh kia là một trái tim nhân hậu đáng quý. Đối với anh, Morgan là một người hùng mang trong mình sứ mệnh giải cứu. Cô chăm sóc ba đứa con nhỏ, người ông đã cao tuổi, và hai con chó bị lạc; và mùa hè năm ngoái, cô đã mở cửa chào đón một cô gái trẻ chờ đợi được cấy ghép thận. Cô gái đó đã đủ khỏe và giờ đây cô ấy khẳng khẳng muốn làm bảo mẫu tại nhà cho Morgan. Nhưng bất kể Gianna cố gắng chứng tỏ mình được việc bao nhiêu, không thể phủ nhận rằng Morgan chính là người chăm sóc cho cô ấy.

Và Lance thậm chí không thể mô tả những điều Morgan đã mang đến cho anh. Anh cũng không thể tưởng tượng mình sẽ vượt qua cơn khủng hoảng sức khỏe tâm thần của mẹ vào tháng Mười một vừa qua bằng cách nào nếu không có sự giúp đỡ của cô.

“Hãy nhớ rằng, em chỉ là một người bình thường. Em không thể cứu tất cả mọi người.” Anh buông tay mình khỏi vai cô và siết cánh tay cô thật chặt.

Gật đầu, Morgan nhắm mắt lại trong vài giây. Khi cô mở mắt ra, sự quyết tâm trong cô ngùn ngụt trở lại. “Nhưng em muốn giúp Haley, và cô ấy cần em trong cuộc chiến này.”

Sẽ chẳng có ai làm việc chăm chỉ hơn. Morgan cũng có sự đồng

cảm nhất định với Eliza. Hai người họ đều mất chồng và phải tự xoay xở nuôi con một mình.

Morgan đi đến bên cái máy bán cà phê tự động ở góc phòng. Cô pha một cốc cà phê và đưa lên mũi, hít hà hương vị của nó như thể nó là không khí vậy. Nhấp một ngụm cà phê, cô đưa mắt nhìn xuống dưới sảnh. Cách viên cảnh sát đang canh gác tầm bảy mét, Eliza ngồi trên một cái ghế nhựa dựa sát vào tường, ôm một cái túi đựng quần áo sạch mà bà vừa mang cho con gái của mình. Sharp ngồi kế bên bà, hai tay nhét trong túi quần trước, như thể ông đang gặp khó khăn trong việc kiềm chế mình đưa tay ra chạm vào Eliza vậy.

Sau khi uống thử một ngụm, Morgan uống cạn cốc cà phê chỉ bằng một hơi. Sau đó cô vứt cái cốc trống trơn vào thùng rác. Cô lấy một gói sô-cô-la M&M đã mua trước đó và xé miệng túi.

Lance định bảo rằng đồ ăn lành mạnh sẽ giúp vết thương của cô nhanh lành hơn là đánh bại cơn nghiện đồ ngọt của cô. Nhưng sau đó, anh nghĩ vậy cũng tốt. Hôm nay sẽ là một ngoại lệ.

Morgan quay sang anh, vẻ mặt cô trở nên đăm chiêu. "Anh có ngại làm luật sư bào chữa cho bị cáo không?"

"Thỉnh thoảng." Anh thừa nhận. "Nhưng đó là công việc mà. Hệ thống luật pháp không hoàn hảo. Nghề thám tử tư không phải lúc nào cũng chỉ có màu hồng."

"McFarland đã khiến em phải suy nghĩ về việc đổi nghề." Cô ăn một viên kẹo nữa.

"Em không nên đổi nghề. Em đã giúp được vài người vô tội thoát khỏi cảnh tù tội." Lance gợi cô nhớ lại. "Đừng để một khách hàng xấu tính làm nhụt chí. Hãy nhìn lại những gì em vừa làm cho Haley đi. Cô ấy sẽ không ở đây để thực hiện đánh giá y tế nếu không có sự giúp đỡ của em."

"Em biết." Nhưng cô vẫn cau có. Hoặc có thể là do cô bị đau đầu. Anh ghét những nếp nhăn quanh miệng và khóe mắt của cô.

Morgan ăn thêm sô-cô-la. "Anh đừng nhìn em như thế. Ngay khi thời tiết trở nên ấm áp hơn, em sẽ bắt đầu tập thể dục"

“Thôi được.” Lace đã nghe cô nói về chuyện này nhiều hơn vài lần. “Anh ghét nhắc đi nhắc lại lời của bác Sharp, nhưng tập thể dục thường xuyên sẽ giúp em có nhiều năng lượng hơn so với ăn kẹo đây.”

Một dải chữ trong chuyên mục tin tức trên chiếc ti-vi ở góc phòng khiến Lance chú ý. Anh chỉ về phía cái ti-vi. *Cảnh sát liên bang đã phát hiện một thi thể.*

Morgan tiến lại gần cái ti-vi hơn. Cô với tay lên để tăng âm lượng. Một phóng viên đang đứng bên lề đường, sau lưng anh ta là một khu rừng rậm rạp. Phía sau anh ta, xe cảnh sát xếp thành hàng ven đường. Những viên cảnh sát với khuôn mặt nghiêm trọng tập trung thành từng nhóm.

Vẻ mặt của người đưa tin trông nghiêm trọng không kém khi đưa mic cho một viên cảnh sát.

Viên cảnh sát cho hay: ‘Thi thể của một phụ nữ khoảng hai mươi lăm tuổi được những người đi bộ trong cánh rừng gần công viên tiểu bang phát hiện sáng nay. Chúng tôi cho rằng cái chết của cô gái có dấu hiệu hành vi hình sự. Việc xác nhận danh tính nạn nhân phụ thuộc vào tin trình báo của người thân. Văn phòng cảnh sát trưởng đang điều tra. Đó là những gì chúng tôi nắm được đến thời điểm hiện tại. Cảm phiền không hỏi.’ Với một cái gật đầu và động tác giơ một bàn tay lên, viên cảnh sát rời khỏi vị trí phỏng vấn.

“Có thể đó là Shannon Yates.” Lance gợi ý. “Vâng.”

Morgan đồng tình. “Cô ấy khớp về độ tuổi.”

“Cùng tuổi với Haley.”

Morgan thở dài. “Phụ nữ trẻ thường là mục tiêu chính của tội phạm.” Cô hất cằm về phía cuối tiền sảnh. “Anh có biết Eliza hay Haley không?”

“Không.” Lance thậm chí còn không biết tên của họ, dù anh đã quen biết Sharp hai mươi ba năm, từ khi Sharp còn là một cảnh sát điều tra về vụ mất tích của cha anh. Khi vụ mất tích của Vic Kruger bị đóng băng, và mẹ của Lance dần chìm sâu vào chứng tâm thần, Sharp đã nhận ra rằng cậu bé Lance cần được chăm sóc và đã đứng

ra nhận trọng trách ấy.

Morgan nghiêng đầu. “Có vẻ như sự xuất hiện của bà ấy đã làm bác ấy rung động.”

“Em cũng thấy thế ư?”

Lance đưa mắt nhìn xuống sảnh. Sharp đã tiến lại gần Eliza hơn, nhưng cử chỉ của ông vẫn không được tự nhiên lắm, trông như thể ông không biết mình đang đứng với bà ấy ở đâu. “Em đã nói chuyện với Haley rồi. Vậy em có nghĩ cô ấy có thể giết cậu thanh niên kia không?”

Morgan bóp gáy. “Em không biết. Em cũng không muốn nghĩ như thế. Cô ấy còn rất trẻ và trông thật yếu ớt, nhưng cô ấy cũng mơ hồ... gần như là mất hết ký ức về việc đó. Theo lời Colgate, cô ấy được phát hiện khi ở một mình với nạn nhân, người dính đầy máu. Chỉ có dấu vân tay của cô ấy trên vũ khí, có người thấy cô ấy rời khỏi câu lạc bộ cùng nạn nhân tối hôm trước, và bên pháp y phát hiện một chiếc bao cao su đã sử dụng tại hiện trường. Câu đầu tiên mà cô ấy nói với cảnh sát là *Tôi đã làm gì thế này?* Tất cả những tình tiết trên đều khiến mọi người cho rằng cô ấy là nghi can của vụ này.”

“Nhưng họ cũng không nói là cô ấy không bị đánh thuốc và/hoặc bị xâm hại tình dục.”

“Không. Họ không nói thế.” Morgan nhú mày. “Nhưng rất khó chứng minh khả năng này nếu không có kết quả dương tính với thuốc hoặc một bằng chứng chứng minh cô ấy bị cưỡng bức, khống chế, đánh đập...” Cô dừng lại, những đầu ngón tay bóp chặt sống mũi. “Rất khó kết luận về hành vi cưỡng hiếp với những bằng chứng về mặt sinh lý.”

“Anh hiểu.”

Cô nhìn đồng hồ, sau đó uống thêm hai viên Tylenol từ lọ thuốc trong túi xách.

Các vụ cưỡng bức thường rất khó truy tố. Nguyên nhân có thể do không có đủ bằng chứng hoặc bằng chứng được hiểu theo nhiều cách khác nhau. Não bộ cần thời gian để xử lý một sự kiện gây chấn

thương tâm lý. Các nạn nhân thường cảm thấy bối rối và sau đó bị kết tội khai man.

Cánh cửa dưới sảnh mở ra, và một y tá bước ra. Morgan và Lance vội vã quay trở lại. Morgan đi vào phòng cùng với Eliza.

Viên cảnh sát đang nói chuyện trên điện thoại di động, lùi lại phía sau nhưng vẫn luôn để mắt tới họ.

Sharp giậm một bên chân. Những nếp nhăn trên khóe mắt ông trở nên rõ nét hơn. Morgan đã đứng. Ông đã bị rung động, điều rất hiếm khi xảy ra.

“Đã bao lâu kể từ lần cuối bác gặp Eliza vậy?” Lance hỏi.

Sharp thở dài. “Gần hai mươi lăm năm rồi.”

“Haley bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi lăm.” Ông giơ một tay lên và nói thêm. “Không. Haley không phải con của bác. Bố con bé từng là bạn thân của bác. Ted đã qua đời khi Haley còn rất nhỏ.”

“Hy sinh khi làm nhiệm vụ ạ?” Lance đoán.

Sharp nhìn đi chỗ khác. “Ừ.” Nỗi đau xa xăm trong ánh mắt Sharp cho thấy đằng sau đó là cả một câu chuyện dài. “Bác sẽ kể cho cháu nghe sau, được chứ?”

“Vâng.” Lance đồng ý.

Cánh cửa mở ra. Morgan và Eliza bước ra ngoài. Haley đi phía sau, trông cô nhỏ bé và xanh xao như một chú chim non. Cô ấy có thể bị nhìn nhầm thành một đứa trẻ vị thành niên. Quần yoga, áo ni thụng, giày sneaker làm nổi bật vóc người nhỏ nhắn của cô. Mái tóc dài màu đỏ cột đuôi ngựa phía sau. Morgan có thể mang khuôn mặt bầm tím, nhưng Haley trông còn giống như bị đánh hơn cô. Tóc đỏ bầm sinh, làn da lốm đốm tàn nhang của cô xanh xao đến độ gần như trong suốt.

Có thể là thành kiến về giới tính, nhưng Lance khó mà tưởng tượng được rằng cô gái trẻ mảnh khảnh này đã phạm một tội ác khủng khiếp như dùng dao giết người.

Haley hướng đôi mắt to màu xanh về phía họ. “Bây giờ con phải

làm gì ạ?” Cô hỏi với giọng rụt rè.

Viên cảnh sát bước ra phía trước. Anh ta đã cất điện thoại di động đi. “Haley Powell, cô bị bắt vì tội giết Noah Carter.”

Lance đã đoán trước Haley sẽ bị bắt giữ nhưng bị còng tay ngay sau khi kiểm tra xâm hại tình dục quả là một đả kích lớn.

“Quay người lại và đặt cánh tay ở hai bên người.” Viên cảnh sát ra lệnh. “Giơ bàn tay về phía tôi.”

Haley đứng bất động một phút, run rẩy. Sau đó cô làm theo, cử động của cô rất chậm rãi và ngập ngừng. Nước mắt lăn dài trên má khi viên cảnh sát còng tay cô lại. Ánh mắt cô đờm vẻ tuyệt vọng. Mặc dù viên cảnh sát rất chuyên nghiệp, thậm chí khá nhẹ nhàng, khi dẫn Haley về buồng giam, nhưng Lance vẫn không thể không nghĩ rằng cô gái này bị đánh đập.

“Sẽ ổn thôi.” Morgan nói. “Em sẽ bị luận tội vào sáng mai. Chị sẽ có mặt ở đó. Em chỉ cần chờ qua đêm nay thôi. Đừng nói với bất kỳ ai về vụ án của em, bất kể là nhân viên trại giam hay người ở chung phòng giam. Những tù nhân khác có thể sử dụng những lời em nói để thương lượng cho tội của họ.”

Haley không trả lời. Cô chỉ nhìn chăm chăm về phía trước. Cử động duy nhất trên khuôn mặt cô là môi dưới khẽ rung lên. Nhưng cô vẫn không hé nửa lời khi viên cảnh sát tra còng vào cổ tay bên này rồi tới cổ tay bên kia của cô.

Viên cảnh sát dẫn Haley đi. Eliza kìm nén một tiếng nức nở. Vẻ mặt Sharp căng thẳng.

Morgan quay sang Eliza. “Chúng ta cần nói chuyện. Cháu cần thông tin để chuẩn bị cho buổi luận tội ngày mai.”

Eliza gật đầu, đôi mắt đăm lệ khi dõi theo Haley và viên cảnh sát đi ra khỏi khoa cấp cứu.

“Chúng ta sẽ về văn phòng.” Sharp nói.

“Đêm nay con bé phải ở trong phòng giam ư?” Eliza hỏi.

“Phải.” Morgan lấy điện thoại từ chiếc túi vải. “Nhưng cháu sẽ thử xem có thể đưa Haley tới phòng giam có hỗ trợ y tế không.”

“Chúng ta ra khỏi chỗ này thôi.” Sharp nói với Eliza. Eliza trông có vẻ thần thờ.

“Chúng ta sẽ gặp nhau tại văn phòng và rà soát lại các tình tiết vụ án.” Morgan trấn an bà.

Eliza gật đầu, sau đó bà và Sharp rời đi.

Sau khi bóng của họ khuất hẳn ở phía cuối hành lang, Morgan nói: “Họ không phát hiện thấy bằng chứng nào về xâm hại tình dục hay bị đánh thuốc. Lẽ ra em nên hiểu rằng đã mất quá nhiều thời gian nên khó có được kết quả dương tính. Cảnh sát quận đã giam giữ cô ấy quá lâu. Các loại thuốc ở câu lạc bộ đủ mạnh để lưu lại chất độc nếu được xét nghiệm kịp thời. Bây giờ công tố viên sẽ vin vào việc thiếu bằng chứng xâm hại tình dục để bác bỏ mọi lập luận về tự vệ mà em đưa ra. Tất cả những gì em vừa làm chỉ củng cố thêm cho lập trường của ông ta mà thôi.”

CHƯƠNG 8

Morgan đi về phía lối ra của bệnh viện lần thứ hai trong ngày. Lance mở cửa, và cô gọi đến văn phòng cảnh sát trưởng khi họ đi qua bãi đỗ xe. Khi cô ngồi vào ghế hành khách thì đầu dây bên kia đổ chuông. Cô ngạc nhiên khi thấy cảnh sát trưởng nhận cuộc gọi.

“Nhân viên của ông vừa đưa thân chủ của tôi tới phòng giam.” Cô nói.

“Phải. Lệnh bắt giữ đã được văn phòng công tố ban hành.” Ông ta đã làm được, nhưng lại không hề có chút kiêu ngạo hay thỏa mãn nào trong giọng nói của ngài cảnh sát trưởng. Colgate chỉ chú tâm đến công việc.

“Thân chủ của tôi có vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe.” Morgan nói. “Cô ấy phải uống thuốc vài lần một ngày và cần có chế độ ăn uống đặc biệt, nếu không bệnh tình của cô ấy sẽ trở nên nghiêm trọng. Khi đến phòng cấp cứu, huyết áp của cô ấy thấp đến mức nguy hiểm. Cô ấy bị mất nước và tụt đường huyết. Đó là lý do tại sao cô ấy có vẻ hoang mang khi bị ông giam giữ.”

“Tôi không thể thay đổi sự thật rằng cô ta bị bắt giữ với tội danh nghiêm trọng nhất. Vụ giết hại Noah Carter là một tội ác ghê tởm.”

“Nhưng Haley vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội.” Morgan phản bác.

“Đã có kết quả xét nghiệm ADN.” Cảnh sát trưởng nói tiếp. “Trên bao cao su có chứa ADN của cả Haley và nạn nhân, máu trên người và dưới móng tay của Haley là của Noah Carter. Thêm nữa, khám nghiệm tử thi sơ bộ xác nhận những vết đâm trên người nạn nhân dẫn đến tình trạng mất máu quá nhiều chính là nguyên nhân khiến nạn nhân tử vong. Tình tiết của vụ án đã rất rõ ràng.”

Nỗi tuyệt vọng dâng trào trong lòng Morgan. Nếu chứng cứ cứ

ngày càng tăng thêm thì bản án sẽ sớm đổ lên đầu Haley, và cô ấy sẽ chẳng được nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

“Nhưng ông có thể cho cô ấy vào phòng giam có hỗ trợ y tế, nơi những dấu hiệu sự sống của cô ấy được theo dõi. Căn bệnh Addison có thể cướp đi tính mạng một con người.” Morgan dừng lại. “Tôi không phóng đại đâu, ngài cảnh sát trưởng ạ. Cô ấy có thể chết đấy.”

Colgate thở dài một tiếng đầy mệt mỏi như thể đã tích tụ cả thập kỷ. “Tôi sẽ lệnh đưa cô ta vào phòng giam có hỗ trợ y tế đêm nay. Nhưng tôi không hứa sau đó cô ta sẽ được chuyển đến đâu đâu nhé.”

“Cảm ơn ông, cảnh sát trưởng.”

“Không có gì.” Cảnh sát trưởng cúp máy.

Morgan để điện thoại xuống lòng, nhưng cảm giác nhẹ nhõm không kéo dài. “Haley sẽ ra sao nếu thẩm phán không đồng ý bảo lãnh? Ngay cả khi không có vấn đề về sức khỏe, nhà tù đã là một nơi khó chịu đựng rồi.”

“Em chỉ có thể xử lý một việc tại một thời điểm thôi.” Lance nói. “Em hãy tập trung cho buổi xét xử ban đầu ngày mai đi.”

“Anh nói đúng.” Morgan xoa xoa bên thái dương không bị sưng và uống vài viên thuốc giảm đau nữa. Cô cần một cái đầu minh mẫn. Cô cần phải suy nghĩ. Cô nhìn chằm chằm qua kính chắn gió của chiếc ô tô và cảm thấy ngạc nhiên vì họ đã ra khỏi bãi đỗ xe.

Điện thoại của Morgan rung lên. “Là em gái em.” Em gái của Morgan, Stella, là điều tra viên thuộc Sở Cảnh sát Scarlet Falls.

Cô nhận cuộc gọi.

“Chị thế nào rồi?” Stella hỏi. “Em đã nghe về chuyện xảy ra tại tòa án.”

“Chị ổn.” Morgan nhắm mắt lại.

“Sự việc đã được lan truyền khắp nơi.” Stella nói. “Ai đó đã quay lại cảnh đó bằng điện thoại di động và đăng tải lên khắp nơi. Esposito đã có một cuộc phỏng vấn bên ngoài tòa án. Anh ta phỏng

mũi như một con khỉ đột đực vậy.”

“Chị cá là vậy.” Chán nản và tuyệt vọng, Morgan từ một tay lên thành ghế và ngả đầu vào lòng bàn tay.

“Chị có ổn thật không đấy?” Stella có vẻ không tin những lời Morgan vừa nói. “Có vẻ anh ta đã thực sự nhắc đến chị.”

“Ừm, mấy ngày nay chị đã khá hơn rồi, ngoài bên mắt tím đen như Rocky Balboa ra thì chị ổn.” Morgan mở mắt và ngẩng đầu lên. Họ sắp về đến văn phòng. “Chị phải đi gặp khách hàng rồi. Em có thể gọi cho ông và báo với ông là chị ổn không? Nếu em thấy đoạn băng đó trên mục tin tức thì chắc ông cũng biết chuyện rồi.”

“Em sẽ gọi.” Stella nói. “Em có cuộc gọi đến. Em cúp máy đây. Hãy gọi em nếu cần nhé.” Stella nói và cúp máy.

Morgan để điện thoại xuống và mở mục tin tức địa phương. Cô cúi xuống đọc to một tiêu đề cho Lance nghe. “*Nữ luật sư bị đâm vào mặt và Công tố viên Esposito đã cứu nữ luật sư khỏi chính thân chủ của mình.*”

“Tại sao anh ta được nhắc tên cụ thể, còn em chỉ được gọi là *nữ luật sư chú?*” Lance tỏ vẻ bức mình.

“Bởi vì những cô gái gặp nạn luôn thu hút sự chú ý của độc giả.”

“Nhưng em không phải loại phụ nữ yếu đuối.”

“Nhằm kích thích hóa lên thôi.”

“Gã khờ McFarland thì cho em ăn đấm.” Lance nói. “Chẳng ai lường trước được điều đó cả. Anh đã từng thấy em xử lý những tình huống khó nhằn hơn, bao gồm cả việc cứu anh một hai lần gì đó. Em đúng là ngẫu vô đối.”

Cô không thể nhịn cười. Cơn đau đầu làm cô choáng váng. Chẳng có gì đáng cười về tình huống này cả.

“Cảm ơn anh.” Cô lướt qua các bài báo. “Em cần nghe điều đó.”

“Bất cứ lúc nào. Trừ khi em có một quả cầu thủy tinh, nếu không sẽ luôn có chuyện mà em không thể đoán trước được.”

“Em hiểu.” Cô nhấn vào một đường liên kết. Một bài báo ngắn gọn kèm theo một video ở trang chính của mục tin tức địa phương.

“Đây hình như là video gốc được lấy từ điện thoại di động của một phóng viên đã có mặt ở hành lang của tòa án khi McFarland tấn công em.”

“Và anh ta đứng đó quay phim chứ không giúp đỡ em.” Lance nói với giọng khó chịu.

“Công bằng mà nói, người duy nhất đứng đủ gần để giúp em ngay lúc đó chính là Esposito.” Cô tăng âm lượng và xem đoạn phỏng vấn của trợ lý công tố.

‘Tôi chỉ làm điều mọi người đàn ông nên làm thôi.’ Esposito nói. ‘Luật sư biện hộ cho bị cáo là một nghề rất nguy hiểm. Tôi không biết tại sao mọi người lại ngạc nhiên khi chuyện này xảy ra. Cô Dane bào chữa cho những tên tội phạm.’ Giọng nói và biểu cảm của anh ta ám chỉ *Khi đã đồng hành cùng những kẻ xấu xa thì còn mong chờ điều gì?*

Có ai đó gọi anh ta là anh hùng. Esposito phủ nhận điều đó nhưng anh ta lại vênh vang như một con gà trống khoe khoang tiếng gáy của mình vậy.

Morgan muốn bò xuống gầm ghế của xe. “Tắt đi.” Lance nói. “Hắn ta chỉ là một tên đểu cáng.”

“Mọi thứ anh ta nói đều đúng mà. Anh ta đúng là đã cứu em thoát khỏi thân chủ của em.”

Lance quắc mắt. “Cảnh sát đã bắt McFarland ngay sau đó.”

“Chỉ một giây nữa thôi là chiếc giày của hắn đập trúng đầu em rồi.” Morgan thận trọng sờ lên mặt. Cơn đau phát ra từ chỗ cô bị đánh trúng. Nếu một cú đấm thôi đã gây ra tác động mạnh như vậy, cô không thể tưởng tượng một cú đập vào mặt đến từ một người đàn ông lực lưỡng như McFarland sẽ khiến cô thành thế nào nữa. “Liệu em có nông cạn không khi em không muốn mắc nợ Esposito?”

“Không hề. Anh ta sẽ chứng tỏ mình giỏi hơn em mỗi khi có cơ hội.” Lance đưa tay ra lấy chiếc điện thoại và cất nó đi. “Em chẳng thể làm gì để ngăn cản điều đó xảy ra cả.”

“Anh nói đúng.” Tất cả những gì Morgan có thể làm là tiếp tục

công việc và giúp đỡ Haley.

Lance tấp xe vào lề đường phía trước văn phòng, và họ đi vào bên trong tòa nhà. Sharp và Eliza cũng đến ngay sau họ. Sharp để Eliza ngồi trong phòng làm việc của ông.

Morgan đi vào phòng làm việc của cô để treo áo khoác và bỏ túi xách ra. Cô pha một tách cà phê trong chiếc máy pha cà phê nhỏ trên giá để cốc chén. Khi cô đi vào nhà bếp, Sharp đang bận rộn với chiếc máy xay.

“Cháu đang nghĩ gì thế?” Ông với lấy cái cốc cho cô. “Caffeine sẽ chỉ làm cháu cảm thấy tệ hơn thôi.”

Những ngón tay cô bao quanh cái cốc và cô giữ nó chặt hơn. Sharp nhướn mày. “Cháu có muốn khỏe nhanh hơn không?”

Có, nhưng có đủ nhanh để bỏ cốc cà phê của mình đi không?

“Được thôi.” Morgan hờn dỗi nói và nói lỏng những ngón tay đang nắm cái cốc.

Ông quay sang cái máy xay. Tiếng kêu ro ro của nó át đi hầu hết bài giảng ngắn của ông về các hợp chất chống viêm và các loại vitamin. Ông đổ thứ nước sinh tố có màu cam nhạt vào bốn cái ly và đưa một ly cho cô.

“Cái gì trong đó thế?” Cô ngửi ngửi.

“Tốt hơn hết là em cứ uống đi.” Lance bước vào căn bếp. Anh đã thay bộ vest sang thường phục: quần chiến thuật và áo phong trơn màu đen. “Em biết là không thể nào ngăn bác ấy lại khi bác ấy đã chuyển sang chế độ bà mẹ toàn diện mà.”

Họ tập trung tại phòng làm việc của Sharp. Eliza bước đến. Sharp ra hiệu cho Morgan ngồi ở phía kia bàn làm việc của ông. Cô ngồi xuống ghế với thái độ biết ơn. Đầu óc cô choáng váng, bụng dạ cô nôn nao, và cố gắng tập trung chỉ khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn.

“Haley không thể là hung thủ được.” Eliza nói. “Con bé sẽ không bao giờ làm hại ai.”

“Và chúng ta sẽ cố gắng chứng minh điều đó. Nhưng buổi xét xử sơ bộ ngày mai sẽ chỉ tập trung vào việc bảo lãnh, mặc dù tác động từ luận chứng của công tố viên sẽ ảnh hưởng đến quyết định của thẩm phán về việc bảo lãnh.” Morgan nhấp một ngụm sinh tố. “Cháu cần phải làm giảm sức thuyết phục của các bằng chứng và bản chất dã man của vụ giết người.” Cô dừng lại. “Hãy kể cho cháu nghe về Haley. Cô ấy từng gặp rắc rối nào liên quan đến pháp luật chưa?”

“Chưa từng.” Eliza lắc đầu. “Con bé thậm chí chưa từng nhận một vé phạt nào vì lỗi chạy quá tốc độ.”

“Cô ấy đang sống ở đâu?” Morgan hỏi.

“Với bác.” Eliza cho họ địa chỉ tại Grey's Hollow của hai mẹ con.

Morgan ghi lại địa chỉ của họ vào hồ sơ của cô. “Đường Carranza. Sao tôi thấy con đường này quen quen nhỉ?”

“Con đường này nối với đường 47 dưới chân ngọn núi Adirondacks.” Eliza nói. “Haley có căn hộ riêng, nhưng sau khi bác chuyển đến Grey's Hollow vào mùa hè năm ngoái, bác đã thuyết phục con bé chuyển đến sống cùng mình. Thịnh thoảng bác có đi du lịch và Haley trông nhà cho bác. Căn nhà còn nhiều phòng trống và con bé sẽ giúp bác tiết kiệm tiền thuế.”

“Thế thì tốt.” Sau một số câu hỏi khác, Morgan điền thông tin cá nhân cơ bản của Haley vào hồ sơ. “Có một điều chúng ta chưa nói tới là về vấn đề tài chính. Việc biện hộ rất tốn kém. Chúng ta cần có nhân chứng chuyên nghiệp và nhiều giờ điều tra. Cháu biết điều này hơi nhạy cảm nhưng bác có thể cho cháu biết về tình hình tài chính của hai mẹ con bác không?”

“Bác có tiền.” Eliza nói. “Bác có thể chi trả được.”

“Phần lớn thời gian bác đều ở nhà.” Sharp khoanh tay trước ngực.

“Không. Em nhất định phải trả tiền cho anh như thường.” Eliza ngẩng mặt lên. “Em không hề liên lạc với anh suốt hai mươi lăm năm qua, dù chỉ một lần.”

“Không sao đâu.” Sharp nhú mày sau lời gợi nhắc của Eliza, đôi mắt đầy vẻ hối tiếc. Bất kể khoảng thời gian có dài như thế nào, ông

rõ ràng vẫn cảm mến người phụ nữ này.

“Nhưng em thì có.” Eliza mở túi xách, lấy ra cuốn sổ séc và cái bút. “Em không muốn lợi dụng cái chết của Ted. Hay quá khứ của chúng ta. Anh sẽ cần một khoản dự phòng riêng cho mình.” Và bà viết một tờ séc.

“Cảm ơn bác.” Morgan nhận lấy nó và liếc nhìn con số. Mười nghìn đô-la.

“Chừng đó đã đủ để bắt đầu chưa?” Eliza hỏi.

“Đủ ạ.” Morgan sẽ không từ chối vụ này cho dù tờ séc kia chỉ trị giá mười đô-la. “Nhưng chừng đó sẽ không đủ để được bảo lãnh.”

Eliza cất cuốn sổ séc vào túi xách, sau đó bà ngập ngừng. “Bác chưa từng thích trang điểm. Vì lớp trang điểm luôn trông rất kinh khủng trên làn da xanh xao của bác. Mười năm trước, bác bắt đầu công việc kinh doanh dòng mỹ phẩm tông trung tính có tên là Wild.”

“Các cửa hàng nằm trong khu thương mại?” Morgan có chút ấn tượng với nhãn hiệu này. Các kiốt và gian hàng của Wild dường như mọc ở khắp nơi.

“Phải. Ban đầu bác bán hàng online, nhưng bọn bác chuyển sang các cửa hàng bán lẻ cách đây khoảng tám năm. Hiện tại có khoảng bốn mươi sáu cửa hàng. Tính đến nay, bọn bác mới chỉ mở các cửa hàng ở phía Đông Bắc, nhưng dự định sẽ phát triển sang Seattle trong năm nay.”

“Anh không quan tâm em có bao nhiêu tiền. Anh sẽ không nhận một xu nào của em cả.” Sharp thẳng thắn nói với thái độ rất dứt khoát, hai tay vẫn khoanh trước ngực.

“Chúng ta sẽ xem xét sau.” Eliza thở dài. Trông bà cũng cứng đầu hệt như Sharp.

Morgan day trán. “Theo như vụ án gần đây nhất cháu làm luật sư bào chữa cho bị cáo của một vụ án giết người, lệnh bảo lãnh yêu cầu một triệu đô-la. Nhưng hành vi phạm tội của vụ án này rất nghiêm trọng. Một triệu đô có thể là khoản tiền thấp nhất. Có thể khoản tiền bảo lãnh sẽ cao hơn. Bác sẽ phải trả mười phần trăm tiền

bảo lãnh. Bác có làm được không?”

“Được.” Eliza trả lời rất dứt khoát.

“Tốt.” Trong trường hợp đó, tất cả những gì Morgan phải làm là thuyết phục thẩm phán chấp thuận cho một cô gái trẻ bị buộc tội giết người một cách dã man được bảo lãnh.

Morgan hỏi Eliza thêm vài câu hỏi khác về cuộc sống của Haley. Lý lịch của cô không có điều gì cho thấy cô là người nguy hiểm hoặc có khả năng bỏ trốn cả. Nhưng rào cản khó khăn nhất cần phải vượt qua là bản thân hành vi giết người và những bằng chứng rõ như ban ngày kia.

Morgan sẽ không thể tiếp cận Haley trong suốt quá trình cô ấy nhập trại. Quá trình này sẽ kéo dài đến hết ngày. Khả năng là Morgan chỉ có thể tranh thủ khoảng thời gian trước buổi sơ thẩm để nói chuyện với cô ấy, và điều này chỉ có thể xảy ra nếu thứ tự xét xử vụ của Haley trong sổ ghi án cho họ dư dả thời gian. Nếu họ có được cơ hội đó thì cũng chỉ là vài phút nói chuyện riêng với người thân mà thôi.

“Còn việc gì khác bác có thể làm không?” Eliza hỏi.

Morgan cung cấp cho bà thông tin liên hệ với dịch vụ bảo lãnh. “Họ sẽ hướng dẫn bác những giấy tờ cần thiết để tiến hành thủ tục này sáng ngày mai. Nếu yêu cầu bảo lãnh được chấp nhận, sẽ mất cả ngày Haley mới được tại ngoại.”

Mặt Eliza tái mét. “Nếu...”

“Vâng.” Morgan đáp. “Tình huống xấu nhất, có thể thẩm phán sẽ giữ nguyên quyết định giam giữ cô ấy trong tù.”

Đôi bàn tay Eliza run rẩy. Bà đã mất chồng và một thân một mình nuôi con gái. Bà rất mạnh mẽ. Nhưng Morgan biết, vì cô cũng là một góa phụ kiêm bà mẹ đơn thân, rằng nếu Haley bị kết tội, Eliza sẽ suy sụp.

“Cảm ơn cháu đã cố gắng giúp đỡ mẹ con bác.” Eliza đứng dậy.

“Anh sẽ tiễn em.” Sharp đi theo Eliza ra khỏi căn phòng.

Morgan dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại trong vài giây. Từng

nhịp đập của trái tim cô đều như nhát búa giáng vào thái dương cô nơi nằm đấm của McFarland đã đáp xuống. Cô muốn ngả đầu của mình xuống gối và không nhắc người dậy trong vòng một tuần.

“Em ổn chứ?” Lance hỏi.

Cô mở mắt ra, ngả người về phía trước và đặt hai tay lên bàn.
“Vâng.”

“Nói dối.” Anh đi vòng qua bàn và nhẹ nhàng xoa bóp vai cô.

“Thật dễ chịu.” Morgan thở dài. Cô có thể cảm nhận tác động từ cú đấm của McFarland khắp vùng cổ của mình. Nghiêng người về một bên, cô dùng điện thoại để kiểm tra email.

“Có tin tức gì từ văn phòng công tố không?” Ngón tay cái của Lance ấn vào giữa gáy của cô.

“Không, nhưng em đã nhận được lệnh bắt giữ và báo cáo sơ bộ của cảnh sát từ văn phòng cảnh sát trưởng. Chúng ta có thể bắt đầu rồi. Cảnh sát đã phỏng vấn mười một nhân chứng. Trong đó có một số nhân viên của câu lạc bộ, một số nhân chứng ngẫu nhiên, ba người bạn của Noah, và cô gái mà Haley đã đi chơi cùng đêm hôm đó.” Cô quay đầu để anh dễ đọc thông tin trên màn hình điện thoại của cô. “Esposito không muốn đẩy nhanh tiến trình điều tra. Em không trông đợi gì nhiều từ anh ta cho đến khi lời buộc tội được đưa ra.”

Trợ lý công tố viên sẽ tuân theo các quy định pháp luật để cung cấp cho Morgan tất cả những bằng chứng liên quan đến vụ án này, nhưng anh ta sẽ trì hoãn càng lâu càng tốt. Cô càng biết ít thì sự chuẩn bị của cô cho phiên sơ thẩm ngày mai càng ít chu toàn.

“Hắn ta đúng là một tên khốn.” Lance nói.

Điện thoại của cô rung lên với âm báo tin nhắn mới từ em gái của cô.

Lance ghé đầu vào vai cô và đọc to nội dung tin nhắn: “Kiểm tra mạng xã hội ngay.”

Cô mở ứng dụng trình duyệt mạng xã hội nơi cô chưa bao giờ đăng tải một bài viết nào nhưng vẫn duy trì tài khoản đơn giản chỉ

để biết các khách hàng và những người khác đã làm gì. Ngay khi cô đăng nhập, một tệp GIF xuất hiện trong bảng tin. Cô được gắn thẻ tên. *Morgan Dane đã nhận được điều mà cô ta xứng đáng được nhận.*

Ai đó đã cắt tệp GIF này từ đoạn phim quay lại cảnh McFarland tấn công cô. Cô xem cảnh McFarland đâm đi đâm lại cô trong sợ hãi.

Cô kiểm tra một số trang mạng khác. Đoạn băng đã được lan truyền khắp mạng xã hội.

Lance liếc nhìn, khuôn mặt anh đỏ bừng lên vì tức giận. "Thằng khốn..."

"Không sao mà. Lẽ ra em nên lường trước chuyện này." Nhưng trước đó Morgan đã lo lắng về những rắc rối của thân chủ của cô, và chính bản thân cô. "Ngày nay, tất cả mọi thứ đều dễ dàng được tung lên mạng xã hội."

"Nhưng thông điệp kia chính là một lời đe dọa."

"Không hoàn toàn vậy. Em sẽ liên hệ với trang mạng xã hội đó và tố cáo bài đăng này, nhưng khi mọi thứ được lan truyền với tốc độ như thế này, sẽ khó mà ngăn nó lại được."

Đoạn phim này sẽ được đăng tải khắp mọi nơi.

Mạng xã hội làm thay đổi cách nhìn nhận vấn đề của công chúng, và một phần công việc của Morgan là sử dụng danh tiếng của mình để bào chữa cho thân chủ của cô. Gần như là không thể để tìm ra một bồi thẩm đoàn nào không mang định kiến cá nhân. Mạng Internet lan truyền các tin đúng và sai khắp thế giới với tốc độ chóng mặt. Những thay đổi về địa điểm xử án đã trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi, chí ít là với các vụ án lớn.

Các đồng nghiệp của Morgan đều cho cô là một luật sư cứng rắn. Nhưng McFarland đã hủy hoại thanh danh của cô.

Cô xem lại đoạn phim một lần nữa, dừng ở cảnh McFarland giơ chiếc giày của hắn trên đầu cô. Lúc đó, cô đang co rúm lại trên sàn nhà vì sợ hãi. Hai bàn tay cô che trước mặt để tránh cú đập, còn mặt cô thì quay đi.

Trông cô thật yếu ớt và vô dụng.

Trong đầu cô, cô biết tình huống đó bất ngờ. Và cô đã không kịp trở tay. Nhưng đoạn phim khiến cô trông thật yếu đuối và chẳng có tí tài cán gì.

Cô rời mắt khỏi màn hình. "Chuyện này sẽ chẳng giúp ích gì cho vụ án cả."

"Liệu có ai đó đăng tải đoạn phim này bởi vì họ có khiếu hài hước dị hợm không?" Lance hỏi.

"Có thể là sự trả thù của McFarland." Morgan xem lại đoạn phim một lần nữa. "Mặc dù hẳn ta đang ở trong tù và không thể dùng máy tính."

"Và hẳn ta không có bất kỳ người bạn nào mà chúng ta có thể tìm ra. Những ngày vừa qua, chúng ta đã cố gắng tìm một người nào đó có thể xác nhận nhân phẩm của hẳn. Có thể ai đó muốn gây cản trở cho vụ án của Haley." Lance gợi ý.

"Nhưng ai muốn làm điều đó chứ?" Morgan gõ ngón tay trên mặt bàn. "Thậm chí nếu gia đình của Noah tin rằng Haley đã giết cậu ta, thì liệu họ có mạo hiểm với phiên xét xử không? Truyền thông lan tỏa thành kiến trước phiên sơ thẩm sẽ gây ra oan sai và kháng án."

"Chúng ta không thể biết đó là ai cho đến khi điều tra." Lance lắc đầu. "Biết đâu mẹ anh có thể truy ra nguồn gốc đoạn phim hoặc tệp GIF kia."

Mẹ của Lance là một giáo viên môn khoa học máy tính trực tuyến với công việc chính là thiết kế, bảo trì website và an ninh mạng. Nhưng không may, bà mắc chứng sợ chỗ đông người và lo âu quá mức. Bà làm việc tại nhà và thỉnh thoảng có hỗ trợ điều tra trên máy tính, nếu việc đó là cần thiết cho cuộc điều tra của họ.

"Anh có chắc là bác sẵn sàng cho việc làm thêm không?" Morgan hỏi.

Mùa thu năm ngoái, mẹ của anh đã bị tấn công, và sự việc này đã làm vấn đề tâm thần của bà thêm trầm trọng.

"Anh hy vọng là thế." Lance nói. "Chúng ta đã tự giải quyết các vụ

án mà không có bà suốt cả mùa đông, bởi vì không có vụ án nào lớn cả. Nhưng giờ chúng ta đang thiếu người trong vụ án của Haley. Việc kiểm tra thông tin cá nhân mất nhiều thời gian, mà mẹ anh lại là người giỏi việc đó nhất.”

Morgan thở dài. “Người phát tán đoạn băng và tệp GIF kia có thể là bạn hoặc một người thân của nạn nhân.”

“Tuyệt vời. Nghe không giống động cơ trả thù chút nào cả.”

CHƯƠNG 9

Cơn giận bùng lên trong Lance khi anh xem đoạn phim McFarland đánh Morgan. Anh lấy điện thoại di động của cô và tắt màn hình. “Em không cần phải xem đi xem lại như thế.”

Cô thở dài.

Lance quan sát cô. Nếu anh có thể thay đổi bất kỳ điều gì của ngày hôm đó, anh sẽ đứng bên cạnh cô trong đại sảnh tòa án. McFarland chắc sẽ không thể làm điều hắn ta đã làm nếu Lance đứng đó. McFarland cũng đã khiến anh bất ngờ. “Anh cũng không lường trước được chuyện này.”

Nhưng đáng ra Lance phải nghĩ đến việc McFarland sẽ giở thói côn đồ, đặc biệt trong trường hợp mọi thứ diễn ra không theo ý của hắn. McFarland đã chứng tỏ bản chất bạo lực trong quán bar. Hắn đã tấn công bạn trai của vợ cũ của hắn trước sự chứng kiến của hàng tá nhân chứng. Hắn không hề tỏ ra ăn năn hối lỗi. Không hề cảm thấy cần rút lương tâm.

Và là một kẻ có vấn đề về tâm thần khiến hắn trở thành một tên chúa nói dối.

“Lẽ ra anh không nên để em ở lại một mình với hắn ta.” Lance nói.

Morgan lắc đầu. “Em đâu có ở một mình. Khi đó em đứng giữa tòa án kia mà. Lẽ ra em phải được an toàn mới đúng. Anh không thể kè kè bên cạnh em 24/7 được. Em phải làm việc của mình chứ.”

Nhưng cô đã không được an toàn. Hành động của McFarland thật điên rồ và không thể lường trước được.

Nét cười nhẹ làm khóe môi cô cong lên. “Dù sao thì em cũng rất cảm kích ý tốt đó của anh.”

“Em cần nghỉ ngơi một chút nếu em muốn tỉnh táo vào buổi sơ thẩm ngày mai.” Anh nói. “Để anh đưa em về nhà.”

“Anh nói đúng.” Hai tay chống xuống mặt bàn, cô đứng dậy. “Em có thể xem lại tài liệu sau khi bọn trẻ đã ngủ. Em sẽ tìm ra thứ gì đó.”

Cô vẫn để một bàn tay trên miếng lót bàn trong vài giây, như thể cô đang thử khả năng giữ thăng bằng của mình vậy.

Sharp thò đầu vào phòng làm việc. “Đám phóng viên đang vây kín bên ngoài.”

“Thật ư?” Morgan hỏi. “Có phóng viên ở đây ư? Thật lạ quá.”

Những vụ án trước đây chưa bao giờ có sự xuất hiện của cánh phóng viên trực chờ bên ngoài văn phòng cả. Sự việc ở tòa án trở thành một yếu tố khiến vụ án này trở nên kịch tính hơn.

Lance đi về phía cửa sổ. Anh đưa một ngón tay hé tấm rèm ra, và nhìn ra bên ngoài. Những xe đưa tin của cánh phóng viên đang đổ dồn xuống lề đường.

“Cháu sẽ đánh lạc hướng cánh phóng viên.” Morgan nói với Sharp. “Bác có thể đưa Eliza ra bằng cửa sau, hãy vòng ra phía sau tòa nhà và lặng lẽ đưa bác ấy ra xe ô tô.”

“Ý hay đấy.” Sharp nói. “Bác sẽ đưa cô ấy về nhà. Nếu Haley được tại ngoại vào ngày mai, bác muốn giải quyết mọi mối lo về mặt an ninh, phòng khi cánh báo chí quyết định tụ tập trước nhà con bé.” Ông tiến vào căn phòng và đóng cửa lại. “Bác muốn cảm ơn cháu vì chuyện này, Morgan. Bác biết cháu không được khỏe. Cháu thực sự nên về nhà nghỉ ngơi. Bác cảm thấy rất áy náy vì đã nhờ cháu giải quyết vụ án này, nhưng bác không tin tưởng bất kỳ ai khác.”

Sharp ngừng lại để hít thở một hơi. “Ted và bác cùng học Học viện Cảnh sát. Bọn bác bắt đầu công việc cảnh sát tuần tra ở Sở Cảnh sát Scarlet Falls cùng một ngày. Khi cậu ấy kết hôn, bác là phù rể cho đám cưới của cậu ấy. Bác đã có mặt tại bệnh viện với cậu ấy vào ngày Haley chào đời. Một ngày, khi đi tuần cùng nhau thì bọn bác gặp phải một vụ cướp tại cửa hàng tiện lợi. Ted bị trúng đạn ở cổ.” Sharp dừng lại, nuốt khan. Khi cố gắng nói tiếp, giọng ông trở

nên khó nhọc, gần như không thể thốt thành lời. “Viên đạn làm đứt động mạch cảnh. Nên cho dù có thực hiện phẫu thuật tại chỗ, tỷ lệ sống sót cũng rất mong manh. Cậu ấy mất máu quá nhiều.” Sharp ngược mắt lên.

“Tên cướp có bị chết không?” Lance đã từng bị trúng đạn đùi trong khi làm nhiệm vụ. Anh suýt chút nữa cũng đã mất mạng. Vết thương đó đã khiến anh giã từ sự nghiệp cảnh sát, nhưng may mắn là anh vẫn còn sống. Những ký ức của anh về sự việc đó như một tấm gương vỡ. Anh thỉnh thoảng gặp ác mộng, nhưng anh tự hỏi rằng phải chăng sẽ đau lòng gấp bội nếu phải chứng kiến người đồng nghiệp của mình mất máu cho đến chết.

“Không.” Sharp mím chặt môi vì đau đớn, điều rất hiếm thấy ở ông, những nếp nhăn quanh miệng khiến ông trở nên già nua hơn. “Ted không may bị trúng đạn ở cổ, trong khi kẻ nghiện ma túy đã vẫn sống sót dù trúng năm phát đạn. Bác đã bắn hắn ta bốn phát. Bác nhớ mình chỉ bóp cò duy nhất một lần.” Sharp nuốt nghẹn. “Bác đã hứa với Ted rằng bác sẽ chăm lo cho vợ con của cậu ấy.”

Lance cảm thấy đau đớn thay cho Sharp. Anh có thể cảm nhận được cảm giác trách nhiệm, sự luyến tiếc và nỗi đau của Sharp rất rõ.

Morgan đi ra từ phía sau bàn làm việc và đặt tay lên cánh tay của Sharp. “Bác không nợ cháu bất kỳ lời giải thích nào cả, sau những gì bác đã làm cho cháu suốt sáu tháng qua. Cháu sẽ làm hết khả năng của mình để giúp Haley.”

“Cảm ơn cháu.” Từ ngữ như mắc kẹt trong cổ họng Sharp.

“Giờ thì bác hãy đưa Eliza rời khỏi đây đi.” Morgan trở về phòng làm việc của mình để lấy áo khoác và túi xách.

Lance lấy cái áo khoác da của anh và mặc vào. “Sẵn sàng chưa?”
Cô đứng nghiêm. “Sẵn sàng.”

Sharp và Eliza đi về phía sau văn phòng khi Lance mở cửa trước.

Cảnh phóng viên xúm lại quanh họ ngay khi họ bước xuống vỉa hè. Tất cả cùng đồng thanh hét lên. Lance không thể xác định ai đang hỏi câu gì.

“Cô Dane! Haley Powell đã giết Noah Carter phải không?”

“Ngày mai, thân chủ của cô sẽ biện hộ trước tòa như thế nào?”

Morgan dừng lại và lướt nhìn đám phóng viên. “Làm ơn. Giờ vẫn còn quá sớm để đặt ra các câu hỏi chi tiết. Tất cả những gì tôi có thể nói là Haley vô tội và chúng tôi sẽ chứng minh điều đó.”

“Có phải người cô Powell dính đầy máu của Noah Carter không?” Một phóng viên hỏi.

Một người khác hét to: “Có phải cô ta nói mình bị mất trí nhớ không?”

Morgan nói qua một cái micro. “Tôi không thể trả lời về vụ án này một cách chi tiết được.”

Nhưng có ai đó đã làm vậy. Những tình tiết điều tra quan trọng đã được tiết lộ cho giới báo chí. Liệu đây là vô tình hay hữu ý để tạo sức ép đối với bồi thẩm đoàn? Lance dễ dàng nhìn ra sự sắp đặt của Esposito cho việc này. Anh không biết tại sao trợ lý công tố lại đến giúp Morgan khi McFarland tấn công cô, nhưng hành động của anh ta không thể làm thay đổi cách nhìn nhận của Lance từ trước đến nay. Một người bước ra khỏi đám đông. Lance chờ đợi một nhà báo hung hãn nhưng thay vào đó là một cậu thanh niên. Vẻ mặt cậu ta hằm hằm tức giận. Theo bản năng, Lance đề cao cảnh giác. Anh tiến sát Morgan hơn, sẵn sàng lấy thân người mình che chắn cho cô khi cần thiết. Dù chưa đến một mét tám nhưng cô không phải một người phụ nữ nhỏ bé, và cô hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình trong các tình huống bình thường. Nhưng tối nay, cô đang bị thương.

Và chỉ vì lý do cô *có thể* tự bảo vệ bản thân không có nghĩa Lance sẽ lánh sang một bên và để cậu thanh niên kia tấn công cô.

Cậu thanh niên lao nhanh về phía họ.

Lance đứng giữa cậu thanh niên đang tiến về phía mình và Morgan. Cậu ta giấu tay dưới túi áo khoác. Tay của Lance đã sẵn

sàng rút vũ khí. Cậu ta lấy ra một chai xịt.

Lance không biết có thứ gì trong cái chai nhưng anh sẽ không để cái chai đó tiếp cận Morgan. Thế nhưng anh cũng không muốn bắn cậu thanh niên này. Anh chặn đường kẻ đang muốn tấn công Morgan như một vệ sĩ.

Cậu thanh niên giơ cái chai lên. Dung dịch phun ra và bắn vào giữa ngực anh. Anh khụy gối xuống và ngã mình về phía trước, túm lấy hông của cậu thanh niên kia và chặn cậu ta lại. Cả hai người đổ gục xuống mặt đường. Bị đè ở bên dưới, kẻ tấn công phải chịu một sức nặng lớn. Cái chai nhựa bị vỡ, dung dịch bên trong tràn ra, một mùi độc hại bốc lên trong không khí.

Mắt Lance cay xè. Phổi anh nóng rát như bị thiêu đốt.

Anh nín thở, xoay người cậu thanh niên kia lại và bẻ quặt tay cậu ta ra sau lưng. Nước mắt vẫn chảy ra giàn giụa, Lance quát hỏi: "Cái gì ở trong chai?"

"Chết đi!" Cậu thanh niên ngoái đầu lại và rít lên. Mắt cậu ta nhắm lại, mi mắt đỏ và sưng húp. Dung dịch kia đã dính lên mặt cậu ta ư? Da của Lance như bị cháy, và chỉ riêng làn hơi của thứ dung dịch kia cũng đủ làm mắt anh mờ đi.

"Cậu có muốn bị mù mắt không?" Lance hét lên, ấn lưng cậu thanh niên xuống và vồ nhẹ vào những cái túi quần của cậu ta để kiểm tra xem có vũ khí, thuốc hoặc ví tiền không. Anh không phát hiện thấy gì cả. "Trong cái chai kia chứa thứ gì?"

Morgan kéo vai Lance. "Anh cần phải đi rửa sạch ngay lập tức, bất kể thứ đó là gì đi nữa."

Cô nói đúng. Một khoảng ước đằng trước chiếc áo của anh cho thấy dung dịch kia đã dính vào người anh. Anh kéo cái áo phông ra khỏi ngực. Vải không bị ăn mòn. Dung dịch kia chắc không phải là axit.

Anh bỏ cậu thanh niên kia ra và nhồm dậy. Anh ngồi xổm, cúi người xuống, nghẹt thở vì dung dịch kia.

Cậu thanh niên ngồi lên, đôi mắt nhắm chặt, nước mắt nước mũi

chảy giàn giụa. Chai xịt kia đã bị vỡ dưới người họ. Một ít dung dịch đã bắn vào mặt cậu ta và cả cái áo nỉ, áo khoác của cậu ta. Cậu ta ho sặc sụa và bịt miệng lại.

Lance tìm cái chai kia trên mặt đường. Vấp vào cái chai, anh xoay nó lại bằng mũi chân. Có vẻ như cậu ta mua cái chai rỗng và tự đổ dung dịch kia vào. Một lượng lớn dung dịch đã bị đổ ra nền đường. Hơi của dung dịch bốc lên từ cái vũng đó khiến mọi người rất khó thở.

Giống như lúc anh bị xịt hơi cay lên người khi còn học ở Học viện Cảnh sát vậy.

“Đó có phải là hơi cay không?” Anh hỏi cậu thanh niên.

Không trả lời, cậu thanh niên giơ ngón tay giữa lên. Sau đó cậu ta lấy hai tay ôm mặt.

“Đừng dụi mắt nữa. Nó chỉ làm tình trạng của cậu tệ hơn thôi.” Lance kéo mạnh cậu ta đứng lên và túm cổ áo phía sau, lôi cậu ta về phía phòng làm việc của mình như lôi một chú chó mắc lỗi vậy.

“Thả tôi ra.” Cậu thanh niên cố gắng vùng vẫy.

“Bất kể đó là gì, hãy đi rửa mắt của cậu trước khi nó bị tổn thương vĩnh viễn, đồ ngốc ạ.” Lance nói.

Khi kéo cậu thanh niên về phòng làm việc của mình, Lance chớp mắt liên tục. Đám phóng viên theo sau họ đến trước hiên. Morgan đóng cửa. Lance kéo cậu thanh niên vào phòng giải lao và đá cửa đóng lại trước mặt người quay phim. Kẻ tấn công bị vấp ngã trong sảnh. Lance kéo cậu ta đứng lên.

“Em bật vòi hoa sen lên đi.” Anh nói với Morgan.

Nhưng cô đã ở xa phía trước anh, đang vội vã đi xuống sảnh. Cô vút áo khoác và túi xách xuống sàn nhà. Từ khi Sharp biến căn hộ thành văn phòng làm việc, ông đã không đụng đến căn bếp và phòng tắm. Trong phòng tắm, đầu vòi kêu rin rít, nước chảy ào ra khi cô mở vòi hoa sen và vòi nước trong bồn rửa mặt.

Lance đẩy cậu thanh niên vào dưới vòi hoa sen với nguyên bộ quần áo trên người và giữ đầu cậu ta ở phía dưới các tia nước. “Để

nước rửa sạch mặt cậu đi.” Anh ngoái đầu để tìm Morgan. “Thử dùng nước rửa bát xem.”

Morgan vội vàng rời phòng tắm, trở lại sau vài giây với chai dung dịch màu xanh trên tay. “Đây anh.”

“Mở mắt của cậu ra để nước rửa sạch chúng mau.” Lance nói. “Hãy dùng nước rửa bát trên khắp cơ thể nữa.”

Cậu thanh niên thôi không chống đối nữa, sự không thoải mái rõ ràng đã thay thế bất cứ cảm xúc nào đã gây ra cuộc tấn công của cậu ta.

Lance cởi áo khoác và áo phông. Vứt chúng xuống sàn nhà, anh đưa đầu xuống dưới vòi nước và để dòng nước mắt chảy tràn trên mặt mình. Sau khi gội qua, anh rửa lại mặt bằng xà phòng nhiều lần, sau đó đến phần ngực. Khi đã xong xuôi, anh lấy khăn tắm từ cái tủ quần áo nhỏ đằng sau cánh cửa và lau khô người. Da anh ửng đỏ và hơi rát, nhưng dường như không bị tổn thương.

Anh lấy điện thoại di động để gọi đến Sở Cảnh sát Scarlet Falls và báo cáo về sự việc vừa rồi. Morgan đang giúp cậu thanh niên đáng ghét kia. Cô túm lấy cổ áo phía sau của cậu ta và giữ mặt cậu ta dưới vòi nước. Vài phút sau, cô khóa vòi nước lại.

Lance đưa khăn tắm cho cậu thanh niên.

Đôi mắt của cậu ta đỏ ngầu. Cậu ta chớp mắt liên tục và khó khăn lắm mới mở mắt ra được. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cậu ta.

“Thứ gì trong cái chai kia thế?” Lance nói từng từ một để nhấn mạnh.

Cậu thanh niên vẫn cảm như hén. “Tên cậu là gì?” Lance hỏi. Cậu ta nhìn chằm chằm vào bức tường.

“Thôi được rồi. Vậy hãy nói chuyện với cảnh sát.” Lance kết thúc cuộc thẩm vấn. “Họ đang trên đường đến đây.”

Anh vứt cái khăn tắm xuống nền nhà để thấm nước. Anh dùng một cái khăn tắm sạch khác để lau khô tóc và lau sạch bồn rửa.

Năm phút sau, có ai đó gõ cửa trước. Quấn cái khăn tắm quanh cổ, Lance đi xuống hành lang dẫn đến phòng làm việc của Sharp và nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe của Sở Cảnh sát Scarlet Falls có màu đen trắng đỗ ven đường, đèn xe đang quay tít. Một chiếc xe gia đình không có biển hiệu đỗ ngay phía sau. Stella, em gái của Morgan và cộng sự của cô ấy, thám tử Brody McNamara, bước ra. Stella vội vàng bước lên vỉa hè, len giữa đám phóng viên với phù hiệu cảnh sát và thái độ hung dữ.

Lance mở cửa và mời họ vào phòng. "Morgan ổn."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Stella hỏi. Lance thuật lại vắn tắt sự việc. "Cậu ta là ai?" Stella hỏi.

"Tôi vẫn chưa biết. Cậu ta không mang theo chứng minh thư." Lance quay người và dẫn cô ấy đến phòng tắm. "Chúng tôi đã rửa sạch cho cậu ta."

Cậu thanh niên nhận khăn tắm khô từ Morgan. Sau đó, chớp mắt nhìn cô, cậu ta lùi lại, như thể cậu ta vừa mới nhận ra người đã giúp đỡ mình. "Thả tôi ta."

Nổi giận, Lance bước về phía trước.

Stella kéo tay anh và ngăn anh lại. "Chúng tôi sẽ tiếp quản cậu ta."

Morgan lui ra tiền sảnh cùng với Lance, để Brody và Stella tiếp quản cậu thanh niên kia. Lance trở về phòng làm việc của mình và lấy một cái áo khô từ tủ quần áo. Morgan đi theo anh.

"Em chính là mục tiêu của cậu ta đấy." Lance giật mạnh cái áo để chui đầu vào.

"Em biết. Cảm ơn anh vì đã can thiệp kịp thời." Cô bước đến gần anh hơn, vòng tay quanh hông của anh và nép bên mặt không bị thương của mình vào ngực anh.

Anh vòng tay và ôm lấy cô trong vài giây.

"Anh đã nhảy lên trước để che chắn cho em. Sẽ ra sao nếu cậu ta có súng?" Cô rùng mình.

“Cậu ta không hề có súng mà.” Nhưng suy nghĩ này cũng khiến Lance lạnh sống lưng. Anh không muốn để Morgan rời khỏi tầm mắt mình. Anh không thể tưởng tượng nổi sẽ như thế nào nếu dung dịch kia bắn vào khuôn mặt vốn đã bị thương của cô.

Và nếu như cậu thanh niên kia có súng...

Morgan thường mang vũ khí bên sườn nhưng những ngày cô phải đến tòa án thì không.

Brody xuất hiện ở cửa phòng. “Tên cậu ta là Adam Carter, em trai của Noah Carter. Cậu ta hai mươi tuổi và là sinh viên của một trường đại học trong khu vực. Thứ mà cậu ta phun vào anh là dung dịch hơi cay tự chế. Cậu ta đã tự mình chế ra nó trong ga-ra của nhà cậu ta. Khi cậu ta thấy cánh phóng viên đang tập trung trước phòng làm việc của Morgan, cậu ta biết cô ấy có mặt ở đó. Cậu ta mang theo hơi cay, với ý đồ làm cho cô ấy không thể bào chữa cho Haley trong phiên xét xử sơ bộ ngày mai. Hiển nhiên, cha mẹ của Adam đã lên kế hoạch tham gia phiên xử.”

“Cậu ta chỉ hành động theo cảm tính thôi, không suy nghĩ gì cả.” Morgan nói. “Vì cậu ta vừa mất đi anh trai.”

“Cậu ta đủ khả năng suy nghĩ để sắm vai nhà hóa học nghiệp dư và lên kế hoạch cho một vụ tấn công đấy.” Lance thấy tội nghiệp cho cậu thanh niên kia nhưng điều đó không thể trở thành cái cớ cho cuộc tấn công mà cậu ta đã gắng sức thực hiện với Morgan. “Anh tự hỏi có khi nào cậu ta chính là người đăng tải đoạn phim kia lên mạng xã hội không.”

“Đoạn phim nào?” Brody hỏi.

Lance đi ra phía sau bàn làm việc của anh, mở đoạn phim và bức ảnh động bằng máy tính của mình.

Brody nhíu mày. “Xem nào. Về cơ bản, đây không phải là một lời đe dọa, nhưng dựa trên hành động tấn công ngày hôm nay của Adam, tôi sẽ xin lệnh lục soát nhà và máy tính của cậu ta. Ai mà biết được liệu cậu ta còn dự án DIY nào khác đang nghiên cứu hoặc lên kế hoạch không? *Morgan Dane sẽ nhận được điều mà cô ta đáng được nhận* không đồng nghĩa với *những gì tôi sẽ làm với Morgan*

Dane, nhưng nếu cậu ta chính là người làm ra đoạn phim kia, tôi nghĩ chúng ta có thể coi đó là một lời đe dọa khác.”

Brody, Lance, và Morgan đi xuống hành lang. Stella đã tra còng vào tay cậu thanh niên. Bị ướt, Adam run rẩy vì lạnh. Nước từ quần bò, áo nỉ của cậu ta chảy tong tong xuống sàn gỗ. Khuôn mặt cậu ta vẫn hằm hằm giận dữ và tỏ thái độ xấu xược.

“Anh có muốn làm đơn khiếu nại không?” Stella hỏi Lance. “Một số thợ quay phim đã ghi lại cuộc tấn công.”

“Có chứ.” Lance nhìn Adam.

Khuôn mặt đầy hơi cay hằn là một bài học nhanh cho cậu ta. Mặc dù rất đau nhưng cậu ta vẫn đứng im, ngẩng cao đầu, thẳng lưng và rất kín miệng. Anh đã cố tình chọc tức cậu ta nhưng cậu ta vẫn không có biến chuyển gì.

Cậu ta không hề tỏ ra hối lỗi. Một chút cũng không có.

Nhưng suy cho cùng, sự đau lòng và khao khát đòi lại sự công bằng chính là nguồn cơn của sự giận dữ. Adam sẽ không từ bỏ động cơ của mình một sớm một chiều. Hy vọng rằng cảnh sát và cha mẹ của cậu ta có thể giúp cậu ta tránh khỏi những rắc rối.

“Trong trường hợp đó, chúng tôi sẽ bắt giữ cậu ta.” Stella dẫn Adam đi ra cửa. “Cậu nên nghĩ xem cách cư xử của mình sẽ ảnh hưởng đến cha mẹ như thế nào. Họ đã đau lòng như chết đi sống lại vì sự ra đi của anh trai cậu rồi. Họ không cần cảnh này đâu.”

“Cô muốn giúp Haley Powell.” Cậu ta nhìn Morgan trừng trừng, sau đó đến lượt Lance bằng đôi mắt đỏ ngầu. “Cô ta nên trả giá cho những gì cô ta đã làm. Cô ta đã giết Noah.” Vẻ láo xược biến mất trên khuôn mặt cậu ta. Đôi vai cậu ta rung lên. Nỗi đau thương hiện rõ trên gương mặt của cậu ta.

Lance rất cảm thông với nỗi đau của cậu ta, nhưng nếu Adam không học cách kiểm soát cơn giận của mình, cuộc đời cậu ta có thể sẽ kết thúc giống như McFarland. Mặt khác, Stella nói đúng, ông bà Carter không cần phải bảo lãnh cậu con trai út ra khỏi nhà tù ngay sau khi mất đi đứa con trai lớn của mình.

“Đi thôi.” Brody nắm lấy cánh tay kia của Adam. Kèm cậu thanh niên ở giữa, anh ta và Stella đưa cậu ta ra lối cửa trước.

Lance đóng và khóa cửa lại. “Hãy chờ một chút để đám phóng viên ra về đã.” Anh đi theo Morgan trở về phòng làm việc của cô.

Cô lấy áo khoác và cái túi xách lớn trên sàn nhà. Điện thoại của anh đổ chuông. “Là mẹ anh.”

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong Lance. Mẹ anh đã biết tin rồi ư? Đáng lẽ anh nên chủ động gọi cho bà.

Anh bắt máy. “Vâng, mẹ ạ?”

“Con và Morgan vẫn ổn cả chứ?” Bà hỏi với giọng run run.

“Vâng.” Anh trấn an bà.

“Bởi vì mẹ đã xem đoạn phim ghi lại cảnh Morgan bị thân chủ của mình đánh.” Bà tiếp tục như thể anh chưa từng nói gì.

“Mẹ.” Lance cao giọng. “Morgan không sao cả.”

Nhưng dường như bà không nghe thấy anh. “Và mới đây thôi, lại có một vụ được đưa lên bản tin. Mẹ đã thấy một người đàn ông tấn công con ngay bên ngoài văn phòng của con. Phóng viên cho rằng đó là một loại chất độc...”

Lance cần chuyển sang chủ đề khác trước khi chứng lo âu của bà trở nên nghiêm trọng hơn. “Mẹ à.” Anh ngắt lời bà. “Con sẽ ghé qua chỗ mẹ trên đường về nhà con. Tiện thể, con cũng muốn nhờ mẹ giúp một việc.”

“Con có việc cần mẹ giúp hả?” Bà có vẻ vui mừng.

“Chúng con cần mẹ giúp trong một cuộc điều tra. Mẹ có sẵn sàng giúp chúng con không?”

“Có chứ, chắc chắn rồi.” Giọng của bà như tươi tỉnh hẳn lên.

“Vậy gặp mẹ sau nhé.” Lance cúp máy. Anh và Morgan không giao cho bà làm bất cứ việc gì kể từ khi bà phát bệnh mùa thu năm ngoái. Anh sợ việc tăng thêm áp lực sẽ làm chậm khả năng bình phục của bà. Nhưng bây giờ anh tự hỏi liệu mình có sai lầm. Biết đâu bà lại nhớ nghề.

Anh lấy chiếc áo phông và áo khoác da trên nền nhà. Hơi cay bốc

CHƯƠNG 10

Mừng vì đã trở về nhà, Morgan đẩy mở cửa trước. Lance theo cô vào nhà. Ba cô bé mặc đồ ngủ và hai chú chó vẫy đuôi chào đón họ. Cô ôm lấy mình để chống lại tác động từ hành động chào đón quá khích của chúng. Lance bước lên phía trước cô.

“Dừng lại!” Giọng của ông cô vang lên từ phòng bên cạnh. “Hãy nhẹ nhàng với mẹ của các con thôi.”

Ba cô bé dừng lại. Lance quỳ một gối xuống và chặn mấy chú chó lại. Con Snoozer thuộc giống chó bull Pháp của Morgan ngửi ngửi mặt anh, và Rocket, cô chó bull lai thì quẫy cái đuôi cụt của mình.

“Không cần phải làm thế đâu.” Morgan phản đối.

“Mẹ!” Đôi mắt của Sophie, bé gái ba tuổi, mở to khi cô bé nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Morgan.

Morgan quỳ gối xuống sàn nhà. “Chỉ là một vết thâm tím thôi mà con yêu. Nó không đau hơn vết tím ở chân của con tuần trước đâu.”

Con gái cô sà vào lòng mẹ và hôn nhẹ lên vết bầm tím kia một cái. Về cơ bản, cách chào đón của Sophie khá giống với việc trúng đạn của súng thần công. Khuôn mặt của Morgan chắc hẳn thực sự đáng sợ.

Cô bé Mia năm tuổi có tính cách trầm tĩnh hơn. Cô trượt vào vòng tay của Morgan và ôm nhẹ một cái.

“Đừng làm mẹ đau.” Ava nói. Lên sáu tuổi, cô con gái đầu lòng của Morgan luôn cố gắng rất nhiều để tỏ ra mình trưởng thành hơn hai em. Nhưng đôi khi cô bé quá cứng cỏi.

Morgan xoay người để giải thoát một cánh tay. Cô vẫy Ava. “Mẹ cần thêm một cái ôm nữa.”

Ava lao tới. Ôm ba cô con gái vào lòng, Morgan nhắm mắt và tận

hưởng khoảnh khắc ngọt ngào của đầu xả mùi kẹo cao su trên mái tóc còn hơi ẩm của chúng. Sophie là người đầu tiên ngọ nguậy.

Cô bé ngược lên nhìn Lance. “*Chú* có bị thương không?”

“*Chú* không.” Anh trả lời.

Với nụ cười hạnh phúc, cô bé nhảy vào vòng tay anh. Anh bắt lấy cô bé, và cô bé dùng cả hai chân hai tay quặp lấy anh, rồi hôn nhẹ lên má anh một cái, Ngả người ra, cô bé dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt anh và hỏi: “*Chú* sẽ đưa chúng cháu về phòng ngủ chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Lance bế cô bé bên hông và quay sang hai cô chị. “Ai muốn nghe kể chuyện nào?” Anh quỳ gối xuống và dang rộng hai tay. Sophie bò lên lưng anh. Anh kéo tay cô bé vòng quanh cổ của mình. Mia và Ava rời khỏi vòng tay của Morgan. Lance bế xốc cả hai cô chị của Sophie lên và đưa ba đứa trẻ đang cười rúc rích xuống hành lang dẫn đến phòng ngủ chung của ba chị em.

Sau khi bóng dáng ba cô con gái và Lance khuất khỏi hành lang, Morgan cởi áo khoác và đặt chiếc túi của cô lên một cái ghế. Cô lấy điện thoại từ ngăn túi bên hông và đi vào phòng khách, nơi ông nội của cô, Art Dane, đang ngồi trên chiếc ghế tựa. Nụ cười trên khuôn mặt cô kèm theo cảm giác đau, nhưng cô không để ý. Nhìn cách Lance vui đùa cùng ba cô con gái nhỏ luôn luôn làm cô cảm thấy hạnh phúc. Cô đã từng đối diện với những bi kịch của cuộc đời mình. Nên cô đã học được cách trân trọng những khoảnh khắc tuyệt vời, và tối nay cô cảm thấy mình rất may mắn.

Cô đã tìm thấy tình yêu lần thứ hai. Tính chất công việc cho cô thấy đàn ông tốt thật hiếm có khó tìm. Nhưng cuộc đời đã ưu ái cho cô được gặp hẳn hai người đàn ông tốt trong đời mình.

Cô cầm điện thoại vào dây sạc trên cái bàn vuông nhỏ cạnh ghế xô-pha và cúi xuống hôn lên má ông nội một cái.

Tổng cộng, cô có ba người đàn ông tuyệt vời.

Cô không thể vực dậy được trước sự ra đi của John nếu không có ông nội.

Ông nội đặt chiếc iPad xuống và chửi thề theo nhịp thở. Trước khi

bị gãy chân vào mùa thu năm ngoái, ông luôn đi ra cửa để đón cô. Vật lý trị liệu tăng cường đã giúp ông đi lại được với sự trợ giúp của cái gậy, nhưng ông không thể hồi phục một trăm phần trăm.

“Ông muốn tự tay mình đánh cho thẳng khớp đã đánh cháu một trận.” Ông sử dụng bảng điều khiển bằng điện để hạ thấp thanh gác chân của cái ghế và ngồi thẳng dậy. “Bằng đôi tay đầy sức trẻ của mình.”

“Cháu ổn mà.” Cô cố gắng tỏ ra vui vẻ để trấn an ông.

“Cháu không thể nào lừa phỉnh ông được đâu.” Sẽ chẳng thể nào qua mắt một cựu thám tử điều tra hình sự của Sở Cảnh sát New York. Ông đọc thấu vẻ lừa phỉnh trên khuôn mặt cô, giống như ông từng nhận ra mỗi lần cô cố gắng nói dối ông khi còn học trung học.

Ông lắc đầu. “Ông không hiểu sao trông cháu có thể hạnh phúc với một bên mắt bị thâm tím thế kia được.”

“Tác giả của vết bầm tím này sẽ phải ngồi tù.”

“Thế còn là nhẹ đấy.” Ông nội bức tức.

Điện thoại di động của Morgan rung lên. Cô đứng lên, đi về phía cái bàn và liếc nhìn điện thoại. Là một số lạ. Ngắt sạc, cô thận trọng trả lời. Tin tốt lành thường không đến vào thời điểm chín giờ tối. Cô thầm đánh giá cuộc gọi này lành ít dữ nhiều.

“Morgan Dane nghe.” Cô trả lời.

“Chào cô Dane. Tôi xin lỗi vì gọi cô giờ này. Tôi tên là Max Garcia. Tôi là công tố viên của hạt Eastbridge thuộc bang New Jersey.”

“Vâng, tôi có thể giúp gì cho anh?” Morgan thả người xuống chiếc ghế dài.

“Tôi sẽ không làm mất thời gian của cô đâu. Văn phòng của chúng tôi đang cần tuyển hai trợ lý công tố viên. Bryce Walters và tôi là bạn thân. Chúng tôi cùng học ở trường luật. Cậu ấy có nhắc tới tên của cô. Những gì cô làm gần đây rất ấn tượng, cho dù cô đứng về phía người phạm pháp.” Max cười to.

“Bryce Walters, công tố viên của quận Randolph, giới thiệu tôi với anh ư?” Morgan bối rối hỏi.

“Phải. Cậu ấy nghĩ rằng cô có thể nhớ công việc phục vụ liên bang trong phòng xét xử của mình.” Max dừng lại. “Tôi biết cuộc gọi này của tôi có chút đường đột, nhưng tôi rất muốn được phỏng vấn cô cho công việc này. Eastbridge là một hạt có diện tích trung bình. Thực tế chúng tôi nằm ở vùng ngoại ô của Philadelphia. Ở đây, cô sẽ được thử thách bản thân. Tôi hiểu là cô còn có gia đình. Các trường ở chỗ chúng tôi đều thuộc top đầu, và...” Anh ta dừng lại để tạo hiệu ứng. “Chúng tôi chỉ cách bãi biển hai mươi phút lái xe.”

“Hiện tôi đang giải quyết một vụ lớn.” Morgan nói. “Tôi không chắc khi nào tôi có thể tới đó.”

Tuy vậy, vào thời điểm này, không gì hấp dẫn hơn được bỏ lại toàn bộ công việc và nằm ườn trên bãi biển.

“Tôi hiểu. Tôi có một danh sách những người vượt qua vòng sơ tuyển để tham gia phỏng vấn. Cô có thể từ từ cân nhắc. Với mức kinh nghiệm của cô, tôi có thể tuyển thẳng cô vào vòng hai. Chỗ chúng tôi chỉ cách thành phố New York hai giờ lái xe thôi. Nếu cô bắt tàu vào sáng sớm, cô có thể tham gia buổi phỏng vấn vào giờ ăn trưa và trở về nhà kịp giờ ăn tối.”

“Đề nghị của anh rất hấp dẫn.” Cô có chút xiêu lòng trước lời đề nghị đầy cám dỗ này. Cảm giác khi ngồi ở sau bàn công tố viên sẽ như thế nào nhỉ? Không còn lo lắng về những giờ trả phí hay tiền thuê văn phòng nữa.

Hay bị thân chủ đâm vào mặt. Khách hàng của cô sẽ là cả một bang.

Nhưng cuộc sống của cô, công việc mới của cô, gia đình cô... và Lance... đều ở đây, ở Scarlet Falls này. Đây là nhà của cô. “Nhưng hiện tại lịch của tôi kín hết rồi.”

“Hãy đến tham gia cuộc phỏng vấn, sau đó cân nhắc về đề nghị của tôi.” Max nói với giọng đầy thuyết phục. “Cô chỉ cần dành ra một ngày thôi. Cô chẳng mất gì cả. Tôi thậm chí còn mời cô ăn trưa nữa.”

“Cảm ơn đề nghị của anh nhưng tôi không có ý định thay đổi nơi ở.”

Lance bước vào phòng. Vẻ mặt vui tươi của anh chuyển sang lo lắng khi anh nhìn lướt qua khuôn mặt cô.

"Tôi sẽ không chấp nhận lời từ chối cho đến khi cô đến gặp tôi đâu." Max nói. "Hãy suy nghĩ về điều đó. Vài tuần nữa tôi sẽ gọi lại cho cô."

Morgan nhấn nút kết thúc cuộc gọi và đặt điện thoại xuống.

"Có chuyện gì không ổn sao?" Lance hỏi. Mặc dù rất tò mò nhưng rõ ràng anh rất tôn trọng các vấn đề riêng tư của cô.

Nhưng ông nội của cô thì không. "Ai thế?"

"Một công tố viên ở New Jersey ạ." Morgan tóm tắt nội dung cuộc gọi.

"Có lẽ em nên cân nhắc chuyện đó." Lance nói. Miệng anh mím chặt, và vẻ vui tươi ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

Morgan lắc đầu. "Em không muốn chuyển tới New Jersey. Cuộc sống của em vừa mới đi vào quỹ đạo. Em không muốn chuyển đi đâu hết."

"Bryce sẽ không bao giờ thuê em sau khi em chỉ trích anh ta." Lance nói với giọng nghiêm trọng. "Nếu em muốn quay trở lại công việc của một công tố viên, em sẽ phải chuyển nhà."

"Em không nói em muốn quay lại công việc công tố viên mà." Morgan kháng nghị.

"Em cũng không nói em không muốn." Lance lấy chìa khóa từ túi quần.

Ông nội khịt mũi. "Walters chỉ muốn không bị cháu ngáng đường thôi. Cháu cứ biến cậu ta và Esposito thành những kẻ ngốc mà."

"Không phải trong vụ án gần đây nhất của cháu." Morgan thở hắt ra. "Esposito giống như một người hùng vậy."

"Hắn ta chỉ muốn được chú ý thôi." Ông nội ngược mắt lên. "Ở thời của ông, đàn ông thực hiện bốn phận của mình mà không khoe khoang với báo chí."

"Nhưng đó vẫn có thể là một cơ hội tốt." Lance nấn ná nhìn Morgan thêm vài giây, sau đó anh xoay người về phía cửa ra vào và

mở cửa. “Em đừng vội từ chối thẳng thừng khi chưa nói chuyện với anh ta.”

Morgan đứng dậy và đi theo anh ra bên ngoài đến tận thềm cửa trước. “Em không muốn chuyển đi nơi khác.”

Mặc dù cô phải thừa nhận rằng lời đề nghị kia rất hấp dẫn.

Lance gật đầu. “Anh yêu em, và anh muốn em hạnh phúc hơn bất cứ điều gì khác. Chỉ cần em hứa với anh rằng em sẽ cân nhắc về công việc trước khi từ chối Garcia.”

“Em sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu.” Morgan kiễng chân lên và hôn lên môi anh. Thế thì tại sao lời đề nghị này vẫn có vẻ hấp dẫn đến vậy?

Anh đáp lại nụ hôn của cô, sau đó xoa lên cánh tay cô. “Trời lạnh rồi. Em không nên đi ra ngoài mà không mặc áo khoác như thế này. Hẹn gặp em vào sáng mai.” Anh hất đầu vào trong nhà. “Em đi nghỉ đi. Ngày mai sẽ là một ngày vất vả đấy.”

“Chúc ngủ ngon.” Morgan hôn anh một cái nữa và quay trở vào trong nhà. Cô đi vào bếp lấy một túi đá khô từ tủ lạnh. Cô muốn hạn chế vết thương bị sưng thêm. Buổi sơ thẩm đã đủ khó khăn mà không cần gương mặt bầm tím của cô.

Cô lên giường cùng chiếc máy tính và sổ ghi chép, dành vài giờ để nghiên cứu một số tiền lệ, kiểm tra lại các lập luận của cô để giành được lệnh bảo lãnh và thăm cầu nguyện cô có thể thuyết phục thẩm phán. Khi sáng mai đến, sổ phạn của Haley hoàn toàn nằm trong tay vị thẩm phán bảo thủ Marlow.

CHƯƠNG 11

Morgan đặt chiếc túi vải của cô lên bàn của bên bị cáo và lấy cuốn sổ ghi chép ra. Những ghi chép về các vụ án của riêng cô được viết tốc ký ở trang số hai, được che đi bởi trang trắng đầu tiên.

Không phải cô mắc chứng hoang tưởng hay gì đó đại loại thế

Cô không phiền khi ngồi xuống ghế. Buổi sơ thẩm chỉ còn vài phút nữa sẽ bắt đầu. Phòng xét xử đầy những âm thanh xì xào to nhỏ khi cô chờ thân chủ của mình. Thẩm phán Marlow đeo cặp kính đọc sách có gọng màu đen lên mũi và cầm một tờ giấy lên. Ông ta đang đọc lời cáo buộc, chắc chắn là vậy.

Tiếng lách cách của kim loại báo hiệu Haley đang được đưa tới. Một nhân viên giám sát của tòa án dẫn cô vào phòng xét xử. Ánh mắt hoảng sợ của cô lướt khắp căn phòng một lượt, như thể một con thuyền đang cố tìm kiếm một nơi an toàn để neo đậu. Sau đó dường như Haley lựa chọn sàn nhà là nơi an toàn nhất và cúi đầu xuống. Cô lê chân bước đi. Cái còng quanh cổ tay cô dường như níu cô xuống, và bộ áo tù màu cam như nuốt chửng thân hình nhỏ bé của cô. Cô trông giống như một đứa trẻ được hóa trang thành tù nhân trong dịp lễ Halloween vậy.

Mái tóc cô buông xõa như một tấm rèm quanh khuôn mặt, và Morgan muốn chải cho nó thẳng thớm lại. Cô gái trẻ trông rất hoang dã. Morgan không muốn hình ảnh này của Haley ghim vào đầu của ngài thẩm phán. Nhưng sau đó, quá trình nhập trại sẽ rất bề bồng và vô nhân đạo. Đối với Haley mà nói, điều đó hẳn còn đau đớn hơn gấp bội.

Nhân viên giám sát dẫn cô vào bàn. Haley ngược mắt lên nhìn vào mắt Morgan. Khuôn mặt cô trông xanh xao và có nhiều tàn nhang. Trông cô rất mong manh dễ vỡ.

Cô trông giống một nạn nhân hơn.

Tim Morgan thất lại, và cô hy vọng rằng thẩm phán sẽ nhận thấy như thế.

Cô đưa mắt sang nhìn Esposito đang đứng ở bàn của công tố viên ở dãy bên kia. Trông anh ta thật ngạo mạn. Anh ta rất chắc chắn về luận chứng của mình. Rằng Haley có tội.

Morgan nghĩ về tất cả các bị cáo cô từng khởi tố. Cô từng dành chút thời gian nào để nhìn họ thật kĩ chưa? Đã có ai trong số họ vô tội chưa?

Phía sau Morgan, cánh cửa phòng xét xử mở ra. Bryce Walters bước vào và đi về chỗ người trợ lý công tố của mình.

Chỉ có những vụ án nghiêm trọng mới thu hút sự quan tâm của công tố viên.

Ngài thẩm phán ho một tiếng, khiến Morgan chuyển sự chú ý về phía ông ta. Ông ta nhìn chăm chăm vào mặt cô; sự cảm thông khiến khuôn mặt của ông ta dần ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi ông ta trở về với công việc của mình. Morgan thầm nguyện rửa McFarland. Cô đã rất kiên trì chườm đá suốt đêm qua để hạn chế tình trạng sưng tấy đến mức tối đa, nhưng bên mắt màu đen vẫn dễ dàng nhận thấy dù cô đã cẩn thận dặm hân hai lớp che khuyết điểm.

Cô cho rằng mình nên biết ơn McFarland vì đã không đắm vào miệng cô. Bởi ít nhất, giọng nói của cô vẫn rất rõ ràng.

Thẩm phán Marlow chính thức tuyên bố vụ án và giới thiệu các đại diện cho bên bị cáo và bên nguyên cáo. "Bên bị cáo có từ bỏ việc chính thức đọc bản cáo buộc không?"

"Có, thưa Thẩm phán." Cô thấy sẽ chẳng ích gì nếu kéo dài quá trình xét xử, đặc biệt là với thẩm phán Marlow. Ông ta muốn các vụ án trong phòng xét xử của mình được giải quyết càng nhanh càng tốt.

"Ông Walters." Thẩm phán đưa mắt sang bàn của công tố viên. "Ông có thể bắt đầu rồi."

“Chính quyền bang thực sự cảm thấy cô Powell nên được giam giữ.” Giọng Bryce vang lên, đồng dục và đầy tự tin. “Tội ác của cô ta rất dã man, và mọi chứng cứ đều rất thuyết phục. Bị cáo rõ ràng là một mối nguy hiểm đối với cộng đồng.”

“Cô Dane.” Thẩm phán nhìn sang Morgan.

“Thưa Thẩm phán, cô Powell chưa từng vi phạm pháp luật.” Morgan phản biện. “Cô ấy sống ở khu vực này bảy năm rồi và đây cũng là nơi cô ấy được sinh ra. Cha của cô ấy là cựu cảnh sát của Sở Cảnh sát Scarlet Falls, người đã hy sinh khi đang thực hiện nhiệm vụ. Cô ấy chỉ làm việc cho một ông chủ duy nhất kể từ khi tốt nghiệp trường đại học tại địa phương ba năm về trước. Mẹ của cô ấy sống ở Grey’s Hollow, và Haley sống cùng bà ấy. Không hề có cơ sở nào cho thấy cô ấy là một người thích bay nhảy hay một mối nguy hiểm tiềm ẩn cả.”

Thẩm phán Marlow hạ thấp cặp kính đọc sách có gọng màu đen xuống sát cánh mũi và liếc nhìn công tố viên, chờ đợi sự phản bác từ anh ta.

Bryce tỏ vẻ phản đối ra mặt. “Cô Powell đã dùng dao đâm vào bụng Noah Carter ba nhát. Sau đó, cô ta đi ngủ khi trên người dính đầy máu của cậu ta, và để mặc cậu ta mất máu đến chết. Dấu vân tay của cô ta được phát hiện trên con dao, hung khí gây án, và báo cáo xét nghiệm ADN cho thấy máu của Carter chính xác là mẫu máu dính trên tay của cô ta.” Ở phía cuối phòng xét xử, có tiếng nấc của một người phụ nữ. Morgan biết đó chính là mẹ của Noah Carter mà không cần quay lại nhìn.

Bỏ qua sự thương cảm đối với nỗi đau của người phụ nữ ấy, Morgan tranh biện: “Cô Powell có mối quan hệ thân thiết với hàng xóm xung quanh. Lý lịch của cô ấy hoàn toàn sạch sẽ. Cô ấy chưa từng nhận vé phạt nào cho hành vi đỗ xe không đúng nơi quy định. Ngoài ra, cô ấy có vấn đề nghiêm trọng về mặt sức khỏe.” Morgan trình bày căn bệnh Addison với thẩm phán. “Bệnh tình của cô ấy trở nặng suốt cuối tuần vừa rồi trong trại giam của quận và cần được điều trị tại bệnh viện. Nhà tù có thể sẽ khiến cô ấy mất mạng.”

Thẩm phán Marlow bỏ cặp kính xuống và dùng hai bàn tay xoa xoa mặt. Bỏ tay xuống, ông ta nhìn chăm chăm Haley trong vài giây. Cô run rẩy, đôi vai co rúm lại và cơ thể nhỏ bé của cô co lại như đang tự phòng vệ.

Morgan thầm cầu mong thẩm phán sẽ cho rằng đôi mắt không tập trung của cô ấy là biểu hiện của sự tuyệt vọng, bệnh tật, sợ hãi chứ không phải là biểu hiện của bệnh tâm thần.

Ngài thẩm phán xoa cằm, vẻ mặt ông ta trầm ngâm. “Cô Powell, công tố viên quận biểu thị anh ta sẽ cáo buộc cô tội giết người cấp độ một, một tội danh rất nghiêm trọng với hình phạt nặng. Trong khi tôi không nhất quyết yêu cầu cô phải bị giam giữ trong tù, tôi cũng đồng ý rằng cần phải có một khoản bảo lãnh thật cao để tương xứng với mức độ của vụ án này. Tôi sẽ đưa ra mức một triệu đô-la tiền mặt, cùng với một điều kiện bổ sung là thiết bị giám sát điện tử, với chi phí lắp đặt do bị cáo chi trả.”

Tiền mặt ư?

Thay vì trả mười phần trăm tổng số tiền bảo lãnh và sử dụng dịch vụ bảo lãnh tư nhân cho số tiền còn lại, Eliza sẽ phải xoay xở một triệu đô-la tiền mặt để Haley được tại ngoại.

Thẩm phán Marlow im lặng và nhìn Morgan. Ông ta sẽ không nhún nhường, nhưng cô phải thử. “Thưa Thẩm phán, chúng tôi thấy khoản tiền mặt một triệu đô là quá lớn và xin được lựa chọn dịch vụ bảo lãnh chuyên nghiệp.”

“Từ chối. Bảo lãnh được lập với mức một triệu đô-la tiền mặt.” Giọng của Marlow cùng tiếng búa đầy dứt khoát cho thấy rằng đó là quyết định cuối cùng.

Tại bàn của công tố viên, Bryce trông khó chịu nhưng ánh mắt tức tối của Esposito như thể muốn cắt Morgan làm đôi. Có chuyện gì với anh ta vậy nhỉ? Tại sao anh ta lại hành động như thể mỗi chiến thắng nhỏ bé mà cô đạt được là một sự lăng nhục đối với anh ta? Ngoài ra, thẩm phán yêu cầu toàn bộ tiền bảo lãnh phải được trả một lần dưới dạng tiền mặt, vẫn có khả năng Haley sẽ phải ở tù.

Morgan lẩn tránh ánh mắt trừng trừng của anh ta. Cô không có

thời gian cho các vấn đề liên quan đến cái tôi của anh ta. Ngồi xuống chiếc ghế của mình, cô bỏ cuốn sổ ghi chép vào chiếc túi vải. Ngồi cạnh cô, Haley xanh xao, tỉnh lặng và run rẩy.

“Một triệu đô-la tiền mặt ư?” Cô ấy hỏi bằng giọng lí nhí.

“Chúng ta sẽ xoay sở được thôi.” Morgan hy vọng. Với công việc kinh doanh tầm cỡ như nhãn hiệu Wild, Eliza hẳn sẽ có chút tài sản. Phải không nhỉ? Bà ấy hẳn phải có thứ gì đó có thể thanh lý hoặc vay mượn chứ. Nếu không, họ có thể kháng án. Thẩm phán đáng ra phải đưa ra hai hình thức bảo lãnh.

Nhân viên giám sát dẫn Haley đi ra.

Esposito gật đầu về phía hành lang. Morgan lấy túi xách và đi theo anh ta. Anh ta bóp thái dương, nhưng cơn giận dữ vẫn âm thầm cháy trong mắt anh ta. “Khi bồi thẩm đoàn và thẩm phán thấy có quá nhiều chứng cứ rõ ràng, lệnh bảo lãnh cho cô ta sẽ bị thu hồi.”

Lệnh bảo lãnh có thể sẽ được thu hồi sau khi ban bồi thẩm đưa ra bản cáo trạng. Bởi vì đó không phải là *nếu* nữa. Mà là *khi*. Ban bồi thẩm sẽ có cuộc họp kín. Chỉ có công tố viên trình ra chứng cứ. Trừ khi Haley muốn tự khai, điều Morgan sẽ không cho phép, luật sư bào chữa sẽ không được tham gia cuộc họp này. Sau khi ban bồi thẩm giao cho Bryce bản cáo trạng, rõ ràng anh ta sẽ yêu cầu tòa án thu hồi lệnh bảo lãnh và đưa Haley trở lại nhà giam cho đến khi phiên xét xử diễn

Đầu Morgan ong ong, nhưng cô ngược mặt lên và nhìn thẳng vào mắt Esposito. “Chúng ta sẽ biết kết quả thôi.”

Lỗ mũi anh ta phồng lên khi anh ta thở ra. “Đầu cô sao rồi?”

Câu hỏi này khiến Morgan ngạc nhiên và cảnh giác. “Trông tệ hơn nhiều so với thực tế.”

“Tôi hy vọng là như vậy, bởi vì trông nó thực sự kinh khủng đấy.”

Chết tiệt!

Cô đợi lời đề nghị nhận tội giới hạn về mặt thời gian và không liên quan đến công việc của anh ta.

“Cô Powell cũng tội lỗi y như thân chủ trước của cô.” Anh ta bắt đầu. “Nhưng vì lợi ích của người nộp thuế, tôi sẽ đưa cho cô một đề nghị. Nếu cô ta thừa nhận tội giết người, chúng tôi sẽ đề đạt mức phạt tù hai mươi lăm năm và sẽ không theo đuổi mức phạt tù chung thân. Cô ta còn trẻ. Cô ta vẫn có thể sống tiếp sau khi mãn hạn tù.”

“Tôi sẽ truyền đạt lại đề nghị của anh đến thân chủ của tôi.” Morgan thậm chí không muốn phản đối. Cuộc sống của Haley sẽ kết thúc nếu cô bé nhận tội. Đây là tình huống được ăn cả, ngã về không. Morgan phải thắng bằng mọi giá. Nhưng liệu cô có làm được không?

“Lời đề nghị của tôi sẽ hết hiệu lực khi ban bồi thẩm ban hành cáo trạng.” Esposito chỉnh lại chiếc cà vạt.

Tất nhiên là như vậy rồi.

“Tôi hiểu rồi.”

“Nếu cô từ chối lời đề nghị của tôi, thân chủ của cô sẽ phải ngồi tù suốt quãng đời còn lại.” Esposito nở nụ cười tự mãn. “Một điều nữa... các xét nghiệm máu của thân chủ của cô không cho thấy dấu hiệu cô ta đã uống bất kỳ loại thuốc thông thường nào tại câu lạc bộ. Cảm ơn cô vì đã khẳng định đòi thực hiện xét nghiệm. Cô đã giúp tôi có thêm cơ sở cho lập luận của mình đấy.”

CHƯƠNG 12

“Anh không thể tin được là Eliza lại có thể xoay xở một triệu đô-la tiền mặt một cách mau lẹ đến thế.” Đi làm với tâm trạng đầy lo lắng, Lance bước vào phòng làm việc của Morgan. Có thể sẽ phải mất cả ngày, trại giam của hạt mới có thể xử lý thủ tục giấy tờ để thả Haley. Không có lý do gì anh và Morgan lại phí phạm cả ngày cho việc chờ đợi cả. Sharp và Eliza có thể tự xử lý chuyện đó.

Anh đã bỏ lỡ việc đồng hành cùng Morgan trong một vụ án. Văn phòng làm việc của họ ở cạnh nhau nhưng suốt mùa đông, họ đều bận rộn với công việc của riêng mình.

Anh sẽ ra sao nếu cô nhận lời đến New Jersey làm việc? Cô bảo là mình không thích, nhưng anh nhìn thấy sự căm dỗ trong mắt cô. Cô có thực sự muốn làm luật sư biện hộ không? Nếu cô nhận công việc đó, cô sẽ phải chuyển nhà, đó là điều anh chưa từng nghĩ tới. Bệnh tâm thần của mẹ anh khiến bà phải ở lì trong nhà. Bà không còn người thân nào khác. Chuyện gì sẽ xảy ra với bà nếu Lance chuyển tới sống một nơi khác?

Phía sau bàn làm việc của mình, Morgan mở máy tính xách tay. “Chúng ta phải làm việc thôi. Chứng cứ mới được phát hiện thêm vừa được gửi đến từ văn phòng công tố. Em đang tải tài liệu xuống.”

Lance lấy bút dạ viết bảng. “Chúng ta hãy liệt kê một số thông tin cơ bản trước khi bắt đầu đưa ra giả thuyết. Hãy bắt đầu với nạn nhân.”

Morgan kéo thanh trượt trên máy tính. “Noah Carter hai mươi sáu tuổi, và cậu ta thuê căn nhà nơi cậu ta bị sát hại.”

“Chủ nhà hẳn sẽ có một chiếc chìa khóa dự phòng cho ngôi nhà đó.” Lance gõ cái bút dạ đã đầy nắp vào lòng bàn tay.

“Chủ sở hữu của căn nhà đó sống tại Colorado. Một cảnh sát của

quận đã gọi điện thoại cho anh ta hôm thứ Bảy và xác nhận rằng anh ta đang ở Colorado.”

Lance liệt kê tên của chủ nhà vào cuối danh sách của anh. “Công ty của cậu ta thì sao?”

“Excite Site, một công ty thiết kế web nhỏ. Noah làm việc xa nhà, giống như bao nhân viên công ty khác. Theo cuộc phỏng vấn bằng điện thoại với ông chủ cậu ta ở Austin, bang Texas, Noah làm công việc đấu thầu thiết kế website mới cho công ty cho vay nợ và tiết kiệm Randolph.”

“Nơi Haley làm việc ở vị trí điều phối viên truyền thông xã hội.”

“Phải.” Morgan xác nhận. “Nhiều nhân chứng nói rằng đó là nơi họ gặp nhau.”

“Chúng ta sẽ cho ông chủ của Noah và công ty của ông ta vào danh sách các đối tượng cần kiểm tra lý lịch mà anh đã đưa cho mẹ tối qua.” Lance thêm tên hai đối tượng này vào cuối bảng. “Chúng ta có gì từ bố mẹ của Noah?”

“Chỉ có một vài thông tin cơ bản thôi. Họ sống rất chan hòa với hàng xóm láng giềng. Ông Carter là giám đốc dự án của một công ty xây dựng. Mẹ của Noah là một vệ sinh viên nha khoa. Không có các vấn đề nổi bật liên quan đến tài chính. Ngoài Adam, nhà Carter còn một cô con gái tên là Penelope, năm nay hai mươi hai tuổi. Cô ấy đang trên đường về nhà từ trường đại học ở Oregon. Nhìn qua thì họ là một gia đình trung lưu điển hình.”

Lance liệt kê tên của ông bà Carter vào bảng. “Haley đã ra ngoài cùng ai vào đêm Noah bị giết?”

Morgan cuộn thanh trượt. “Tên cô ấy là Piper Allen. Cô ấy là nhân viên công nghệ thông tin của một ngân hàng. Theo lời khai của cô ấy, thứ Sáu tuần trước là sinh nhật cô ấy. Cô ấy cùng Haley đi ra ngoài để tổ chức tiệc mừng sinh nhật. Piper rời câu lạc bộ lúc mười một giờ. Cô ấy không biết Haley rời đó lúc mấy giờ.” Morgan rời màn hình và ngước mắt lên.

“Cô ấy đứng đầu danh sách những người chúng ta cần phỏng vấn.” Lance viết tên của Piper Allen lên bảng. “Thế còn Noah? Cậu ta

đến câu lạc bộ tối hôm đó một mình ư?”

“Không. Cậu ta đi cùng ba người bạn nữa. Justin Brien là một họa sĩ đồ họa tự do. Isaac McGee là một kỹ sư phần mềm, và Chase Baker làm việc ở phòng kế toán của một tổ chức tín dụng địa phương. Cả ba người này xác nhận họ rời câu lạc bộ lúc khoảng một giờ sáng. Haley và Noah cũng rời câu lạc bộ lúc ấy, cùng với nhau. Cảnh sát đã có bản sao đoạn băng giám sát chứng thực điều này. Họ cũng đã thẩm vấn các nhân viên và các khách quen của câu lạc bộ. Cho đến giờ, về cơ bản tất cả các lời khai đều khớp với nhau. Chúng ta vẫn chưa có bản sao đoạn băng giám sát.”

“Chúng ta cần nói chuyện với ba cậu bạn của Noah và ghé câu lạc bộ kia một chuyến.” Lance viết tên của ba cậu thanh niên vào danh sách. Anh bước lùi về phía sau và nhìn danh sách trên cái bảng. Họ có một khởi đầu khá tốt. “Giờ, còn Haley thì sao? Anh khó mà hình dung nổi cô ấy có thể khống chế được một thanh niên trẻ khỏe. Cô ấy quá nhỏ bé. Trong khi Noah lại có thể mạnh về mặt hình thể.”

“Có thể Haley ra tay bất ngờ khiến cậu ta không kịp trở tay.” Morgan gợi ý.

“Điều này phù hợp với tội giết người mà công tố viên đưa ra.” Lance nhận định. “Các hành vi lén lút không được coi là tự vệ.”

“Chết tiệt.” Bực bội ra mặt, Morgan thổi bay tóc mái. “Có khi nào cậu ta tấn công Haley trong bếp, và cô ấy dùng bất cứ thứ gì trong tầm tay để tự vệ không?”

“Một con dao không phải là vũ khí dễ sử dụng đối với một người phụ nữ không được luyện tập. Dao thường dễ bị tước đoạt và được sử dụng để chống lại chính mình.”

“Nhưng có thể cậu ta không ngờ là cô ấy có thể phản kháng lại. Hoặc có thể cậu ta không biết cô ấy đã với được con dao.” Morgan bóp trán.

“Cũng có thể lắm.” Lance bổ sung câu hỏi lên cái bảng.

Phía sau anh, Morgan trầm ngâm. Anh ngoái nhìn cô qua vai. Về mặt cô trông rất đáng sợ.

“Có chuyện gì không ổn sao?” Anh quay người lại.

“Em đang đọc nội dung cuộc thẩm vấn đầu tiên của cảnh sát quận với Haley.”

“Và?”

“Nghe rất khó chịu.”

“Là Haley hay Colgate khó chịu?”

“Tất cả đều rất khó chịu.” Morgan hất đầu về phía máy in đang bắt đầu kêu ro ro và đẩy các bản in ra. “Em in cho anh bản sao của cuộc thẩm vấn và các báo cáo của cảnh sát rồi.”

“Colgate đã làm việc trong lĩnh vực tư pháp khá lâu. Anh chưa từng nghe bất kỳ vụ bê bối nào liên quan đến ông ta.” Lance lấy các bản in, sau đó anh ngồi lên mép bàn làm việc của cô và bắt đầu đọc lướt qua các trang in. “Cuộc gọi đến lúc mấy giờ?”

“Lúc mười một giờ mười lăm phút sáng thứ Bảy, một trong số những người hàng xóm của Noah nghe tiếng một phụ nữ thét lên bên ngoài và gọi 911. Mười phút sau, cảnh sát đến và thấy Haley đang quỳ bên thi thể nạn nhân. Anh ta xác nhận Noah đã chết và gọi hỗ trợ. Haley đi tới đi lui trên bãi cỏ, miệng lặp đi lặp lại câu hỏi *Tôi đã làm gì thế này?* Anh ta hỏi tên và địa chỉ nhà của Haley, nhưng cô ấy không trả lời bất kỳ câu hỏi nào cả. Cô ấy nghe lệnh của anh ta nhưng theo lời anh ta, cô ấy chẳng biết gì cả. Anh ta hỏi cô ấy có bị thương ở đâu không, và cô ấy lắc đầu, để thể hiện cô ấy không bị thương.” Morgan nổi cáu. “Xét về tình trạng tâm thần của cô ấy, có thể cô ấy đã bị thương nghiêm trọng mà không ý thức được.”

Lance tìm đúng trang in trong bản báo cáo của cảnh sát. “Viên cảnh sát cũng cho biết rằng anh ta đã kiểm tra xem cô ấy có bị thương không và không phát hiện thấy vết thương nào cả.”

“Anh ta không phải bác sĩ.” Morgan cau mày. “Lẽ ra anh ta phải gọi xe cứu thương mới phải. Cô ấy có thể bị thương ở đâu hoặc đang chịu ảnh hưởng của thuốc. Cô ấy có thể đã bị cưỡng hiếp.”

“Anh đồng ý.” Lance lật sang trang tiếp theo. “Nhưng anh ta đã

không làm vậy. Và khi cô ấy được kiểm tra, không có bằng chứng nào cho thấy những điều này đã xảy ra.” Anh giơ một tay lên trước khi cô kịp phản đối. “Chúng ta biết khi các xét nghiệm đó được thực hiện thì đã quá muộn rồi.”

“Nhưng em sẽ không bao giờ có thể thuyết phục bồi thẩm đoàn được rằng viên cảnh sát đã không gọi tới đúng nơi.” Morgan bóp gáy và sau đó quay trở lại đọc tài liệu trên máy tính của cô. “Ở thời điểm đó, viên cảnh sát không cố gắng khai thác thông tin từ Haley. Cô ấy chỉ mặc mỗi cái váy đen mỏng dính. Mối cô ấy tái nhợt và cô ấy run lẩy bẩy. Không biết điều gì đã xảy ra bên trong ngôi nhà, anh ta không muốn bước chân vào ngôi nhà đó khi không có người hỗ trợ. Nhiệt độ sáng hôm đó ở dưới mức đóng băng. Dù quan ngại cho sức khỏe của cô ấy, nhưng cũng lo sợ rằng cô ấy chính là kẻ giết người, anh ta còng tay Haley và đưa cô ấy lên sau xe của anh ta với lò sưởi đang chạy để chờ cảnh sát trưởng, người đang trên đường tới đó.”

Lance lướt qua trang kế tiếp. “Khi đội hỗ trợ đến, cảnh sát kiểm tra toàn bộ ngôi nhà để chắc chắn không còn ai khác ở bên trong, bất kể là người còn sống hay đã chết. Hiện trường vụ án đã bị phong tỏa và đội kiểm tra y tế và pháp y được triệu tập trong vòng bốn mươi lăm phút sau cuộc gọi đến 911 lúc trước. Cảnh sát trưởng thẩm vấn Haley ở sau xe tuần tra. Dù ở trong chiếc ô tô ấm áp, nhưng cô ấy dường như vẫn lạnh, vì vậy ông ta đưa cho cô ấy một cái chăn. Trong suốt cuộc thẩm vấn rất ngắn ngủi ấy, Haley liên tục lặp lại câu hỏi lúc trước *Tôi đã làm gì thế này?* Sau đó cô ấy quay mặt đi và từ chối nói thêm bất kỳ điều gì.” Lance để tập tài liệu xuống.

“Colgate đã không ép quá mức.” Morgan dựa lưng vào ghế, cầm bút lên và vẽ các vòng tròn ở cuối cuốn sổ ghi chép của cô.

“Lúc đó, ông ta chưa biết về dấu vân tay trên con dao. Ông ta đang chuẩn bị luận điểm và không đưa ra các giả định.”

“Lập luận rất hay.” Morgan chỉ cây bút lên màn hình máy tính của cô. “Cảnh sát tìm thấy ví của Haley bên trong ngôi nhà và xác nhận danh tính của cô ấy qua thông tin trên bằng lái xe. Cảnh sát trưởng

quyết định mang cô ấy về đồn cảnh sát để thẩm vấn thêm.”

“Ông ta hy vọng quãng đường đến đồn cảnh sát quận sẽ khiến cô ấy chịu mở miệng nói chuyện.” Đó chính xác là những gì Lance sẽ làm.

“Rõ ràng là như vậy.” Morgan gật đầu tán thành. “Cuộc thẩm vấn tại hiện trường vụ án kết thúc tại đó.”

“Đó là một khởi đầu tốt đẹp.” Ngoại trừ thực tế là thân chủ mới của Morgan trông khá giống một kẻ có tội.

Bụng Lance réo ùng ục. Anh đưa mắt xuống nhìn đồng hồ đeo tay. Hai giờ chiều. “Chúng ta nên ăn gì đó. Chúng ta đã bỏ lỡ bữa trưa rồi.”

Mãi đọc tài liệu, Morgan xua tay. “Anh cứ đi trước đi. Em sẽ xem video thẩm vấn Haley tại đồn cảnh sát quận.”

“Em cần phải ăn đã.” Lance thở dài. “Em có muốn anh làm cho em một ly sinh tố giàu protein theo công thức của bác Sharp hay gọi pizza không?”

Morgan ngẩng đầu lên. “Anh vừa nói pizza phải không?”

Anh lấy điện thoại. “Loại nhiều phô mai và nấm phải không nhỉ?”

“Vâng.” Cô quay trở lại với chiếc máy tính.

“Đừng mở video đó mà không có anh nhé.” Lance đặt hàng và cung cấp thông tin giao hàng.

Morgan viết lên cuốn sổ ghi chép. “Cảnh sát trưởng bắt đầu phỏng vấn Haley lúc một giờ năm mươi ba phút chiều. Đội pháp y lấy dấu vân tay và nước bọt của Haley để đối chiếu với mẫu ADN thu thập được tại hiện trường. Họ cũng lấy mẫu máu khô trên cơ thể cô ấy từ nhiều vị trí khác nhau và có cả vết máu dưới móng tay của cô ấy để kiểm tra. Em ngạc nhiên là họ không yêu cầu thu lại cái váy của Haley làm bằng chứng.”

Lance đi vòng qua bàn làm việc của Morgan và ngồi lên trên cái kệ để xem video trên máy tính qua vai Morgan. Video bị tạm dừng ở cảnh đầu tiên. Haley ngồi trên cái ghế bằng kim loại trong phòng thẩm vấn của đồn cảnh sát quận. Cảnh sát trưởng và một cảnh sát

trẻ ngồi ở phía đối diện. Haley không còn bị còng tay nữa, và cô ấy quần cái chần quanh vai. Lốp trang điểm trên khuôn mặt cô loang lổ.

“Cái váy trông rất bó và thiếu vải.” Lance nói. “Trông cô ấy có vẻ không thoải mái khi mặc nó. Anh nghi ngờ rằng cảnh sát trưởng muốn cô ấy mặc nguyên bộ váy đó. Ngoài ra, chiếc váy cũng không đi đâu được cả. Nó không bị rách cũng không bị hư hại. Cô ấy không có cách nào tiêu hủy nó. Cô ấy đã tuân theo các yêu cầu của họ để cung cấp bằng chứng thể chất, và cũng không nói mình bị cưỡng hiếp. Thêm nữa, lẽ ra ông ta phải tìm cái gì đó cho cô ấy mặc tạm hoặc cho cô ấy gọi một cuộc điện thoại chứ. Nếu ông ta cho cô ấy dùng điện thoại, cô ấy đã có thể gọi một luật sư. Khi luật sư của nghi can xuất hiện, họ sẽ chấm dứt cuộc nói chuyện.”

“Cô ấy rõ ràng là không cố gắng che giấu điều gì cả.” Morgan ghi chú lại.

“Không hề. Cô ấy trông không giống như đang đề ra một kế hoạch lớn để gỡ tội cho chính mình, nhưng cô ấy cũng không trả lời bất cứ câu hỏi nào cả.”

“Cô ấy trông như thể bị thương.” Morgan vẽ các hình tròn chồng lên nhau trên cuốn sổ tay màu vàng.

“Nhưng từ đâu chứ?” Lance nhào người lên và nhấn nút Play để mở video.

Trên màn hình, Cảnh sát trưởng Colgate giới thiệu mình, cảnh sát York, và Haley. Ông ta ghi lại địa chỉ của Haley dành cho bản ghi hình chính thức. Sau đó Colgate đọc cho Haley nghe các quyền nghi can, đưa một tờ giấy và cái bút sang và yêu cầu cô ấy ký xác nhận rằng đã hiểu các quyền của mình. Cô bỏ ngoài tai yêu cầu của ông ta. Colgate không ép cô phải ký. Thay vào đó, ông ta nói với chiếc camera ở góc trần nhà: “Hãy để bản ghi hình chứng minh rằng cô Powell đã xác nhận mình đã hiểu các quyền của nghi can bằng lời.”

Haley chớp mắt, ánh mắt cô dừng lại ở cảnh sát trưởng vài giây, sau đó rời sang chỗ khác.

Colgate ngồi dựa vào lưng ghế. Ông ta đang cho cô không gian,

để lấy thêm thông tin từ cô trong giai đoạn đầu của cuộc thẩm vấn.
"Cô Powell, cô tới nhà của Noah Carter sáng nay bằng cách nào?"

Nhịp thở của Haley khựng lại, một bên vai của cô nhích lên rồi hạ xuống, cử động này rất khẽ nên rất khó nhận thấy.

"Cô đã có mặt ở câu lạc bộ Beats tối qua." Cảnh sát trưởng hơi nhoài người về phía trước và đặt hai cánh tay của ông ta lên mép bàn. "Cô rời câu lạc bộ lúc mấy giờ?"

"Tôi không biết." Haley lí nhí nói và nhìn chăm chăm xuống cổ tay, nắm chặt các mép của cái chăn phía trước bụng.

"Sáng nay toàn thân cô dính đầy máu." Giọng nói của cảnh sát trưởng vừa chắc nịch vừa nhẹ nhàng, như thể ông ta đang nói chuyện với một đứa trẻ vị thành niên vừa phá hỏng chiếc xe ô tô của bố mình vậy. "Chuyện đó đã xảy ra như thế nào?"

"Tôi không biết."

"Cô có về nhà cùng Noah tối qua không?"

"Tôi không biết." Haley nói lớn hơn, cả về âm lượng và cường độ, sau đó nhỏ dần thành tiếng thì thầm. "Tôi muốn gọi cho mẹ tôi."

Cảnh sát trưởng đứng dậy, đi vòng qua cái bàn, và ngồi mép bàn cạnh cô. Giờ ông ta đang xâm phạm không gian riêng tư của cô, tạo áp lực qua ngôn ngữ cơ thể. "Cô đã giết Noah Carter phải không?"

"Tôi không biết, tôi không biết, tôi không biết." Haley liên tục tuôn ra thành một câu. Cô cố gắng kìm nén tiếng nức nở. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Cô khoanh hai tay trên bàn, gục đầu xuống và khóc nức nở. Tiếng thổn thức của cô khiến trái tim Lance như thắt lại.

Trong đoạn băng, vẻ cảm thông thoáng hiện trên khuôn mặt cảnh sát trưởng.

Trong mười lăm phút tiếp theo, cảnh sát trưởng hỏi Haley nhiều lần và bằng các hình thức khác nhau rằng có phải cô đã giết Noah Carter không. Nhưng Haley hoàn toàn im lặng. Cô thậm chí còn không ngẩng đầu lên. Có tiếng gõ cửa. Một cảnh sát thò đầu vào và liên tục vẫy tay gọi cảnh sát trưởng.

“Cuộc thẩm vấn đầu tiên kết thúc lúc hai giờ mười hai phút chiều thứ Bảy.” Morgan nói.

“Đó cũng chính là khoảng thời gian xe ô tô của Shannon Yates được tìm thấy.”

Morgan ngồi dựa lưng vào ghế, tay xoay xoay cái bút bi. “Haley ngồi trong phòng giam cho đến tận sáng thứ Hai, khi cảnh sát trưởng nhận ra ông ta đã giam giữ cô ấy vượt quá thời gian quy định và cần phải buộc tội cô ấy hoặc thả cô ấy ra.”

“Nhưng họ không hoàn toàn thờ ơ với vụ án này. Trong khi đó, họ đã đối chiếu dấu vân tay của cô ấy với các dấu vân tay tìm thấy trên vũ khí gây án và xét nghiệm ADN mẫu máu trên cơ thể của Haley, xác nhận rằng đó chính là máu của Noah.” Lance cho rằng cảnh sát trưởng đã xử lý tình huống này rất khôn khéo, ngoại trừ việc không đưa Haley tới phòng cấp cứu. “Haley chưa bao giờ nói với cảnh sát trưởng rằng cô ấy không hề nhớ chuyện đã xảy ra vào đêm hôm trước.”

“Cô ấy không được tỉnh táo lắm.” Morgan ngả đầu về phía sau và nhắm mắt lại. “Cô ấy rất bối rối, hoặc không nhớ gì cả, giống như lời mô tả của viên cảnh sát.”

“Công tố viên sẽ dựa vào đó để cho rằng cô ấy chỉ đơn thuần muốn né tránh các câu hỏi và cố ý câu giờ để dựng lên một câu chuyện nào đó.”

“Giống như em đã nghĩ khi đến gặp cô ấy vào sáng thứ Hai.” Morgan thở dài. “Đó chính xác là cách em đã làm khi em là trợ lý công tố.” Cô ngả người về phía trước và viết vào cuốn sổ ghi chép. “Em sẽ chuẩn bị một bản kiến nghị rằng những lời khai ban đầu của Haley với Sở Cảnh sát quận là không hợp lệ do tình trạng tâm thần không ổn định vì căn bệnh Addison không được điều trị. Em cần gặp bác sĩ của Haley để xác thực rằng bệnh tình của cô ấy khiến cô ấy mất tập trung và bối rối.”

Chuông cửa reo lên.

“Chắc là pizza.” Lance đi ra phía cửa trước, trả tiền cho cậu thanh niên giao hàng, và mang pizza đến phòng làm việc của Morgan. Anh

mở hộp pizza trên bàn làm việc của Morgan. Cô rời sự chú ý khỏi cuốn sổ ghi chép đủ lâu để ăn hai miếng pizza. Lance ăn bốn miếng, sau đó cắt phần còn lại của chiếc pizza vào tủ lạnh trong nhà bếp.

Anh quay trở lại phòng làm việc của Morgan. Họ xem đoạn video thứ hai. Colgate đọc quyền nghi can của Haley lần thứ hai. Sau đó ông ta đưa kết quả xét nghiệm ADN và bản phân tích dấu vân tay cho Haley xem.

Đôi mắt Haley trĩu xuống, trông cô như thể kiệt sức, và da cô còn xanh xao hơn trước nữa. Cô trả lời các câu hỏi bằng giọng lí nhí. "Tôi muốn gọi cho mẹ tôi."

"Tôi sẽ sắp xếp việc này." Colgate đầu hàng và đoạn video kết thúc.

Morgan đứng lên, đi về phía bên kia căn phòng và pha một cốc cà phê. Khi cô quay lại, cô cau mày lại vì suy tư. "Chúng ta cần bắt đầu thẩm vấn một vài người."

"Bây giờ là ba giờ rồi." Lance quay trở lại vị trí của anh phía trước cái bảng trắng. Anh nghiên cứu danh sách với những cái tên đã được liệt kê trên đó.

Morgan quay trở lại bàn làm việc của cô, nhấp một ngụm cà phê và gõ bàn phím máy tính. "Chúng ta sẽ bắt đầu với cô bạn gái Piper của Haley. Cô ấy là người ít thù địch nhất đối với Haley. Tối nay chúng ta có thể đến câu lạc bộ Beats và phỏng vấn các nhân viên của họ, những câu lạc bộ này mãi tối muộn mới mở cửa. Chúng ta cũng cần nói chuyện với ba cậu bạn của Noah: Isaac McGee, Chase Baker, và Justin O'Brien."

Các báo cáo của cảnh sát có chứa những bức ảnh chụp bằng lái xe của tất cả các nhân chứng. Morgan in chúng ra, trong đó có cả ảnh của Noah và Haley. Cô copy chúng thành nhiều bản, một bản dán lên cái bảng trắng, và một bản khác cho vào hồ sơ của mình. Cô cũng thích có những bức ảnh trong tay khi thực hiện thẩm vấn. Một tấm ảnh có thể giúp gợi lại trí nhớ của một nhân viên phục vụ hoặc một nhân viên pha chế

"Ngày mai chúng ta sẽ đến hiện trường vụ án." Lance nói thêm.

“Em sẽ gửi email tới văn phòng công tố ngay bây giờ và yêu cầu được vào nhà của Noah. Sau đó em sẽ gọi cho Piper và xem khi nào cô ấy rảnh để gặp chúng ta.” Morgan soạn nhanh một email. Cô nhấn nút *Send* và dừng lại.

“Cái gì vậy?” Lance hỏi.

“Một email.” Cô xoay chiếc máy tính lại, để anh có thể đọc được nội dung trên màn hình.

Luật sư Dane,

Haley Powell đã giết hại Noah Carter một cách đầy tàn nhẫn. Nếu cô tiếp tục biện hộ cho cô ta, cô chẳng khác nào phạm tội đồng lõa với cô ta, và cô sẽ bị trừng phạt vì sự độc ác của mình. Hãy coi đây là lời cảnh báo duy nhất dành cho cô.

“Em vẫn mang theo súng bên mình đấy chứ?” Lance hỏi.

Thông thường, cả bên bị và bên nguyên của vụ án hình sự đều nhận được những email đe dọa như thế này. Hầu hết những lần đó đều không có gì xảy ra cả, nhưng giọng điệu của email lần này khiến anh sởn tóc gáy. Morgan có thể tự lo liệu cho bản thân mình được, nhưng Lance vẫn muốn làm vệ sĩ để đảm bảo an toàn cho cô.

“Vâng.” Morgan trả lời. “Trừ những khi xuất hiện ở tòa án, như ngày hôm nay.”

“Cho đến khi vụ án này kết thúc, em không nên rời khỏi nhà mà không mang theo súng.”

CHƯƠNG 13

Morgan nhấn chuông cửa căn hộ trên tầng hai của Piper Allen. Lốp ván gỗ màu xám và đồ trang trí màu trắng khiến cho căn hộ trông rất gọn gàng và sáng sủa.

Cô gái trẻ ra mở cửa mặc chiếc quần bò bó sát và một chiếc áo hở vai ôm sát cơ thể. Chân cô đi đôi tất dày màu xám. Những lọn tóc nhuộm highlight trên mái tóc màu đen tuyền khiến làn da cô trở nên xanh xao và đôi mắt cô xanh hơn. Không biết cô có cố tình hay không nhưng tổng thể khiến cô trông giống như một con yêu tinh.

“Cô Piper Allen phải không?” Khi cô gái trẻ gật đầu, Morgan đưa cho cô tấm danh thiếp và tự giới thiệu. “Đây là điều tra viên của tôi, Lance Kruger. Cảm ơn cô đã dành thời gian gặp chúng tôi.”

“Mời vào.” Piper lùi lại và mở cửa rộng hơn. “Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì có thể để giúp Haley.”

Họ đi vào một căn phòng nhỏ lát đá hoa. Piper đóng cửa và dẫn họ quay trở lại phòng khách, ở đó thông với một nhà bếp sáng sủa và bàn ăn. Những món đồ đạc hiện đại của cô trông giống như đến từ một cái hộp đựng được mở bằng một chiếc chìa khóa ma thuật vậy.

“Haley thế nào rồi?” Piper đi vào căn bếp. Morgan đi theo cô.

“Cô ấy sẽ được về nhà sớm thôi.” Lance khoanh tay trước ngực và đứng dựa vào tường.

“Tôi không thể tin cô ấy đã giết Noah, cho dù cảnh sát có nói thế nào đi nữa.”

Piper dừng lại trước cái thớt bên trên quầy hành, cà rốt và cần tây. Những đồ đạc khác của căn hộ dường như được trang bị với ngân sách hạn hẹp, còn đồ dùng trong bếp thì đều là hàng cao cấp. “Hai người không phiền nếu tôi tiếp tục việc bấm chốt chứ? Tôi cần giữ

cho mình bận rộn.”

“Cô cứ tự nhiên.” Morgan chỉ tay về phía cái thớt. “Cô và Haley đã ở cùng nhau vào tối thứ Sáu đó phải không? Là ai đã đưa ra ý tưởng đến câu lạc bộ đó thế?”

Sự hồi tiếc thoáng hiện trên khuôn mặt Piper, và những ngón tay cô bắt đầu run rẩy. Cô siết những ngón tay thành nắm đấm rất chặt rồi xòe hai bàn tay ra. Bình tĩnh hơn một chút, cô lấy một con dao lớn, lưỡi mỏng và bắt đầu băm cà rốt. “Đó là ý tưởng của tôi. Haley không thích câu lạc bộ lắm. Cô ấy thích ở nhà chơi điện tử hơn.”

“Cô ấy chơi điện tử ư?” Morgan hỏi.

“Các trò chơi trực tuyến. Cô ấy là kiểu người thích ru rú trong nhà. Cô ấy thích trò *League of Legends*, *Call of Duty*, và *World of Warcraft*.” Piper nhấc cái thớt và dùng sống lưng của con dao để gạt cà rốt đã băm vào một cái bát lớn. “Cô ấy đã không muốn ra ngoài chơi vào tối thứ Sáu, nhưng hôm đó là sinh nhật tôi. Cô ấy muốn làm tôi vui.”

“Cô và Haley đã chơi với nhau lâu rồi phải không?” Ánh mắt Lance nhìn chăm chăm vào con dao của Piper.

Với bàn tay thuần thục, cô ấn lưỡi dao qua một hàng cần tây. “Kể từ khi tôi bắt đầu làm việc ở ngân hàng ba năm về trước.”

“Cô có coi Haley là bạn thân nhất của mình không?” Lance hỏi.

“Có chứ.” Piper gạt cần tây vào một cái bát và cho hành tây lên giữa cái thớt.

“Hai cô thân nhau ra sao?” Lance nhíu mày khi Piper cắt củ hành thành hai nửa với thao tác rất khéo léo.

“Chúng tôi không làm cùng một bộ phận.” Cô úp nửa củ hành xuống và băm nhỏ nó thành các phần bằng nhau. “Cô ấy làm ở bộ phận marketing, còn tôi làm ở bộ phận hỗ trợ kỹ thuật. Nhưng ngân hàng đó không lớn lắm. Chúng tôi gặp nhau suốt ngày.”

“Các cô đến câu lạc bộ kia lúc mấy giờ tối thứ Sáu?” Morgan nhìn lên giá treo dao bằng gỗ trên quầy bếp. Piper rõ ràng không mua những con dao trong bếp của cô ở Target.

“Khoảng chín giờ tối, tôi nghĩ là vậy.” Piper gạt hành sang một cái bát và cho vào tủ lạnh, rồi lấy ra nguyên một con gà. Mặc dù kỹ năng sử dụng dao của cô rất thành thục, tay của cô vẫn run khi cô lột túi bọc con gà và thay con dao có lưỡi to cô đang dùng sang một con dao lưỡi nhỏ.

“Cô đang làm món gì vậy?” Kỹ năng nấu nướng của Morgan thường nghiêng về các món đơn giản, mau lẹ thay vì các món ăn cầu kỳ.

“Món gà cuộn.” Piper đặt con dao xuống cái thớt. “Mẹ tôi từng sở hữu một nhà hàng. Tôi đã biết nấu nướng từ trước khi tôi đến tuổi được tiếp cận quầy bếp.” Cô dừng lại hít một hơi thật sâu. “Đôi khi tôi bị mắc chứng lo âu. Nấu nướng giúp tôi cảm thấy thoải mái hơn.”

Morgan quan sát, cô vừa cảm thấy ngưỡng mộ vừa cảm thấy có chút sợ hãi khi Piper bẻ gãy khớp cánh của con gà và rút tất cả xương ra. Piper cầm con dao lên, chặt hai đầu cánh gà và vút cái xương vào đồng xương đã lọc ra trước đó. Sau đó, với một nhát dao, cô cắt chính giữa ức của con gà.

“Nấu nướng có tác dụng không?” Morgan không thể rời mắt khỏi con gà. Nó được đặt nằm ngửa, ức và hai cánh bày ra theo tư thế khiến Morgan liên tưởng đến một cuộc khám nghiệm tử thi.

Piper đưa dao qua hai vai của con gà và quanh khoang ngực, tách da khỏi phần thịt gà. Cô nhích một bên vai nhột nhật lên với một cái nhún nhẹ. Giọng cô hơi run. “Đôi khi. Ít nhất thì cuối cùng tôi sẽ có một bữa ăn ngon miệng.”

Cô ấy có từng căng thẳng như thế này khi gắp cảnh sát không nhỉ?

“Cô rời câu lạc bộ lúc mấy giờ?” Morgan hỏi.

“Khoảng mười một giờ.” Piper chuyển sự chú ý của mình sang chân của con gà.

“Cô chỉ ở đó hai giờ đồng hồ thôi ư?” Lance nhướn mày. “Hôm đó là sinh nhật của cô mà.”

Piper lóng ngóng. “Chết tiệt!”

Cô vẩy vẩy tay. Máu chảy ra từ vết cắt ngang qua ngón tay cái của cô. Cô đi đến chỗ bồn rửa và rửa tay với xà phòng và nước.

“Cô ổn chứ?” Morgan bước đến gần hơn và quan sát qua vai của cô gái. Vết cắt cũng nông thôi.

“Vết cắt không sâu.” Piper thấm khô hai tay bằng khăn giấy và dùng một miếng băng quấn quanh ngón tay cái của mình. Cô đi đến chiếc tủ dưới bồn rửa và lấy đôi găng tay bằng nilon từ một cái hộp. Xỏ chiếc găng vào bên tay bị quấn băng, cô lại cầm con dao lên.

“Cô rời câu lạc bộ khá sớm.” Morgan nhắc Piper quay trở lại với câu hỏi trước đó.

Vừa chặt vừa bẻ khớp nối, Piper rút những cái xương từ hai cẳng chân và đuôi con gà ra. “Haley bạn nói chuyện với Noah. Cô ấy dường như bỏ rơi tôi. Tôi không nên bỏ mặc cô ấy ở lại đó.” Cảm giác tội lỗi khiến giọng cô run run. “Tôi cảm thấy đó là lỗi của tôi. Chúng tôi có khẩu hiệu *Không bỏ lại phụ nữ*. Dù có chuyện gì xảy ra chúng tôi cũng không để người kia uống quá nhiều và không để người kia về nhà cùng người lạ. Đã là bạn bè thì phải quan tâm lẫn nhau.”

“Đó là một phương châm rất hay đấy.” Morgan không thể xác định liệu cô gái này đang lo lắng hay đang che giấu điều gì.

“Nhưng tôi đã làm trái nguyên tắc đó bởi vì tôi đã bị mất trí. Hôm đó là sinh nhật của tôi, thế mà Haley lại bỏ mặc tôi để trò chuyện vui vẻ với Noah.” Mắt Piper ánh lên vẻ giận dữ. Cô chớp mắt để nén những giọt nước mắt.

“Haley có đi xe tới câu lạc bộ không?” Lance ngả người ra sau.

Piper lắc đầu. “Không. Chúng tôi gọi Uber. Nhưng tôi nhận ra cô ấy sẽ về nhà cùng Noah. Họ đã say đắm nhau một cách nhanh chóng. Nếu cô ấy thay đổi ý định và không muốn về cùng Noah, cô ấy hoàn toàn có thể gọi xe về sau. Giọng Piper như vụn vỡ. “Nhưng tôi thậm chí còn không nói lời tạm biệt. Tôi thậm chí không cho cô ấy biết tôi về trước.” Cô hít liên hai hơi, sau đó im lặng và tiếp tục rút xương gà. “Nhưng Noah và Haley quen nhau, do đó tôi có thể an ủi mình rằng tôi không làm trái nguyên tắc kia. Tôi đã không để cô ấy đi cùng người lạ.”

Morgan cảm thấy còn điều gì khác đằng sau câu chuyện của Piper. "Nhưng?"

"Nhưng đó chỉ là biện minh thôi. Tôi biết tôi không thể bắt cô ấy cùng ra về với tôi nhưng chúng tôi nên có một cuộc nói chuyện đằng hoàng về chuyện này trước khi tôi bỏ về. Cô ấy là bạn của tôi và tôi đã làm cô ấy thất vọng." Piper nhìn chăm chăm vào đồng xương. "Thật buồn cười. Nguyên tắc của chúng tôi được đặt ra để bảo vệ *chúng tôi*. Tôi chưa từng nghĩ người cần được bảo vệ lại là đàn ông. Hoặc Haley có thể đã..."

Nước mắt lăn dài trên má. Cô lấy vai quạt nước mắt. "Cô đã làm gì sau khi rời câu lạc bộ?" Morgan hỏi.

"Tôi không thực sự muốn làm quen với ai cả." Piper lắc đầu. "Tôi quay về nhà và đi ngủ."

Piper không có chứng cứ ngoại phạm.

"Haley có từng thể hiện rằng cô ấy là người nóng nảy không?" Lance xem xét biểu cảm khuôn mặt của cô gái.

"Không." Piper lắc đầu. Ánh nắng chiều vàng vọt chiếu xuyên qua những tấm rèm và ánh lên những sợi tóc highlight màu xanh của cô.

Morgan lật sang trang kế tiếp của cuốn sổ ghi chép. "Cô có từng thấy cô ấy tranh cãi gay gắt với ai chưa?"

Đôi vai Piper chùng xuống. "Haley là một trạch nữ. Cô ấy thích ở một mình. Cô ấy không biết cách đương đầu với lỗi lầm. Cô ấy để mọi người lợi dụng mình. Thành thực mà nói, tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô ấy tán tỉnh Noah. Bình thường cô ấy không phải là người cởi mở."

"Cách cư xử tối thứ Sáu đó hoàn toàn khác biệt so với tính cách của cô ấy ư?" Morgan thăm dò.

Piper gật đầu, vẻ mặt trầm ngâm. "Bây giờ cô nói tôi mới nhớ ra, hôm đó cô ấy tỏ ra sôi nổi hơn hẳn mọi khi."

"Cô ấy đã uống rượu." Morgan gợi ý. "Có thể rượu đã khiến cô ấy hưng phấn."

"Haley không giỏi uống rượu." Piper nghiêng đầu. "Cô ấy thường

là người được chỉ định cho việc lái xe. Cô ấy luôn cố gắng kiềm chế, nhưng cô ấy phải tự chăm sóc mình nếu không cô ấy sẽ bị ốm. Cô ấy thường hạn chế số rượu uống vào là một, hai ly thôi.”

Morgan khoanh tròn tối hôm xảy ra án mạng. “Có điều gì bất thường nữa xảy ra tại câu lạc bộ hôm đó không?”

“Bất thường ư?” Piper rời mắt khỏi con gà và ngược lên. Con dao lơ lửng trên không trung.

Morgan giơ tay trong khi liệt kê. “Đánh nhau, cãi nhau, những hành vi bất thường từ ai đó bên cạnh Haley...”

Piper nhìn lên trần nhà, như thể đang cố nhớ lại đêm hôm đó. “Tôi không nhớ chuyện gì cụ thể cả.”

“Cô có quen ai khác có mặt ở câu lạc bộ hôm đó không?” Lance hỏi.

“Cũng có vài người. Noah và mấy anh bạn của anh ấy. Tôi đã gặp họ trước đó. Không có nhiều câu lạc bộ ở khu vực này. Beats là câu lạc bộ mới mở và nổi tiếng nhất. Anh sẽ gặp những người quen mặt ở đó mỗi cuối tuần.” Piper ngẩng mặt lên. “Chờ chút. Bạn trai cũ của Haley cũng có mặt ở đó. Đó là một điểm bất thường.”

“Haley có bạn trai cũ ư?” Morgan tò mò.

Piper gật đầu. “Tên anh ấy là Kieran Hart. Tôi quên mất là anh ấy cũng có mặt ở đó. Cảnh sát chỉ hỏi tôi rằng tôi có thấy ai đó tức giận với Noah không. Kieran thậm chí còn không nói chuyện với Noah.”

“Cuộc chia tay của họ có êm đẹp không? Ai là người chủ động chia tay trước?” Morgan lưu lại tên bạn trai cũ của Haley vào điện thoại của cô.

“Haley là người chủ động chia tay Kieran.” Piper dùng mũi dao để tách xương sườn khỏi phần thịt của con gà. “Tôi không biết lý do tại sao. Anh ấy đối xử với Haley rất tốt. Anh ấy mở cửa cho cô ấy. Anh ấy thường xuyên tặng hoa cho cô ấy và đưa cô ấy đến dự các sự kiện sang trọng, nhưng dù sao thì Haley cũng là con nhà giàu. Tôi đoán những điều này không có ý nghĩa lớn đối với cô ấy.”

Nhưng lại có ý nghĩa lớn với người như Piper... Liệu cô ấy có tình

cảm với người yêu cũ của Haley không? Cô ấy có cảm thấy ghen tị không?

Piper đặt phần thịt cạnh phần xương còn lại của con gà. “Anh ấy gọi cho Haley suốt nhiều tuần sau đó. Nhưng mọi thứ đã hoàn toàn kết thúc cách đây hơn sáu tháng. Haley không còn nhận được tin tức gì từ anh ấy nữa.”

Hoặc nếu cô ấy có biết tin tức gì, cô ấy cũng không nói với Piper.

“Họ có nói chuyện với nhau ở câu lạc bộ không?” Morgan tự hỏi liệu Kieran có thực sự kết thúc với Haley không.

“Anh ấy chào Haley nhưng Haley phớt lờ. Cô ấy không muốn dây dưa với anh ấy vì khó khăn lắm cô ấy mới khiến anh ấy từ bỏ ý định hàn gắn.” Piper nhún vai, nhưng vẻ mặt cô có chút không đồng tình. “Nhưng khi anh ấy bắt gặp cô ấy trò chuyện với Noah, anh ấy thực sự tức giận và bỏ đi. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho anh ấy. Tôi cũng khá bực mình với Haley.”

“Cô cho rằng Haley đối xử tệ với Kieran?” Morgan hỏi.

“Cô ấy khá thô lỗ, chỉ vênh mặt lướt qua anh ấy.” Cái khịt mũi của Piper mang vẻ chỉ trích nhiều hơn là buồn bã.

“Kieran ra về lúc mấy giờ?” Morgan hỏi.

“Có thể trước tôi nửa giờ.” Piper dùng tay để rút mấy cái xương còn sót lại.

Morgan ghi lại thời gian Kieran rời câu lạc bộ Beats là khoảng mười giờ ba mươi. “Nhân tiện, cô có thông tin liên lạc của Kieran không?”

“Kieran thậm chí còn không nói chuyện với Noah.” Piper phản đối, lưng cô thẳng lên và giọng nói của cô đầy ý bào chữa, như thể cô muốn bảo vệ Kieran.

“Chúng tôi đang cố gắng nói chuyện với những người có mặt tại câu lạc bộ đêm hôm đó.” Morgan hươ tay trong không khí. “Cô sẽ không biết được người khác có thể đã nhìn thấy những gì.”

“Ồ, vâng.” Piper rửa tay thật kĩ. Sau đó cô cởi bỏ chiếc găng tay bằng nilon ra, mở điện thoại và đọc tên đầy đủ, địa chỉ và số điện

thoại di động của Kieran.

“Cảm ơn cô đã dành thời gian nói chuyện với chúng tôi.” Morgan nhập các thông tin vào điện thoại của cô. “Chúng tôi có thể sẽ cần hỏi cô một số chuyện khác.”

“Vâng, hãy gọi cho tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp Haley.” Piper cho Morgan số di động của mình, sau đó tiễn họ ra cửa.

Quay trở lại chiếc xe Jeep, Lance nói: “Piper có vẻ rất lo lắng.”

“Cô ấy nói cô ấy bị bệnh lo âu mà.” Morgan hạ cửa kính xuống vài xăngtimét.

Lance gõ ngón tay vào bánh lái.

“Anh không tin cô ấy phải không?” Morgan lấy cuốn sổ ghi chép từ chiếc túi vải của cô.

“Anh không biết. Cô ấy tỏ ra rất lo lắng suốt cuộc thẩm vấn đến nỗi anh không thể xác định đây là điều cô ấy không muốn đề cập đến nhất.”

“Em cảm thấy rất khó nắm bắt suy nghĩ của cô ấy.” Morgan bắt đầu ghi chú về cuộc thẩm vấn trong khi các chi tiết vẫn còn đậm nét trong tâm trí cô. “Nhưng chúng ta cũng biết được một số thông tin. Thứ nhất, Piper rất tức giận khi bị Haley phớt lờ trong ngày sinh nhật. Thứ hai, Haley có bạn trai cũ, người cũng có thể có tâm trạng rất bức tức tối hôm đó. Thứ ba, Piper có thiện cảm với bạn trai cũ của Haley, và thứ tư, tối hôm đó Haley đã cư xử rất khác thường, ít dè dặt hơn mọi ngày và tỏ ra cởi mở hơn.”

“Rượu làm người ta đánh mất sự kiềm chế, đặc biệt đối với những người không giỏi uống rượu.”

“Chính xác.” Morgan không giỏi uống rượu. Do đó cô không muốn trở nên ngu ngốc ở nơi công cộng, cô chỉ giới hạn cho mình một ly. “Thuốc cường dâm cũng có thể khiến người ta mất kiểm soát.”

“Nhưng chúng ta không thể chứng minh ai đó đã đánh thuốc

Haley.”

“Em biết.” Morgan gõ ngón tay lên cuốn sổ ghi chép. “Chúng ta cần thu thập thông tin cá nhân của bạn trai cũ của Haley.”

“Anh sẽ gọi cho mẹ và nhờ bà đưa cậu ta lên đầu danh sách của bà.”

“Và em sẽ đọc kĩ lại các bản báo cáo của cảnh sát một lần nữa, nhưng em không nhớ có bản báo cáo nào đề cập đến bạn trai cũ của Haley.”

“Anh cũng thế.” Lance khởi động chiếc xe Jeep. “Chúng ta biết được một thông tin nữa từ cuộc thẩm vấn Piper. Đó là cô ấy sử dụng dao rất điêu luyện.”

“Chắc chắn là vậy.”

Điện thoại của anh rung lên báo hiệu có tin nhắn mới. Anh với lấy nó và đọc tin nhắn trên màn hình. “Bác Sharp nói họ đang rời trại giam cùng Haley, và nơi đó đang đông nghịt các phóng viên và những người phản đối. Bác ấy muốn anh đến nhà của Eliza để bảo vệ cô ấy phòng trường hợp có rắc rối xảy ra.”

“Những người phản đối đã có mặt ở đó rồi ư?” Morgan dùng điện thoại của mình để truy cập trang web của trạm tin tức hệ thống. “Ồi, không. Vụ án này đã được đưa tin ở cấp quốc gia.” Cô tăng âm lượng.

“Chúng tôi đang ở bên ngoài trại giam của hạt, nơi có một đám đông tụ tập để phản đối lệnh phóng thích Haley Powell theo quyền bảo lãnh. Cô Powell đang bị buộc tội giết người cấp độ một vì đã dùng dao đâm chết anh Noah Carter.” Tay phóng viên tiếp tục tập trung vào các tình tiết đẫm máu của vụ án này. “Haley là con gái của Eliza Powell, chủ sở hữu Wild, một công ty mỹ phẩm đạt được thành công lớn trên thị trường.”

Tay phóng viên mô tả chi tiết các bằng chứng mà cảnh sát tuyên bố họ đã nắm trong tay và mức độ giàu có của mẹ Haley. Sau đó, anh ta đi tới chỗ một cậu thanh niên đang cầm trong tay một tấm ảnh lớn của Noah Carter. “Tại sao hôm nay anh có mặt tại đây?”

Cậu thanh niên đứng đưa tấm ảnh. “Ả điên kia đã sát hại Noah. Cô ta lẽ ra không nên được tại ngoại nhờ khoản tiền bảo lãnh. Chúng tôi muốn công lý.”

Báo chí đã trở nên thương mại hóa. Khi mục tin tức quay trở lại, một phóng viên khác đứng trên một con đường nông thôn. Máy quay chuyển từ người phóng viên sang một ngôi nhà. Nhà của Eliza là một ngôi biệt thự và góc quay khiến cho tổng thể ngôi nhà trông to lớn và tráng lệ hơn thực tế. Toàn là kính và gỗ tuyết tùng, ngôi nhà nằm trên lưng chừng của một ngọn đồi, rõ ràng là sở hữu tầm nhìn đáng giá hàng triệu đô-la.

Người phóng viên nói: “Đây là biệt thự của gia đình Powell, nơi Haley Powell sẽ được quản thúc cho đến khi phiên tòa xét xử vụ án giết Noah Carter diễn ra.”

Khi đoạn tin kết thúc, Morgan tiếp tục. “Em không thích sự chú ý này. Không một chút nào. Họ đang đối xử với Haley như một ngôi sao hư hỏng. Chúng ta sẽ không thể tìm ra một bồi thẩm đoàn nào đi vào phòng xét xử mà không mang theo định kiến cá nhân bị ảnh hưởng bởi công chúng rằng Haley là một cô gái giàu có cho rằng mình có thể giữ bỏ mọi thứ, kể cả tội giết người.”

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Lance hỏi.

“Em cũng chưa biết. Nhưng chúng ta cần phải suy nghĩ nhanh lên, nếu không Haley sẽ bị kết luận là có tội trước khi vụ án được đưa ra xét xử.”

Điện thoại của Lance lại rung lên. “Đi thôi. Bác Sharp nói Haley vừa nhận được lời đe dọa tính mạng đầu tiên.”

“Với số đơn vị truyền thông lớn thế này, cô ấy sẽ còn nhận được nhiều lời đe dọa hơn trước khi vụ án kết thúc.” Giận dữ, Morgan rút cuốn sổ ghi chép vào chiếc túi vải. “Và nhờ có giới truyền thông mà mọi người đều biết chính xác cô ấy đang sống ở đâu.”

CHƯƠNG 14

Nhìn ra ngoài qua cửa sổ trước nhà của Eliza, Sharp thăm nguyên rủa. Một đám phóng viên tụ tập tại lối đi dài và dốc dẫn vào tầng hầm. Những chiếc xe van của cánh phóng viên xếp hàng dài bên lề đường. Hàng rào sắt chạm trở cao bao quanh ngôi nhà và cánh cổng điện tử điều khiển từ xa chặn ngang lối vào bãi đỗ xe. Phía sau đám phóng viên, những người phản đối giơ ảnh, khẩu hiệu và hò hét ầm ĩ.

CÔNG LÝ CHO NOAH.
GIAM KẺ GIẾT NGƯỜI.
KHÔNG BÁN CÔNG LÝ.

Eliza bước đến cạnh ông. “Em không thể tin là ngoài đó có nhiều người đến thế.”

“Anh đã hy vọng họ sẽ không tìm ra nhà em nhanh chóng đến thế.” Sharp đóng rèm cửa lại, chặn những tia nắng đang chiếu vào trong nhà xuyên qua cửa sổ.

Eliza vòng tay ôm eo mình. “Liệu cánh cổng có chặn được họ không?”

“Hầu hết bọn họ biết mình nên dừng lại ở cánh cổng.”

“Hầu hết ư?” Bà nhìn ông chăm chăm.

“Luôn có một kẻ liều lĩnh mà.” Ông quan sát vẻ mặt bà. “Làm cách nào mà em có thể mạnh mẽ đến vậy?”

Bà là người mạnh mẽ, nhưng Haley lại chính là điểm yếu của bà.

“Em cố gắng không nghĩ quá xa. Có quá nhiều khả năng đáng sợ có thể xảy đến.” Bà rùng mình. “Em không thể tin được tình huống mà Haley phải đối mặt. Con bé là đứa trẻ rất ngoan ngoãn từ khi

còn nhỏ. Khi cha mẹ của những đứa trẻ khác phàn nàn về sự khó bảo và những rắc rối do con họ gây ra ở tuổi dậy thì, em đã thầm cảm ơn phước lành mà Chúa ban cho mình.” Eliza chống tay lên cằm. “Ai đó hẳn đã lên kế hoạch đồ tội giết người cho con bé. Con bé chắc chắn không bao giờ làm ra chuyện đáng sợ đến thế. Đơn giản là con bé không thể gây ra chuyện đó.”

Sharp không hiểu nhiều về Haley, nhưng ông không thể tin con gái của Ted lại trở thành một kẻ sát nhân. Ông siết chặt cánh tay Eliza. “Con bé sẽ vượt qua chuyện này thôi.”

“Cảm ơn anh.” Đôi mắt Eliza ngấn lệ. “Em không biết phải làm gì nếu không có anh ở đây lúc này.”

“Em đừng bao giờ nghĩ như thế. Anh sẽ tiếp tục giúp đỡ Haley, bất kể chuyện gì xảy ra.”

Eliza áp tay lên khuôn mặt ông. “Anh vẫn luôn là một người bạn tốt của gia đình em.”

Sharp nắm lấy bàn tay bà. “Anh ước anh có thể ở bên cạnh em trong suốt những năm tháng vừa qua.”

“Ra đi là lựa chọn của em, Lincoln ạ. Anh không thể tự trách mình được. Em phải đi. Nỗi đau của em sẽ không thể nguôi ngoai nếu những hình ảnh gợi nhớ về Ted luôn hiện hữu trước mắt.”

“Anh là một trong những hình ảnh khiến em nhớ về Ted.”

Cái thở dài của bà vừa dài vừa sâu, và bà dường như trút nỗi muộn phiền ra theo nó, “Vâng, em xin lỗi.”

“Em không cần phải xin lỗi đâu. Em đã làm điều em phải làm để tiếp tục sống. Haley là điều quan trọng nhất với em lúc đó. Và giờ vẫn vậy.” Sharp thực lòng nghĩ như vậy, nhưng nỗi buồn âm ỉ cháy trong lòng ông. Ông và Eliza có một quá khứ và những cảm xúc mà chỉ họ mới có thể hiểu được. Đáng tiếc thay, không phải tất cả những cảm xúc đó đều lành mạnh. Điều gì còn lại giữa ông và Eliza có thể được làm rõ sau. Hiện tại, ông cần tập trung vào Haley. Ông buông tay xuống và bước ra xa.

“Em sẽ đi pha cà phê.” Eliza đi về phía sau ngôi nhà.

Sharp đi theo bà đến một căn phòng lớn. Ở giữa căn phòng là một phiến đá granit màu kem to bằng một chiếc xe Escalade, ngăn cách phòng khách với khu bếp. Sàn nhà làm bằng loại gỗ tối màu, trông rất đẹp mắt.

Haley đứng giữa căn phòng, trông thẫn thờ.

Sharp không biết phải làm gì để trấn an cô so với những gì ông có thể làm với Eliza. Ông quay sang bức tường bằng kính hướng về phía hẻm núi phía sau ngôi nhà. Bên dưới, một khoảng cỏ nhỏ được bao quanh bởi tường rào sắt chạm trổ. Phía rìa sân, một chiếc khóa xe đạp khóa chặt cánh cổng dẫn đến một con đường mòn.

“Điều gì khiến em quyết định chuyển đến sống trong rừng vậy?”

“Em chán cuộc sống ở thành thị rồi.” Eliza đổ bột cà phê vào cái lọc. “Em thích không khí trong lành và không gian yên tĩnh. Sống tách biệt lúc đầu cũng hơi khó khăn nhưng ngôi nhà này được xây dựng với mục tiêu mang lại cảm giác an toàn, và em đã nâng cấp hệ thống cảnh báo. Giờ đây em có thể tận hưởng cuộc sống đơn độc.”

“Em thích cuộc sống cô độc ư?” Sharp hỏi.

“Rất thích là đằng khác.” Eliza gạt đầu. “Em có thể quay trở lại thành phố New York sau vài giờ lái xe, em thích đi du lịch, nhưng nơi này là nhà của em.”

Bà cau mày đầy lo lắng khi nhìn cô con gái của mình. “Haley, mẹ sẽ chuẩn bị bữa tối. Nui và phô-mai nhé?”

“Vâng.” Haley không nhúc nhích. Eliza bật máy pha cà phê và mở tủ lạnh.

Haley nhắc bàn chân lên và nhìn vào thiết bị giám sát đeo quanh mắt cá chân của cô. “Nó nặng hơn con tưởng đấy.”

“Ai mà gọi cái này là vòng thì hẳn người đó chưa từng đeo nó.” Sharp nói.

Haley chớp mắt nhìn ông như thể ngạc nhiên, và Sharp nhớ lại hình ảnh một đứa trẻ sơ sinh đang mỉm cười, ọe và kêu ré lên, không biết rằng mọi người xung quanh đang vô cùng thương tiếc cho người cha vừa qua đời của mình.

Giọng của Eliza khiến ông quay trở lại với thực tại. “Anh có muốn uống cà phê không?”

“Không, cảm ơn em.” Sharp rũ bỏ vẻ sầu muộn. Ông cần phải làm tốt vai trò của mình. Ông đã hứa với Ted rằng sẽ chăm lo cho gia đình của anh ấy. Nhiều năm đã trôi qua nhưng ông vẫn chưa từ bỏ trách nhiệm của mình. “Em có trà xanh không?”

“Em có. Đó là thứ Haley vẫn uống.” Eliza đặt ấm pha trà lên bếp, lấy một cái khay lót giấy bạc từ tủ lạnh ra và cho nó vào lò nướng. “Con có muốn một tách trà không, con yêu?”

Cuộc trò chuyện như kéo Haley ra khỏi sự ngạc nhiên.

Eliza chỉ tay về phía cái ghế đầu. “Có lẽ con nên uống một chút Gatorade?”

“Mẹ nói đúng.” Haley cau mày. “Có thể con bị mất nước. Con không thể uống nổi nước từ bồn rửa mặt trong trại giam. Những cái vòi ở vị trí quá thấp và hiếm khi có nước chảy ra từ đó.”

Cô sẽ thế nào nếu bị giam giữ trong tù đến hai mươi lăm năm? Sharp nghĩ về số bằng chứng chống lại cô đang quá nhiều và ruột gan ông thắt lại.

Dừng lại đi!

Là cộng sự của Morgan, công việc của ông là tìm ra những điểm yếu trong lập luận của công tố viên, chứ không phải xác định xem Haley có tội hay vô tội.

Điện thoại của Sharp rung lên báo hiệu có tin nhắn đến. “Là Morgan. Họ đã đến.” Ông và Eliza đi đến cửa sổ trước nhà. Sharp vén rèm ra và thấy chiếc xe Jeep của Lance đang tiến về phía cổng, nó di chuyển với tốc độ chậm chạp nhưng ổn định, buộc cánh phóng viên và những người phản đối phải tránh đường. Ông nhấn cái nút được gắn gần cửa trước và cánh cổng mở ra. Lance lái xe vào và đỗ xe ở trước ngôi nhà. Sharp để họ vào trong nhà.

Morgan thận trọng bước đi, còn Lance thì do dự, rõ ràng anh cảm thấy lo lắng cho cô.

Cô ngẩng đầu lên. “Cháu ngửi thấy mùi cà phê thì phải?”

“Đúng vậy. Cháu có muốn một tách không?” Eliza hỏi, quay về phía căn bếp.

“Chắc chắn rồi.” Morgan đáp. Sharp mở miệng định bình luận.

Morgan gạt ông sang một bên. “Không phải hôm nay, bác Sharp ạ.”

Lắc đầu, Sharp quay trở về căn phòng lớn. “Hãy kể cho cháu nghe về lời đe dọa kia đi.” Morgan nói.

Sharp mở máy tính xách tay đang để trên cái bàn và quay màn hình sang Morgan. Ông đã đọc email này quá nhiều lần đến nỗi thuộc lòng nó rồi.

Cô Powell,

Cô đã gây ra vụ án mạng đẫm máu. Cô là kẻ giết người. Hãy chấm dứt câu chuyện nực cười về sự vô tội của cô đi. Hãy kết thúc sự dối trá của cô đi. Cô phải hối lỗi về việc làm của mình, nếu không cuộc đời cô sẽ kết thúc. Kẻ xấu xa sẽ bị trừng phạt.

Lance cau mày nhìn chiếc máy tính. “Chiều nay Morgan cũng nhận được một email tương tự.”

Morgan lấy chiếc máy tính xách tay từ cái túi vải của cô, mở nó và đọc nội dung email cô đã nhận được cho Sharp nghe.

Ông lấy tay vò đầu. “Chết tiệt.”

“Vụ án này có thể kéo dài vài tháng hoặc thậm chí là vài năm.” Morgan gấp máy tính xách tay lại và đưa nó sang cho Haley. “Dù không muốn nhưng chị vẫn phải thông báo với em rằng, đây không phải lời đe dọa cuối cùng mà em nhận được đâu. Chị muốn em cho phép chuyên gia máy tính của chúng ta truy cập email của em. Bà ấy có thể giám sát và truy tìm nguồn gốc của bất cứ lời đe dọa nào.”

Vai Haley chùng xuống đầy vẻ thất vọng. “Vâng ạ.”

Lance cau mày đưa mắt nhìn tấm kính kéo dài từ trần đến sàn nhà. “Cháu không thích sự lộ liễu quá mức này.”

“Bác biết.” Sharp nói. “Khi đến đây tối qua kiểm tra hệ thống an

ninh, Eliza và bác đã bàn về chuyện che kín những ô cửa sổ này.”

Sân sau dẫn đến một khe núi sâu nằm ngay trên hàng rào an ninh màu đen.

Eliza đứng bên cạnh ông, xoa xoa cánh tay. “Em đã lắp rèm cho tất cả các căn phòng khác, nhưng em chưa bao giờ cần rèm ở đây cả. Hai mẹ con em không muốn tầm nhìn bị che khuất. Nhưng tối hôm qua, em đã dựng hết những tấm đệm không dùng tới của mình lên.”

Haley không nhúc nhích, nhưng bây giờ cô nhìn chăm chăm vào khoảng rộng của các khung cửa sổ. “Con luôn thích các ô cửa sổ, nhưng giờ đây con cảm thấy như có ai đó đang theo dõi con vậy.”

Lance liếc nhìn quang cảnh. “Có cái gì phía bên kia cổng vậy?”

“Một lối đi bộ dẫn đến nơi có thể ngắm cảnh.” Giọng Haley buồn bã. “Tầm nhìn trên đó rất tuyệt. Mẹ và em đi xuống đó vài lần một tuần.” Cô cau mày nhìn thiết bị giám sát ở mắt cá chân. Ai biết được cô còn phải mang nó bao lâu trước khi có thể đi bộ trở lại?

“Có rất nhiều người đi bộ trên con đường mòn này vào mùa hè.” Eliza nói thêm. “Đó là lý do tại sao nhà em cần phải có khóa cổng.”

“Bác đã từng đi bộ xuống đó chưa?” Lance hỏi Sharp.

“Rồi, tối hôm qua.” Sharp trả lời. “Ở phía bên kia của chỗ ngắm cảnh, con đường mòn lại hướng lên trên và dẫn đến một khu vực đỗ xe nhỏ trên con đường nhựa cách đây khoảng tám trăm mét. Đường khá dễ đi, bác đã đi lúc trời tối chỉ với một cái đèn pin. Địa hình không phải là trở ngại đối với một nhiếp ảnh gia có quyết tâm.”

Ông kính chụp ảnh từ xa đời mới có thể chụp được một bức ảnh khá rõ nét từ phía bên kia của hẻm núi.

“Cháu sẽ kiểm tra con đường đó trên đường về tối nay.” Lance xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau. “Hãy bật kín những khung cửa sổ này đi nhé.”

“Tôi sẽ dùng những chiếc ga trải giường” Eliza rời căn phòng.

Sharp lấy một cái thang từ ga-ra. Họ treo những tấm ga trải giường bằng băng keo chịu lực. Khi tất cả những tấm kính và cả tầm

nhìn được che kín, căn phòng lộng lẫy với những góc nhìn tuyệt đẹp trở nên tù túng và ảm đạm.

Haley có thể không phải ở trong nhà giam nữa nhưng cô hoàn toàn không được tự do. Căn nhà xinh đẹp của cô bỗng dưng trở thành một nhà tù đắt đỏ.

CHƯƠNG 15

Nhìn Eliza rót cà phê, Morgan cảm thấy vui vẻ hơn.

Đó là một phản xạ có điều kiện của cô chăng? Haley uống thứ nước màu tím nhạt trên cái bàn ở giữa căn phòng, nhưng ánh mắt cô vẫn thần thờ trên những khung cửa sổ được che kín bằng ga trải giường.

"Hôm nay chị cần hỏi em một vài câu." Morgan nói.

"Em biết." Haley nhấp món đồ uống của cô. "Em xin lỗi vì đã quá ngu ngốc trong lần nói chuyện lần trước của chúng ta. Đầu óc em rất mơ hồ do không được uống thuốc."

"Đừng lo lắng về chuyện đó." Morgan lướt nhìn Haley. Haley mặc chiếc áo nỉ Eliza đã mang tới bệnh viện ngày hôm trước. Cô rõ ràng đã không ở nhà đủ lâu để tắm và thay quần áo. "Em đã ăn gì chưa?"

"Chưa ạ." Haley lắc đầu. "Mẹ đang làm bữa tối cho em. Nhưng em thực sự muốn tắm trước." Cô nhắc chân lên và đứng đưa nó. Một cái băng màu đen quấn quanh mắt cá chân cô. "Họ nói rằng cái này không thấm nước, đúng không?"

"Ừ." Sharp trả lời, "Cháu có thể tắm nhưng đừng chìm nó xuống nước."

"Vâng ạ." Haley thở dài, vẻ mặt chùng xuống. "Cháu cảm thấy mình như một cái xác sống vậy. Cháu không biết mình cảm thấy thế nào. Những chuyện này... thật quá mức. Cháu không thể tiếp nhận tất cả."

"Chị biết, nhưng chỉ cần hỏi em một vài câu hỏi." Morgan nhẹ nhàng nói. "Em hãy đi tắm trước đi."

Cô gái tội nghiệp.

Morgan không thể tưởng tượng cảnh phải ngồi sau song sắt của

trại giam mấy ngày trời, gần như không mặc gì, với đôi chân trần và sau đó ngủ qua đêm trong nhà tù. Sau tất cả, cô không thể tưởng tượng nổi cô gái nhỏ nhắn, trầm tính này có thể dùng dao đâm chết một cậu thanh niên cao to khỏe mạnh.

“Vâng.” Haley nói, giọng nói kéo dài và rất chán nản, khi cô quay lưng và rời khỏi căn phòng.

“Phòng của cô ấy có an toàn không?” Lance hỏi.

“Eliza đã trang bị hệ thống an ninh có chất lượng hàng đầu.” Sharp nói. “Căn nhà có các cánh cửa bằng thép, khung cửa được gia cố chắc chắn, và chống chịu được lực tác động lớn. Không ai có thể dễ dàng đột nhập.”

“Vậy thì tốt. Cháu chắc chắn cô ấy cần có khoảng thời gian một mình để vượt qua những ngày vừa rồi.” Morgan ngồi lên cái ghế đầu.

Eliza đưa cho cô một tách cà phê và ngồi xuống bên cạnh cô. “Tôi cảm thấy mình thật vô dụng. Giờ chúng ta phải làm gì?”

“Chúng ta cần điều tra.” Morgan uống cà phê của mình. “Bác có cần phải đi công chuyện sớm không?”

“Không.” Eliza nhảy xuống khỏi chiếc ghế đầu và bước đi. “Haley là ưu tiên hàng đầu của bác. Bác có những nhân viên rất tốt ở cửa hàng tại Manhattan và có một phòng làm việc đầy đủ tiện nghi trong căn nhà này. Bác có thể điều hành công ty của mình từ đây.”

“Tốt quá. Đây là kế hoạch của cháu.” Morgan đặt tách cà phê của mình xuống và kiểm tra điện thoại di động. “Băng chúng đang đến từ văn phòng công tố. Chúng cháu sẽ dành cả ngày mai để xem xét nó. Chúng cháu đã kiểm tra một số thông tin cá nhân. Chúng cháu sẽ bổ sung thêm trong quá trình điều tra. Lance, Sharp và cháu sẽ thẩm vấn một số nhân chứng và thuê các chuyên gia để kiểm tra tất cả các bằng chứng của bang. Chúng ta sẽ kiểm tra tất cả các bản báo cáo từng từ một để tìm ra điểm yếu. Mục tiêu của chúng ta là tìm ra những lỗ hổng của vụ án càng nhiều càng tốt.”

“Nghe giống như cháu tin rằng Haley có tội và chỉ muốn phá hủy những lập luận của công tố viên.” Eliza nói. “Con gái bác vô tội. Và

bác muốn chứng minh điều đó.”

Morgan gật đầu. “Đó là mục tiêu sau cùng của chúng ta, nhưng chúng ta không nhất định phải theo đuổi mục tiêu cao chót vót đó. Chúng ta chỉ cần chứng minh rằng công tố viên không thể chứng minh cô ấy có tội.”

“Bác không muốn con bé thoát tội một cách máy móc như thế.” Eliza phản đối. “Cuộc sống của con bé sẽ bị hủy hoại. Chúng ta cần tìm ra người thực sự sát hại cậu thanh niên kia. Bác biết là theo luật, con bé vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội, nhưng chúng ta đều biết điều đó là nhằm nhí. Chúng ta cần tìm ra kẻ sát nhân thực sự.”

“Đó là ưu tiên hàng đầu của chúng ta.” Morgan đồng tình. “Và chúng ta sẽ làm tất cả mọi thứ trong quyền hạn của mình để làm được điều đó.”

Haley quay lại căn bếp trong chiếc quần ngủ bằng vải flannel và chiếc áo nỉ.

“Có chỗ nào yên tĩnh để chúng ta nói chuyện không?” Morgan lấy cuốn sổ ghi chép và cái bút trong túi vải. Cô muốn Haley có thể nói chuyện thoải mái và Morgan nghĩ đây là cơ hội thích hợp để cô ấy có thể thành thật nếu cô và Haley được nói chuyện riêng với nhau. Có thể có những điều một cô gái không muốn nói tới khi có mẹ của mình hoặc những người đàn ông không hiểu nhiều về cô có mặt trong phòng.

“Phòng ngủ của em.” Quay người đi Haley dẫn Morgan lên cầu thang dẫn đến một phòng trên tầng. “Phòng của mẹ em tầng dưới. Em có không gian riêng của mình ở trên này.”

Phòng ngủ của cô gồm nhiều phòng nối liền, có phòng tắm riêng và phòng khách rất lớn, được trang bị đầy đủ bàn làm việc, ti-vi màn hình lớn, và một chiếc ghế xô-pha chia thành nhiều khúc nhỏ.

Haley ngồi xuống xô-pha.

Morgan ngồi xuống phần còn lại của chiếc xô-pha hình chữ L. “Đầu tiên, chị muốn em thư giãn và kể cho chị nghe tất cả những gì em nhớ về tối thứ Sáu tuần trước. Bắt đầu từ thời điểm em rời khỏi nhà. Tất cả mọi chi tiết đều quan trọng. Hãy cố gắng nhớ lại và kể cho chị nghe những gì em nhớ được.”

“Em sẽ cố gắng.” Cô hít một hơi thật sâu như thể chuẩn bị tinh thần. “Piper và em gọi Uber đến câu lạc bộ Beats. Hôm đó là sinh nhật của cậu ấy, nếu không em đã ở nhà. Em không thích các câu lạc bộ lắm.” Câu chuyện của cô khá liền mạch khi cô kể lại chuyện mình uống một ly cocktail không cồn và nhảy cùng Piper. “Sau đó em gặp Noah. Anh ấy tư vấn về trang web mới cho ngân hàng. Em đã gặp anh ấy vài lần trước đó.” Cô dừng lại, giật một tờ giấy từ hộp giấy lụa ở trên cái bàn nhỏ. “Em thích anh ấy... rất nhiều, em nghĩ là vậy, bởi vì em đồng ý để anh ấy mua đồ uống cho em, sau đó em bỏ mặc Piper để nhảy với anh ấy. Lẽ ra em không nên làm vậy.”

“Em có biết lúc đó là mấy giờ không?”

“Chắc là mười giờ?” Haley có vẻ không chắc chắn. “Em không để ý giờ giấc.”

Piper đã ở lại trong quán bar khoảng một giờ sau khi Haley bỏ rơi cô ấy.

“Sau đó chuyện gì xảy ra?” Morgan hỏi.

“Anh ấy mua cho em một món đồ uống khác. Bọn em ăn bánh nachos. Bọn em nhảy thêm vài bài nữa. Sau đó mọi thứ trở nên mơ hồ.” Haley nhíu mày. “Hôm qua và hôm nay, em đã nhớ lại vài chuyện của tối hôm đó, nhưng trong đầu em vẫn có nhiều khoảng trống mà em không nhớ gì cả.” Haley nhắm mắt lại. “Em bị vấp ngã trên đường ra khỏi câu lạc bộ và đập chân xuống đường rất mạnh. Chân em rất đau nên em phải về nhà của anh ấy, em có hỏi xin anh ấy thuốc aspirin và đá để chườm.” Cô mở mắt. Khuôn mặt cô thể hiện cảm xúc buồn vui lẫn lộn, sau đó là sự bối rối và cuối cùng là đau lòng. “Anh ấy thực sự rất tốt bụng. Em không hiểu chuyện gì đã xảy ra.”

“Đó là toàn bộ những gì em có thể nhớ ư?” Morgan đẩy vẻ thất

vọng khi cô ghi chép lại lời giải thích cho những vết bầm tím ở chân của Haley. Cô đã hy vọng rằng Noah giờ trò bạo lực, chứ không phải ngọt ngào.

“Không. Anh ấy đưa em về nhà anh ấy, đặt em ngồi lên ghế xô-pha, và lấy cho em một bịch đá lạnh để chườm. Sau đó em muốn uống thứ gì đó mặn mặn một chút. Em uống thêm thuốc bởi vì cảm thấy thèm muối là tín hiệu cho thấy em cần phải uống thuốc. Noah mang cho em nước và một ít khoai tây rán. Bọn em đi vào phòng gia đình. Noah bật ti-vi. Nhưng em không nhớ trên ti-vi đang chiếu chương trình gì. Chúng em đã hôn nhau...” Mặt cô tối sầm lại. Cô run lên. “Sau đó trong đầu em hoàn toàn là một khoảng trống lớn cho đến khi em tỉnh lại.”

Rùng mình, Haley kéo cái chăn lông cừu mang logo một trường đại học đắp ngang chân. “Những chuyện xảy ra vào cuối tuần rất mờ nhạt. Thậm chí em cảm thấy việc tìm thấy Noah dường như không có thật. Mọi thứ cho đến lúc em được điều trị tại bệnh viện đều rất mơ hồ. Em không nghĩ rằng đầu óc em lại mơ hồ vì căn bệnh Addison lâu đến thế. Em chưa từng để bản thân mình bị ốm đến vậy.”

“Trước đây em có từng cảm thấy mơ hồ như vậy do uống rượu chưa?” Điều Morgan không muốn chính là toàn bộ cuộc sống và sinh hoạt của Haley sẽ bị kiểm soát chặt chẽ.

“Có. Một lần.” Haley sụt sịt. “Sau bữa tiệc chào đón tân sinh viên. Có rượu tequila, bia và một thứ mà hội sinh viên gọi là nước trái cây rừng, Có vị giống như rượu pân pha nước trái cây. Em đã hoàn toàn mất ý thức. Nhưng em đã uống nhiều hơn hai ly và sau đó nôn suốt một ngày trời. Khi em tỉnh dậy tại nhà của Noah, em đã rất hoang mang và mơ hồ, nhưng em không thấy mệt mỏi, đau đầu và chóng mặt như thế.” Cử chỉ của Haley giúp củng cố thêm lập luận đó. “Em không bị mất ý thức và bị ốm nặng vào ngày hôm sau.”

“Chị đồng ý.”

Nhưng những lời Haley nói liệu có đáng tin không? Câu chuyện của cô nghe hơi kỳ lạ, và cô sẽ không phải là bị cáo đầu tiên nói dối

luật sư biện hộ của mình. Nếu đúng như thế, cô thậm chí sẽ không phải khách hàng đầu tiên của Morgan nói dối trong tuần này.

Morgan tiếp tục. "Em có bạn trai cũ phải không?"

Haley gật đầu. "Vâng, anh ấy tên là Kieran Hart." Cô đánh vần cái tên đó cho Morgan. "Chị nhắc tới anh ấy em mới nhớ ra, anh ấy đã có mặt tại câu lạc bộ Beats tối thứ Sáu đó."

"Em và cậu ấy có cãi nhau không?"

"Không. Anh ấy chào em. Nhưng em phớt lờ anh ấy, và chuyện kết thúc tại đó. Bọn em không nói chuyện với nhau hơn sáu tháng rồi, nhưng không đời nào em lại mở đường liên lạc lại với Kieran. Khi bọn em ra ngoài, anh ấy nhắn tin cho em liên tục. Anh ấy luôn phải biết người em đi cùng là ai và khi nào em về nhà. Em đã yêu cầu anh ấy dừng lại. Khi anh ấy không chịu, em đã chủ động kết thúc mối quan hệ."

"Cậu ấy có bao giờ đánh đập hay lạm dụng em không?"

"Không hẳn, nhưng anh ấy rất ưa kiểm soát, và anh ấy mất bình tĩnh rất nhanh." Haley xoắn tờ giấy lụa đang cầm trên tay. Cô rõ ràng muốn nói gì đó mà không cảm thấy thoải mái khi nhắc tới. "Chuyện này thật xấu hổ."

"Mọi thứ em nói với chị đều là bí mật. Chị sẽ không kể lại cho bất kỳ ai trừ khi việc đó cần thiết để biện hộ cho em. Điều đó có nghĩa là tốt hơn hết, chị nên biết mọi điều mà ai đó có thể dùng để chống lại em. Em càng thành thực với chị thì chị càng biện hộ cho em tốt hơn."

Haley gật đầu. "Em đã qua đêm với Kieran. Khi em thức giấc vào buổi sáng, anh ấy đã rời nhà đến văn phòng. Đó không phải chuyện hiếm thấy. Anh ấy làm việc rất nhiều." Cô quay mặt nhìn đi chỗ khác. "Anh ấy để lại một bông hoa hồng, một cái bánh sừng bò, và một bình giữ nhiệt đựng cà phê cho em ở trên bàn đầu giường. Em muốn cảm ơn anh ấy. Em đến phòng đọc sách của anh ấy, định để lại cho anh ấy một lời nhắn. Kieran là người rất kỹ tính. Khi anh ấy về nhà vào buổi tối, anh ấy thường đi thẳng đến phòng đọc sách để cất cặp đựng tài liệu. Khi đang tìm tập giấy ghi chú thì em thấy một

bức ảnh của em trong ngăn kéo đựng bút chì của anh ấy. Gần đây anh ấy có mua một cái máy chụp ảnh lấy ngay. Trong bức ảnh đó, em đang ngủ trên giường của anh ấy. Hoàn toàn không mặc gì trên người.” Haley đỏ mặt.

“Em có nói chuyện với cậu ấy về bức ảnh đó không?” Morgan hỏi.

“Có. Em gọi cho anh ấy ngay lập tức. Anh ấy nói anh ấy chụp bức ảnh đó bởi vì anh ấy nghĩ em rất đẹp và không nghĩ rằng em lại bức mình vì điều đó. Có vẻ anh ấy cũng không đăng tải ảnh đó lên mạng. Bức ảnh đó anh ấy chỉ để ngắm thôi. Bọn em là người yêu của nhau mà, vậy thì tại sao lại có vấn đề khi anh ấy chụp ảnh khóa thân của em chứ?” Mặt Haley ánh lên vẻ giận dữ. “Khi em nói em không thích anh ấy chụp ảnh em khóa thân mà không cho em biết, anh ấy nói em làm bộ đoan trang. Em chia tay anh ấy ngay lúc đó, qua điện thoại.”

“Cậu ấy đón nhận lời chia tay như thế nào?”

“Anh ấy không cam tâm.” Haley nói. “Anh ấy nhắn tin và gọi điện thoại cho em suốt một thời gian dài. Nhưng em không cần người đàn ông mà em không thể tin tưởng hoàn toàn.” Haley vút tờ giấy lụa đã nhàu nát vào thùng rác cạnh ghế xô-pha. “Anh ấy không hiểu tại sao em có cảm giác mình bị xúc phạm.”

Morgan vẽ một cái khung xung quanh tên của Kieran Hart. Bạn trai cũ của Haley có mặt tại Beats một cách trùng hợp hay cậu ta đã theo dõi cô? “Em có ảnh của Kieran không?”

Haley lắc đầu. “Cảnh sát đã tịch thu điện thoại của em rồi... À, chờ chút. Em có tài khoản dự phòng trên cloud.” Cô đứng dậy và đi đến chỗ chiếc máy tính sạch bóng trên bàn và mở nó.

“Cảnh sát không thu giữ máy tính của em ư?” Morgan hỏi.

“Có chứ. Nhưng mẹ đã mua cho em một cái mới. Bà ấy biết em sẽ phát điên nếu hoàn toàn bị cắt liên lạc với thế giới bên ngoài. Bị giam lỏng như này đã là đủ tồi tệ lắm rồi.”

Haley gõ bàn phím máy tính rất chuyên nghiệp. “Dù vậy em không thể không biết ơn chị vì đã giúp em ra khỏi nhà tù. Rất biết ơn. Nơi đó thật sự...” Đôi mắt cô ánh lên sự căm ghét và sợ hãi một

cách vô thức.

“Chị hiểu mà. Quản thúc tại gia dù sao cũng tốt hơn nhiều so với trại giam của hạt, nhưng đó không phải là một kỳ nghỉ như mọi người vẫn nghĩ.”

Sau khi gõ bàn phím một lúc, Haley gửi một bức ảnh qua email cho Morgan.

“Còn ai khác chị nên nói chuyện không?” Morgan hỏi. Thấy Haley không trả lời, Morgan lặp lại câu hỏi. “Em có thấy ai khác theo dõi em lúc ở câu lạc bộ không?”

“Không.”

“Có ai đó ở nơi làm việc của em có thể là mối đe dọa không?”

“Không.”

“Sếp của em là người như thế nào?”

“Sếp của em rất tốt. Chị ấy cho em không gian riêng để em làm việc của mình. Em không nghĩ ai đó ở nơi làm việc có vấn đề với em.” Haley ngáp, và vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt cô. “Em thật sự mệt mỏi và kiệt sức.”

“Chị có một câu hỏi nữa. Em có thường đeo vòng cảnh báo sức khỏe không?”

Haley gật đầu. “Em có đeo, nhưng em không thể tìm thấy nó ở đâu cả.”

“Em có đeo nó tối thứ Sáu đó không?”

“Em vẫn luôn đeo nó mà.” Haley trả lời chắc nịch. “Luôn luôn đeo nó.”

“Được rồi. Hôm nay vậy là đủ rồi.” Morgan lật phần đầu trang giấy trắng lên trên cuốn sổ ghi chép của cô. “Cố gắng đừng nghĩ gì thêm về vụ án tối nay nữa nhé. Đôi khi ký ức quay lại khi em không tự gây áp lực cho mình rằng phải nhớ lại điều gì đó đấy. Hãy làm điều khiến em cảm thấy thoải mái và giữ đầu óc thư thái. Đừng kiểm tra email hoặc theo dõi mạng xã hội. Thực ra, chị muốn em khóa các tài khoản mạng xã hội vào lúc này.”

Tâm trạng Haley dường như chùng xuống hơn nữa. “Chị biết

mạng xã hội là toàn bộ công việc của em mà.”

“Chị xin lỗi.” Morgan động lòng thương. “Chỉ là tạm thời thôi. Mạng xã hội không phải là nơi em cần đến bây giờ. Tin chị đi. Em đã nói chuyện với sếp của em chưa?”

“Chưa ạ.” Haley nói với giọng lí nhí. “Mai em sẽ gọi cho chị ấy. Giờ em không thể đi làm, và thậm chí sau này có thể sẽ không có công ăn việc làm nữa.” Ngay cả khi cuối cùng cô được tuyên bố là vô tội thì cuộc sống của Haley sẽ mãi mãi bị thay đổi bởi tội danh giết người.

“Ừ. Nghe hợp lý đấy.”

“Chị sẽ tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với em, phải không ạ?”

“Bọn chị sẽ làm tất cả những gì có thể.” Morgan nói. “Chị muốn em gặp chuyên gia về tâm thần học. Nếu em bị một loại chấn thương nào đó, bác sĩ chuyên khoa có thể giúp xử lý hậu quả và có thể sẽ giúp em khôi phục lại những ký ức đã mất.”

“Em không chắc em muốn nhớ lại.”

Morgan nghĩ không biết sẽ còn tồi tệ hơn, nhưng có thể trí nhớ của Haley đã tự khóa sự việc đó lại bởi vì cô không thể chấp nhận thực tế.

“Thôi được.” Haley lấy cái tay cầm trò chơi điện tử trên bàn. “Em sẽ chơi *Call of Duty* một lát.”

Morgan sẽ cho rằng một cuốn sách hay hay một bộ phim yêu thích sẽ tốt hơn cho cô ấy, nhưng cô biết đây chỉ là suy nghĩ của riêng cô.

“Hãy chắc chắn rằng em sẽ ăn gì đó và nghỉ ngơi sớm nhé.” Morgan đứng dậy và quay trở lại nhà bếp.

Sharp và Lance ngồi ở bàn uống thứ nước đang bốc hơi từ những cái cốc màu trắng.

Đứng cạnh bếp, Eliza vặn nhỏ lửa bên dưới cái nồi. “Con bé thế nào rồi?”

“Cô ấy cần một chút thời gian để giảm bớt áp lực.” Morgan cất sổ ghi chép vào cái túi vải.

“Bác biết.” Eliza quấy đồ bên trong cái nồi. “Bác chỉ không biết mình phải làm gì để giúp đỡ nó.”

“Em đã làm mọi thứ có thể rồi.” Sharp cầm cái cốc của mình lên.

“Morgan và cháu đã lên kế hoạch đến câu lạc bộ Beats tối nay.” Lance đứng dậy và mang cốc của mình ra bồn rửa. “Sắp tới giờ câu lạc bộ đó mở cửa rồi.”

“Bác sẽ ở lại với Eliza và Haley.” Sharp xung phong.

Eliza lắc đầu. “Em đã gọi cho công ty bảo vệ, đơn vị cung cấp bảo vệ cho văn phòng Wild tại New York. Tối nay họ sẽ cử nhân viên đến. Anh ta sẽ có mặt tại đây trong vòng một tiếng nữa.”

“Em không cần phải làm vậy đâu.” Sharp tỏ vẻ khó chịu.

“Em thấy cần mà.” Eliza đáp. “Em đã nói với anh rằng em sẽ không lợi dụng anh, Lincoln ạ. Ngoài ra, anh cũng chỉ có một mình. Trong khi công ty kia sẽ luân phiên cử nhân viên bảo vệ mỗi mười hai giờ để luôn có người canh gác. Và điều này sẽ giúp anh có thêm thời gian cho công việc điều tra.”

Tất cả các lý do đều rất thuyết phục, nhưng Sharp dường như không hài lòng.

“Hãy bảo Haley gọi cho cháu nếu cô ấy nhớ thêm bất kỳ chuyện gì khác.” Morgan mặc áo khoác. Sau đó, cô và Lance đi về phía cửa trước.

“Anh sẽ ở lại đây cho đến khi nhân viên an ninh tới.” Sharp tiễn họ ra sảnh. Ông nói cho Lance mật mã khóa ở cổng sau và vị trí nút điều khiển mở cổng ở cuối lối đi.

Bên ngoài, Lance lấy một chiếc đèn pin từ ngăn đựng găng tay của chiếc xe Jeep.

Morgan theo anh đi vòng ra phía sau ngôi nhà đến cổng sau.

Lance mở khóa và họ đi bộ qua đó. “Em có chắc là em đủ sức đi đường này không?”

“Không, nhưng không khí trong lành sẽ giúp đầu óc em tỉnh táo

hơn.”

Con đường mòn rất rộng, và mặc dù nó dốc hướng xuống dưới, nhưng độ dốc thoải thoải. Nhưng đi theo con đường mòn được khoảng mười lăm mét, Morgan đột nhiên thấy đau đầu. Tự khiến mình vất vả không phải là một quyết định thông minh nhất.

Cô dừng lại. “Em quay lại đây. Em sẽ gặp anh trên con đường ở đầu bên kia con đường mòn này.”

Lance đi theo, đưa cô quay lại cổng và dõi theo cô đi vào bên trong.

Cô ngồi vào sau bánh lái của chiếc xe Jeep, lái qua cổng chính, và dừng lại ở đoạn đầu lối đi dẫn vào ngôi nhà. Những người phản đối reo hò ầm ĩ và vẫy biểu ngữ, nhưng vẫn tránh đường. Bỗng nhiên có một chiếc xe sedan màu xám đậm đi tới.

Chiếc xe sedan đi chậm lại khi nó đến gần, dừng lại khi một số người phản đối tránh đường. Ánh đèn từ cánh cổng chiếu vào chiếc xe. Morgan nhìn qua cửa kính, không tin vào mắt mình. Vì người ngồi trong xe không ai khác chính là Esposito.

Trợ lý công tố viên đang làm gì ở gần nhà riêng của Eliza nhỉ?

CHƯƠNG 16

Lance chiếu đèn pin của anh lên mép của thanh rào chắn bằng kim loại của nơi ngắmcảnh. Ánh đèn không chiếu tới chân của hẻm núi. Chỗ này sâu bao nhiêu nhỉ?

Anh ném một hòn sỏi xuống và lắng tai nghe âm thanh khi nó rơi xuống đáy.

Đủ sâu để một người bị mất mạng nếu rơi xuống.

Anh quay trở lại từ hàng rào kim loại và đi bằng qua khoảng đất trống rộng gần tám mét dẫn tới con đường ở phía bên kia. Đoạn đường mòn dẫn đến con đường nhựa dốc hơn nhưng ngắn hơn. Anh dừng lại trên một bãi đỗ xe nhỏ lờm chờm sỏi đá. Chiếc xe Jeep của anh là chiếc xe duy nhất đậu ở đó.

Morgan xuống xe và đi vòng sang cửa dành cho hành khách. “Em ổn chứ?” Anh hỏi.

“Vâng. Nhưng ánh đèn pha chiếu đến khiến em đau đầu.” Họ lên xe.

Lance khởi động chiếc xe Jeep. “Con đường mòn không khó đi lắm nhưng chỗ ngắmcảnh có thể nguy hiểm trong đêm tối. Thanh chắn không cao lắm.”

“Thông tin rất hữu ích. Đoán xem em vừa thấy ai?” Cô không chờ anh trả lời. “Esposito.”

“Trợ lý công tố viên ư?” Lance lái chiếc xe xuống đường.

“Em đã tìm địa chỉ của anh ta trong khi chờ anh.” Morgan chỉ. “Anh ta sống ngay cuối con đường này, điều này lý giải tại sao anh ta lại giận dữ khi thẩm phán ban hành lệnh bảo lãnh cho Haley.”

“Anh chắc chắn là anh ta không thích những người phản đối và giới truyền thông xuất hiện quanh khu vực nhà riêng của anh ta

đâu.”

Trong khi Lance lái xe tới câu lạc bộ đêm, Morgan kể cho anh nghe những thông tin về cuộc thẩm vấn với Haley.

“Em hy vọng cô ấy sẽ nhớ lại thêm các chi tiết khác.” Cô nói.

“Có thể lắm.” Lance rẽ sang con đường dẫn tới câu lạc bộ Beats. Câu lạc bộ đêm nằm trong một nhà kho được cải tạo lại. Các tòa nhà hai bên đường đều không có người ở, và bãi đỗ xe gần như không có phương tiện nào.

Morgan lướt nhìn khu vực. “Em cá là khu vực này không có người qua lại vào ban đêm.”

“Cũng không có cửa hàng nào để chúng ta có thể mượn xem video giám sát.” Lance dừng xe và họ cùng đi vào bên trong.

Cứ ngỡ rằng ở đây sẽ rất ồn ào, anh cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy câu lạc bộ này khá yên tĩnh.

“Ơn trời, âm nhạc ở đây không quá chói tai.” Anh nói. “Anh quá già để nghe những âm thanh quá sôi động đó rồi.”

“Em chưa bao giờ thích các câu lạc bộ cả.” Cô đồng tình. “Ít nhất, không phải từ khi em sinh bọn trẻ. Hồi đại học, nó cũng rất hay ho.”

Gần tám giờ tối, câu lạc bộ vẫn rất vắng vẻ. Ba người phụ nữ trẻ uống rượu trong khoang phía sau quầy bar. Phía trước chiếc ti-vi màn hình phẳng lớn, một nhóm thanh niên, có thể là sinh viên đại học, đang uống bia và xem trận đấu bóng rổ.

Morgan đi về phía quầy bar. Cô nở một nụ cười với cậu nhân viên pha chế có mái tóc vàng hoe. Cậu ta mặc quần bò và áo phông có in logo của câu lạc bộ, một dòng nhịp tim có chữ EKG màu đỏ với chữ Beats trên những dòng kẻ ngang có đầu nhọn. Thông thường, đàn ông ở mọi lứa tuổi thường ngồi thẳng người lên và để ý khi cô đến gần. Nhưng tối nay, cậu nhân viên pha chế có khuôn mặt trẻ con thực sự đã cau mày khi nhìn vào mắt cô.

“Trời, trông có vẻ đau đấy.” Cậu ta nghiêng một cái ly cao dưới cái vòi của vại bia nấu thủ công.

“Đúng vậy.” Morgan thở dài. Những ngón tay của cô tự động sờ

lên vết bầm tím bên thái dương.

Lance đọc tên trên thẻ tên của cậu nhân viên pha chế. Trúng phóc. Todd chính là cậu nhân viên pha chế mà họ đang tìm kiếm.

“Cậu có thời gian để trả lời một vài câu hỏi liên quan đến sự việc xảy ra tối hôm thứ Sáu tuần trước không?” Morgan hỏi.

“Buổi tối xảy ra án mạng ấy hả?” Todd nhú mày nhìn cô, sau đó quay sang nhìn Lance. “Tôi đã cung cấp lời khai cho cảnh sát rồi.”

“Chúng tôi không phải cảnh sát. Tôi là thám tử tư. Tôi đang điều tra về vụ án mạng đó.” Lance đưa tấm danh thiếp qua quầy bar, cùng với tờ hai mươi đô-la gấp lại. Anh cắt bỏ phần giới thiệu luật sư bào chữa cho bị cáo. Khi không biết nhân chứng có đứng về phía kẻ sát nhân hay không, tốt nhất là đừng cho họ cơ hội để đứng về một phía nào cả.

“Thật sao? Ngầu đấy. Tôi chưa từng gặp một thám tử tư nào cả.” Cậu nhân viên pha chế bỏ tiền vào túi. “Tôi đoán tôi có thể nói chuyện và phục vụ đồ uống cho khách cùng lúc. Các buổi tối trong tuần thường rất vắng khách.”

Morgan lôi ra một xấp ảnh từ chiếc túi vải của cô và xếp chúng lên trên quầy bar như thể cô đang chơi bài vậy. Noah. Haley. Piper. Ba người bạn của Noah. “Cậu có nhận ra ai trong số những người này không?”

Cậu nhân viên pha chế đưa mắt nhìn những bức ảnh một lượt, sau đó chỉ vào ảnh của Haley. “Đây là cô gái điên đã giết cậu thanh niên tối thứ Sáu tuần trước.” Sau đó cậu ta chỉ tay sang ảnh của Noah.

Đó không phải câu trả lời mà họ đang chờ đợi.

Sau đó cậu ta chỉ vào Piper. “Cô ấy đi cùng cô gái điên kia.” Cậu ta chỉ tay lên khuôn mặt của ba cậu bạn của Noah. “Họ trông quen lắm, nhưng tôi không nhớ chính xác ai cả.”

Lance gõ tay vào ảnh của Haley. “Cậu đã từng gặp cô gái này ở đây trước tối thứ Sáu đó chưa?”

Todd lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế. Tôi chỉ mới làm việc đây được

vài tuần thôi.”

“Bạn có pha đồ uống cho cô ấy tối thứ Sáu đó không?” Morgan hỏi.

“Tôi đã pha đồ uống cho cô ấy trong lần đầu tiên cô ấy đến quầy bar.” Todd để cốc bia đã rót đầy lên trên quầy và lấy một cái cốc khác. “Tôi nhớ bởi vì cô ấy hỏi món virgin Cosmo, cơ bản đó là nước ép quả nam việt quất. Dù sao thì tôi nghĩ cô ấy cũng khá dễ thương. Cô ấy cũng mua đồ uống cho cô bạn đi cùng.”

“Cô bạn đi cùng cô ấy gọi món gì?” Lance thì cả hai cánh tay lên quầy. Bên cạnh anh, Morgan ngồi lên một chiếc ghế đẩu.

“Một cốc rượu tequila và rượu margarita nhiều đá.” Todd rót bia vào các thứ hai.

“Bạn có trí nhớ rất tốt về đồ uống.” Lance ghi chú lại.

Todd toét miệng cười. “Trí nhớ của tôi dành cho các cô nàng nóng bỏng còn tốt hơn nữa cơ.”

“Tôi nghe thấy rồi nhé.” Lance nói với giọng thân thiết. “Bạn chỉ pha cho cô ấy một ly thôi ư?”

“Cô ấy chỉ trả tiền cho một ly.” Todd nói thêm. “Các cô nàng nóng bỏng không phải mua rượu cho mình. Các chàng trai có thể sẽ mua thêm đồ uống cho cô ấy.”

“Bạn có từng gặp cậu thanh niên này chưa?” Morgan cho cậu nhân viên pha chế xem bức ảnh của Kieran trong điện thoại di động của cô.

Cậu nhân viên pha chế lắc đầu. “Trông anh ta không quen lắm. Tôi rất tiếc.”

Morgan thu những bức ảnh lại, và Lance dẫn đường ra cửa. Kể từ khi họ đến, một tay bảo kê đã chiếm một vị trí ở cửa ra vào. Dáng người thấp và to bè, với tóc và mắt màu đen, anh ta mặc một chiếc áo phông polo màu đen với logo của câu lạc bộ nhỏ hơn ở trước ngực. Mũi anh ta trông giống như được tạc bằng búa.

Anh ta nhìn họ chăm chăm. “Tôi đã khai báo với cảnh sát rồi.”

“Chúng tôi không phải cảnh sát.” Lance đưa cho anh ta một tấm

danh thiếp.

Gã bảo kê không thèm nhìn tấm danh thiếp một cái.

Morgan bước về phía trước và đưa những bức ảnh ra trước mặt anh ta. "Anh có nhớ từng thấy những người này ở đây tối thứ Sáu tuần trước không?"

Gã bảo kê gật đầu một cái chắc nịch. "Tôi đã nói với cảnh sát tất cả những gì tôi biết rồi."

"Tôi chắc là anh đã làm vậy." Cô nói. "Chúng tôi chỉ đang kiểm tra để chắc chắn rằng họ không bỏ sót bất kỳ thông tin nào."

Anh ta gõ vào bức ảnh của Haley và Noah. "Hai người này rời khỏi đây cùng nhau nhưng tôi không dám chắc họ rời khỏi đây lúc mấy giờ. Tôi chỉ để ý tới cô gái đó vì cô ấy bị vấp ngã."

Morgan tách ảnh của Haley và Noah ra và cất những bức ảnh khác vào túi xách của cô. "Có phải cô ấy vấp ngã vì uống say không?"

"Tôi không nghĩ thế. Có vẻ như giày cao gót của cô ấy mắc vào vỉa hè. Cậu thanh niên đi cùng trông rất tử tế. Cậu ấy đỡ cô ấy đứng dậy và họ cùng nhau đi tiếp." Gã bảo kê ngả lưng về phía sau. "Đó là tất cả những gì tôi có thể nói với các vị."

"Cảm ơn anh đã dành thời gian nói chuyện với chúng tôi." Morgan nói.

Lance đi theo Morgan ra cửa. Bên ngoài, không khí buổi tối mát mẻ để lại hơi ẩm trên khuôn mặt anh. "Mọi thứ mà cậu nhân viên pha chế và anh chàng bảo kê kia nói đều trùng khớp với những gì Haley đã kể với em."

"Phải, nhưng họ không cung cấp cho chúng ta thêm bất kỳ manh mối mới nào cả. Cơ bản, chúng ta đã xác thực những thông tin hoặc là không có tác dụng gì hoặc chỉ giúp củng cố thêm cơ sở cho lập luận của công tố viên." Morgan cài cúc áo, động tác của cô rất lóng ngóng và cô cảm thấy nản chí. "Sẽ ra sao nếu chúng ta không phát hiện thêm điều gì khác? Haley quá yếu ớt để sống trong tù."

"Chúng ta chỉ mới bắt đầu cuộc điều tra thôi mà." Lance nắm lấy

cánh tay cô một cách kiên quyết. “Chúng ta sẽ tiếp tục điều tra để tìm ra chứng cứ.” Anh quay về phía vị trí bên lề đường mà họ vừa dừng xe.

“Em biết.” Cô thối sợi tóc xoa xuống mắt. “Chúng ta sẽ cần xem đoạn băng giám sát từ câu lạc bộ ngay khi nó được gửi đến.” Morgan lấy điện thoại di động ra. “Và em muốn nói chuyện với các cô bạn gái cũ của Noah để xem họ có khiếu nại gì về cậu ấy không.”

“Em đang nghĩ rằng có thể cậu ta đối xử thô bạo với cô ấy ư?” Lance hỏi. “Cuộc thẩm vấn Haley dường như cho thấy cậu ta không như vậy.”

“Thành thực mà nói, em đang đặt ra tất cả mọi giả thuyết có thể. Chúng ta không có bằng chứng cho thấy Noah đã làm gì đó sai. Cho đến giờ, chúng ta chưa tìm được gì để bào chữa, ngoại trừ chứng mất trí nhớ của Haley.”

Một làn gió thổi đông lá khô bay tứ tung xuống đường nhựa. Morgan cho tay vào trong túi quần. “Và chúng ta không biết điều gì đã gây ra chứng mất trí nhớ cục bộ của Haley.”

Lance vòng tay quanh vai của cô để chặn cơn gió. “Hay cô ấy có nói sự thật không.”

Haley có thể đơn giản là đang nói dối.

CHƯƠNG 17

"Em đã làm gì tôi, Haley?" Tiếng thì thầm vắng vắng bên tai cô. Nó trầm và chậm rãi chảy trên da cô, khiến cô nổi gai ốc. Cô không thể chạy trốn khỏi nó.

Không. Đó không phải giọng nói. Đó là một vật chất hữu hình. Một chất lỏng. Trơn tuột và đặc quánh.

Cô giật mình, ruột gan cồn cào. Máu. Nó ở khắp nơi. Trên người cô. Xung quanh cô.

Sự hoảng loạn sôi sục nơi cổ họng, nóng rát bùng bùng như một loại thức uống có ga. Cô nôn ọe, bụng cô nôn nao. Hơi thở của cô khò khè lên xuống. Cô cảm thấy không có đủ không khí để thở. Không có đủ ôxy. Cô không thể thở được. Nỗi sợ hãi dâng lên tận cổ họng, khiến cô nghẹt thở.

Cô gắng sức chùi tay lên chân, nhưng cô đang không mặc gì trên người cả, và nó cứ thế dính khắp đùi cô.

Cô nhìn xuống. Một con dao to thò ra từ lòng bàn tay cô. Nó không phải loại dao đi săn hay dao bắt cá. Đó là dao dùng trong nhà bếp. Nó dài và sắc, với cái lưỡi cong tròn.

Là loại dao cắt tỉa, cô nghĩ vậy.

Máu nhỏ thành giọt từ lưỡi dao. Làm sao cô lại có con dao trong tay được nhỉ? Cô không nhớ cô đã cầm nó lên. Bây giờ cô không muốn cầm nó trong tay. Nhưng cô không thể xòe tay ra để bỏ nó xuống.

Nỗi sợ hãi tột độ khiến cô choáng váng. Căn phòng chao đảo. Đôi chân cô không còn đứng vững được nữa.

Không!

Tôi không đâm chết Noah. Tôi không làm vậy. Tôi thích anh ấy.

Một tiếng rên rỉ phát ra từ miệng cô. Cô muốn bỏ chạy. Để tìm sự giúp đỡ.

Cô quay lại, nhưng cô không đứng vững. Đôi chân trần của cô trượt ngã xuống cũng máu trên sàn nhà.

Không!

Cô muốn hét lên thật to, nhưng âm thanh như bị mắc kẹt trong cổ họng.

Máu. Ấm nóng và ẩm ướt, nó nhuộm đỏ hai bàn tay cô, nhỏ xuống từ những ngón tay.

Cô bắt đầu khóc nức nở.

Tôi không muốn chuyện này xảy ra.

Nhưng nó đã xảy ra, và cô không thể dùng nó lại được.

Cảm giác như thể cô là một nhân vật trong trò chơi đóng vai và ai đó đang kiểm soát mọi hành động của cô từ một bàn phím từ xa. Cô có thể nhìn thấy chính bản thân mình trên màn hình, nhưng không thể thay đổi hành động của mình.

Cô ném con dao đang nắm trong tay ra. Nó rơi xuống sàn nhà và nảy lên hai lần, rồi nằm trên một vũng máu đang dần lan rộng ra.

"Em đã giết tôi." Tiếng thì thầm phát ra từ bóng tối dội về phía cô như một con rắn. "Máu của tôi dính trên tay của em."

Noah...

Haley tỉnh giấc và ngồi bật dậy. Miệng cô há to. Không khí ứa vào trong phổi. Cô có thể nghe tiếng nhịp tim mình đập thành thịch trong tai, và tiếng đập của trái tim cô át đi giọng nói kia.

Cô chớp mắt trong bóng đêm. Ánh sáng chiếu vào qua khe bên dưới cánh cửa đã đóng. Nỗi sợ hãi chạy khắp cơ thể. Mồ hôi túa ra đầm đìa.

Là máu tu?

Nỗi sợ hãi làm tê liệt mọi giác quan của cô. Cô hít lấy hít để

không khí vào phổi và thét lên nhưng dường như nó không phải là giọng của cô. Giọng đó lạ lùng giống như những lời thì thầm từ giấc mơ của cô.

Cánh cửa bật mở, mẹ cô vội lao vào trong phòng. Bà quy quạng đập tay vào cái công tắc đèn trên tường, và căn phòng bật sáng. Mắt bà mở to vì sợ hãi.

Haley bò ra khỏi giường, những tấm ga trải giường quăn quanh hai bàn chân cô, níu cô lại. "Có máu trên người con. Mẹ mau lau sạch nó đi."

Cô ngã xuống sàn nhà, không hề cảm nhận thấy sự va đập vào sàn gỗ cứng khi cô đá chân để thoát khỏi những tấm ga trải giường. Cô phải bỏ chạy. Để đi rửa sạch máu.

"Haley!" Mẹ cô hét lên. "Lau nó đi!" Haley xé bộ quần áo ngủ.

"Dừng lại đi." Mẹ cô cúi xuống và dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt của cô. "Con gặp ác mộng thôi mà. Không hề có chút máu nào ở đây cả."

Hơi ấm từ bàn tay của mẹ lan tỏa trên má cô, xua tan cơn sợ hãi lạnh buốt vừa nãy. Haley cứng đờ người, nhìn xuống hai bàn tay của mình. Chúng hoàn toàn sạch sẽ. "Nhưng người con ướt hết rồi."

"Là mồ hôi." Mẹ cô nói với giọng chắc nịch. "Bộ đồ ngủ của con ướt sũng cả rồi."

Haley đưa tay sờ lên chiếc áo phông của mình. Chiếc áo cotton ướt nhẹp dính chặt vào người cô. "Là mồ hôi ư?"

Mẹ cô gật đầu.

Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Haley. Cô đã gặp ác mộng.

"Nó quá thực." Cô vén những lọn tóc ướt xõa xuống trán.

"Hãy thay bộ đồ ngủ của con trước đã." Mẹ cô đi đến tủ quần áo và lục tìm trong ngăn kéo tủ. Bà đặt một cái áo phông và một chiếc quần ngủ lên tủ đầu giường. Sau đó bà giúp Haley cởi cái áo ướt và mặc cái áo phông mới vào. Khi cô đã thay xong bộ đồ ngủ mới khô ráo, mẹ giúp cô đứng lên khỏi sàn nhà. Thế nhưng dù giọng nói và hành động của cô khá vững vàng, đôi tay cô vẫn còn run rẩy.

Haley loạng choạng, đôi chân cô mềm nhũn như sợi mì đã bị trương lên.

Mẹ cô đưa cô đến bên một cái ghế ở góc phòng. "Con ngồi đây nhé. Mẹ sẽ đi lấy mấy tấm ga trải giường sạch. Con cần thuốc và nước nữa."

Haley ngồi thu mình trong chiếc ghế. Hai đầu gối co lên sát ngực và hai tay cô ôm quanh chân. Toàn thân cô run lên bần bật. Mẹ cô lấy một chiếc chăn mềm quấn quanh người cô.

Mẹ cô vội vàng rời khỏi căn phòng và nhanh chóng lấy những thứ cần thiết. Bà quay trở lại sau vài phút, những tấm ga trải giường xếp trên một cánh tay, bà mang theo một khay để thuốc, một chai nước và một gói bánh quy. "Con hãy thử ăn mấy cái bánh này xem. Con cần một chút muối đấy."

Mẹ cô thay ga trải giường. Haley uống thuốc và một ngụm nước, nhưng bụng dạ cô vẫn nôn nao. Giấc mơ kia quá thực. Cơ thể mệt mỏi khiến cô thấy rét run. Cô cảm thấy như thể cô chỉ vừa mới chớp mắt thôi.

Cô xem giờ trên chiếc máy tính. "Chỉ mới bốn giờ thôi sao? Mãi tận hai giờ con mới đi ngủ."

"Mẹ xin lỗi. Nhưng mẹ có thể làm gì cho con không? Con có muốn uống trà hoa cúc không? Nó có thể giúp con dễ ngủ hơn đấy."

"Không." Haley rùng mình. "Con không muốn ngủ lại sau cơn ác mộng vừa rồi."

"Mẹ cũng nghĩ vậy." Đôi mắt bà đượm vẻ lo lắng. "Con muốn xem ti-vi không?"

"Có ạ." Bất cứ thứ gì trừ việc nằm một mình trong bóng tối Haley đều đồng ý.

Mẹ đưa cho cô chiếc điều khiển ti-vi trên tường.

"Được rồi." Mẹ đưa cô trở lại giường và dìu cô ngồi xuống như thể cô là đứa trẻ lên năm chứ không phải hai mươi lăm. Haley không bận tâm chuyện đó. Cô tựa lưng lên mấy cái gối.

Mẹ phủi những cái gối và leo lên nằm phía bên kia chiếc giường

đôi lớn. “Con muốn xem gì nào?”

“Con không biết.” Haley đưa chiếc điều khiển cho mẹ cô. “Mẹ chọn đi.”

“*Friends* là chương trình rất thú vị đấy.” Mẹ cô chuyển kênh và để chiếc điều khiển xuống giữa họ.

Sau hai tập, nhịp thở của mẹ cô đều đều, và bà đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng Haley vẫn cố thức. Có thể vì cô biết mình vừa gặp cơn ác mộng rất đáng sợ. Nhưng ấn tượng về Cơn ác mộng khiến cô sờn gai ốc và cảm giác ớn lạnh xâm chiếm lấy cô. Cô uống thêm một chút nước và ngồi thẳng dậy. Cô không muốn ngủ.

Đã mấy ngày trôi qua, đầu óc cô vẫn mơ mơ màng màng. Thời gian cô ở đồn cảnh sát dường như không có thật. Thế nhưng cơn ác mộng vừa rồi, ngược lại, rất thật.

Cô bị điên rồi chẳng? Cái gì mới là thật đây?

CHƯƠNG 18

“Bên mắt đó trông vẫn rất đau.” Ông nội nói từ cửa ra vào buổi sáng sớm ngày thứ Tư.

“Trông nó vẫn tệ lắm ạ?” Morgan thở dài sau khi đã uống cạn tách cà phê của mình. Đầu cô nhức, và mắt cô đau. Nhưng cô vẫn hy vọng trông cô không tệ như những gì cô cảm thấy.

Morgan đã tắm rửa và trang điểm xong xuôi, bao gồm cả việc dặm thêm một lớp kem che khuyết điểm phía bên mắt bị tím và vết bầm trên thái dương. Nhưng nhiều năm sau khi đã nghỉ hưu, kỹ năng cảnh sát của ông nội vẫn rất sắc bén, và khả năng quan sát như tia X quang có thể nhìn xuyên thấu bất cứ lớp che phủ công nghiệp xuất sắc nào, giống như khi cô còn học trung học, cô đã cố gắng che một hai nốt mụn.

Dựa vào cái gậy, ông đi vào nhà bếp. Khi đi qua chỗ cô, ông vỗ nhẹ vào cánh tay cô. “Vài ngày nữa thôi nó sẽ dần mờ đi. Một hoặc hai tuần sau, cháu thậm chí còn không biết nó đã từng ở đó cơ.”

“Cháu biết. Nhưng hôm nay điều đó chẳng giúp gì được cho cháu.” Morgan rót tách cà phê thứ hai cho mình và một cốc cho ông. Cô đặt cốc của ông lên bàn bếp.

“Nhưng nghiêm túc mà nói, cháu bị đau đầu và tối qua cháu đã làm việc rất muộn. Cháu hoàn toàn có thể nghỉ ngơi một chút mà. Cháu không thể nghỉ làm một ngày ư?” Ông hỏi, khi ngồi xuống cái ghế và dựng cây gậy vào tường.

“Không ạ.” Cô ngồi đối diện với ông. “Cháu phải đi làm ngay khi cháu đặt tách cà phê thứ hai này xuống trước khi bọn trẻ thức giấc.”

Cô đã uống thêm thuốc giảm đau liều cao, mặc dù hiệu quả của nó không như quảng cáo. Cô ngủ gật, thức khuya và dễ nổi cáu.

“Mấy con chó đã được thả ra chưa?” Ông liếc nhìn góc nhà, nơi Rocket và Snoozer còn đang nằm cuộn mình trong ổ của chúng.

“Rồi ạ. Chúng đã được cho ăn và dắt đi dạo.” Morgan đã hy vọng không khí lành lạnh, trong lành của ngày mới sẽ giúp đầu óc cô minh mẫn hơn. Nhưng không hề. “Không có chú chó nào phàn nàn về việc phải ăn sáng quá sớm cả.”

“Ông cũng nghĩ vậy.” Ông hài lòng ấn bàn tay lên mặt bàn và hạ đôi chân xuống sàn nhà. “Ông sẽ chuẩn bị bữa sáng cho hai ông cháu ta.”

Morgan đứng dậy. “Cháu làm được mà.”

“Ngồi xuống đi.” Ông ra hiệu cho cô ngồi xuống bằng ánh mắt. “Có thể ông không thể ghi danh vào lớp học khiêu vũ nhưng ông vẫn có thể xử lý vài quả trứng. Cháu đã đối xử với ông như trẻ con kể từ khi chân ông bị gãy. Ông biết cháu có ý tốt, nhưng ông phải làm việc gì đó có ích nếu không ông sẽ phát điên mất. Cũng đến lúc ông cần phải vận động rồi.”

“Vâng.” Cô ngồi lại xuống ghế. “Nhưng cháu nghĩ có việc hay hơn mà ông có thể giúp cháu đấy.”

“Với vụ án của cháu ư?” Giọng ông trở nên vui tươi khi cạo vết cáu dưới cái chảo rán và cho một miếng bơ to quá mức vào chảo.

“Dầu ô liu tốt hơn cho tim mạch.” Cô nói một cách vô thức.

“Nhưng vị của nó thì khác biệt.” Ông đập trứng vào chảo và thêm muối nhiều hơn mức bình thường. “Cuộc sống này ngắn ngủi lắm. Hãy sống chậm lại.”

Morgan không nói gì, mặc dù cô cảm thấy lo lắng cho bệnh tim mạch và bệnh cao huyết áp của ông. Dù sao ông cũng sẽ không nghe lời cô. Ông đặt bánh mì vào lò nướng và lật trứng.

Bên ngoài, những tia nắng của buổi bình minh đã bắt đầu chiếu xuyên qua những tấm rèm.

Morgan mở máy tính xách tay của cô. “Cháu có thể sẽ nhờ ông giúp cháu vụ này nếu ông có thời gian. Cháu nhận được đoạn băng giám sát kéo dài hàng giờ đồng hồ từ câu lạc bộ đêm. Cháu cần ai

đó xem chúng. Ai đó biết cần phải tìm kiếm những thông tin gì.”

Với hàng chục năm kinh nghiệm làm điều tra viên các vụ án mạng tại Sở Cảnh sát New York, ông đã chứng minh rằng ông không hề đánh mất sự minh mẫn khi cô nhờ ông giúp đỡ trong những vụ án khác.

“Sẽ chán lắm.” Cô nói thêm. “Cả buổi tối chỉ ngồi xem các đoạn băng giám sát, trong khi cháu thậm chí còn không chắc mình đang tìm kiếm điều gì trong đó nữa.”

“Nghe hay đấy.” Ông cho đồ ăn vào hai cái đĩa.

Morgan tóm tắt diễn biến vụ án cho ông nghe. “Cháu sẽ gửi cho ông các đoạn băng và các bức ảnh của các nhân vật chính.”

“Cháu muốn ông tìm kiếm ai đó đã bỏ thuốc vào đồ uống của thân chủ của cháu ư?” Như thường lệ, ông khoanh vùng thông tin cần tìm kiếm.

“Vâng. Và bất cứ sự tương tác thú vị nào khác. Các cuộc tranh cãi, ai đang nói chuyện với ai, đại loại thế. Cháu tin vào khả năng đánh giá và mắt nhìn của ông.”

“Ông sẽ bắt tay vào công việc ngay sau khi kết thúc bữa sáng.” Ông ăn món trứng và bánh mì nóng hổi vừa được nướng lại.

Morgan kết thúc bữa sáng, cảm thấy khá hơn sau khi tìm được người để giao phó một nhiệm vụ cao cả. Cô mang cho ông chiếc máy tính xách tay và mở ổ đĩa chứa các đoạn băng giám sát. Ông ngồi trong phòng khách, trên chiếc ghế tựa ngay khi các cô chặt gái nhỏ của ông xuất hiện ở cửa phòng. Trong vài giây, ngôi nhà từ thiên đường yên tĩnh biến thành một sở thú thực thụ. Người trông trẻ của Morgan, Gianna, cho các cô bé ăn bánh kếp. Trong khi Gianna dọn dẹp căn bếp, Morgan lừa bọn trẻ về phòng để thay quần áo. Mia và Ava thích phối đồ nhưng Sophie thì...

“Trông con có sắc sỡ không mẹ?” Sophie ngồi giữa đồng quần áo to tướng cô bé vừa lôi ra từ ngăn kéo tủ. Cô bé mặc quần leggings carô bên trong chiếc váy hoa. Chân bé một bên đi tất màu tím, một bên đi tất màu đỏ.

“Ừ. Chắc chắn rồi.” Morgan nói. “Hãy chải tóc của con nhé.”

Mái tóc của cô con gái út trông như vừa được tạo kiểu bằng chiếc máy thổi lá rụng trong vườn.

“Không.” Sophie thét lên, đưa hai tay ôm đầu. “Gianna đã hứa sẽ làm cho con kiểu tóc tai mèo.”

“Được rồi. Mẹ cũng mong được thấy kiểu tóc đó của con đấy.” Tầm tì cười, Morgan giơ hai tay lên đầu hàng.

“Mẹ, có thứ gì đó dính trên tóc con.” Ava hét lên.

Morgan ngửi tóc của Ava. “Chỉ là một chút si-rô thôi mà. Con vào nhà tắm đi.”

Cô dẫn con gái đi sang phòng kế bên. Đá cái ghế đầu vào vị trí cho Ava, Morgan xả sạch chỗ si-rô dính trên tóc cô bé. “Đây, trôi hết rồi.”

“Bây giờ thì áo sơ-mi của con bị ướt rồi.” Ava nói, mắt rơm rớm.

“Nó sẽ khô trước khi con đến trường mà.” Cơn đau đầu của Morgan lan tới mắt. “Xe buýt sẽ đến đây ngay thôi. Con ra đi giày của mình vào đi.”

Ava sụt sịt rời khỏi phòng tắm, và Morgan thu dọn bồn rửa.

Mấy con chó sủa ăng ăng ở một phòng khác. Mỗi tiếng sủa như tiếng chiêng gõ giữa hai bên thái dương cô.

“Xe buýt tới rồi phải không?” Morgan hét to.

“Không. Là anh.” Lance thò đầu vào cửa. Anh đang cồng Sophie trên lưng. “Một buổi sáng vất vả hả?”

“Một chút thôi.” Cô treo cái khăn tắm ướt lên trên thanh rèm nhà tắm. “Em phải đưa bọn trẻ ra xe buýt. Sao bọn em cứ bị muộn giờ thế này?”

Anh đưa mắt xuống nhìn chiếc quần tập yoga và chiếc áo ni ướt sũng của cô.

“Sao em không thay quần áo đi? Anh sẽ xử lý nốt việc còn lại.” Anh ngoái lại gọi Mia và Ava. “Mau lấy đồ của các cháu đi, các cô gái. Chú sẽ đưa các cháu ra xe buýt.”

Anh cúi người để thơm Morgan một cái thật nhanh. “Hãy nhớ

rằng, sau khi chúng ta thẩm vấn cậu bạn Isaac của Noah sáng nay, chúng ta sẽ đến kiểm tra hiện trường vụ án. Là anh thì sẽ không mặc đồ đẹp đâu.”

Thay vì đi về phòng thay đồ, Morgan đi ra ngoài phòng tắm, dựa người vào tường và quan sát anh xử lý đám hỗn độn. Anh giao Sophie cho Gianna, sau đó tập trung bọn trẻ, áo khoác và đồ dùng học tập trông rất chuyên nghiệp trước khi lùa hai cô chị lên xe buýt.

Khi cánh cửa xe buýt đóng lại trước mặt anh, Morgan đã thay quần bò màu tối, đi boots và mặc áo len xong xuôi.

Anh đang chờ cô ở tiền sảnh thì cô bước ra khỏi phòng của mình.

“Sẵn sàng chưa?”

“Cảm ơn anh vì chuyện vừa rồi.” Suy nghĩ mỗi buổi sáng sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu luôn có anh ở đây cùng mẹ con cô cứ lớn vờn mãi trong đầu Morgan.

Lance giơ sẵn áo khoác cho cô mặc vào. “Anh rất thích ba đứa nhỏ, còn em thì có vẻ như không được khỏe lắm.”

“Không, không hề.” Cô xỏ tay vào chiếc áo khoác.

“Morgan!” Ông nội gọi cô từ phòng khách. Cô thò đầu vào phòng. “Dạ?”

“Một trong số các đoạn băng ghi hình không có nội dung gì cả.” Ông rời mắt khỏi máy tính xách tay và ngược lên. “Và ông không thấy đoạn băng ở khu vực hành lang của nhà vệ sinh. Ông chắc chắn là họ có trang bị camera ở khu vực đó.”

Cô đi sang bên kia phòng, đứng bên cạnh ông. “Đoạn băng nào không có nội dung ạ?”

“Đoạn băng ghi hình dãy bàn dọc theo sàn nhảy.” Ông chỉ vào đoạn băng đang tạm dừng trên màn hình máy tính. “Nơi này có nhiều khách quen ngồi uống rượu.”

“Và chính là đoạn băng có khả năng ghi lại cảnh ai đó bỏ thuốc vào đồ uống của Haley.” Cơn đau đầu của Morgan lại tái phát. “Chúng ta có thêm việc cần làm với vụ này rồi.”

CHƯƠNG 19

Lance đi theo hệ thống định vị toàn cầu để đến khu nhà của Isaac. Lo lắng, anh quay sang nhìn Morgan, cô đang nói chuyện điện thoại và day day thái dương. Lúc đó mới chỉ chín rưỡi sáng, vậy mà cô đã bị đau đầu.

Cô bỏ điện thoại xuống, vẻ mặt cô rất bức bối. “Thư ký của cảnh sát trưởng nói ông ta rất bận nên không có thời gian nói chuyện với em. Cô ấy gợi ý em nên đặt lịch hẹn gặp ông ta trong vài tuần nữa. Nếu em cần thảo luận về vụ án này sớm hơn thì cần liên hệ với công tố viên.” Morgan bỏ điện thoại vào trong túi xách. “Cô ấy ám chỉ rằng ông ta ưu tiên điều tra vụ án của Shannon Yates hơn.”

“Anh không ngạc nhiên về chuyện đó.” Nếu Lance ở vào vị trí của cảnh sát trưởng, anh cũng sẽ tập trung cho vụ án chưa được giải quyết. “Colgate nghĩ rằng ông ta đã bắt được thủ phạm gây ra cái chết của Noah và muốn tập trung cho cuộc điều tra còn dang dở kia.”

“Em cũng không ngạc nhiên. Nhưng em nghi ngờ rằng ông ta sẽ không gặp em vì ông ta không muốn thảo luận thêm về những điểm yếu có thể có trong cuộc điều tra của mình. Ông ta không muốn mất thời gian vào vụ của Haley.”

Lance nói: “Sẽ hiệu quả hơn nếu em thuyết phục công tố viên đấy.”

“Người đó thậm chí còn tỏ ra bất hợp tác hơn nữa.” Morgan vỗ vỗ hai tay lên mặt. “Cảnh sát giúp ích nhiều hơn khi em còn là công tố viên.”

“Giờ em đang ở đầu bên kia chiến tuyến với họ.” Lance một lần nữa bần khoản liệu cô có cảm thấy hài lòng với công việc hiện tại của cô không.

Họ chuyển hướng và đi qua hai căn nhà vẫn đang xây dựng dang dở. Ngôi nhà kiểu thuộc địa màu trắng của Isaac còn rất mới. Quang cảnh xung quanh vẫn còn đầy bùn đất và cỏ dại, cửa sổ phía trước nhà vẫn còn dán nhãn.

Anh chỉ vào hai chiếc camera an ninh dưới mái đua. "Nơi này trông rất đắt đỏ. Cậu ta kiếm sống bằng nghề gì nhỉ?"

"Cậu ấy là kỹ sư phần mềm." Morgan uống hai viên thuốc với một chai nước. Sau đó cô lấy túi xách và xuống xe.

Lance cùng cô đi lên vỉa hè.

"Theo báo cáo của cảnh sát, Isaac là bạn thời đại học của Noah. Em nghĩ là cậu ấy sẽ rất hợp tác với chúng ta đấy."

"Anh ngạc nhiên là cậu ấy đồng ý thăm vấn đấy." Lance bắt đầu rẽ vào lối đi dẫn vào nhà của Isaac.

"Phải, em cũng thế."

"Nếu cho Esposito một tuần nữa..." Lance nói. "Anh chắc chắn anh ta sẽ nói với những cậu bạn còn lại rằng họ không có nghĩa vụ phải tiếp chuyện chúng ta."

Họ đi lên thềm nhà và gõ cửa. Cánh cửa bật mở, và một cậu thanh niên trẻ nhìn xuống họ chăm chăm. Isaac McGee trông khá rụt rè, cao gần một mét tám mươi lăm với chòm râu dê và mái tóc đen cột đuôi ngựa phía sau.

"Tôi là Morgan Dane." Cô đưa cho cậu ta danh thiếp của mình. "Cảm ơn vì đã đồng ý tiếp chuyện chúng tôi."

Isaac gạt đầu cọc lốc. "Mời hai người vào nhà." Morgan bước qua thềm cửa. Lance theo sau cô. Mặt Isaac hăm hăm. Cậu ta rõ ràng không muốn nói chuyện với họ, Lance không thể trách móc cậu ta vì việc đó. Ai lại muốn nói chuyện với luật sư bào chữa cho kẻ giết hại bạn mình chứ?

"Ngôi nhà đẹp quá." Lance ngắm nghía sàn gỗ cứng tối màu và trần nhà cao. "Cậu chuyển tới đây từ khi nào?"

"Tháng Một." Isaac dẫn họ đi xuống một hành lang rộng. Hành lang dẫn vào một căn bếp lớn với khu vực phòng khách kế bên.

Chiếc ghế xô-pha hình chữ L đối diện một chiếc ti-vi to. Một bộ cửa trượt gồm ba cánh hướng ra sân sau.

Căn nhà nằm phía sau khu rừng. Mặc dù không có tầm nhìn đẹp nhưng toàn cảnh xung quanh cũng không tệ lắm.

Lance khựng lại. Anh đã nghĩ rằng Isaac sống một mình nhưng có hai cậu thanh niên khác đang ngồi ở bàn ăn hình chữ nhật. Một chai whisky và ba ly thủy tinh trống ở giữa bàn. Các ly thủy tinh trông rất sạch sẽ. Họ vẫn chưa uống rượu. Có thể họ đang để dành chai whisky kia đến khi kết thúc cuộc thẩm vấn.

Lance biết các thanh niên này qua những bức ảnh của họ. Họ là bạn của Noah, những người đã tới câu lạc bộ Beats cùng cậu ấy. Justin O'Brien là người có tướng mạo mạnh mẽ với mái tóc đỏ nổi bật. Là một nhân viên đồ họa, mắt cậu ta có những vằn đỏ và ướt nước. Cậu thanh niên có dáng người béo lùn là Chase Baker, một nhân viên lập trình.

Isaac ngồi xuống vị trí đầu bàn và hất cằm về phía hai chiếc ghế còn trống bên phía đối diện. Morgan và Lance ngồi xuống ghế. Căng thẳng bao trùm căn phòng. Sẽ tốt hơn nếu gặp những người này riêng lẻ, nhưng cơ bản, họ không được yêu cầu nói chuyện với luật sư bào chữa cho đến khi phiên tòa diễn ra. Lance và Morgan phải thực hiện mọi cuộc thẩm vấn mà họ có thể.

Những ngón tay của Justin nắm thành đấm trên bàn. "Luật sư của tôi nói chúng tôi không cần phải tiếp chuyện hai vị."

"Phải." Morgan đặt chiếc túi xách xuống chân và lấy sổ ghi chép và cái bút ra. "Hiện tại các cậu không có nghĩa vụ phải gặp chúng tôi. Nhưng sau này các cậu vẫn sẽ phải trả lời câu hỏi của tôi trước tòa."

"Nghe này, chúng tôi chỉ đang làm việc thôi." Lance xòe lòng bàn tay về phía ba cậu thanh niên. "Chúng tôi cần xác nhận lại một số tình tiết mà các cậu đã cung cấp cho cảnh sát, sau đó chúng tôi sẽ không làm phiền các cậu nữa."

"Các cậu không muốn biết người phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Noah chính xác là ai ư?" Morgan bổ sung.

Isaac nhìn cô chăm chăm. “Nghiêm túc chứ? Tôi đã xem tin tức. Cô ta đã ở cùng Noah. Trên con dao có dấu vân tay của cô ta.” Cậu ta liệt kê những luận điểm của mình trên đầu các ngón tay. “Và máu của Noah...” Cậu ta nuốt khan và quay mặt đi như thể không thể nói tiếp được nữa.

Dính khắp người cô ta.

Isaac nuốt khan. “Tôi đã nghe trên mục tin tức rằng cô ta nói không nhớ gì cả. Có phải vậy không?”

“Các cậu không thể tin tưởng tất cả những gì được phát trên mục tin tức được.” Lance nói.

Không có các xét nghiệm y tế chứng minh bị đánh thuốc, tình trạng mất trí nhớ của Haley nghe có vẻ bịa đặt. Họ cần một bằng chứng thuyết phục hơn, bằng chứng nào đó mà bồi thẩm đoàn có thể thực sự chấp nhận được.

“Nghĩa là điều đó không đúng ư?” Cầm của Isaac đành lại.

“Cô ấy đã nhớ được một số chuyện.” Lance trả lời một cách chung chung.

“Ở thời điểm này, chúng tôi có nhiều nghi vấn hơn là câu trả lời.” Morgan hòa theo Lance. “Đó là lý do chúng tôi cần thực hiện một cuộc thẩm vấn chi tiết.”

Ánh mắt của Chase đầy giận dữ. “Đừng có lừa phỉnh chúng tôi. Các người đang cố gắng bao biện rằng cô ta mắc bệnh tâm thần ư? Bởi vì điều đó không công bằng chút nào. Cô ta sẽ phải trả giá cho những gì cô ta đã gây ra.”

Morgan để mặc những lời vừa rồi của Chase mà không nói thêm điều gì. Bạn của Noah đang rất tức giận, điều này cũng hoàn toàn dễ hiểu. Cô để vài giây trôi qua, hy vọng mọi người sẽ bình tĩnh lại để tiếp tục cuộc phỏng vấn. “Hãy kể cho tôi nghe về Noah. Các cậu quen nhau bao lâu rồi?”

Isaac thở phò phò vì tức giận. “Tất cả chúng tôi quen nhau khi học đại học.”

Chase gật đầu, hàm siết chặt. Morgan tiếp tục. “Cậu ấy có sở

thích gì đặc biệt không?”

“Trò chơi điện tử.” Isaac đáp. “Đó là tất cả những gì cậu ấy thích.”

“Cậu ấy không thích các môn thể thao ngoài trời hay các hoạt động thể chất ư?” Morgan hỏi.

Nhìn nước da trắng nhợt của các cậu thanh niên, Lance đoán hầu hết thời gian họ đều ở trong nhà.

“Bố tôi là thợ săn. Năm ngoái ông ấy đưa cả bốn người chúng tôi tham gia chuyến đi săn lớn.” Chase lắc đầu. “Noah khiếp đảm khi lần đầu tiên nhìn thấy một con nai chết. Thế nên, không, cậu ấy không phải người thích hoạt động ngoài trời.”

Morgan ghi chú lại. “Trước tối thứ Sáu đó, lần cuối cùng các cậu thấy Noah là khi nào?”

“Cậu ấy tổ chức một bữa tiệc giữa các game thủ tại nhà riêng vào tối hôm trước đó. Tất cả chúng tôi đều tham gia, và còn có thêm hơn chục người chơi khác. Một vài người có mang theo bạn gái. Mọi người đến và về suốt buổi tối.”

Morgan gõ gõ cái bút. “Cậu có thể cho tôi danh sách những người mà cậu biết có tham gia bữa tiệc tối hôm đó không?”

“Tôi đã cung cấp cho cảnh sát rồi.” Isaac nhún vai. “Cô có thể lấy ở chỗ họ.”

Nhưng sự thật là có nhiều dấu vân tay chưa xác định tại hiện trường vụ án, đây cũng là điều đáng chú ý. Sở Cảnh Sát sẽ loại trừ dấu vân tay của những người thân và bạn bè và xác định số vân tay còn lại qua Hệ thống nhận diện dấu vân tay tự động. Nếu có dấu vân tay của tội phạm nghiêm trọng, họ sẽ tìm trong hệ thống trên. Nếu không, những dấu vân tay còn lại đơn giản chỉ được lưu trong hồ sơ vụ án khi đối tượng tình nghi khác được xác định.

“Noah lẽ ra đã không chết.” Justin buột miệng. Cậu ta sụt sịt và đưa một tay lên để che đôi mắt. Vẻ mặt cậu ta căng thẳng, như thể cậu ta đang cố nén nước mắt.

Có khi nào Justin thân với Noah hơn Isaac và Chase không? Hay cậu ta đơn thuần cảm thấy buồn hơn giận? Mỗi người có cách thể

hiện sự đau thương khác nhau.

Lance cởi áo khoác. "Trước tối thứ Sáu tuần trước, các cậu có thường đến câu lạc bộ Beats không?"

"Có." Isaac lồng những ngón tay vào miềng lót đĩa trước mặt cậu ta. "Kể từ khi câu lạc bộ đó khai trương, chúng tôi thường đến đó vào hầu hết những ngày cuối tuần. Grey's Hollow không phải Manhattan. Beats là câu lạc bộ nổi tiếng nhất khu vực này. Mọi người thường tới đó."

"Các cậu tới câu lạc bộ này tối thứ Sáu tuần trước cùng nhau ư?" Morgan ghi lại ngày và những người có mặt.

"Ba chúng tôi lái xe đến đó cùng nhau." Isaac làm một động tác chỉ cả ba người họ. "Noah đến muộn, vì vậy cậu ấy gặp chúng tôi ở đó."

Morgan giữ cây bút trên cuốn sổ ghi chép. "Noah nhận ra Haley khi nào?"

"Ngay lập tức. Cô ta thích Noah." Mối Justin mím lại thành một đường thẳng. "Chúng tôi uống bia cùng nhau, nhưng cậu ấy quan tâm đến cô ta hơn."

"Chuyện Noah dành nhiều thời gian cho Haley hơn có khiến các cậu phật ý không?" Morgan hỏi.

"Tại sao điều đó lại thành vấn đề chứ? Cậu ấy muốn hẹn hò cô ta mà." Isaac lườm Justin. "Noah thường không thích kiểu người nhếch nhác, nhưng lần này cậu ấy thực sự thích cô ta. Chúng tôi để cậu ấy tự do làm điều cậu ấy thích." Cậu ta cau mày. "Nhưng tôi không hiểu lắm. Cô ta chắc chắn là muốn về nhà cùng cậu ấy. Chẳng lẽ cô ta đã lên kế hoạch giết cậu ấy từ trước? Cô ta là loại sát nhân bệnh hoạn ư? Tất cả những chuyện này thật ghê tởm."

Lance không thể chấp nhận suy nghĩ vừa rồi của Isaac. "Có ai khác để ý Haley không?"

Isaac lắc đầu. "Noah đã độc chiếm cô ta rồi."

"Tất cả các cậu ra về cùng nhau ư?" Morgan hỏi.

"Chúng tôi đi bộ về cùng nhau." Isaac đáp. "Sau đó Haley và

Noah ra về bằng xe của cậu ấy.”

“Ba cậu đã làm gì sau đó?” Lance đưa mắt quan sát vẻ mặt của ba cậu thanh niên.

Isaac nhún vai. “Không có gì đặc biệt cả. Chúng tôi cùng đi bộ về đây và chơi trò chơi điện tử.”

“Các cậu có nhớ chính xác bữa tiệc của các cậu kết thúc lúc mấy giờ không?” Lance muốn biết thời gian chính xác để xác định chứng cứ ngoại phạm.

Isaac đi vào phòng khách. “Justin và Chase nằm ườn lên ghế xô-pha của tôi.”

Lance nhào người về phía trước và đặt hai tay lên bàn. “Ba cậu ở cùng nhau suốt đêm hôm đó ư?”

“Phải.” Isaac chớp mắt và quay mặt đi, ánh mắt mơ hồ. “Chúng tôi ngồi tán gẫu, trong khi cô ta thì sát hại Noah.”

Mắt nhắm lẹ, Justin đứng dậy, quay người và đâm vào tường. So với một người mảnh khảnh, cậu ta khỏe hơn vẻ bề ngoài của mình, hoặc cảm xúc đã tiếp thêm cho cậu ta sức mạnh, bởi vì cú đâm của cậu ta tạo ra một vết lõm trên tấm lát tường. Cậu ta đưa mắt nhìn quanh và hướng thẳng về Morgan và Lance, ngực cậu ta phập phồng, mặt đỏ tía tai.

Cậu ta mở miệng định nói gì đó, nhưng lại thôi. Cậu ta có duỗi bàn tay vừa đâm vào tường như thể thử xem nó có bị thương không.

“Cậu nên chườm đá lên bàn tay đó.” Lance nói. “Có thể bị gãy xương đấy.”

Justin do dự trước câu nói đó. Sau đó cậu ta chùng vai xuống. Cậu ta lấy chìa khóa từ quầy bếp và đi ra khỏi nhà. Cánh cửa trước đóng sầm lại sau lưng cậu ta.

“Là do cậu ta quá đau lòng thôi.” Isaac nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ nhưng ánh mắt cậu ta dường như không tập trung tại cánh rừng. “Tất cả chúng tôi đều đau lòng.”

“Chúng tôi hiểu.” Lance đồng cảm với họ. Họ thậm chí còn chưa

chôn cất cậu bạn thân của mình. Nhưng không có cách nào để điều tra về cái chết của Noah mà không đào bới thông tin của những người liên quan, bao gồm cả nạn nhân.

Đặc biệt là nạn nhân. "Noah có phải là người nóng tính không?" Morgan hỏi.

"Không." Isaac cầm chai whisky lên và rót vào hai cái ly. Cậu ta đưa sang bên kia bàn cho Chase. "Cậu ấy là người trầm tính."

Morgan ghi chép gì đó theo cách ghi tốc ký của riêng cô. "Cậu ấy có bạn gái cũ không?"

Isaac xoay cái ly thủy tinh của mình trên bàn. "Cậu ấy chia tay với một cô gái mùa hè năm ngoái."

"Cậu có biết tên của cô ấy không?" Morgan hỏi.

"Tôi rất tiếc." Isaac di ngón tay trên miệng cốc. "Tôi không nhớ. Mỗi tình của họ không kéo dài lắm. Noah chưa sẵn sàng cho mối quan hệ lâu dài."

"Tên cô ấy là Callie Fisher." Chase đặt ly của mình xuống. "Nhưng Isaac nói đúng. Họ chia tay sau một hoặc hai tháng hẹn hò. Noah nhanh chóng chán vẻ đẹp của cô ấy."

"Nếu Noah không có một cô bạn gái lâu dài..." Morgan cầm cây bút lên và ngược lên nhìn hai cậu thanh niên. "Cậu ấy có thường 'thả thính' các cô gái không?"

Chase giáng cú đấm lên bàn. Nếu cậu ta đang cố gắng đe dọa Morgan, cậu ta sẽ phải cố gắng nhiều hơn nữa. Cô phớt lờ hành động bốc đồng của cậu ta. Lance đã từng chứng kiến cô xử lý các tên tội phạm cứng đầu hơn. Hai cậu thanh niên này không phải mối đe dọa lớn đối với cô.

"Dừng lại đi!" Chase chồm người lên cái bàn. Trông cậu ta căng thẳng khi cậu ta chỉ ngón tay về phía Morgan. "Tôi biết cô đang cố gắng làm gì ở đây, nhưng tôi sẽ không cho phép cô nói gì xấu về Noah đâu. Cậu ấy là người rất tốt bụng." Cơn giận dữ ngùn ngụt cháy trong mắt cậu ta. "Cậu ấy không đáng phải chết thảm như vậy." Cậu ta quay người đi và khoanh tay trước ngực.

“Chúng tôi chỉ cố gắng tìm hiểu về nhân cách của cậu ấy.” Lance cố gắng xoa dịu cơn giận của các chàng trai.

Isaac đứng dậy. “Tôi nghĩ chúng tôi đã trả lời đủ câu hỏi của hai người rồi. Chúng tôi sẽ không làm gì để gây ảnh hưởng xấu đến nhân cách của Noah đâu. Đánh vào nhân cách của nạn nhân chỉ vì Noah là đàn ông thật không hay ho chút nào.”

“Cảm ơn các cậu đã dành thời gian gặp gỡ chúng tôi.” Morgan cất cuốn sổ ghi chép vào chiếc túi vải và đứng dậy. Cô đang cố gắng hết sức để che giấu biểu cảm, nhưng Lance có thể thấy những tín hiệu thể hiện cơn đau trên khuôn mặt cô. Miệng cô mím chặt và giọng nói cô nhỏ hơn bình thường. “Tôi biết việc này khiến các cậu rất đau lòng.” Morgan lấy áo khoác từ lưng tựa của chiếc ghế, nhưng cô không dừng lại để mặc nó vào. Cô hướng về phía cửa ra vào với cái áo vắt trên cánh tay.

“Các cậu không cần tiễn chúng tôi đâu.” Lance theo sau Morgan ra ngoài. Trong không khí mát mẻ, cô thở ra một cách nặng nhọc. Rõ ràng cô đang rất căng thẳng.

“Em thấy thế nào?” Anh cầm chiếc túi xách giúp cô trong khi cô mặc áo khoác.

Cô gật đầu. “Em ổn.”

“Trông em không ổn chút nào.”

Những tia đỏ ngẫu trong mắt cô, và trông vẻ mặt cô xanh xao.

“Em có cần về nhà không?” Lo lắng, Lance quan sát vẻ mặt cô. Nếu như anh không tôn trọng quyết định của cô thì anh đã bế bổng cô lên và buộc chặt cô trên giường cho đến khi cô hoàn toàn bình phục. Anh đi theo sau cô khi đến chỗ chiếc xe Jeep đang đỗ.

“Em vẫn có thể làm việc thậm chí khi em mệt mỏi, và em vẫn có thể làm việc dù đầu em đang đau như búa bổ.” Cô quay sang và bắt gặp ánh mắt anh. “Thứ em cần bây giờ là một tách cà phê.”

“Quay lại văn phòng nhé?” Lance hỏi.

“Vâng.” Khi đã ngồi trong xe, cô kiểm tra điện thoại di động.

Lance chỉ ra ngoài cửa sổ. “Em nghĩ sao về phản ứng của những

cậu bạn của Noah?”

“Em nghĩ họ đều rất đau lòng, và đó là phản ứng hoàn toàn bình thường khi họ muốn giữ gìn danh dự của cậu bạn thân.” Cô đưa mắt nhìn phía sau ngôi nhà. “Nhưng em cũng cảm thấy như thể có điều gì đó họ không muốn nói cho chúng ta biết về Noah.”

“Anh cũng thấy thế. Em không hề hỏi về tật xấu nào của Noah cả. Em hỏi có phải cậu ấy thường hay “thả thính” các cô gái. Điều đó không có nghĩa em đổ lỗi cho cậu ta. Đó là hành động bình thường của bất kỳ cậu thanh niên nào ở độ tuổi hai mươi.”

“Thế thì điều họ đang cố gắng giấu chúng ta về Noah là gì?”

CHƯƠNG 20

Bộ não hoạt động giống như lợi qua một đồng tuyết vậy. Cảm thấy thèm đường, Morgan kiểm tra ngăn kéo bàn làm việc để tìm kẹo. Chẳng có gì cả. Cô cầm tách cà phê vừa pha lên. Khi cô đưa tách cà phê lên miệng, bụng dạ cô cồn cào. Cô mang tách cà phê vào nhà bếp và đổ nó vào bồn rửa bát.

Sharp đang đứng ở cửa ra vào. Ông đang cầm một chiếc túi nilon loại tái sử dụng được từ cửa hàng rau hữu cơ địa phương. "Nếu cháu đổ cà phê đi, cháu hẳn phải cảm thấy khá tệ."

"Bác đến từ lúc nào vậy?" Morgan lấy một cái cốc thủy tinh từ tủ đựng chén bát, sau đó mở tủ lạnh và lấy cái bình đựng nước.

"Chỉ vừa mới thôi." Ông nói. "Bác ghé qua để xem Haley và Eliza thế nào sáng nay."

Morgan đổ nước vào cốc của mình. "Haley thế nào rồi ạ?"

"Không khỏe lắm." Sharp lắc đầu đầy lo lắng. "Cô bé trông tệ hơn cả cháu nữa, có vẻ như con bé mất ngủ cả đêm qua. Eliza nói con bé không dám ngủ, và khi con bé thiếp đi, nó đã gặp cơn ác mộng đáng sợ."

Morgan uống một ngụm nước. "Cô ấy có lên lịch hẹn gặp bác sĩ tâm lý không?"

"Có. Bác sĩ yêu cầu con bé đến vào sáng ngày mai." Sharp mở tủ lạnh, sau đó ngoái nhìn qua vai, ánh mắt ông nghiêm trọng như thể đang đánh giá cô. "Cháu thấy thế nào?"

"Cháu ổn." Morgan nhấp một ngụm nước nữa. Nhưng Sharp không tin. "Đừng có qua mặt bác."

Cô thở dài. Sharp giống hệt ông của cô vậy. "Cháu cảm thấy bụng dạ nôn nao. Đầu cháu đau như búa bổ, còn cảm thấy buồn nôn nữa."

Nhưng không đến nỗi suy nhược cơ thể.”

“Cháu đã ăn sáng chưa?”

“Cháu đã ăn trứng.”

“Trứng rất tốt.” Sharp đặt cái túi lên trên quầy. “Bác sẽ chuẩn bị bữa trưa cho cháu.”

“Cháu không đói lắm.” Cô từ chối. Ông lườm cô. Cô chịu thua. “Thế bác sẽ nấu gì cho cháu?”

“Cháu thích sa lát phải không nhỉ?”

“Vâng.” Morgan ngại ngần, nhớ lại bữa ăn gần nhất, cô chỉ quan sát ông ăn. “Nhưng cháu không thích các loại rau mầm mà dạo này bác hay ăn đâu.”

Sharp ngược mắt lên. “Bác mua gà thả vườn, bơ, cải bó xôi và một ít quả mọng.”

“Cháu thích những thứ đó.”

“Bác biết. Bác đang cố gắng cân bằng các loại thực phẩm giúp vết thương trên đầu cháu nhanh lành hơn với những thứ cháu thích ăn. Không dễ dàng chút nào. Ngoài căn bệnh nghiện cà phê, cháu có khẩu vị ăn uống hết như một đứa trẻ lên ba vậy.”

Morgan tủm tỉm cười. “Cảm ơn bác.”

“Cháu ra ngoài kia đi.” Sharp đuổi Morgan ra khỏi nhà bếp bằng một gói thịt gà. “Cháu cứ nằm lên cái ghế dài trong phòng bác, trong khi bác trở tài nấu nướng nhé.”

“Cháu mới chỉ xem một phần chứng cứ mà công tố viên đã gửi qua.”

“Và một chút nghỉ ngơi sẽ giúp cháu lấy lại sự tập trung để nghiên cứu nốt phần còn lại đấy.” Sharp nói bằng giọng sếp lớn, kiểu biết tuốt mọi thứ. “Lance đâu rồi?”

“Trong phòng làm việc của anh ấy, kiểm tra các tài khoản mạng xã hội và các đoạn ghi âm lưu trên điện thoại.”

“Được rồi. Cháu nghỉ ngơi đi.” Sharp ra lệnh.

“Cháu không có thời gian để ngủ đâu đấy.” Vẫn càu nhàu, Morgan lết vào phòng làm việc của Sharp và nằm dài trên chiếc ghế.

Cô nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, cô cảm thấy như chỉ mới vài giây trôi qua thôi, nhưng liếc nhìn đồng hồ cô mới biết cô đã ngủ được bốn mươi lăm phút rồi. Đầu cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cảm giác buồn nôn cũng không còn. Nhưng bụng cô thì réo ùng ục vì đói.

Đi theo hướng những giọng nói phát ra, cô đi vào văn phòng làm việc của mình. Sharp đang ngồi sau bàn làm việc của cô, kiểm tra giấy tờ. Lance đang viết trên bảng trắng.

Sharp đưa mắt nhìn cô và gật đầu. "Cháu đã ngủ."

"Vâng. Giờ thì cháu đã bỏ lỡ những gì vậy?" Morgan nghiêng cứu cái bảng. Hai người họ hẳn rất bận rộn trong thời gian cô chợp mắt. Lance vừa viết những ghi chú từ cuộc thẩm vấn của họ bên dưới ảnh của từng nhân vật. Anh cũng đã bổ sung thêm ảnh của Kieran Hart lên chiếc bảng. Anh đã dán ảnh của Isaac, Chase và Justin với tựa *Tối thứ Sáu tại Beats và che giấu điều gì đó về Noah?*

"Cháu cần ăn trưa đã." Sharp đứng dậy và đi qua Morgan, ra khỏi phòng làm việc. "Ngồi xuống nào."

Morgan ngồi xuống sau bàn làm việc, và ông mang cho cô bát salad. "Anh có tìm thấy thứ gì thú vị không?"

"Anh đã đào xới các tài khoản mạng xã hội." Lance nói. "Các trang của họ khá tẻ nhạt. Chỉ có một vài bức ảnh về các buổi tiệc tùng. Gia đình. Thú cưng. Không có nội dung gì tiêu cực hay liên quan đến bạo lực cả. Nhưng anh thấy bạn gái cũ của Noah - Callie - trên trang cá nhân của cậu ấy."

"Bác có thể tìm gặp cô ấy." Sharp ngồi lên mép bàn làm việc của Morgan. "Bạn gái cũ sẽ cho chúng ta biết về những thói hư tật xấu của cậu ta. Nếu Noah là người có lối cư xử thô bạo, cô ấy sẽ kể cho chúng ta."

Lance chỉ về phía bức ảnh của Kieran Hart trên chiếc bảng trắng. "Kieran Hart theo dõi Haley trên mạng xã hội. Nhưng cậu ta không bao giờ đăng bài hay tương tác với cô ấy."

"Nghe thú vị đấy. Em đã gọi cho Kieran sáng nay để yêu cầu cậu ta tham gia thẩm vấn. Em sẽ gặp cậu ta tại nhà riêng chiều muộn hôm nay" Morgan xiên quả việt quất và cầm nó chỉ về phía cái bảng.

“Đoạn ghi âm trong điện thoại của Haley về cuộc chia tay của cô ấy và Kieran có gì?”

“Cậu ta nhắn tin cho cô ấy liên tục trong sáu tháng trời.” Lance chỉ vào bức ảnh của Kieran trên bảng. “Vào các buổi tối, cậu ta gọi cho cô ấy chứ không nhắn tin.”

“Khi cậu ta biết cô ấy đã đi làm về.” Sharp bổ sung thêm.

“Phải.” Lance đồng tình. “Nhưng Haley không trả lời các cuộc gọi của cậu ta. Sau vài tuần thì Haley thẳng tay chặn số của cậu ta luôn.”

“Nội dung tin nhắn có mang ý đe dọa không?” Morgan hỏi.

“Không.” Lance lắc đầu. “Nhưng cậu ta luôn luôn muốn biết Haley đang ở đâu, cùng với ai, thậm chí trước khi họ chia tay, và cậu ta hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời yêu cầu của cô ấy rằng cậu ta đừng liên lạc với cô ấy nữa.”

“Những lời phàn nàn của Haley rằng cậu ta kiểm soát cô ấy quá mức là hoàn toàn đúng sự thật.” Morgan nhai một miếng thịt gà. “Và chúng ta không biết liệu cậu ta có bằng chứng ngoại phạm không. Cảnh sát quận không thăm vấn cậu ta. Thực ra, em không thấy hồ sơ của công tố viên đề cập đến cậu ta.”

Lance gõ gõ lên bức ảnh của Kieran. “Tại sao cậu ta không tương tác với Haley trên mạng xã hội nhỉ? Thực ra, cậu ta không cho thấy mình sử dụng tài khoản đó thì đúng hơn. Thông tin cá nhân của cậu ta gần như không có gì cả.”

“Có thể cậu ta sử dụng tài khoản của mình giống như cách em sử dụng tài khoản của em và giống cách anh sử dụng tài khoản của anh, đơn giản chỉ để xem người khác đang làm gì.” Morgan có tài khoản trên hầu hết các diễn đàn mạng xã hội lớn. Cô không bao giờ cập nhật thông tin cá nhân hay đăng bài, nhưng cô cần duy trì tài khoản để cập nhật thông tin về những gì mà thân chủ và nhân chứng của cô đăng tải lên đó.

Cô di miếng thịt gà cuối cùng lên đáy của cái bát, vét nốt số gia vị còn sót lại. Cô dừng lại và ngược lên nhìn Lance. “Cậu ta không muốn Haley biết cậu ta đang theo dõi cô ấy. Cậu ta không muốn cô

ấy chặn cậu ta. Đúng là một kẻ bám đuôi. Em nghĩ là Haley đã đăng bài về chuyện đến câu lạc bộ Beats tối hôm đó.”

Lance thở dài. “Đúng là cô ấy đã làm vậy.”

“Điều đó lý giải tại sao cậu ta biết cô ấy có kế hoạch đến đó.” Cô ăn nốt miếng thịt gà và đẩy cái bát ra xa. “Cảm ơn bác, Sharp. Cháu thấy khá hơn rồi.”

“Bác rất vui.” Sharp nói. Morgan đưa mắt nhìn sang cái máy pha cà phê.

“Đừng nghĩ về nó nữa.” Sharp đứng dậy. “Bác sẽ đi pha trà xanh, và trước khi cháu lục tìm kệo trong ngăn kéo bàn làm việc của mình, bác sẽ mang cho cháu vài chiếc bánh quy làm từ yến mạch hữu cơ.” Sharp lấy cái bát sa lát của cô và mang nó đi, miệng lầm bầm: “Con nghiện đồ ngọt.”

“Thế còn vấn đề kiểm tra thông tin lý lịch thì sao?” Morgan hỏi Lance.

“Lý lịch Haley và Noah hoàn toàn sạch sẽ, cả Piper cũng vậy. Mẹ anh cũng không phát hiện ra bất cứ thông tin xấu nào về sếp của Noah.” Lance nói. “Bà vẫn đang tìm kiếm thêm thông tin về ba cậu bạn của Noah, và anh vừa cung cấp tên của Kieran Hart cho bà tối qua.”

“Chúng ta vẫn đang trong một đồng hồ đếm ngược.” Morgan lấy tay ôm trán.

“Sharp và anh đang cố gắng tập trung cho vụ này.” Lance chỉ vào cái bảng bằng cây bút dạ. “Chúng ta có hai giả thuyết chính. Một là, Haley đã giết Noah, nếu đúng vậy thì cô ấy đang nói dối chúng ta hoặc mắc bệnh tâm thần.”

“Ngày mai cô ấy sẽ gặp bác sĩ tâm lý.” Morgan nói.

Sharp mang một cái cốc vào phòng và đặt nó lên bàn làm việc của Morgan. “Nhưng con bé không có tiền sử mắc bệnh tâm thần.”

“Chúng ta có thể hướng vụ án theo chiều hướng cô ấy tự vệ không?” Morgan cầm cốc trà xanh lên và nếm thử. Sharp đã bỏ thêm đường vào đó. Ông quả thật đang nuông chiều cô. Bình

thường ông coi đường là quý dữ.

“Chưa đâu.” Lance nói. “Nếu cô ấy giết Noah vì tự vệ thì tại sao cô ấy lại không nhớ gì cả?”

“Vì sợ hãi quá độ?” Morgan gợi ý. “Có thể cô ấy không muốn nhớ lại.”

Lance quay sang cô. “Cô ấy không có những vết thương mà anh mong chờ được thấy. Móng tay của cô ấy không hề bị gãy, không có mảng da nào trong kẽ móng tay, không có vết bầm tím trên tay, không có dấu hiệu nào cho thấy cô ấy bị khống chế cả. Công tố viên sẽ chỉ ra tất cả những bằng chứng chứng minh cô ấy tự nguyện về nhà cùng Noah và ngủ với cậu ấy. Cậu ấy thậm chí còn sử dụng bao cao su và ném nó vào thùng rác. Cậu ấy không định che giấu hành vi quan hệ tình dục của họ.”

“Trừ khi bác sĩ tâm lý tạo nên điều kỳ diệu nào đó, giả thuyết tự vệ sẽ không được bồi thẩm đoàn chấp nhận nếu không có bất cứ bằng chứng thuyết phục nào.” Morgan đồng tình.

“Giả thuyết thứ hai, Haley không phải người đã giết Noah.” Lance nói. “Điều này có nghĩa ai đó khác đã giết cậu ấy. Về lý tưởng, chúng ta muốn chứng minh sự vô tội của cô ấy. Nhưng kế hoạch dự phòng của chúng ta là xác định các đối tượng tình nghi khác có mục đích và động cơ và đánh vào những lỗ hổng trong lập luận của công tố viên càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng bằng chứng thực tế quá vững chắc.” Morgan lo lắng nói. “Nếu chúng ta có thể phản bác tính thuyết phục của một trong số các bằng chứng đó, chúng ta sẽ có lợi thế hơn. Chúng ta cần kiểm tra lại các báo cáo của bên pháp y và phân tích ADN từng dòng một và tìm ra một bằng chứng nào đó không đủ tính thuyết phục. Cảnh sát trưởng cho thực hiện xét nghiệm ADN từ máu của Haley. Hãy xem phòng thí nghiệm đã từng mắc sai sót nào trước đây chưa.”

“Chúng ta không loại trừ khả năng con bé bị đánh thuốc.” Sharp bước lên phía trước tấm bảng. “Nếu ai đó bỏ thuốc vào đồ uống của con bé tại câu lạc bộ Beats thì sao? Con bé về nhà với Noah và quan hệ với cậu ấy, nhưng con bé lại không nhớ gì cả. Trong khi con bé

bất tỉnh, ai đó đã giết Noah và dàn dựng hiện trường để đổ tội cho Haley. Chúng ta sẽ lợi dụng các bằng chứng thực tế. Haley không có lý do gì để giết Noah cả. Nhưng nếu con bé giết Noah, tại sao con bé không tắm rửa hoặc ít nhất là xóa những dấu vết liên quan đến mình?”

“Hãy nhìn vào các bức ảnh chụp tại hiện trường vụ án.” Morgan mở máy tính xách tay trên bàn làm việc của cô và lấy tập hồ sơ ra. Sharp và Lance đứng quanh cô.

Bức ảnh đầu tiên chụp thi thể của Noah nằm trên bãi cỏ. Cậu ấy nằm nghiêng. Hai tay giơ ra.

“Cậu ấy mặc quần áo đang hoàng nhưng đi chân trần.” Morgan mở bản báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ. “Cậu ấy không mặc quần lót, như thể cậu ấy ra khỏi giường vì một lý do nào đó và chỉ mặc với chiếc quần bò và cái áo phông.”

Lance xoa xoa cằm. “Cậu ấy bị giết trong bếp.”

Morgan từ từ kéo thanh cuộn xuống các bức ảnh. Các bức ảnh chụp theo vết máu qua cửa trước và phòng khách rồi đến nhà bếp, nơi máu chảy thành vũng.

“Đó là nơi nạn nhân bị đâm” Sharp nói. “Không có nhiều máu bắn tóe tung, so sánh với việc cậu ấy có ba vết thương.”

Morgan từ từ kéo thanh cuộn xuống các bức ảnh khác. “Không. Bên pháp y nói hai nhát đâm đầu tiên phần lớn bị chảy máu bên trong. Vết thương thứ ba cắt trúng động mạch và gây chảy máu ra ngoài nhiều nhất.”

“Và tia máu chỗ này.” Sharp chỉ vào vết màu đỏ trên tường.

Lance nói: “Kích thước của vết máu trên sàn nhà cho thấy Noah nằm đó một lúc, đang chảy máu, trước khi cố gắng bò đi.”

Sharp nghiêng đầu khi xem bức ảnh. “Máu trên sàn nhà đã bị kéo thành vết.”

“Noah đã bò qua đó.” Lance ngả người gần màn hình máy tính hơn. “Nhưng bằng cách nào máu lại dính khắp người của Haley? Liệu có ai đó đã mang cô ấy vào nhà bếp khi cô ấy đang bất tỉnh và

đẩy cô ấy vào vũng máu?”

Morgan kiểm tra báo cáo dấu vân tay tại hiện trường vụ án. “Các kỹ thuật viên phân tích dấu vân tay cho biết dấu ngón chân và bàn chân dính máu mà họ tìm thấy là của Noah và Haley.”

Giống như dấu vân tay, ngón chân cũng có những đường vân và xoáy có thể sử dụng để xác định danh tính.

“Chỉ có các dấu vân tay trên con dao là của Haley thôi. Noah có tổ chức một bữa tiệc giữa các game thủ tối hôm trước với hơn chục người bạn tham dự, bao gồm cả Isaac, Justin và Chase, cùng với Adam, em trai của Noah. Có rất nhiều dấu vân tay không xác định tại hiện trường, điều này không bất ngờ.”

Sharp gãi cằm. “Nhưng các dấu vân tay không có trên vũ khí hoặc dính máu cơ bản không có ý nghĩa gì trừ khi chúng ta xác định được một nghi phạm nào đó, người chưa từng đến nhà của Noah vì một lý do chính đáng.”

“Chẳng hạn như Kieran Hart.” Lance gợi ý.

“Phải.” Morgan đồng tình. “Nhưng trừ khi cậu ta từng có tiền án tiền sự, nếu không dấu vân tay của cậu ta sẽ không có trong hệ thống. Chúng ta không thể yêu cầu cậu ta cung cấp dấu vân tay mà không có lý do chính đáng.”

Sharp ngả người về phía sau. “Chúng ta thật sự cần một chuyên gia nghiên cứu về cơ chế bắn của tia máu. Sàn nhà bếp trông giống như *Jack Đồ tế* kết hợp với Jackson Pollock vậy. Bác biết một người giỏi lắm. Bác sẽ gọi cho người đó hôm nay.”

Một túi khoai tây chiên to, miệng túi mở được gấp lại và cố định bằng một cái kẹp giấy, đặt trên quầy bếp. Bức ảnh cuối cùng chụp bồn rửa bát của nhà bếp cho thấy một cái túi đựng nước hiệu Ziploc và hai cái cốc thủy tinh ở đáy bồn. Một cái đĩa trống trơn và một hộp bơ đậu phộng nằm trên quầy bếp. Mọi thứ đều được đánh dấu bằng mảnh giấy niêm phong chứng cứ màu vàng.

“Cái túi Ziploc có thể là túi đựng đá cậu ấy đã chuẩn bị cho Haley. Cô ấy cũng nói cậu ấy mang cho mình nước và một ít khoai tây chiên.” Morgan chỉ vào màn hình.

“Cậu ấy lấy ra một cái đĩa trống trơn và bơ đậu phộng.” Lance cúi xuống nhìn bức ảnh qua vai cô. “Liệu có ai đó gõ cửa trước khi cậu ấy đặt mấy món đồ ăn vặt cùng nhau không?”

“Kieran?” Morgan hỏi. “Có thể kẻ đó theo dõi họ từ câu lạc bộ.”

“Có thể lắm, nhưng tại sao Noah lại để cho cậu ta vào nhà?” Morgan viết câu đó xuống.

Sharp tiếp tục: “Nếu ai đó khác đã giết Noah, thì người đó không thể ra khỏi ngôi nhà mà không có máu dính trên quần áo và giày được. Người đó có thể để lại dấu vết trên xe ô tô của mình.”

Morgan tiếp tục lập luận của Sharp. “Nếu chúng ta tìm ra một kẻ tình nghi khác, việc lục soát ô tô và nhà của người này có thể giúp chúng ta tìm ra bằng chứng. Vấn đề là chúng ta phải tìm ra người có động cơ lớn nhất để thuyết phục cảnh sát trưởng thấy rằng cần lục soát và để thẩm phán ban hành lệnh.”

“Phải.” Sharp nói. “Nhưng bác đã làm việc với Colgate nhiều năm nay rồi. Ông ta là một cảnh sát kỳ cựu, không phải một chính trị gia. Hiện tại ông ta cho rằng Haley có tội, nhưng không giống như DHIC tiền nhiệm, ông ta sẽ không tìm cách lấp liếm bằng chứng để kết luận Haley có tội.”

Morgan nhìn Lance đầy khó hiểu. “*DHIC* là gì vậy?”

“Sếp đầu ***.” Lance giải thích.

Sharp gật đầu. “Nếu chúng ta có bằng chứng xác thực về một đối tượng tình nghi đủ thuyết phục, Colgate sẽ yêu cầu lệnh lục soát để tìm ra đôi giày và quần áo có dính máu.”

“Nhưng không may thay, các giả thuyết của chúng ta không có cơ sở.” Morgan gấp chiếc máy tính xách tay lại. “Đã đến lúc đến hiện trường vụ án rồi. Chúng ta phải đi tìm bằng chứng thôi.”

CHƯƠNG 21

Lance đỗ chiếc xe Jeep bên ngoài ngôi nhà mà Noah Carter thuê. Bảng niêm phong hiện trường vụ án bay phần phật trước cửa ra vào. Anh lấy túi đựng giày và găng tay trong khoang đựng găng tay trong xe. Sharp đỗ chiếc xe Prius của ông bên cạnh họ. Lance lấy một chiếc máy ảnh từ bảng điều khiển xe. Họ sẽ tự tay chụp lại các bức ảnh.

Một cảnh sát của quận đến ngay sau họ. Anh ta ra khỏi xe và mở cửa. Mặc dù pháp y đã hoàn thành việc thu thập chứng cứ, cảnh sát trưởng vẫn phong tỏa hiện trường. Không cần phải đi giày và găng tay nữa, nhưng Lance vẫn đưa chúng cho Morgan và Sharp. Họ đều đã xem các bức ảnh chụp hiện trường vụ án trong căn bếp. Không ai muốn bước vào khu vực đầy máu me đó cả, cho dù bây giờ các vết máu đều đã khô lại.

Viên cảnh sát mở cửa, sau đó bước lùi lại phía sau. "Tôi sẽ ở trên xe. Hãy báo với tôi khi các vị đã xong việc để tôi khóa cửa lại."

Rõ ràng, anh ta không muốn nhìn lại căn bếp kia một lần nữa. Lance thấy cũng không thể trách anh ta được. Lance đi theo Morgan và Sharp vào bên trong ngôi nhà. Anh mừng vì viên cảnh sát kia chỉ đứng bên ngoài vì như vậy họ có thể thoải mái nói chuyện mà không sợ có ai đó nghe lỏm.

Cửa trước mở, dẫn vào một tiền sảnh với phòng khách trang trọng nằm bên phải. Họ đi xuống một hành lang ngắn dẫn vào phòng gia đình. Một chiếc ghế xô-pha nằm đối diện chiếc ti-vi màn hình phẳng. Căn phòng trông rất ngăn nắp và không bị xáo trộn, không có đồ trang trí gì ngoài một vài khung ảnh, đó là điều Lance đã lường trước với một cậu thanh niên độc thân còn trẻ tuổi.

Morgan nhớ lại những ký ức của Haley khi rời câu lạc bộ, trượt

chân, lái xe về nhà. "Sau khi Noah mang cho cô ấy khoai tây chiên, nước và một bịch đá chườm, Haley nhớ đã hôn cậu ấy trên ghế xô-pha. Sau đó cô ấy không nhớ gì cả. Cô ấy cho rằng họ đã quan hệ tình dục nhưng lại không nhớ gì về chuyện đó. Nhưng vào buổi sáng, cô ấy thấy vấy của mình trên sàn nhà trong căn phòng này."

Họ đi vào trong căn bếp. Lance đi qua cửa ra vào và bước sang một bên để nhường lối đi cho Morgan và Sharp. Họ đứng yên lặng trong vài phút, quan sát hiện trường vụ án.

"Anh không thể tin Haley đủ sức khống chế một cậu thanh niên to khỏe như Noah." Lance nói. "Cô ấy còn chưa được bốn mươi lăm kilogram. Trong khi Noah ít nhất cũng nặng hơn cô ấy gần hai mươi lăm kilogram và cao hơn cô ấy mười lăm xăngtimét."

"Haley cũng không phải một vận động viên." Morgan nói. "Ngược lại, cô ấy rất yếu."

"Cậu ấy bị đâm từ hướng chính diện." Lance nghiên cứu không gian. "Khi đó, cậu ấy hẳn đã đối mặt với hung thủ. Cậu ấy không biết hung thủ đang cầm dao trong tay ư? Chiếc váy không dính máu, vì vậy cô ấy đã khóa thân vào lúc được cho là đã đâm cậu ấy. Cô ấy không thể giấu hung khí trong quần áo của mình."

"Chúng ta hãy mô phỏng lại vụ án theo hồ sơ của công tố viên nhé." Sharp gợi ý. "Noah đang đứng ở quầy bếp để chuẩn bị đồ ăn vặt. Haley bước vào và lấy con dao, khuất tầm nhìn của cậu ấy. Cậu ấy quay lại và Haley đâm cậu ấy trước khi cậu ấy kịp nhận ra chuyện gì đang diễn ra."

"Đó là khả năng duy nhất anh có thể hình dung ra." Lance lờ mờ nhận ra rằng cách lý giải của Sharp rất hợp lý nhưng sẽ không giúp họ bào chữa cho Haley.

Từ biểu cảm thể hiện qua ánh mắt Sharp, anh khá chắc chắn về điều đó.

Sharp kiểm tra vết máu trên tường, sau đó chỉ vào một đốm máu trên sàn nhà ở giữa một vết máu lớn. "Cậu ấy hẳn đã đứng ở đây. Những vết máu này..." Ông chỉ vào hai vết máu trong hai đốm máu lớn trên chiếc tủ để chén bát... "Chính là máu từ hai nhát đâm đầu

tiên. Hai nhát đâm này không gây mất máu bên ngoài, nhưng vài giọt máu còn lưu lại trên lưỡi dao khi bị rút ra khỏi cơ thể của Noah. Tia máu lớn hơn phun ra từ nhát đâm thứ ba và cũng là nhát đâm chí mạng.”

“Cậu ấy không có ý bỏ chạy hay trốn tránh hành động tấn công của thủ phạm, do đó hung thủ hẳn phải ra tay rất mau lẹ và dứt khoát.” Để minh họa, Lance làm động tác đâm ba nhát liên tiếp một cách nhanh chóng.

“Phải.” Morgan hướng sự chú ý đến vết máu lớn nhất. “Và khi động mạch đã bị đứt, cậu ấy ngã xuống và máu chảy nhiều hơn. Sau đó cậu ấy nằm đó vài giây, khi còn rất sốc, để kịp nhận ra điều gì đã xảy ra, trước khi cậu ấy lết ra phía cửa sau.”

Đồng tình với giả thuyết đó, cả ba người họ cùng đi theo vết máu màu nâu đậm. Lance mở cửa, và họ bước ra hiên sau.

Morgan chỉ về phía trước. “Thi thể của Noah được phát hiện chính tại chỗ này, trên nền hiên nhà.”

“Tại sao cậu ấy lại cố bò đi nhỉ?” Lance hỏi. “Gọi 911 có thể giúp cậu ấy có cơ hội sống sót cao hơn mà.”

“Nhà cậu ấy không có máy điện thoại cố định.” Morgan nói. “Cảnh sát tìm thấy điện thoại di động của cậu ấy trong xe ô tô. Chắc cậu ấy để quên nó ở đó. Họ cũng tìm thấy điện thoại di động của Haley dưới gối của ghế xô-pha.”

Họ quay trở lại nhà bếp.

Lance kiểm tra cửa sau. “Đây là nơi Noah bò ra khỏi nhà. Có máu ở tay nắm cửa nhưng không có trên chốt cửa. Haley và Noah có thể đã đi vào nhà bằng lối cửa chính. Đó cũng là nơi Noah đỗ xe. Khi Haley tìm thấy Noah, cô ấy nói cửa sau đang mở. Nếu Noah mở chốt cửa, sẽ có máu trên đó, giống như trên tay nắm cửa chứ. Hay Noah có thói quen rời khỏi nhà mà không khóa cửa?”

Sharp đi đến chỗ Lance.

“Không.” Morgan lắc đầu. “Viên cảnh sát được cử đến nói cửa trước khóa khi anh ta đến.”

Sharp ghé sát người vào cánh cửa. "Tay nắm cửa không có khóa. Chốt cửa là thứ duy nhất để khóa cửa sau lại."

Morgan nhắm mắt lại trong vòng hai giây, sau đó mở mắt ra. "Em không nhớ đã thấy những bức ảnh chụp chốt cửa sau trong số những bức ảnh chụp hiện trường vụ án, vì có tới hàng trăm bức ảnh. Em sẽ kiểm tra lại khi về nhà."

"Anh không thể tưởng tượng cảnh sát trưởng Colgate đã không để ý đến việc không hề có máu dính trên chốt cửa sau." Sharp nói.

Morgan nhíu mày. "Nhưng cho dù có phát hiện ra, cả cảnh sát trưởng và công tố viên sẽ không chỉ ra điểm sơ hở của vụ án mà họ phụ trách đâu."

"Cháu không thể luôn luôn tìm ra lời giải thích cho mọi tình tiết của hiện trường vụ án được. Cũng có thể Noah chỉ đơn thuần là quên khóa cửa sau tối hôm đó. Nhưng cũng có thể hung thủ thực sự đã đột nhập vào nhà của Noah qua lối cửa sau. Nếu đúng là như thế thì hẳn ta cần phải có chìa khóa." Mắt Sharp sáng bừng lên. "Nếu thay vì Haley, người nào đó khác đã làm Noah ngạc nhiên trong bếp thì sao? Ai đó đã vào nhà qua lối cửa sau trong khi Noah đang ở cùng với Haley trong phòng ngủ." Ông dẫn họ quay trở lại nhà bếp. "Có thể kẻ sát nhân đã đợi Noah trong phòng gia đình." Sharp đi từ phòng này sang phòng khác, đưa mắt nhìn quanh. "Khi Noah đi vào bếp, tên sát nhân đã làm cậu ấy ngạc nhiên. Quá trình giết người giống như những gì chúng ta vừa hình dung, nhưng với kẻ sát nhân không phải là Haley."

Lance hình dung cảnh tượng đó. "Thế tại sao trên người Haley lại dính đầy máu?"

Sharp xoa xoa cái cằm đã được cạo râu nhẵn nhụi. "Tên sát nhân đi vào phòng ngủ và mang Haley vào nhà bếp. Khi ấy con bé vẫn trong tình trạng bất tỉnh. Hẳn ta đặt con bé nằm trên vũng máu, sau đó mang con bé quay trở lại phòng ngủ, khiến máu nhỏ dọc đường đi."

"Hẳn ta hẳn đã chú ý đến từng bước chân để chắc chắn rằng mình không để lại dấu vân chân nào cả." Lance không thể hiểu nổi.

“Ngón chân và dấu vân chân trong vũng máu là của Haley và Noah. Cô ấy đã giẫm lên vũng máu trong bếp khi máu vẫn còn ướt.”

“Khỉ thật.” Sharp chống nạnh. “Cháu nói đúng.”

“Giả sử tên sát nhân thực sự có tài giữ cho chân của hắn không dính vào máu, và bằng cách tài tình nào đó hắn có thể đặt Haley vào vũng máu. Để làm được việc này thì tên sát nhân hắn phải biết rõ rằng cô ấy đã bị đánh thuốc.” Morgan nhận định. “Nếu chúng ta đang giả sử trường hợp Haley bị đánh thuốc, Noah chính là người đã làm chuyện đó. Nhưng cũng có thể tên sát nhân đã làm điều đó. Có thể đó là một phần kế hoạch của hắn ta.”

“Haley vừa thấp bé vừa nhẹ cân. Tất cả đối tượng tình nghi của chúng ta đều là những cậu thanh niên trẻ khỏe và họ hoàn toàn có thể nhắc bổng cô ấy lên một cách dễ dàng.”

Sharp chỉ về phía những vệt máu trên sàn nhà. “Khi lần đầu tiên xem bức ảnh chụp khu vực này, bác đã có giả thuyết rằng Haley đã trượt chân và ngã vào vũng máu. Nhưng có thể không phải vậy.”

“Đó không phải giả thuyết thuyết phục nhất mà chúng ta đưa ra cho đến thời điểm này.” Morgan thở dài.

Đó cũng là giả thuyết duy nhất của họ.

Họ quay trở lại nhà bếp, sau đó đi khắp các khu vực còn lại của ngôi nhà một lần nữa. Morgan lấy cuốn sổ ghi chép ra và bắt đầu tóm tắt lại giả thuyết và viết ghi chú. Có thể họ không có cơ hội quay lại bên trong ngôi nhà trước khi căn nhà được dọn dẹp sạch sẽ. Bất kỳ ai là chủ của căn nhà này cũng sẽ muốn hiện trường được bãi bỏ lệnh phong tỏa. Mang tiếng là hiện trường xảy ra án mạng, sẽ khó cho thuê lại hoặc bán căn nhà này. Lance đưa mắt nhìn toàn cảnh và dừng lại ở cửa sau và cái chốt cửa.

“Em muốn biết có bao nhiêu người có chìa khóa vào nhà của Noah.” Morgan cất cuốn sổ ghi chép vào túi xách.

“Cái khóa đã cũ và bị hoen gỉ.” Sharp lắc cái tay nắm cửa. “Không khó cạy ra đâu.”

Khi đã xong việc, Lance dẫn đường ra cửa trước. Ánh nắng mặt

trời chiếu vào mặt anh như một sự chào đón nồng nhiệt sau không khí ảm đạm của hiện trường vụ án mạng.

“Ít nhất chúng ta có thêm đầu mối mới.” Anh ngồi vào phía sau vô lăng và nổ máy.

Điện thoại di động của Morgan reo lên khi cô ngồi vào ghế hành khách. “Là cuộc gọi từ ông em.”

Cô nhận cuộc gọi và nghe trong vài giây. “Ông chờ chút nhé. Cháu sẽ mở loa ngoài. Lance cũng đang ở đây.” Cô giơ điện thoại ở phía trên bảng điều khiển của chiếc xe ô tô. “Ông nói tiếp đi ạ.”

“Ông chưa xem hết các đoạn băng ghi hình, nhưng ông muốn gọi để báo cho cháu biết một số thông tin.” Ông nói. “Noah đến quầy bar hai lần. Mỗi lần cậu ấy gọi cho mình một cốc bia và một món đồ uống khác được làm từ quả nam việt quất, rượu *triple sec* và rượu vodka. Có lúc, cậu ấy cũng gọi món nachos. Ông cho rằng các loại đồ uống màu mè đó là dành cho các cô gái trẻ. Dù sao họ đều gọi hai ly cho mỗi món đồ uống.”

“Ông chắc chắn chứ?” Morgan hỏi.

“Chắc chắn.” Ông trả lời. “Hai ly vodka lớn và một ly nhỏ *triple sec* cho mỗi lần uống. Những món đồ uống này được gọi cách nhau gần hai giờ. Đó là điều thú vị duy nhất mà ông thấy cho đến giờ. Nhưng ông chỉ mới xem băng ghi hình tại quầy bar và sàn nhảy. Phần lớn mọi người đều nhảy nhót và vui vẻ. Không có gì bất thường cả.”

“Cảm ơn ông nhé. Hãy cho cháu biết nếu ông phát hiện thêm điều gì khác nữa.”

“Chắc chắn rồi.” Ông cúp máy.

Lance mất kiểm chế. “Anh thậm chí còn không biết có cái gì trong một ly *cosmo* nữa kìa.”

“Em đã uống loại thức uống đó khi còn học đại học trong một lần ra ngoài chơi, nhưng em không biết chính xác nó được pha chế như thế nào. Em sẽ tra Google xem sao.”

Morgan tìm kiếm công thức pha chế món đồ uống. “Một ly rượu

vodka, một nửa ly triple sec lắc đều với đá và nước ép quả nam việt quất.”

“Nghe tửm quá.” Lance nói.

“Chúng ngon mà, đó là lý do tại sao chúng nguy hiểm. Anh không thể nhận ra vị của cồn. Đã nhiều năm nay rồi em chưa được uống một ly Cosmo nào. Một ly cũng là quá nhiều đối với em. Nhưng khi đó mọi người đều có tửu lượng cao hơn em.”

“Những chú mèo con cũng có tửu lượng cao hơn em đấy.” Lance đồng tình.

“Haley nghĩ cô ấy chỉ uống hai ly thôi, trong khi thực tế cô ấy đã uống đến bốn ly. Điều đó có nghĩa cô ấy đã uống sáu cốc rượu. Trước đây em từng chệnh choáng, nhưng dù tửu lượng kém, em vẫn không tin chừng đó đã đủ làm em say bí tỉ, và càng không thể nếu uống cách nhau và ăn thêm thức ăn nữa.”

Những ngón tay của Lance siết chặt vô lăng. Cồn là loại thuốc xâm hại tình dục cơ bản. “Nhưng điều đó đủ để cho thấy Noah không phải dạng trai ngoan.”

CHƯƠNG 22

Sharp ngồi tại bàn làm việc gõ lại nội dung từ chuyển kiểm tra hiện trường vụ án trong khi những hình ảnh vẫn còn sống động trong tâm trí. Ông đang cố gắng tỏ ra lạc quan nhưng giả thuyết họ đưa ra tại hiện trường có vẻ rất mong manh. Ông có thể chấp nhận giả thuyết có ai đó đã lẻn vào trong nhà của Noah và đâm chết cậu ta. Nhưng mang Haley đến bếp và đặt cô vào giữa vũng máu ư? Điều này nghe thật điên loạn và đồi bại, và trung thực mà nói rất khó chứng minh. Cô có thể thấp bé, nhẹ cân nhưng trọng lượng vẫn là yếu tố rất khó xử lý. Haley đã khóa thân và như vậy thì hẳn là khá trơn trượt.

Càng suy nghĩ kĩ ông càng cảm thấy giả thuyết này bất hợp lý. Morgan và Lance đã không hoàn toàn bác bỏ ý kiến này của ông nhưng vẻ mặt họ vẫn đầy hoài nghi.

Thế nếu hung thủ đơn thuần chỉ lấy máu từ hiện trường và vấy lên người Haley thì sao? Đó là một cách khác để lý giải các vết máu trên sàn nhà. Không. Vẫn không giải thích được các dấu vân chân của cô trong vũng máu. Vào khoảng thời gian cô đi vào nhà bếp vào sáng hôm sau, máu hẳn đều đã khô rồi. Không khí giá lạnh lùa vào từ cánh cửa mở sẽ làm chậm thời gian máu khô lại, nhưng dấu vân chân của cô vẫn lưu lại suốt buổi tối, có thể trong vòng một giờ hoặc cùng thời điểm cái chết của Noah.

Morgan thò đầu vào phòng làm việc của ông. "Cháu không tìm thấy bức ảnh nào chụp lại cái chốt cửa sau từ hồ sơ của văn phòng công tố cả. Cháu vừa gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng và công tố viên để xem liệu có thể bị sót một vài bức ảnh trong sổ chứng cứ họ đã gửi. Cả công tố viên và cảnh sát trưởng đều không nhận cuộc gọi từ cháu nên cháu nghĩ họ sẽ không vội trả lời ngay đâu. Chúng ta

không biết cảnh sát trưởng có bỏ qua tình tiết không hề có máu dính trên chốt cửa hay không.”

“Chết tiệt.” Sharp nói. “Hay là chúng ta...” Một tiếng gõ cửa cắt ngang lời ông.

“Để bác.” Sharp đi đến cửa sổ và nhìn qua rèm cửa. Trên thềm cửa, ông thấy một phụ nữ tóc đen mặc chiếc áo khoác ka ki. Olivia Cruz.

Ông có thể mặc kệ cô ấy. Morgan không cần phải mất thời gian cho cô ấy.

Cô Cruz gõ cửa lần nữa. Ông vẫn không mở cửa.

Cô gõ cửa lần thứ ba, và lần này ông quyết định mở cửa. “Cô Cruz.”

“Anh Sharp.” Cô nghiêng đầu. “Anh đã chuyển cho cô Dane lời nhắn của tôi chưa?”

“Tôi quên mất.” Ông đứng dựa vào khung cửa, ngoắc ngón tay cái vào túi quần phía trước, và dành cho cô ánh nhìn của một cảnh sát khi ngầm ám chỉ rằng *cô có biết cô đã quá vội vàng không*.

Với vẻ mặt bình thản, cô đưa mắt nhìn ra phía sau ông. “Tôi cho rằng chúng ta cần không gian riêng tư để nói về chuyện này.”

Sharp nhìn xuống đường. Ông không thấy phóng viên nào khác, nhưng cô nói đúng. Nhưng ông vẫn không muốn cho cô vào nhà. “Tại sao cô không gọi điện hẹn gặp trước?”

“Tôi không đến để gặp anh.” Giọng cô dứt khoát và đầy kiên quyết. “Tôi muốn nói chuyện với cô Dane.”

“Cô ấy bận rồi.” Sharp xích lại gần cửa hơn.

“Vâng, tôi biết. Cô ấy đang xử lý một vụ lớn khác. Haley Powell là thân chủ của cô ấy.”

Cánh phóng viên chết tiệt. Lúc nào cũng chĩa mũi...

“Sharp?” Morgan gọi.

Ông ngoái đầu nhìn qua vai.

Morgan đang đứng ở sảnh. “Cháu nghe thấy ai đó nhắc tên cháu phải không?”

“Ừ.” Sharp hừ mũi tức giận. Ông lùi lại, nhường đường cho cô phóng viên kia vào phòng. Cô còn không thềm cảm ơn ông một tiếng.

Morgan bước tới và chìa tay ra. “Tôi là Morgan Dane.”

Sharp đóng cửa phòng.

“Tôi là Olivia Cruz.” Cô đưa cho Morgan một tấm danh thiếp và cởi áo khoác. Cô đang mặc áo len màu đồng, quần bò, đi đôi boots gót mảnh không phù hợp với việc phải di chuyển nhiều. “Trước khi cô nói rằng cô không tiếp chuyện cánh phóng viên thì làm ơn hãy lắng nghe. Còn nhớ những thông tin tôi đã cung cấp cho cô về McFarland chứ?”

Morgan đưa mắt nhìn Sharp đầy bối rối.

Ông thở dài. “Cô Cruz là người đã nói với bác về tiền án của McFarland.”

Với ánh mắt đầy hoài nghi, Morgan quay trở lại với cô phóng viên. “Thế giờ cô muốn...?”

“Tôi rất tiếc vì cô đã không nhận được lời nhắn của tôi.” Cruz lườm Sharp. “Việc làm đó đã thể hiện sự thiện chí của tôi. Không có bất cứ ràng buộc nào cả.”

“Vậy tại sao cô đến đây?” Morgan khoanh tay, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ dò xét.

Phía sau Morgan, Lance bước ra từ phòng làm việc và dựa người vào tường, lắng nghe cuộc đối thoại.

“Tôi đã cố gắng tìm gặp cô vài lần.” Olivia nói. “Tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết tội phạm dựa trên vụ án có thực - vụ bắt cóc Chelsea Clark. Gia đình Clark tỏ ra rất hợp tác, và họ sẽ nhận được một phần doanh thu từ cuốn sách đó. Cô có biết họ đã chuyển về Colorado không? Cũng không thể trách họ vì muốn rời khỏi nơi lưu giữ những ký ức không mấy tốt đẹp. Nhưng không may thay, họ vẫn chưa thể bán căn nhà ở New York của họ. Cuốn sách của tôi sẽ giúp họ có thêm thu nhập.”

Morgan không phản ứng gì, nhưng Sharp có thể nhận thấy bộ

não của cô đang hoạt động dữ dội để xử lý thông tin.

“Còn đây là lời đề nghị của tôi.” Cô Cruz kiên định. “Tôi có một số thông tin có thể rất hữu ích cho cô trong việc phá vụ án của Haley Powell. Cô có thể sẽ tự mình tìm ra, nhưng tôi có thể giúp cô tiết kiệm thời gian. Thời gian quý báu của cô cũng không còn nhiều. Công chúng sẽ vẫn cho rằng Haley có tội trước khi cô ấy thực sự tham gia phiên xét xử. Cô cần tìm ra manh mối cho vụ án này, và càng sớm càng tốt.”

“Cô có được thông tin đó từ đâu?” Sharp hỏi với vẻ thận trọng. Nhưng ông cũng cảm thấy rất tò mò. Cô đã biết những gì?”

Cruz nhướn mày đầy tự mãn. “Nếu tôi tiết lộ nguồn cung cấp thông tin đó, tôi sẽ đánh mất lợi thế của mình.”

“Đổi lại cô muốn gì?” Morgan tiếp tục với sự thận trọng như mọi khi. Cô không phải đồ ngốc.

“Một buổi phỏng vấn cô.” Olivia đáp. “Tất nhiên không phải ngay lúc này. Vì tôi biết cô rất bận với vụ án này. Nhưng khi cô rảnh vào một buổi chiều nào đó, tôi muốn phỏng vấn cô.”

Morgan nheo mắt. “Tôi sẽ phải gọi điện thoại cho nhà Clark trước khi tôi đồng ý.”

Cảm thấy mình đã đạt được mục đích, mắt của Cruz sáng lên. “Tôi không mong gì hơn thế. Nhưng sau khi cô nói chuyện với họ, cô có thể trả lời tôi vài câu hỏi không?”

“Sau khi tôi nhận được sự đồng ý từ thân chủ của tôi, tôi sẽ trả lời các câu hỏi của cô.” Morgan trả lời đầy thận trọng.

Cruz cười vang. “Cách lựa chọn từ ngữ của cô rất thú vị.” Morgan chờ đợi, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ sốt ruột.

“Tôi cho rằng cô đã điều tra ra chuyện Kieran Hart là bạn trai cũ của Haley Powell.” Một lần nữa, Cruz cho thấy cô ấy biết quá nhiều về vụ án. “Nhưng cô có thể không biết rằng trước đây cậu ta từng có tiền sự, bị bắt giữ.” Cô dừng lại để xem những gì mình vừa nói có tác động như thế nào đến Morgan, ánh mắt cô sáng lấp lánh. Cô rất đặc ý với điều này. “Vì tội rình rập vợ cũ của cậu ta.”

Nếu Sharp không hiểu Morgan đến vậy, ông sẽ bỏ lỡ nét vui mừng lấp lánh trong ánh mắt cô.

Nhưng Cruz cũng đã kịp nắm bắt vẻ vui mừng đó của Morgan. Cô cười tủm tỉm. "Kieran bị bắt tám năm trước ở bang Connecticut. Cậu ta theo dõi vợ cũ và, theo lời khai của nhân chứng, đã tát vào mặt cô ấy. Vợ cũ của cậu ta từ chối ký đơn khiếu nại, và lời buộc tội bị rút lại. Nhưng theo nguồn tin bí mật của tôi thì cậu ta đã theo dõi cô ấy hàng tháng trời. Cậu ta gọi điện, nhắn tin liên tục cho cô ấy. Cậu ta xuất hiện ở bãi đỗ xe nơi cô ấy làm việc và đỗ xe bên cạnh xe của cô ấy. Lúc đó, mặc dù vợ cũ của cậu ta đã xin được lệnh hạn chế cậu ta đến gần, nhưng rõ ràng là không có tác dụng lắm."

"Một cái tát vào mặt khác xa so với việc đâm chết một người." Sống mũi của Morgan nhăn lại vì suy nghĩ đó.

"Nhưng nó cho thấy khuynh hướng bạo lực và không thể loại trừ cậu ta ra khỏi danh sách đối tượng tình nghi." Cruz nói.

Morgan không phản ứng gì, nhưng hai tay cô lúc trước còn khoanh trước ngực giờ đã buông xuống, thái độ và cử chỉ của cô tỏ ra cởi mở hơn. "Cảm ơn thông tin của cô."

Cruz cột thắt lưng của chiếc áo khoác lại. "Cảm ơn cô đã dành thời gian tiếp chuyện tôi."

"Ngay khi vụ án này kết thúc..." Morgan nói. "Tôi sẽ xác nhận lại với gia đình Clark và gọi lại cho cô sau."

"Tôi sẽ chờ tin của cô." Cruz quay người đi ra cửa. Sharp mở cửa cho cô.

"Tôi có những nguồn tin rất tuyệt vời." Cruz mỉm cười với ông, nụ cười đầy khiêu khích. "Không có lý do gì chúng ta lại không giúp đỡ lẫn nhau cả."

Trừ việc cô là một phóng viên.

Nhưng ông phải thừa nhận rằng cô đã thể hiện mình rất thoải mái và trước sau vẫn vậy.

Từ trước đến giờ.

Cô tìm kiếm ánh mắt ông và nhìn trực diện. "Tôi biết anh nghĩ gì

về tôi. Nhưng tôi không có ý định lừa dối ai cả. Không phải phóng viên nào cũng là hiện thân của quỷ dữ.”

Sharp không chắc chắn về điều đó. Nhưng khi quan sát đôi mắt đen của cô, “bộ cảm biến” của ông không hề nhúc nhích. Ông đưa tay chỉ về phía bậc cửa. “Lần sau, phiền cô hãy gọi điện trước nhé.”

“Để anh có thể tránh mặt tôi ư?” Cô cười lớn. “Tôi không nghĩ vậy đâu. Anh định sẽ làm gì?”

Giống như cô thôi, ông nghĩ. “Chúc một ngày tốt lành, cô Cruz.”

“Olivia!” Cô nói với lại khi quay bước đi.

Lắc đầu, Sharp đóng cửa lại. “Bác xin lỗi về chuyện đó, Morgan. Bác không nên để cô ta vào, nhưng cô ta đã chứng minh thông tin của cô ta rất hữu ích đối với vụ án của McFarland.”

“Chúng ta có thêm một thông tin quý giá khác.” Morgan quay người và đi xuống hành lang. “Chúng ta có thể xác thực thông tin này không? Lệnh bắt giam vì tội rình rập khiến Kieran Hart thậm chí trở thành đối tượng tình nghi số một của vụ án này.”

“Anh sẽ gọi cho mẹ và nhờ bà xác thực về các thông tin tiền án tiền sự của Kieran.” Lance dừng lại tại cửa phòng làm việc của anh. “Chúng ta cần biết câu trả lời trước khi thẩm vấn cậu ta sáng ngày mai.”

Nhưng Sharp biết rằng lệnh bắt giữ là có cơ sở. Cruz cũng sẽ muốn thông tin được kiểm chứng thêm một lần nữa.

Morgan nói: “Cuộc thẩm vấn Kieran Hart ngày mai trở nên thú vị hơn nhiều rồi.”

CHƯƠNG 23

Đôi bàn tay. Đôi bàn tay trên cơ thể cô. Cô đẩy chúng ra.

Dừng lại! Không được đụng vào người tôi!

"Haley."

"Hal-eeeg..." Tiếng thì thầm kéo tên cô thành những âm tiết rất dài.

Cô khóc thút thít.

Không. Dừng lại. Làm ơn!

"Em đã giết tôi." Tiếng thì thầm vang lên.

Không, em không giết anh.

Mình thích anh ấy. Mình không thể... Mình sẽ không làm đau bất kỳ ai theo cách đó cả.

Nhưng tiếng thì thầm vẫn quả quyết. Tôi chết rồi, và đó là lỗi của em.

Không. Cô bật khóc.

Máu chảy thành vũng dưới chân cô. Cô đưa mắt nhìn xuống dưới, Noah nằm trên sàn nhà, quằn quại. Cô rất ngạc nhiên. Cô nghĩ anh đã chết rồi.

Anh giơ một cánh tay về phía cánh cửa, về phía anh có thể tìm được sự giúp đỡ. Cô đứng im quan sát, bất lực và không thể di chuyển khi anh cố cựa quậy trên sàn nhà. Ngực anh phập phồng. Hơi thở anh như tiếng rít. Anh vớ tay ra xa hơn, tay anh dang rộng trên sàn nhà. Anh dồn trọng tâm cơ thể lên khuỷu tay và lê người về trước, cử động của anh vừa gắng sức vừa bất lực.

Giống như một khán giả, cô nhìn chăm chăm khi Noah lết đi giống như một con ốc sên. Anh cố gắng bò ra cửa. Dường như anh không thể đẩy oai lên cao để với cái tay nắm cửa. Nhưng anh đã

làm được. Anh mở cửa. Không khí lạnh giá ùa vào trong nhà. Haley run rẩy khi Noah cố nâng người lên thêm cửa, kéo theo đôi chân bị thương của anh phía sau. Đôi chân anh biến mất vào bóng tối. Nhưng cánh cửa vẫn mở, và cô nghe tiếng anh lăn xuống dọc theo các tấm ván của hành lang của hiên sau.

Và sau đó cô không còn nghe thấy gì nữa.

Hoàn toàn yên ắng. Cô căng tai lắng nghe âm thanh của sự chuyển động. Từ phía cánh cửa đang mở, khí lạnh của ban đêm ùa vào. Nhưng không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Tiếng thì thầm lại vang lên khiến cô giật mình. Cảm giác buồn nôn cuộn lên trong bụng cô, nồng độ axit tăng lên, khiến cổ họng cô bỏng rát.

"Haley. Em đã làm gì tôi thế này?"

Tiếng thét như xé toạc cổ họng. Cô bật dậy. Có ai đó đang đụng vào người cô. Cô rút tay lại và nép mình vào góc giường. Quần áo của cô ẩm mồ hôi.

Cầu Chúa cho đó là mồ hôi.

Cô mở mắt. Những món đồ đạc quen thuộc trong phòng ngủ của cô hiện lên trước mắt. Nhưng trong đầu cô, tất cả những gì cô nhìn thấy chỉ là một màu đỏ. Là máu. Nó nhuộm đỏ hai bàn tay cô, nó dính dớp và nóng ẩm. Cô không thể lau sạch được.

"Haley, chỉ là một cơn ác mộng nữa thôi mà." Giọng nói của mẹ xóa tan sự hoảng loạn trong cô.

Haley chớp mắt, các món đồ đạc trong phòng ngủ hiện lên rõ nét hơn. Mẹ cô đang ngồi bên mép giường, hai bàn tay mẹ siết chặt đôi vai của Haley, như thể cô đã run cầm cập trước khi cô tỉnh giấc vậy.

"Giờ con đã tỉnh hẳn chưa?" Mẹ hỏi, Haley có thể thấy hình ảnh của chính mình, mệt mỏi và sợ hãi trong mắt bà.

Haley gật đầu.

"Mẹ sẽ lấy cho con một ít nước nhé." Mẹ đứng dậy. Đi về phía tủ

quần áo, lấy bộ đồ ngủ trong ngăn kéo. “Con thay quần áo đi. Mẹ sẽ mang tấm ga trải giường mới cho con.” Haley bò ra khỏi giường. “Con sẽ đi tắm qua một chút.” Cô không thể rũ bỏ cảm giác có máu dính trên người cô.

Mẹ cô đi ra ngoài. Haley mang bộ quần áo sạch vào nhà tắm, mở vòi nước, và cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng trên người. Cô kiểm tra nhiệt độ của vòi hoa sen và bước vào dưới dòng nước. Cô xoa xà bông tắm lên người và chà đi chà lại nhưng dường như vẫn không có cách nào rửa sạch suy nghĩ có máu trong đầu cô. Cô khóa vòi nước, lấy khăn tắm lau khô người, và mặc bộ quần áo sạch. Dù đã thay quần áo và tắm với nước ấm dưới vòi hoa sen, cô vẫn không ngừng run rẩy.

Mẹ cô đang chờ trong phòng ngủ cùng với thuốc và một cốc Gatorade màu tím.

Haley cầm viên thuốc, nuốt nó rồi uống cạn cốc nước.

“Con nên cố gắng ngủ nhiều hơn nữa.” Mẹ cô lấy cái cốc đã cạn sạch nước từ tay cô và đặt nó lên trên chiếc tủ đầu giường.

“Con không muốn ngủ nữa.” Haley leo lên giường và kê mấy cái gối dưới lưng. “Ngủ là điều rất kinh khủng đối với con.”

“Con có muốn kể về giấc mơ của con cho mẹ không?” Mẹ cô ngồi lên mép tấm đệm.

Haley lắc đầu. Cô thậm chí còn không muốn nghĩ về nó nữa.

“Con có muốn xem một tập phim *Friends* nữa không?” Ánh mắt của mẹ đầy lo lắng. Hẳn là mẹ cô đang nghĩ con gái mình bị điên rồi.

Chính bản thân cô còn nghĩ cô bị điên nữa là người khác.

“Vâng.” Vẫn còn run rẩy, Haley kéo chăn lên tận cằm, cảm thấy mình rất yếu ớt, mất kiểm soát và vô dụng như một đứa trẻ. “Con cảm thấy mình như đứa trẻ lên năm vậy.”

“Biết đâu bác sĩ tâm lý có thể giúp con.” Mẹ cô bò sang phía bên kia giường và bật ti-vi. “Con đã xem tới tập nào rồi?”

“Tập năm ạ.” Haley nằm yên trở lại khi phần mở đầu của bộ phim

Friends bắt đầu chiếu. Đôi mắt Haley mở to. Suy nghĩ nhắm mắt lại thực sự khiến cô sợ hãi, cô không thể thoát khỏi cảm giác đó.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình ti-vi. Cô tự hỏi cơn ác mộng vừa rồi sẽ kéo dài trong bao lâu nữa?

CHƯƠNG 24

“Kieran Hart là người rất giàu có.” Trong ghế hành khách của chiếc xe Jeep, Morgan nghiên cứu hồ sơ của mình. “Cậu ta có bằng thạc sĩ trường Wharton, và làm giám đốc điều hành của công ty The Hart Family Trust. Văn phòng nằm trong tòa nhà kính bốn tầng màu xanh trên Đường 32.”

Lance dừng xe khi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. “Mẹ anh không tìm thấy hồ sơ ghi án liên quan đến địa chỉ cũ của cậu ta. Hồ sơ pháp lý của bang Connecticut, nơi cậu ta đang sinh sống, đã bị xóa do lời buộc tội đã bị hủy bỏ, nhưng bà đã phát hiện và xác thực lệnh bắt giữ qua kho lưu trữ những bài báo trực tuyến của thành phố. Họ công bố báo cáo của cảnh sát về công dân hàng tuần.”

“Kieran đã kết hôn cách đây mười năm. Cuộc hôn nhân đó kéo dài chưa được hai năm.”

“Khi đó cậu ta bị bắt giữ vì tội rình rập vợ cũ.”

“Phải rồi.” Morgan gấp tập hồ sơ lại. “Hãy xem cậu ta sẽ nói gì về chuyện này.”

Và cả sự ghen tuông của cậu ta nữa.

Nơi Kieran Hart sống cách thị trấn vài cây số. Lance dừng xe trước cánh cổng sắt, hạ kính chắn gió của chiếc xe Jeep xuống, và nhấn nút của máy đàm thoại nội bộ.

Các máy camera giám sát từ cả hai bên cánh cổng. Các tia hồng ngoại giám sát trên nóc cổng và hàng rào. Eliza đã cho thiết lập hệ thống cảnh báo rất hiệu quả, nhưng Kieran xây dựng hệ thống an ninh nhà riêng của mình ở một cấp độ hoàn toàn khác.

“Vâng?” Một giọng nói từ cái loa vang lên.

“Ông Kruger và cô Dane tới gặp anh Hart.” Lance nói. “Chúng tôi

đã có hẹn trước.”

Giọng nói không trả lời, nhưng cánh cổng cuộn mở và Lance lái xe vào bên trong.

Tài sản của Kieran là do ông cha của cậu ta để lại với niềm tin tưởng, kỳ vọng vào thế hệ sau. Những cây cổ thụ mọc trên bãi cỏ giống bãi đỗ xe. Đường lái xe dài kết thúc tại một vòng tròn giống như phiên bản New York của *Tu viện Downton*. Lance dừng xe trước ngôi nhà. Họ xuống xe, và Morgan dẫn đường lên lối đi. Các máy quay gắn bên dưới mái đua xoay theo hướng di chuyển của họ. Nhiều tia hồng ngoại nhấp nháy ở vị trí khuất tầm nhìn.

“Em có cảm giác như mình đang bị quan sát từ nhiều phía.” Morgan nói.

“Chính xác là em đang bị quan sát mà.” Lance nhú mày. “Đây không phải nơi chúng ta có thể tùy tiện ra vào sau ngày hôm nay đâu.”

“Điều đó nghĩa là sao?” Lance im lặng đầy ám muội.

“Anh sẽ không rình rập quanh đây.” Thậm chí khi cô nói, cô biết chính xác anh đang suy tính điều gì.

“Anh có thể sẽ không có cơ hội thứ hai, và anh ngờ rằng bức ảnh đó của Haley cũng chỉ như một con bọ trong bếp của nhà em vậy. Với loại tội phạm tình dục, sẽ không chỉ có một tấm ảnh đâu.”

“Nhưng nơi này đều bị giám sát.” Morgan phản đối. “Em biết anh sốt ruột, nhưng liều lĩnh với pháp luật có thể làm mất cơ hội bào chữa theo chiều hướng tự vệ của Haley. Cô ấy không có nhiều người ủng hộ mình. Kieran Hart có thể là đối tượng tình nghi đáng giá.”

Lance không để tâm đến góc độ pháp lý để đẩy nhanh tiến độ điều tra, nhưng Morgan thì không có nhiều nhân chứng, những người có thể đại diện cho Haley.

“Cậu ta là bạn trai cũ của Haley, làm cách nào chúng ta có thể chắc chắn cậu ta đứng về phía cô ấy trong vụ án này?” Lance hỏi.

“Nếu cậu ta vẫn còn tình cảm với Haley, chúng ta có thể lợi dụng điều này.” Morgan cúi mình. “Đây là một chiến thuật nghe hơi bỉ ổi.”

“Lo lắng về việc khai thác Kieran Hart sẽ không làm anh mất ngủ đâu.” Lance nhún vai. “Nếu cậu ta chụp ảnh khỏa thân của các cô gái mà không hỏi ý kiến họ, liệu cậu ta còn làm gì khi chưa có sự đồng ý của họ nữa? Hành vi của cậu ta hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của các tên tội phạm tình dục hàng loạt.”

Morgan không thể phản biện lập luận này của anh. “Chờ xem cậu ta sẽ nói gì trước khi chúng ta đưa ra các kết luận quan trọng. Chúng ta chỉ có lời khai của Haley rằng cậu ta chụp ảnh cô ấy mà không xin phép trước.”

“Chúng ta cần tìm ra bức ảnh đó.”

Morgan đưa tay bấm chuông cửa. Nhưng trước khi cô kịp bấm chuông, cửa trước bật mở bởi một người đàn ông dáng nhỏ nhắn mặc bộ quần áo màu xám.

“Tôi là David.” Người đàn ông bước ra và cất tiếng chào họ. “Tôi sẽ đưa hai vị tới gặp cậu Hart.”

Morgan bước qua thềm cửa và đưa cho ông ta danh thiếp của cô. Khu vực sảnh, được lát gạch đen trắng như bàn cờ, đủ to để làm một sàn nhảy. Cầu thang hình cánh cung gắn vào tường. Đường gờ lớn bằng gỗ màu tối trang trí trên các bức tường. Ở giữa căn phòng, một cái bàn có bệ đỡ hình tròn bên trên có lọ hoa hồng trắng. Mùi thơm của những bông hoa mới nở và sáp ong phảng phất khắp căn phòng. Tiếng chó sủa không ngớt khiến khu vực căn nhà hai tầng rất ồn ào.

“Ngôi nhà đẹp quá.” Cô theo người đàn ông đi xuống một hành lang. Một tấm thảm theo phong cách phương Đông trải dọc hành lang. “Hẳn rất khó giữ vệ sinh nấp cho một ngôi nhà rộng như vậy.”

Morgan và Lance đi xuống tầng hầm. Nhưng nó không phải là một tầng hầm bình thường. Tầng hầm của Kieran là một trường bắn trong nhà chất lượng cao với một cái bia duy nhất trên trần nhà được gắn vào hệ thống ròng rọc điện. Họ bước đi trên sàn bê tông.

“Thưa cậu Hart.” David gọi. “Có cô Dane và ông Kruger đến gặp cậu.”

Kieran đang đứng phía sau một cái bàn chất đầy súng ngắn và

một hộp đạn, một bộ dụng cụ pha cà phê bằng bạc. Bên cạnh ấm cà phê có ba cái cốc bằng sứ màu trắng tinh xảo đặt trên những cái đĩa nhỏ.

“Cảm ơn ông, David. Giờ hãy để chúng tôi nói chuyện riêng với nhau nhé.” Kieran Hart trông trẻ hơn so với tuổi ba mươi lăm. Cậu ta mặc chiếc quần âu may đo, chiếc áo len Cashmere màu đen và đôi giày lười của Ý, theo cách phối trang phục thường thấy của người mặc áo len. Chiếc chụp tai tuột xuống cổ.

Morgan tự giới thiệu, sau đó cô và Lance bắt tay Kieran. “Như tôi đã đề cập trong cuộc nói chuyện qua điện thoại của chúng ta, tôi là luật sư đại diện cho Haley Powell, và tôi muốn hỏi cậu vài câu hỏi có thể giúp ích cho thân chủ của tôi.”

“Tôi rất vui nếu có thể giúp gì đó cho Haley, nhưng tôi không chắc chắn mình có thể làm được gì cho cô.” Ánh mắt Kieran xoáy vào Lance và sau đó tập trung vào vết bầm tím trên khuôn mặt của Morgan. Nhíu mày, cậu ta đi đến bên cái bàn và lấy một khẩu súng được chạm trổ kỹ lưỡng làm bằng thân gỗ hồng sắc. Cậu ta chỉ tay về phía một vài cặp chụp tai. “Hai người hãy tự lấy cà phê uống nhé. Món đồ chơi mới của tôi vừa được giao đến. Xin thứ lỗi cho tôi nếu tôi quá nuông chiều bản thân mình.”

Lance và Morgan đeo chụp tai vào. Morgan thầm biết ơn vì cốc cà phê đầy ứ. Cơn đau phía sau gáy cô dường như đã trở thành bán mãn tính.

Kieran đeo chụp tai lên. Cậu ta chìa súng xuống trường bắn và bóp cò hai lần. Cậu ta dừng lại, ngắm mục tiêu một lần nữa, và bóp cò hai lần nữa. Sau đó, cậu ta đặt khẩu súng lên bàn và hạ chụp tai xuống cổ.

“Ed Brown Signature phiên bản năm 1911.” Lance huýt sáo.

Kieran ấn vào một cái nút, và tấm bia bằng giấy di chuyển về phía họ. Cậu ta đã bắn vào sơ đồ hình người hai phát ở vị trí ngực, một phát ở trán và một phát ở cổ.

“Muốn thử không?” Kieran chỉ tay về phía khẩu súng. Cậu ta thay một tấm bia mới và đặt nó cách xa khoảng mười mét.

Cả ba người đều đeo chụp tai lên. Lance bước về phía cái bàn và cầm khẩu súng lên, di chuyển vào vị trí. Anh bắn ba phát vào tấm bia, sau đó hạ khẩu súng xuống và nói: "Súng xịn lắm."

Kieran đưa tấm bia lên. Cả ba phát bắn của Lance đều trúng trung tâm của tấm bia.

"Cô Dane?" Kieran chỉ tay về phía khẩu súng.

"Không, cảm ơn cậu." Morgan uống nốt cốc cà phê và đặt cái cốc lên bàn.

"Cô có chắc không?" Kieran hỏi. "Súng này không giật quá mạnh đâu, nếu đó là điều khiến cô lo ngại."

"Đó không phải là điều tôi lo ngại." Morgan thở dài. Cô không phải là người đam mê súng đạn. Với cô, súng chỉ là một công cụ, không phải là một vật trang sức để thể hiện phong cách.

"Tôi đảm bảo với cô đấy, khẩu súng này thậm chí còn ấn tượng hơn cả vẻ bề ngoài của nó nữa kìa." Kieran thay tấm bia khác. "Tôi khẳng định đấy."

Morgan chỉ muốn thăm vấn cậu ta, nhưng rõ ràng cậu ta muốn thử tài sử dụng súng của cô trước. Chuyện quái quỷ gì thế này? Cô cầm khẩu súng lên, đeo chụp tai và bắn ba phát vào tấm bia.

Kieran đưa tấm bia lại gần và nhíu mày khi nhìn lên đó. "Xuất sắc lắm."

Nhưng giọng nói của cậu ta biểu thị thái độ đối lập với những gì thốt ra từ miệng cậu ta. Cậu ta cảm thấy bức mình khi những vị trí trên bia của cô đều tập trung vào cùng một khu vực sát nhau hơn của cậu ta ư? Cô đã học bắn súng từ khi còn nhỏ. Cha của cô là một cảnh sát và ông khẳng định rằng những đứa con của mình phải học được cách sử dụng và tôn trọng súng. Cô đã luyện tập vài lần một tháng, không phải vì cô yêu thích súng đạn mà bởi vì cha và ông nội của cô đã nhồi nhét sự cần thiết phải sử dụng súng vào đầu cô. Cũng giống như việc tự vệ vậy, bắn súng là một kỹ năng rất dễ bị mai một. Người ta không có lý do gì để mang theo súng bên mình nếu không giỏi trong việc sử dụng nó.

Rõ ràng, cậu ta muốn có vài lời khen ngợi dành cho khẩu súng. “Khẩu súng này rất xịn.” Morgan đặt khẩu súng lên bàn và hỏi: “Cậu làm nghề gì để kiếm sống vậy cậu Hart?”

Kieran lấy ổ đạn ra khỏi khẩu súng lục. “Cụ của tôi sở hữu bằng sáng chế về dầu bôi trơn. Các gia đình nhỏ vẫn duy trì được vận may đó tương đối tốt. Tôi không có gì để làm cả, nhưng bố tôi cho rằng con người sống phải có mục đích. Do đó tôi được tuyển vào làm cho công ty tín dụng của gia đình. Nhiệm vụ chính của tôi là quản lý các khoản quyên góp từ thiện. Một trong số những lợi ích của việc trở nên giàu có một cách đáng hổ thẹn là có khả năng tạo ra sự khác biệt thực sự. Năm ngoái gia đình Hart đã lập quỹ hỗ trợ một phi đội máy bay cấp cứu tại bệnh viện của Scarlet Falls.”

“Chuyện đó hẳn rất có ý nghĩa.” Morgan nói.

“Chúng tôi khá hài lòng.” Kieran mở hộp đạn. “Tôi cho rằng bố của tôi nói đúng. Tôi cần có một mục đích sống. Ngoài việc quyên góp tiền cho các hoạt động từ thiện, tôi phụ trách các sự kiện nước ngoài và thuyết phục những người giàu có khác mở hầu bao để hỗ trợ cho những người có hoàn cảnh kém may mắn hơn.”

“Công việc đó có vẻ không hề dễ dàng chút nào.” Lance nói.

“Anh biết rồi đấy.” Kieran cười toe toét. “Việc nhận quyên góp từ những người vô gia cư còn dễ dàng hơn. Những người giàu có thường rất chặt chẽ trong chi tiêu, đến từng đồng lẻ. Đó chính là lý do họ giàu có.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này.” Lance khoanh tay trước ngực.

Kieran chuyển từ Lance sang Morgan. “Sao những câu hỏi đều liên quan đến tôi thế? Tôi nghĩ hai vị đến đây là để nói chuyện liên quan đến Haley.”

Morgan giơ một tay lên, nói: “Tôi chỉ đang cố gắng xác định xem cậu là người như thế nào.”

Kieran nhìn cô chăm chăm. “Nếu cần đến phòng xét xử, tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi sẽ thể hiện rất tốt đấy, cô Dane a.”

Kieran có khả năng ăn nói lưu loát, đẹp trai và thành đạt... tất cả

những phẩm chất này sẽ gây ấn tượng tốt với bồi thẩm đoàn.

Morgan tiếp tục: "Cậu hẹn hò với Haley trong bao lâu?"

"Vài tháng." Cậu ta cố gắng che giấu vẻ bức tức, nhưng tất cả đều được thể hiện qua nét căng thẳng quanh miệng và lực mà cậu ta dùng khi nhét một viên đạn vào ổ đạn.

"Hai người chia tay nhau khi nào?" Morgan hỏi.

"Khoảng tám tháng trước thì phải?" Giọng tự hỏi của cậu ta cho thấy cậu ta cũng không nhớ chính xác ngày tháng cho lắm. "Tôi rất vui khi có thể giúp được cho cô ấy, nhưng tôi không chắc tôi có thể nói với hai vị những gì đâu."

"Hai người quen nhau như thế nào?" Morgan hỏi.

"Tại một sự kiện từ thiện tôi tổ chức cho bệnh viện. Mẹ của Haley đã quyên góp một khoản khá lớn." Cậu ta cho một viên đạn khác vào ổ đạn.

"Cậu có biết lý do tại sao Haley chia tay cậu không?" Morgan hỏi.

Kieran thở dài. Cậu ta cố gắng tỏ vẻ bình thường, nhưng Morgan đã nắm bắt được sự giận dữ trong ánh mắt của cậu ta. Cậu ta nhanh chóng nén cơn giận lại. "Tôi đã sẵn sàng cho việc lập gia đình. Nhưng Haley thì chưa. Đó không phải là lỗi của tôi hay của cô ấy. Đơn giản là quan điểm sống của chúng tôi không giống nhau."

Có một chút khác biệt so với câu chuyện của Haley, nhưng đó có vẻ cũng là một lý do hợp lý cho việc Haley chia tay cậu ta. "Cậu từng đến câu lạc bộ đêm mới mở có tên là Beats chưa?"

"Rồi." Đôi mắt cậu ta khẽ nheo lại.

"Cậu có gặp Haley vào hôm tối thứ Sáu không?" Cô hỏi.

Một thứ cơ bên khóe miệng Kieran co giật. "Có."

Sự do dự của cậu ta giúp cô xác định được cậu ta có đang nói dối không, Kieran có thể là một kẻ lừa cáng, nhưng cậu ta rất thông minh. Sẽ không có ích gì nếu nói dối một sự thật có thể dễ dàng được xác thực.

"Tại sao cậu lại có mặt ở câu lạc bộ đó?" Morgan hỏi.

"Tôi chỉ muốn đến đó xem thử thôi." Cậu ta bỏ thêm một viên

đạn nữa vào ổ đạn, động tác của cậu ta mạnh bạo hơn.

“Tôi có thể dùng nhờ nhà vệ sinh một chút không?” Lance hỏi.

Kieran chỉ về phía cầu thang. “Vâng. Phòng thứ hai bên tay phải.”

“Cảm ơn cậu.” Lance đi lên cầu thang.

Morgan chỉ có thể hy vọng rằng anh sẽ không rình mò bất cứ chỗ nào vì anh sẽ bị bắt tại trận. Theo kinh nghiệm của mình, cô biết rằng sẽ chẳng thể nào ngăn anh lại được. Tất cả những gì cô có thể làm là giữ chân Kieran cho đến khi Lance quay lại.

“Hãy cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra tối thứ Sáu đó.” Cô nói.

Bàn tay còn rảnh rỗi của Kieran nắm chặt lại. “Cô phải hiểu rằng tôi đã rất buồn vì chuyện chia tay với Haley. Tôi cũng không thường ra ngoài chơi. Tôi hay ở nhà, một mình, buồn chán, làm việc không ngừng nghỉ. Tôi đến câu lạc bộ để không bị lún sâu vào nỗi buồn sau chia tay. Nhưng khi tôi thấy Haley cũng có mặt ở đó... cùng với người đàn ông khác. Ăn vận theo cách ấy.” Một loạt các biểu cảm thể hiện trên khuôn mặt của Kieran: Thất vọng, buồn rầu, buồn xuôi.

“Cách ăn mặc của cô ấy như thế nào?”

“Trang phục của cô ấy không chứa lại gì cho người ta tưởng tượng cả.” Cái khịt mũi nghe cả thẹn kỳ lạ. “Điều này nghe có vẻ ngạo mạn, nhưng tôi nghĩ cô ấy ngủ với tôi trong buổi hẹn hò đầu tiên bởi vì chúng tôi có phản ứng hóa học đặc biệt với nhau. Bây giờ tôi biết cô ấy chỉ là loại phụ nữ lẳng lơ như đa số phụ nữ thời buổi này thôi. Phụ nữ thời nay không thích bị ràng buộc vào các mối quan hệ lâu bền. Họ chỉ thích thả thính đàn ông thôi.” Cậu ta dùng ngón trỏ và ngón giữa để thể hiện dấu ngoặc kép cho từ thả thính. Kieran có quan điểm tiêu cực và hà khắc đối với phụ nữ. Cậu ta dừng nói và nhìn chăm chăm qua vai Morgan. Cô quay lại nhìn, nhưng không có gì ở đó ngoài một bức tường bị cháy sém.

Morgan lái Kieran quay trở lại chủ đề chính. “Hôm đó cậu rời câu lạc bộ lúc mấy giờ?”

Kieran nhìn xuống ổ đạn cậu ta đang cầm trên tay. Khi cậu ta rời

mắt khỏi đó, đôi mắt cậu ta nhắm lại, biểu cảm dường như trở lại trạng thái được kiểm soát. "Tôi không nhớ chính xác tôi rời đó lúc mấy giờ, nhưng tôi không nán lại đó lâu lắm. Tôi nghĩ tôi rời đó lúc khoảng mười giờ ba mươi phút. Nhưng tôi không chắc chắn lắm."

"Cậu về nhà lúc mấy giờ?" Cô hỏi.

"Tôi đã nói là tôi không để ý thời gian mà." Giọng cậu ta chuyển sang phòng thủ. "Tôi đã lái xe đi lòng vòng rất lâu."

"Cậu hẳn đã rất buồn nhỉ?"

Kieran nhìn Morgan. "Tại sao tôi phải buồn chứ? Tôi đã nói Haley và tôi đã kết thúc một thời gian dài rồi mà."

Morgan dừng lại. "Cậu không thấy buồn khi thấy cô ấy với Noah Carter sao?"

"Không hề. Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy thất vọng về cách cư xử của cô ấy. Làm ơn đừng đặt điều cho tôi nhé, cô Dane." Cậu ta gằn giọng với vẻ đe dọa. "Cô đang cố tình gài tôi đó ư?"

"Gài cậu vào cái gì cơ?" Cô hỏi.

Không có súng trong tay, Kieran không phải là đối tượng đặc biệt nguy hiểm và Morgan không muốn bị vẻ giàu sang và quyền lực áp đảo. Cậu ta nghĩ họ đang sống dưới chế độ phong kiến của nước Anh ư?

Môi cậu ta mím chặt, và đôi mắt cậu ta nheo lại tí hí. "Một luật sư điển hình. Với cách nói chuyện vòng vo. Cố gắng xuyên xeo từng lời nói của tôi. Tôi sẽ không tham gia vào trò chơi pháp lý cô bày ra đâu."

"Tôi khẳng định với cậu là tôi không bày trò gì cả." Đầu Morgan lại nhói đau, và cô không còn đủ kiên nhẫn với những lời nhăng cuội của cậu ta nữa.

Thái độ của Kieran hoàn toàn thay đổi sau khi Lance rời tầng hầm. Liệu cậu ta đúng là có ít sự tôn trọng đối với phụ nữ, hay đó là bởi vì không ai đứng ra làm chứng? Hoặc là Kieran đang cố gắng đe dọa cô hoặc tính khí cậu ta thất thường. Có thể là cả hai.

"Tôi nghĩ chúng ta đã xong việc rồi đây." Kieran đập hộp đạn lại

và cầm khẩu súng lên. “Đồng nghiệp của cô đâu rồi?”

Cốc cà phê khiến bụng có óc ách và khó chịu. Đó là một câu hỏi rất hay. Cô có thể nghĩ ra một chủ đề duy nhất có thể đánh lạc hướng khiến Kieran không để ý tới sự vắng mặt của Lance. Đến giờ chơi trò khiêu khích rồi.

Cô ngả người về phía trước vài xăngtimét. “Tám năm trước, cậu đã bị bắt giữ tại bang Connecticut vì tội rình rập vợ cũ. Cậu giải thích sao về chuyện này?”

Ngoài cử động co giật ở mắt, vẻ mặt của Kieran hoàn toàn bất động.

“Cậu đã liên tục nhắn tin cho cô ấy nhiều lần trong ngày, yêu cầu cô ấy nói cho cậu biết cô ấy đang ở đâu và đi cùng ai.” Morgan chống tay vào hông, để gần với khẩu súng của cô hơn. “Giống như cách cậu đã làm với Haley.”

“Vợ cũ của tôi có vấn đề về thần kinh. Các lời cáo buộc đã bị bãi bỏ.” Mặc dù cậu ta chỉ đang giải thích, nhưng các đường gân tím đỏ hằn lên ở cổ, và ánh mắt cậu ta trở nên dữ dằn hơn. “Luật sư của tôi đã khẳng định rằng hồ sơ bắt giữ đã bị xóa bỏ rồi cơ mà. Bằng cách nào cô có được bản sao?”

Morgan nhìn trực diện cậu ta. “Cậu có thể xóa bỏ những hồ sơ chính thức, nhưng một bài viết đăng trên báo thì còn mãi.”

Giận dữ, Kieran hất đạn một cách thô bạo.

Lance đang ở đâu vậy nhỉ?

CHƯƠNG 25

Lance vội vã đi xuống hành lang. Anh không còn nhiều thời gian. Ngôi nhà này quá rộng, nhưng Haley nói phòng đọc sách ở gần phòng ngủ lớn. Anh bước hai bậc cầu thang một và để mắt tới người quản gia. Ở bên trái, một cánh cửa đôi đang mở để lộ ra bên trong là một thư viện. Anh rẽ phải và đi qua một cánh cửa đôi khác dẫn vào một hành lang khác. Một tấm thảm dài khiến bước chân anh bớt gầy ồm ồm. Anh đưa mắt nhìn vào lối cửa mở khi bước đi. Anh đi qua vài phòng ngủ được trang trí không có gì đặc biệt. Có bao nhiêu phòng cho khách trong một căn nhà chứ?

Anh dừng lại phía trước cánh cửa đôi khác. Anh ghé tai vào cửa lắng nghe nhưng không thấy bất kỳ âm thanh nào. Đẩy cánh cửa hé mở vài xăngtimét, anh đưa mắt nhìn lén vào bên trong. Đó là phòng duy nhất có vẻ không có người sử dụng. Anh nhìn vào tủ quần áo với các hàng quần áo và giày dép nam được sắp xếp gọn gàng. Đây chắc là phòng ngủ lớn. Diện tích của nó lớn bằng cả căn nhà của Lance.

Một người sẽ làm gì với cả căn phòng lớn như thế này nhỉ?

Lance tiếp tục đi xuống hành lang. Cách phòng ngủ lớn hai phòng, anh tìm thấy phòng làm việc. Nó giống hệt với những gì anh đã tưởng tượng lúc trước. Một giá sách chiếm trọn cả một bức tường, một chiếc ghế giám đốc làm bằng da, và bàn làm việc có kích thước bằng một chiếc sà lan với một chiếc tủ đựng cốc chén đồng bộ.

Anh lén vào bên trong và đóng cửa lại. Người quản gia đang ở dưới tầng một của tòa nhà, nhưng Lance không muốn ai khác nhìn thấy anh đang lén lút làm việc mờ ám. Anh lấy đôi găng tay trong túi quần và đi vào tay.

Sau đó anh đi ra phía sau bàn làm việc và mở ngăn kéo bàn. Haley đã tìm thấy bức ảnh của mình trong ngăn kéo đựng bút chì, nhưng nếu Kieran giấu những bức ảnh được chụp trái phép, hẳn cậu ta phải cất chúng rất kĩ.

Lance mở các ngăn kéo bàn làm việc từng cái một. Trong ngăn kéo trên cùng, anh tìm thấy máy chụp ảnh lấy liền. Đây là máy ảnh đời mới có thể ngay lập tức xuất hình ảnh với kích thước bằng tấm thẻ tín dụng. Anh xoay cái ghế về phía tủ đựng cốc chén. Các ngăn kéo đều bị khóa. May thay anh đã có sự chuẩn bị từ trước. Anh lấy các dụng cụ cạy khóa từ túi quần của mình và thử mở khóa. Các ổ khóa rất đơn giản và anh cạy mở chúng ta chỉ trong vài giây. Nhưng các ngăn kéo đựng toàn các hợp đồng và các giấy tờ khác mà Lance không có thời gian đọc nội dung trong đó. Anh đóng và khóa các ngăn kéo đó lại. Anh quay trở lại bàn làm việc. Kieran đã cất vào một căn phòng khác chẳng? Bức ảnh chụp Haley cho thấy cậu ta có sở thích ngắm các cô gái khỏa thân. Kieran đã tận mắt chứng kiến "vật thật" trên giường của mình khi cậu ta chụp ảnh cô. Nhưng không có sự đồng ý của cô mới là đáng sợ. Cậu ta đã đánh mất lòng tin của cô. Nếu cậu ta có nhiều bức ảnh khác, cậu ta sẽ muốn ngắm nhìn chúng thường xuyên, để thỏa mãn sở thích của mình. Cậu ta sẽ muốn giữ chúng ở nơi thuận tiện nhất.

Lance cúi xuống gầm bàn. Tay anh đụng trúng thứ gì đó. Anh kiểm tra gầm bàn. Một cái phong bì màu vàng nhét dưới chân chống ngăn kéo cuối cùng. Anh lôi cái phong bì ra và mở nó.

Trúng phóc.

Những bức ảnh chụp các cô gái đang ngủ trong tình trạng khỏa thân, và Lance cá tất cả những cô gái này đều không biết mình đã bị chụp ảnh.

Tiếng bước chân ở hành lang khiến anh chú ý. Anh nhét những bức ảnh vào lại trong cái phong bì và nhét nó dưới áo sơ-mi, phía sau lưng và kẹp vào thắt lưng. Có tiếng gì đó leng keng ngoài hành lang. Tiếng chìa khóa va vào nhau?

Anh đứng dậy và đi ra cửa. Mở hé cửa, anh nhìn ra ngoài hành

lang nhưng không thấy ai. Lance nghe ngóng trong vài giây, nhưng ngoài hành lang hoàn toàn yên ắng. Anh lén ra ngoài phòng làm việc, nhét đôi găng tay vào túi quần.

Anh lại nghe thấy tiếng leng keng, theo sau là tiếng thở hổn hển. Lance quay người lại và chết đứng. Một con chó giống Rottweiler đang nhìn anh chăm chăm từ phía cuối hành lang. Tiếng leng keng mà anh nghe thấy trước đó không phải tiếng chìa khóa va vào nhau mà là thẻ định danh của con chó.

Lance đánh giá khoảng cách từ vị trí anh đang đứng tới cánh cửa đôi dẫn tới chiều nghỉ cầu thang ở tầng hai. Sáu mét rưỡi không phải khoảng cách quá xa.

Anh lùi lại một bước. Con chó tiến lên một bước với khoảng cách tương đương. Nó phát ra tiếng gầm gừ và lông trên sống lưng dựng đứng lên.

Khỉ thật.

“Ngoan nào.” Lance lùi lại một bước chân. Tiếng gầm gừ lớn hơn. Nhưng con chó không sủa.

Lance bước lùi về phía tấm thảm. Tim anh đập nhanh gấp đôi, và mồ hôi chảy dọc sống lưng.

Lông con chó dựng đứng lên. Con chó bước hai chân trước về phía trước.

Lance đưa mắt nhìn ra phía sau. Anh có thể làm được không? Anh có lựa chọn nào khác không?

Không. Anh không thể gọi người khác giúp đỡ mà không để lộ hành vi tìm kiếm trái phép của mình. Điều này sẽ rất đáng xấu hổ. Anh sẽ phải tự tìm đường thoát thân thôi. Nhưng anh thì đối mặt với mười người đàn ông đang giận dữ hơn là một con chó to lớn như thế này.

Lance quay người và nhanh chóng chạy ra cửa. Anh nghe tiếng chân chó cào lên tấm thảm khi nó đuổi theo anh, nhưng anh không dám quay đầu lại nhìn. Anh dành hết sự tập trung để chạy ra cửa. Năm mét nữa thôi. Ba mét. Tiếng leng keng reo lên phía sau anh.

Nó sắp đuổi kịp anh rồi. Có phải luồng hơi thở của con chó phả vào mắt cá chân của anh không?

Lance chộp lấy cái tay nắm cửa, mở cửa và vội vàng lao vào bên trong. Nhưng chân anh bị giật lại và kéo về phía sau.

Miệng con chó ngoạm vào chiếc giày của anh, tại chỗ mắt cá chân. Nó giật và lắc chân anh rất mạnh, kéo chân anh về phía sau. Anh dùng chân kia đập vào đầu con chó. Gót giày anh đập trúng hàm của nó. Cặp hàm lớn mở to, và nó nhả chân của Lance ra.

Không nản chí, con chó nhào tới chân anh một lần nữa. Nhưng Lance nhảy vào lối cửa mở và đóng sập cửa lại trong khi con chó Rottie đập đầu vào cánh cửa phía bên ngoài.

Dựa người vào cánh cửa, Lance thở hổn hển, tim anh đập thình thịch, mồ hôi chảy thành dòng bên dưới cánh tay. Ở phía bên ngoài, con chó đánh hơi khìn khịt tại khoảng hở khoảng một xăngtimét giữa sàn nhà và cánh cửa. Nó không sửa. Nó cũng không cào vào cánh cửa. Lance mừng tượng ánh mắt dữ dằn của nó.

Và có thể cả ý đồ trả thù của nó nữa.

Lance kiểm tra chiếc giày. Răng của con chó đã làm rách cả da. Dù sao như thế cũng còn hơn bị nó cắn trúng chân.

Con chó không ở đó trước khi Lance đi vào phòng làm việc của Kieran. Có khi nào nó ở một phòng khác và nghe thấy tiếng động anh gây ra không? Hay ai đó đã thả con vật hung dữ đó vào hành lang bởi vì người đó biết Lance đang đó?

Anh vội vàng đi xuống sảnh và lén nhìn khắp ban công để chắc chắn rằng không có ai ở đó trước khi đi xuống cầu thang. Anh vội vàng đi xuống hành lang và dừng lại trong phòng tắm dành cho khách để rửa tay. Khi quay lại tầng hầm, anh mới thực sự hoàn hồn.

“Chúng tôi vừa thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với anh đấy.” Kieran tức giận đến nổi đỏ cả mặt và cổ.

Vẻ căng thẳng trên khuôn mặt Morgan cho Lance biết có điều gì đó đã xảy ra trong suốt thời gian anh vắng mặt khỏi tầng hầm. Anh nhìn cô đầy thắc mắc, nhưng một cái lắc đầu nhẹ của cô báo cho

anh biết rằng anh đừng hỏi gì cả.

“Giờ tôi không còn câu hỏi nào nữa.” Dáng vẻ Morgan đây cứng rắn. “Cảm ơn cậu đã dành thời gian tiếp chuyện chúng tôi. Các thông tin của cậu rất hữu ích cho cuộc điều tra của chúng tôi.”

“Không có gì.” Khi Kieran đưa mắt nhìn Morgan, có điều gì đó rất ác độc trong ánh mắt cậu ta. Bản năng bảo vệ trời dậy, Lance tự động tiến gần cô hơn.

Có rất nhiều lý do để liệt kê tên khốn này vào danh sách đối tượng tình nghi.

Kieran quay lại với khẩu súng mới của mình, hành động tỏ ý đuổi Morgan và Lance ra về.

Thăng dần.

Morgan đi ra khỏi tầng hầm. David dẫn họ ra cửa và họ đi bộ tới chỗ chiếc xe Jeep.

Lance ngồi vào phía sau vô lăng và khởi động máy. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Thái độ của cậu ta thay đổi hoàn toàn sau khi anh ra khỏi tầng hầm.” Cô nói với anh về sự thay đổi thái độ giống như tiểu thuyết *Bác sĩ Jekyll và ông Hyde* của Kieran. “Chắc chắn chúng ta cần thêm các thông tin liên quan đến Kieran Hart.”

Lance lái chiếc xe Jeep xuống lối đi và họ đi ra khỏi cổng nhà Kieran. Anh dừng lại trên đường để kiểm tra tình trạng giao thông của đoạn đường sắp tới và nheo mắt nhìn qua cửa chắn gió. “Anh đang tự hỏi liệu nhà bên kia đường, đối diện với nhà Kieran có camera an ninh không nhỉ?”

“Chúng ta nên hỏi thử xem.” Morgan nói. “Có thể chúng ta sẽ biết Kieran về nhà tối hôm đó lúc mấy giờ. Đằng sau sự khôn khéo được thừa hưởng, Kieran cho thấy cậu ta có những tính cách rất hư hỏng. Và cậu ta có thể đang nói dối. Em thực sự khó mà tin được rằng chuyện cậu ta gặp Haley câu lạc bộ đêm hôm đó chỉ là tình cờ. Cậu ta không thể che giấu vẻ giận dữ khi nói về Haley và Noah, dù cậu ta đã cố gắng che giấu điều đó. Em nghĩ cậu ta đã bám theo Haley

đến đó. Hoặc cậu ta đã biết trước Haley sẽ tới đó qua tài khoản mạng xã hội và cố ý đến đó để nói chuyện hàn gắp với cô ấy. Những người đàn ông giống như Kieran sẽ không chấp nhận việc mình bị đá đầu. Họ muốn mình là người chủ động chia tay thay vì bị đá.”

“Anh cũng có suy nghĩ giống em. Chuyện cậu ta luôn mang những khẩu súng ra phô diễn trong suốt buổi thẩm vấn cũng không phải là hành động không có chủ đích. Anh cũng tìm được thứ này nữa.” Lance vòng tay ra sau lưng và lôi cái phong bì đựng ảnh từ dưới áo sơ-mi và áo khoác ra.

Morgan mở cái phong bì và dùng đèn pin của điện thoại di động chiếu vào để xem những bức ảnh. “Anh lấy được những bức ảnh này từ đâu thế?”

“Nó được dán ở đáy ngăn kéo bàn làm việc của cậu ta.”

“Trong này có ảnh khóa thân của hàng chục cô gái, không chỉ có mình Haley.”

“Phải.” Lance nói. “Anh đã bảo với em là tội phạm tình dục giống như những con rệp mà. Khi em tìm thấy một con, chắc chắn sẽ có hàng trăm con khác mà em chưa phát hiện ra.”

Cô nhanh chóng cất những bức ảnh vào lại phong bì. “Bây giờ chúng ta nên làm gì với số ảnh này? Vì lưu trữ những bức ảnh về người qua đêm cùng không phải một hành vi phạm pháp. Chúng ta phải làm sáng tỏ cậu ta chụp những bức ảnh đó mà không có sự đồng ý của các cô gái và liên quan đến vấn đề riêng tư thì rất khó khăn. Em chắc chắn các luật sư của Kieran sẽ phản biện rằng những người phụ nữ này tình nguyện khóa thân trên giường của cậu ta, trong chính ngôi nhà của cậu ta, và trước mặt cậu ta. Em không nghĩ công tố viên sẽ đưa ra lời buộc tội, và để đưa cậu ta ra hầu tòa án dân sự, những người phụ nữ này sẽ phải chứng tỏ những tổn hại mà họ phải hứng chịu từ những bức ảnh kia. Trong khi đó, cậu ta chưa sử dụng những bức ảnh này theo cách nào đó gây tổn hại cho họ.”

“Chúng ta cũng sẽ phải tìm ra tất cả những người phụ nữ này, cho họ biết về những bức ảnh này và thuyết phục họ làm đơn khiếu

nại.”

“Hầu hết họ có thể sẽ cảm thấy xấu hổ.” Morgan chống tay lên cửa xe, và ngả đầu lên đó. “Thông thường, các vụ án liên quan đến hành vi vi phạm quyền riêng tư xuất phát từ hành động khiêu khích vì mục đích trả thù, hoặc chia sẻ, phát tán và đăng tải các hình ảnh riêng tư. Kieran không chỉ không có những hành vi này mà cậu ta còn sử dụng máy ảnh lấy liền, không lưu lại hình ảnh kỹ thuật số.”

“Bây giờ chúng ta sẽ tạm giữ những bức ảnh này. Nếu chúng ta không cần dùng đến chúng, chúng ta sẽ đốt chúng.”

Morgan thẳng đầu lên. “Cậu ta sẽ phát hiện ra rằng anh đã lấy trộm số ảnh đó.”

“Có thể lắm.” Lance tin là vậy. “Nhưng cậu ta sẽ không báo cảnh sát đâu, đúng không?”

“Không.” Morgan đồng tình. “Cậu ta sẽ không trình báo cảnh sát những bức ảnh đó dưới lý do tài sản bị đánh cắp. Nhưng khi cậu ta biết những bức ảnh đó đã biến mất và suy ra rằng anh đã đánh cắp chúng, cậu ta sẽ rất tức giận đấy.”

“Đúng vậy.” Lance nghĩ sẽ rất thú vị khi được chứng kiến phản ứng của Kieran. Cậu ta sẽ trút giận lên ai đó có tầm vóc hình thể tương đương với cậu ta? Hay cậu ta sẽ chỉ bắt nạt phụ nữ thôi? Lance nghi ngờ rằng khả năng thứ hai sẽ cao hơn.

Ngôi nhà theo phong cách Tudor ở phía bên kia đường nhỏ hơn so với dinh thự của gia đình Kieran nhưng vẫn chiếm diện tích lớn với ít nhất gần một hecta bãi cỏ xanh bao quanh. Không có cổng hạn chế ra vào, Lance lái xe vào lối vào khá dài. Anh dừng lại ở lối đi bộ.

“Gia đình sống ở đây không được giàu sang như những người hàng xóm của họ.” Morgan quan sát ngôi nhà qua cửa kính của ghế hành khách. “Mái nhà cần được thay rồi, cỏ mọc um tùm, và mái hiên cũng đã mục nát.”

“Sẽ rất tốn kém để tu tạo nơi này đấy.” Lance xuống xe.

“Chuyện gì đã xảy ra với ống quần của anh thế?” Morgan nhìn

xuống chân anh. Gấu quần của anh bị rách toạc ra.

“Kieran có một con chó. Một con chó rất to. May mắn là anh chỉ bị rách quần và thể diện của anh bị tổn thương ghê gớm.”

“Em không hề nghe thấy tiếng chó sủa.” Morgan theo sau anh bước lên lối đi bộ phía trước nhà.

“Anh đoán cậu ta đã huấn luyện cho nó không sủa hết công suất.”

Họ đi được bốn bước thì lên đến bậc cửa xây bằng gạch. Lance gõ cánh cửa hình cánh cung màu đỏ. Một người đàn ông tầm năm mươi tuổi mặc quần bò, đi boots cao cổ ra mở cửa. Ánh mặt trời chiếu vào cái đầu được cạo nhẵn thín bóng lộn, và mùi cần sa ám vào người ông ta giống như lớp bụi mỏng của nhân vật Pigpen vậy.

Lance không nghĩ có một kẻ nghiện cần sa trong khu vực này, điều này chỉ củng cố thêm ý tưởng về những giả thiết vốn đã tồi tệ.

“Tôi có thể giúp gì cho hai người?” Người đàn ông khoanh tay trước cái áo phông in hình buổi hòa nhạc Rush từ năm 1983.

“Xin cho hỏi ông có phải chủ nhà không ạ?” Lance đưa cho ông ta tấm danh thiếp.

“Vâng, tôi là Dexter Montgomery.” Ông ta ho rồi thở ra một làn hơi đậm mùi cần sa. “Các vị có thể gọi tôi là Dex.”

“Rất vui được gặp ông, Dex.” Lance tự giới thiệu. Sau đó anh quay sang Morgan. “Đây là cộng sự của tôi, cô Dane. Chúng tôi đang điều tra hành vi khả nghi trong khu vực này tối thứ Sáu tuần trước. Chúng tôi hy vọng có thể có bản sao băng ghi hình từ máy camera giám sát hướng ra phía bên kia đường.”

“Hành vi khả nghi gì vậy?” Dex hỏi.

“Loại hành vi cho thấy ai đó có thể rình rập hàng xóm xung quanh.” Lance nói dối. “Hiện tại chúng tôi đang cố xác thực lời báo cáo, và đó là lý do chúng tôi đến đây. Hình ảnh từ camera nhà ông có thể giúp ích cho chúng tôi rất nhiều.”

“Thời buổi này thật khó lường.” Dex nói. “Tôi sẽ hợp tác.”

“Cảm ơn ông.” Lance gật đầu. “Tôi sẽ cần tên và số của công ty

cung cấp hệ thống an ninh của ông, và họ sẽ cần sự đồng ý của ông để đưa đoạn băng ghi hình.”

Dex xua tay. “Tôi tự quản lý camera của mình. Họ không yêu cầu giám sát. Các đoạn băng ghi hình tự động đăng tải lên hệ thống đám mây, nơi chúng được lưu trữ tự động trong vòng ba mươi ngày.” Ông ta nháy mắt với Lance rồi đến Morgan, hàng lông mày của ông ta nhướn lên. “Cô cũng là thám tử tư hả?”

Morgan mỉm cười. “Không, tôi là luật sư.”

“Cô là luật sư bào chữa phải không?” Ông ta hỏi với giọng tràn đầy hy vọng như thể chính bản thân ông ta cũng đang cần một luật sư vậy.

“Vâng, đúng vậy.” Morgan đáp.

“Cô có thể cho tôi xin danh thiếp của cô không?” Đôi mắt Dex sáng lấp lánh. “Đứa cháu họ của tôi đang gặp khó khăn. thằng bé là một đứa trẻ ngoan, nhưng không được sắc sảo lắm. Nó cần một luật sư giỏi.”

Morgan lấy một tấm danh thiếp từ chiếc túi xách lớn của cô và đưa cho ông ta.

“Cô có thể giảm giá cho thằng bé không?” Dex hỏi.

Gió thổi bay một vài cái lá khô bên cạnh cửa ra vào. Morgan đút tay vào túi áo khoác. “Chắc chắn rồi. Hãy bảo cậu ấy gọi cho tôi.”

“Ôi, tôi vô ý quá. Thời tiết bên ngoài rất lạnh. Mời hai người vào trong nhà.” Tươi cười, Dex lùi lại và vẫy hai người họ vào trong nhà.

Lance và Morgan bước vào trong nhà. Cánh cửa mở dẫn tới một căn phòng lát sàn gỗ. Với một bên chân khắp khiêng thấy rõ, Dex dẫn họ đi xuống hành lang lát gỗ dẫn đến một căn bếp ở vùng trang trại. Những chiếc tủ màu xám đen và sàn nhà làm bằng gỗ cứng tối màu cho thấy vẻ cũ kỹ, tuy nhiên bề mặt lại rất sạch sẽ. Những cái nồi dùng để nấu nướng treo trên cái giá bắc qua một cái bàn hình vuông. Trên mặt của cái bàn nhắn thín, Dex mở máy tính xách tay. Lửa cháy bập bùng trong cái lò sưởi làm bằng gạch, khiến cho không khí trong phòng trở nên khô nóng.

Morgan cởi áo khoác với tiếng thở dài khoan khoái. Lance cũng cởi áo khoác.

Dex đẩy cửa sổ bếp bật mở. "Xin lỗi vì mùi hơi khó chịu. Một bên chân của tôi bị trúng đạn trong Chiến dịch *Bão táp sa mạc*. Cần sa không tốt nhưng tôi không muốn sử dụng thứ gì đó mạnh hơn dài ngày. Nguy cơ bị nghiện thuốc giảm đau là rất cao. Cần sa giúp tôi sống qua ngày."

"Chồng tôi đã ở Iraq." Morgan nói.

"Anh ấy vẫn ở đó sao?" Dex hỏi.

"Không." Đôi mắt cô đượm buồn. "Anh ấy không trở về nhà nữa."

"Tôi rất tiếc về nỗi mất mát của cô." Dex gật đầu, đôi mắt ông ta cụp xuống vì thương xót. "Tôi mời cô dùng chút cà phê nhé?"

"Không, cảm ơn ông." Morgan lắc đầu.

"Để tôi lấy bản sao của băng ghi hình." Nhấn nhó, Dex ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh cái bàn. Ông ta bật chiếc máy tính đang ở chế độ ngủ và gõ bàn phím. "Cụ thể cô muốn băng ghi hình ở khoảng thời gian nào?"

Morgan đáp: "Tám giờ tối thứ Sáu đến tám giờ sáng thứ Bảy."

Dex cắm USB vào cổng USB. Hai phút sau, ông ta đưa nó cho Morgan, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Lance.

Thế cũng chẳng sao. "Cảm ơn ông rất nhiều." Morgan mỉm cười.

Dex cũng cười đáp lại. Ông ta tụt xuống ghế cùng một cái nhản mặt, rõ ràng ông ta đã rất cố gắng. "Không có gì."

Ông ta tiến họ ra cửa. "Các bạn có thể cho tôi biết nếu như tìm ra ai đó đang rình rập khu vực này không? Tôi không thể chống đỡ một vụ đột nhập."

"Vâng, tôi sẽ báo lại cho ông." Morgan cài cúc áo khoác.

"Cảm ơn ông đã nhiệt tình giúp đỡ chúng tôi." Lance bắt tay Dex.

Lance và Morgan bước ra ngoài, và cánh cửa sau lưng họ đóng lại.

Quay lại chỗ chiếc xe Jeep, cô coi chiếc USB là bằng chứng và ghi chú lại xuất xứ của nó.

“Quả thực rất thuận lợi.” Lance khởi động máy. “Phải, mặc dù em không thích nói dối.”

“Nhưng đó là một trong số những lợi ích khi không làm cảnh sát nữa.” Lance lái xe ra khỏi ngôi nhà.

“Điều đó sẽ rất tuyệt miễn là không có ai gọi cho anh để xác minh lại điều đó.”

CHƯƠNG 26

“Cậu ta đây rồi.” Sharp chỉ vào màn hình máy tính của ông. Hình ảnh vào buổi tối chỉ có hai màu đen trắng, một chiếc xe sedan hiệu BMW lái qua cổng nhà Kieran Hart.

Về mặt ông đầy hào hứng. Họ đã xác định được đối tượng tình nghi số một? Ông lo lắng rằng ông quá mong Haley được trả lại sự trong sạch, nên đã thấy những dấu hiệu phạm tội ở bất kỳ ai khác mà không có bằng chứng để chứng minh cho giả thuyết đó. Ờn trời, Morgan và Lance đã giúp ông làm sáng tỏ vấn đề.

Đứng phía sau Sharp và xem đoạn băng qua vai ông, Morgan nói: “Kieran Hart lái chiếc sedan BMW 750i màu xám bạc.”

“Biển số xe hoàn toàn trùng khớp.” Sharp xác thực. “Chính xác là xe của cậu ta.”

“Mốc thời gian hiện trên đó là mấy giờ?” Morgan hỏi.

“Bốn giờ.” Sharp chụp ảnh màn hình và ghi chú lại ngày giờ ở góc của đoạn băng.

Ông đã mất cả buổi chiều để kiểm tra đoạn băng giám sát. Ông dụi đôi mắt nhức mỏi và theo Morgan quay về phòng làm việc của cô. Cô đi đến chỗ cái bảng trắng, cầm bút dạ và viết bên dưới ảnh của Kieran dòng chữ Kieran đã ở đâu đến bốn giờ sáng ngày thứ Bảy?

“Nếu chúng ta có thể thẩm vấn cậu ta một lần nữa, chúng ta có thể hỏi.” Morgan nói. “Những câu hỏi này sẽ khiến cậu ta trở mặt với chúng ta, cậu ta sẽ yêu cầu gọi luật sư riêng và lập hồ sơ tố cáo tội quấy rối. Lý do duy nhất mà cậu ta đồng ý thẩm vấn là vì cậu ta cho rằng mình thông minh hơn người.” Morgan lùi lại và nhìn vào cái bảng. “Em chưa muốn cậu ta câm như hến với chúng ta lúc này. Có nhiều thông tin khác cần khai thác từ cậu ta. Hiện tại chúng ta cứ bỏ

sung thông tin vào hồ sơ thôi.”

“Nếu hỏi cậu ta, cậu ta sẽ nói dối, vì thế sẽ chẳng ích lợi gì nếu chọc tức cậu ta cả.” Lance đồng tình.

Morgan đứng dậy và đặt cốc vào máy pha cà phê. “Kieran không có chứng cứ ngoại phạm. Cậu ta nói cậu ta lái xe đi lòng vòng. Còn ai khác không có chứng cứ ngoại phạm không?”

Sharp nhìn lên tấm bảng trắng. “Piper ở nhà một mình.”

Cô bỏ giá lọc vào cái máy và nhấn nút pha. “Haley đã làm Piper tổn thương. Piper ghen tị với Noah, và cô ấy đã tỏ ra rất lo lắng khi chúng ta thăm vấn. Chúng ta còn đối tượng tình nghi nào khác nữa không?”

“Adam thì sao?” Sharp gợi ý. “Chúng ta biết cậu ta là người rất nóng tính. Cậu ta còn định tấn công cả Morgan.”

“Liệu cậu ta có ra tay giết hại người anh trai của chính mình không?” Morgan hỏi.

“Cậu ta có thể mất bình tĩnh và lý trí.” Xoa cằm, Sharp suy ngẫm về thông tin trên cái bảng.

“Haley đã nhận được thêm hơn chục lời đe dọa qua email.” Morgan lấy cốc cà phê từ máy pha cà phê và đưa lên mũi hít hà như thể mùi hương của nó khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn vậy. “Chúng ta đang ở đâu trong quá trình điều tra những người này? Cảnh sát trưởng hứa sẽ điều tra thêm, nhưng cháu đặt lòng tin ở mẹ của Lance nhiều hơn.”

“Đáng tiếc là Jenny không gặp may khi truy gốc những lời đe dọa qua email cũng như bức ảnh chụp McFarland đâm em.”

“Nếu truy được thì bác Jenny sẽ làm được.” Morgan dụi mắt. “Nhìn mặt tích cực thì chúng ta thấy Haley không có động cơ giết Noah. Cô ấy không có tiền án, tiền sự. Cô ấy thậm chí còn nói rằng thích cậu ấy. Thông thường, những người tuân thủ pháp luật sẽ không giết người nếu không có lý do chính đáng.”

“Bác biết, nhưng bác sợ suy nghĩ của mình thiếu khách quan. Bác mong con bé vô tội đến nỗi bác sợ mình sẽ thấy những manh mối

dẫn đến thực tế là không phải vậy.”

“Bác không cần phải khách quan trong vụ án này đâu. Chúng cứ không củng cố thêm cho lập luận của công tố viên.”

“Không. Trừ khi Haley mắc bệnh tâm thần chưa từng được chẩn đoán trước đó.” Điện thoại của Sharp đổ chuông. “Là Eliza.”

Ông nhận cuộc gọi.

“Có chuyện xảy ra tại nhà em rồi.” Giọng Eliza đầy lo lắng. “Em nghĩ anh muốn biết chuyện này.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Sharp hỏi.

“Một trong số những người phản đối đã leo qua cổng. Cho đến giờ, cậu ta chỉ chửi bới ở bãi cỏ trước nhà, nhưng em đã báo cho cảnh sát quận. Họ sẽ cử nhân viên tới.”

“Những người phản đối còn lại đang làm gì?”

“Họ vây quanh cánh cổng.” Eliza nói. “Họ dường như không có kế hoạch hành động nào.”

“Anh sẽ tới ngay.” Sharp đi về phòng làm việc của mình. “Em có muốn tiếp tục nói chuyện điện thoại không?”

“Không. Em chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Nhưng giọng bà có chút do dự. “Em có người bảo vệ ở đây mà.”

“Anh sẽ có mặt ở nhà em sau hai mươi phút nữa. Hãy gọi lại cho anh nếu có gì thay đổi nhé.” Sharp kết thúc cuộc gọi và thuật lại sự việc cho Morgan và Lance. Sau đó ông đi đến chỗ kết sắt trong phòng làm việc của mình và lấy súng ra.

“Bọn cháu sẽ đi cùng bác.” Lance nói.

“Cảm ơn.” Sharp đưa tay với cái áo khoác. “Mặc dù cảnh sát quận sẽ đến đó trước chúng ta.”

Và hy vọng họ sẽ dẹp đám người phản đối đó trước khi tình hình trở nên căng thẳng hơn.

Lo lắng, ông lái xe ra khỏi thị trấn và rẽ sang đường số 47. Lance và Morgan ở ngay phía sau Sharp trên chiếc xe Jeep. Sharp lái chiếc xe Prius của mình với tốc độ chóng mặt và chỉ mười bảy phút sau, ông đã đến nhà của Eliza. Khi đến lối đi vào nhà của Eliza, ông

không hề thấy bóng dáng của một nhân viên cảnh sát nào cả.

Người của Sở Cảnh sát đi đâu hết rồi nhỉ?

Đám người phản đối vẫy biểu ngữ và hò hét, nhưng họ vẫn tránh đường khi chiếc xe của Sharp tiến vào cổng. Ông không dừng lại, do đó họ không có lựa chọn nào khác là phải tránh đường. Eliza hần đang theo dõi tình hình, bởi vì cánh cổng đã mở ra trước khi ông nhấn nút đàm thoại nội bộ. Sharp lái xe qua cổng. Trong gương chiếu hậu, ông thấy chiếc xe Jeep của Lance đi ngay phía sau. Cánh cổng đóng lại khi xe của họ đã vào bên trong.

Người xuất hiện ở bãi cỏ trước nhà của Eliza là một cậu thanh niên. Cậu ta ngượng ngùng đứng cách hiên nhà vài mét, hô hào qua chiếc loa. "Tôi biết cô đang ở trong nhà, Haley Powell. Cô là kẻ sát nhân. Kẻ giết người. Cô sẽ bị đày xuống địa ngục vì tội ác mà mình gây ra."

Hai người đàn ông nữa chạy lên lối đi dẫn vào ngôi nhà. Một người cầm gậy đánh bóng chày. Người kia cầm một đoạn ống nước khuỷa tán loạn. Họ hần đã đi theo người bạn của mình qua lối hàng rào. Sharp tắt máy và xuống xe khi hai người lạ chạy tới bãi cỏ trước nhà về phía hiên. Người đàn ông mang ống nước chạy tới chỗ bạn của anh ta và nhảy lên hiên.

Sharp lao ra khỏi xe và chạy về phía ngôi nhà. Ông nghe tiếng Lance đóng cửa xe phía sau. Sharp vẫn tập chạy hàng ngày, nhưng Lance trẻ hơn ông hai mươi tuổi. Không có gì ngạc nhiên khi chỉ vài giây sau, Lance đã vượt qua ông và nhảy ba bước là đến hiên. Ngay Ống nước giơ vũ khí lên cao, chuẩn bị đu người lên cửa sổ phía trước nhà.

Thấy bóng của Lance phản chiếu qua cửa kính, ngài Ống nước xoay người và tấn công anh. Lance đã chơi khúc côn cầu nhiều năm nay, và anh có lợi thế về mặt thể hình hơn hần cậu thanh niên kia. Với thân hình to lớn, anh lao vào ngài Ống nước. Họ lao từ hiên nhà vào rào chắn với các đám cây bụi.

Sharp chuyển sang ngài Gậy bóng chày. Không có vũ khí nên ông có thể xử lý ngài Loa sau.

Ngài Gậy bóng chày đối mặt với Sharp với cái gậy trên vai, nhảy lên nhảy xuống sẵn sàng chiến đấu. "Đến đây, lão già kia."

Một phần Sharp muốn đánh cho tên khốn đó què chân nhưng ông còn những chuyện quan trọng hơn cần làm so với việc dạy dỗ đám du côn này.

"Tao đã quá già để xử lý đám du côn chúng mày rồi." Sharp kéo cò súng và chĩa vào mặt tên du côn. "Bỏ cái gậy đó xuống nếu không tao sẽ bắn."

"Ông không dám làm vậy đâu." Ngài Gậy bóng chày nói với vẻ không chắc chắn.

"Đặt cái gậy xuống sân." Phát âm đồng dục từng từ một, Sharp hạ vũ khí xuống cho đến khi nó chĩa về phía háng của cậu thanh niên. "Ngay."

Ngài Gậy bóng chày vút cái gậy xuống như thể nó đang bùng cháy trên tay. Cái gậy rơi trúng chân của cậu ta. Sau đó cậu ta đảo mắt nhìn trái nhìn phải, đưa tay xuống đứng quỳ như thể làm vậy sẽ chặn được viên đạn.

Đúng là thẳng đần.

"Đừng chĩa súng vào hạ bộ của tôi, lão già điên kia."

"Nằm úp xuống đất mau." Sharp ra lệnh. "Hai tay để dọc bên sườn."

"Ông không thể làm vậy. Ông có phải cảnh sát đâu." Cậu ta rên rỉ chuyển tư thế. "Tôi sẽ kiện ông."

"Chúc vụ kiện của cậu diễn ra suôn sẻ. Cậu đang đột nhập trái phép vào nhà của người khác đó." Ghì chân lên lưng cậu ta, Sharp lấy sợi dây rút nhựa ra khỏi túi và tháo đôi găng tay của ngài Gậy bóng chày ra, cột hai tay của cậu ta ra sau lưng.

"Này! Ông làm tôi đau đấy." Ngài Gậy bóng chày phản ứng. Sharp đưa mắt nhìn quanh sân trước để tìm gã Loa. Tên khốn đó chạy đâu rồi nhỉ? "Không được cử động." Sharp đứng dậy.

Trên hiên nhà, Lance đang cột sợi dây rút vào chân của ngài Ông nước. Anh đẩy kẻ tấn công xuống bậc thềm. Nằm xuống đấy với

đồng bọn đi.”

“Đưa cầm loa đi đâu rồi nhỉ?” Sharp đưa mắt nhìn phía trước ngôi nhà.

“Cậu ta bỏ chạy rồi.”

Sharp và Lance quay về hướng giọng nói của Morgan phát ra.

Cô đang đi qua bãi cỏ về phía họ. “Và cậu ta đã nhảy qua hàng rào để đến bên phía đám đông.”

“Ồ khốn.” Một người trong đám đông thốt lên.

“Hãy để ý tới lời nói của mình trước mặt phụ nữ.” Sharp quay sang Morgan. “Cháu có nhìn thấy cậu ta không?”

Cô gật đầu. “Cậu ta chạy rất xa rồi, nhưng trông cậu ta giống Adam, em trai của Noah Carter.”

Sharp nhướn mày. “Cậu thanh niên cố gắng phun hơi cay tự chế vào cháu ư?”

“Đúng vậy.” Morgan nói. “Cậu ta mặc quần bò và áo khoác màu đen.”

“Bố mẹ của cậu ta hẳn đã báo lãnh cho cậu ta ra ngoài.” Lance chống tay vào hông và nhìn xuống lối đi. “Chúng ta cần bằng chứng để chứng minh đó chính là cậu ta.”

Xe của cảnh sát đi qua cổng và dừng lại. Nhân viên cảnh sát xuống xe. “Rất xin lỗi vì sự chậm trễ của chúng tôi.” Anh ta nhìn hai cậu thanh niên trẻ đang nằm trên mặt đất.

“Có tổng cộng ba kẻ đột nhập trái phép.” Sharp tóm tắt lại sự việc. Ông chỉ vào ngài Ông nước. “Cậu ta định đập vỡ kính cửa sổ. Bạn của cậu ta mang gậy đánh bóng chày. Tôi không thấy vũ khí của người thứ ba. Cô Dane cho rằng đó là Adam Carter.”

Một chiếc xe nữa của cảnh sát đi qua cổng. “Chúng tôi sẽ xử lý vụ này.” Viên cảnh sát chạm vào chiếc bộ đàm trên vai.

Bàn giao lại mấy cậu thanh niên cho cảnh sát, Lance, Morgan và Sharp đi vào trong nhà.

Một người đàn ông lực lưỡng mặc quần ka ki và áo phông polo mang logo của công ty bảo vệ mở cửa cho họ. Một khẩu súng ngắn

nằm trong bao súng đeo bên hông của anh ta. "Tôi là Eric."

"Eliza và Haley đâu rồi?" Sharp hỏi.

"Ở dưới tầng hầm." Eric chỉ về phía cánh cửa dẫn xuống cầu thang. "Tôi muốn bà Powell và Haley tạm tránh đi."

"Chúng ta có ảnh của cậu thanh niên cầm loa không?" Morgan hỏi Eric.

"Tôi chắc chắn hệ thống camera giám sát sẽ ghi lại toàn bộ sự việc vừa rồi, nhưng tôi đã quay một đoạn video của cậu ta. Các hình ảnh trong điện thoại của tôi sẽ rõ nét hơn." Eric xoay chiếc điện thoại để họ có thể xem toàn màn hình, và cả ba người túm lại quanh chiếc điện thoại. "Ba người có biết cậu ta không?"

Lance thò đầu vào. "Adam Carter."

Cảnh sát gõ cửa. Eric mời anh ta vào trong nhà. Họ cho anh ta xem đoạn video.

"Hai cậu thanh niên bên ngoài là Brandon Webster và Kyle Dixon. Họ đều hai mươi một tuổi và đang học tại trường đại học thuộc địa phương cùng với Adam."

"Họ là bạn của nhau ư?" Sharp hỏi.

Viên cảnh sát ngoắc ngón tay vào thắt lưng. "Họ sẽ không nói gì đâu. Họ vừa yêu cầu luật sư."

Thình thoảng, Sharp khao khát những ngày yên bình đã qua trong quá khứ trước khi mọi người và mẹ của ông trở thành một chuyên gia trong lĩnh vực tội phạm.

Viên cảnh sát đưa cho Eric một tấm danh thiếp. "Trên đường về đồn, tôi sẽ ghé qua nhà Carter và kiểm tra xem Adam có ở nhà không. Làm ơn gửi cho tôi đoạn video đó nhé."

Viên cảnh sát lấy lời khai của từng người họ. "Tôi muốn nói chuyện với bà Powell."

"Mời đi lối này." Sharp dẫn anh ta đi qua cửa dẫn xuống tầng hầm. "Eliza?" Ông không muốn làm bà hoảng sợ.

Bà xuất hiện ở cuối cầu thang. "Có chuyện gì không ổn sao?"

"Không. Mọi thứ đã được giải quyết rồi." Sharp cúi người, bước

qua bậc cầu thang cuối cùng và đặt chân lên sàn bê tông. Tầng hầm này rất rộng và không có đồ đạc gì cả. Những chiếc hộp được xếp thành hàng trên các kệ đựng đồ dùng dựa vào bức tường. Ở giữa căn phòng, một cái hộp đã mở nắp nằm trên một cái bàn làm việc dài.

Hai cánh tay của Eliza khoanh trước ngực, như thể chiếc áo len dày và đôi bột lông cừu không đủ để giữ ấm cho bà. Ở giữa căn phòng, Haley đang đứng trước giá vẽ. Mặc chiếc quần tập yoga và một chiếc áo hoodie, cô xoay cây cọ thành những hình tròn trên tấm toan.

"Hai trong số ba kẻ đột nhập đang được áp tải về đồn cảnh sát quận rồi." Viên cảnh sát cung cấp tên và cho những người phụ nữ xem ảnh của họ trong điện thoại di động của anh ta. "Mẹ con bà có biết ai trong số mấy cậu thanh niên này không?"

Eliza và Haley lắc đầu.

"Người thứ ba chính là Adam Carter, em trai của Noah. Đừng lo lắng. Chúng tôi sẽ sớm tìm ra cậu ta thôi." Viên cảnh sát trấn an họ. Sau đó anh ta lấy lời khai của Eliza và Haley rồi rời đi.

Sharp lướt nhìn vẻ mặt của Eliza, sau đó tới Haley. Vẻ mặt của Eliza đầy căng thẳng. Những nếp nhăn mới lại xuất hiện ở đuôi mắt của bà. Ánh sáng huỳnh quang ở phía trên đầu không có tác dụng gì cả, Haley trông vẫn rất nhợt nhạt. Đôi mắt cô đầy ám ảnh và thâm quầng, và những vòng tròn màu tím bên dưới chúng không phải từ sự việc xảy ra chiều nay. Cô rõ ràng đã không ngủ rất lâu rồi.

"Hai mẹ con em ổn cả chứ?" Ông hỏi họ.

"Eric khẳng định hai mẹ con em sẽ không gặp bất cứ hiểm nguy nào." Eliza khẽ rùng mình. "Nhưng em thừa nhận, sự việc ngày hôm nay khiến mẹ con em rất hoang mang." Bà quay lại nhìn Haley đang vẽ những nét vẽ run rẩy. "Em mừng vì anh đã đến, sáu giờ tối nay một vệ sĩ nữa sẽ được cử đến đây."

Sharp muốn ôm cả hai mẹ con họ nhưng ông cảm thấy rất xấu hổ. Trông ông đầy vẻ tội lỗi. Ông đã làm Ted thất vọng. Ông đã hứa sẽ chăm lo cho gia đình của Ted, và ông thậm chí không hiểu họ đủ

rõ để an ủi họ khi cần.

“Chú không biết cháu là một họa sĩ đấy.” Ông đi sang phía bên kia căn hầm và đứng đằng sau Haley. Ông gần như bị choáng khi nhìn bức vẽ của Haley. Toàn bộ tấm toan được phủ một màu đỏ.

“Lâu lắm rồi cháu không vẽ.” Haley trộn màu đỏ đậm và màu đen trên một tấm kính trắng hình vuông.

“Bác sĩ tâm lý gợi ý sử dụng liệu pháp nghệ thuật.” Eliza bước xuống khỏi chiếc ghế đầu và đi đến bên Sharp. “Em đã phát hiện ra cái hộp đựng đồ vẽ của Haley. Cái hộp đó không được đụng đến từ khi hai mẹ con em chuyển tới sống trong ngôi nhà này.” Đôi mắt bà mở to khi nhìn vào bức vẽ của Haley. Sharp và Eliza đều mang vẻ lo lắng giống nhau. Sau đó bà đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

“Nghe có vẻ là một ý tưởng hay đấy.” Sharp lùi lại vài bước chân, cố gắng hiểu bức vẽ có bố cục lộn xộn kia. Ông có thể cảm nhận có một bức tranh lớn sau những bóng đổ và chi tiết khác biệt về màu sắc, nhưng ông không thể nhìn ra nó. Đối với ông, bức tranh đó giống như một vết máu.

Giống như hiện trường nơi xảy ra vụ án.

CHƯƠNG 27

Morgan đứng ở tiền sảnh của nhà Eliza. Qua khung cửa sổ cao bên cạnh cửa trước, cô có thể thấy chuyển động ở cuối lối đi vào nhà. Người quay phim đang gói ghém các thiết bị khi cánh phóng viên chui vào xe ô tô. Dường như có một hoặc hai chiếc xe lấy tin vừa rời đi.

“Có chuyện gì phải không?” Cô hỏi viên cảnh sát đang mặc áo khoác ở cửa trước.

“Vâng, thưa cô.” Anh ta đội mũ lên đầu. “Cảnh sát trưởng vừa thông báo rằng xác người phụ nữ được phát hiện sáng nay được chính thức xác nhận là Shannon Yates, người phụ nữ bị mất tích.”

Truyền thông sẽ muốn nhảy vào đưa tin về tình tiết mới này. Có thể vụ án của Haley sẽ tạm lắng xuống một thời gian.

“Anh sẽ cho chúng tôi biết nếu có thêm bất cứ thông tin gì về Adam chứ?” Morgan hỏi.

“Vâng, thưa cô.” Viên cảnh sát ra về.

Morgan khóa cửa lại sau khi anh ta rời khỏi.

Lance và các nhân viên an ninh đang bàn bạc ở dưới sảnh. Morgan hướng về phía cánh cửa tầng hầm. Cô muốn nói chuyện với Haley và hỏi thăm xem cuộc hẹn với bác sĩ tâm lý đến đâu rồi. Tầng hầm rất lạnh, và mùi mùn cưa khiến cô hắt xì. Haley đang vẽ tại giá vẽ. Eliza và Sharp đang đứng phía sau cô, nhìn bức vẽ qua vai cô với vẻ mặt đầy lo lắng.

Haley trông gầy rộc đi. Đôi mắt cô trĩu xuống, khuôn mặt hốc hác thiếu sức sống.

“Liệu pháp nghệ thuật ư?” Morgan tiến lại gần hơn, tim cô như thắt lại. Tội nghiệp cô gái.

“Vâng.” Haley không nhìn cô. Cô ấy dồn hết sự tập trung cho bức tranh của mình. “Em đã quên mất rằng em yêu hội họa đến mức nào.”

Morgan quan sát cô ấy vẽ từng từng lớp lớp màu đỏ lên tấm vải canvas. Nhìn thoáng qua, những nét vẽ trông có vẻ lộn xộn, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy hình hai bàn tay, xò ra hướng lên trên. Hai luồng liên tưởng ngay tức khắc xuất hiện trong đầu. Đầu tiên, diễn giải bằng lời của Haley khi thấy hai bàn tay cô nhuộm đỏ máu. Nhưng suy nghĩ thứ hai, ẩn dụ hơn, ám ảnh Morgan. Haley đã bị đôi bàn tay nhuộm máu tím lại?

Cô nắm lấy cánh tay Eliza. “Cháu muốn nói chuyện riêng với Haley một lát.”

“Dù sao bác cũng cần nói chuyện với Eric trước khi cậu ấy ra về.” Eliza quay người đi về phía cầu thang. Sharp theo bà rời khỏi tầng hầm.

Morgan bước lên đứng cạnh Haley.

Ánh bạc lấp lánh trên cánh tay cô gái khi cô đặt cây cọ lên tấm vải canvas. Là chiếc vòng tay định danh.

“Em đã tìm thấy chiếc vòng tay cảnh báo tình trạng sức khỏe của mình rồi ư?” Morgan quay đầu để đọc lời đề tặng.

Haley lắc đầu. “Mẹ đã mua cho em một cái mới.”

“Em có nhớ thêm chuyện gì khác không? Lo lắng, Morgan quan sát nét cọ và bức tranh toàn màu đỏ đậm trên nền vải canvas.

“Không.” Haley nhanh chóng đáp. Với đôi tay run rẩy, cô đặt tấm kính và cây cọ lên bàn làm việc. Cô nấc nghẹn một tiếng, rõ ràng đang có kiểm soát cảm xúc.

“Có chuyện gì không ổn sao?”

“Em cố gắng không khóc trước mặt mẹ, nhưng từ sâu bên trong em không thể kìm được.” Haley ôm mặt và khóc nức nở.

Morgan xoa vai cô. “Đó là chuyện gì vậy? Em có thể nói với chị mà.”

Cô hít mạnh một hơi, buông tay xuống và nấc lên. “Đêm qua em

mơ thấy ác mộng.” Giọng Haley lí nhí. “Em cũng gặp ác mộng tối hôm trước nữa.”

Morgan cúi người gần Haley hơn để nghe những từ lí nhí đó.

Đôi mắt Haley ầng ậng nước và mắt tập trung, như thể cô đang nhìn vào bên trong và thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

“Máu dính khắp người em, Noah đang nằm trên sàn nhà. Hấp hối. Anh ấy thì thầm rằng em đã giết anh ấy.” Đôi mắt cô sụp xuống. “Hoặc ít nhất em nghĩ đó là anh ấy. Mối anh ấy không cử động nhưng anh ấy dường như muốn nói rằng: *Em đã giết anh.*”

Sharp đã lập luận rằng có ai đó khác đã ở trong nhà Noah tối hôm thứ Sáu. Vị khách giấu mặt đó đã giết Noah và rất cần trọng dàn dựng hiện trường để đổ tội cho Haley. Để có được ngần ấy máu, quả không phải việc dễ dàng. Nhưng hẳn ta có cả một đêm để làm việc đó. Và nếu vật chứng chống lại Haley đủ mạnh, cảnh sát sẽ không tìm kiếm những đối tượng tình nghi khác.

Nhưng cơn ác mộng của Haley cho thấy một khả năng khác xảy ra với vụ án này.

“Giọng nói đó là của đàn ông phải không?” Morgan hỏi.

“Em không biết. Em nghĩ là vậy.” Haley đổi giọng như thể bắt chước giọng nói đó. “Em đã làm gì tội thế này?” Haley rùng mình và nhắm mắt lại. “Đó là một tiếng thì thầm, nên em không thể xác định được giọng nói đó.”

Cổ họng Morgan nghẹn lại vì thương xót. Haley hẳn đã suy nghĩ quá nhiều rằng cô ấy là thủ phạm của một vụ án mạng nghiêm trọng. Câu hỏi đau lòng lặp lại trong suy nghĩ của Morgan. Cô có nên viện cớ Haley mắc bệnh tâm thần không?

“Điều này hẳn khiến em rất hoảng sợ.” Morgan nói. Nước mắt chảy dài trên má Haley.

“Chiều nay bác sĩ tâm lý đã nói gì?” Morgan vòng tay ôm lấy đôi vai cô gái đáng thương. Bác sĩ tâm lý sẽ viết báo cáo chính thức về khả năng tự vệ của Haley, nhưng việc đó cũng sẽ mất thời gian. Morgan muốn biết nội dung kết quả chẩn đoán ngay bây giờ.

Haley khẽ run rẩy khi hít thở. “Bác sĩ nói rằng các triệu chứng của em giống bệnh rối loạn do căng thẳng sau chấn thương. Nhưng cũng có thể là do bị đánh thuốc. Những lỗ hổng trong trí nhớ của em cũng giống với các nạn nhân bị đánh thuốc xâm hại tình dục. Nhiều loại thuốc cưỡng dâm cũng có thể gây ra chứng mất trí nhớ. Những hình ảnh xuất hiện trong đầu em thậm chí là những giả định đáng sợ hơn thực tế bởi vì em không biết thực sự chuyện gì đã xảy ra với mình.”

Morgan đẩy vè nuôi tiếc. Giá mà Haley được điều trị y tế từ hôm thứ Bảy tuần trước. Họ sẽ không phải phỏng đoán rằng liệu cô có bị đánh thuốc xâm hại tình dục hay không.

“Bác sĩ cũng nói...” Haley nói tiếp. “Rằng những sự việc gây chấn thương về mặt cảm xúc có thể gây ra chứng rối loạn trí nhớ phân ly mà không cần bất cứ loại thuốc nào. Dù chuyện gì đã xảy ra với em thì cũng gây chấn thương đủ nặng để bộ não có thể loại bỏ sự việc cho đến khi em có thể xử lý được hiện thực. Nhưng tiếc thay, không có cách nào đoán trước được liệu em có thể xử lý được hiện thực hay không.

Chứng mất trí nhớ có thể chỉ là tạm thời nhưng cũng có thể kéo dài vĩnh viễn. Dù là khả năng nào, những cơn ác mộng có thể là những giấc mơ, những hồi tưởng hoặc cũng có thể là sự kết hợp của cả hai thứ này.”

“Chúng ta không nên cho rằng những cơn ác mộng đều là sự thật.” Morgan nói dù cô cũng không thể làm vậy.

“Vâng. Vì em biết chuyện gì đã xảy ra với Noah, nên trí tưởng tượng của em có thể chứa đầy những chi tiết.” Haley đưa tay cầm cây cọ lên. “Bác sĩ muốn gặp em hai lần một tuần. Cô ấy nói phương pháp trị liệu có thể sẽ có tác dụng.”

“Thế còn chứng mất ngủ của em thì sao?” Morgan hỏi. Thiếu ngủ cũng có thể làm gia tăng các triệu chứng. Thế nhưng, việc ngủ của Haley thậm chí còn đáng sợ hơn cả việc thiếu ngủ. Cần phải thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đáng sợ này.

“Bác sĩ đã kê thuốc giúp em ngủ ngon hơn. Thuốc đó giúp hạn

chế các cơn ác mộng.” Nhưng trông Haley đầy vẻ hoài nghi. “Em vẫn thấy sợ phải nhắm mắt lại. Những cơn ác mộng đó quá thực. Em không muốn ngủ.”

“Chị hiểu.” Morgan không tiết lộ các giả thuyết về vụ án này. Cô không muốn làm điều gì có thể gây trở ngại đến những ký ức thực sự của Haley hoặc khiến trí tưởng tượng của cô phải gắng sức quá mức.

Haley dựa vào vai của Morgan. “Nhưng em cảm thấy rất mệt mỏi.”

“Haley, bác sĩ nói đúng đấy. Em cần phải ngủ.”

“Nhưng em không thể kiểm soát điều em nhìn thấy khi ngủ.” Haley thẳng người dậy, đặt cây cọ xuống và ngồi lên chiếc ghế đầu, có hai đầu gối sát ngực. “Dường như sự việc xảy ra tối thứ Sáu cứ lặp lại mãi.”

“Chị rất tiếc về chuyện xảy ra với em.” Morgan nói. Liệu Haley có nhớ ra thêm điều gì không? Hay cô ngày càng mất đi sự tỉnh táo? “Nhưng bác sĩ đã nói thuốc sẽ hạn chế các cơn ác mộng, nên chị nghĩ em nên thử xem sao.”

Haley thở dài. “Em biết.”

“Em đã ăn tối chưa?” Morgan hỏi.

Haley lắc đầu. “Em không đói.”

“Nhưng em vẫn cần phải ăn chứ.” Morgan lo lắng về nỗi ám ảnh trong mắt cô gái. “Chúng ta đi lên tầng nhé?”

“Vâng ạ.” Haley bước xuống khỏi cái ghế đầu và theo Morgan đi lên tầng.

Trong bếp, Eliza nở nụ cười gượng gạo. “Con có muốn ăn chút nui và phô mai không?”

Haley ngồi xuống bàn. “Có ạ.”

Lance giới thiệu họ với một người đàn ông vạm vỡ mặc quần đen và áo phông polo trơn màu đen. Anh ta là người thay ca cho Eric. Haley hầu như không để ý tới anh ta. Cô dường như không để tâm đến bất cứ thứ gì, thậm chí là đồ ăn.

Nhưng Morgan cũng không thể làm gì thêm để giúp cô tối nay. Cô và Lance chào tạm biệt và ra về.

Gần bảy giờ, trời đã tối mịt. Những người phản đối và giới truyền thông đều đã ra về, và một đêm yên tĩnh dường như khiến họ bối rối.

“Em có cần ghé chỗ nào không?” Lance hỏi khi ngồi vào bên trong chiếc xe Jeep.

“Không. Em muốn về nhà và cho bọn trẻ đi ngủ. Em đã bỏ lỡ bữa tối với chúng rồi.” Một trong số những lợi ích của việc làm sếp của mình là có thể tự quản lý thời gian. “Em luôn tự nhắc nhở bản thân mình rằng các vụ án lớn là không thường xuyên. Hầu hết thời gian em đều ở nhà với bọn trẻ khi em muốn làm vậy.”

Morgan kể cho Lance nghe về cuộc nói chuyện của cô với Haley khi anh quay đầu xe và lái xuống lối đi. “Cô ấy thậm chí còn không chắc chắn giọng nói đó có phải của đàn ông không. Cô ấy cho rằng đó là giọng nói của Noah. Chúng ta thậm chí không biết giọng nói đó là thật hay là do cô ấy tự tưởng tượng ra nữa.”

Cổng điện tử bật mở, và họ đi ra bên ngoài.

“Anh đã nói chuyện với đội cảnh sát trong khi em ở tầng hầm.” Lance dừng lại bên lề đường và cắm điện thoại vào cái sạc. “Thi thể của Shannon Yates đã được nhận dạng hôm nay. Ngoài bị cưỡng hiếp, bị đánh đập và bóp cổ, họ cũng phát hiện thuốc Zolpidem và cồn trong cơ thể cô ấy.”

“Vâng. Cảnh sát đã báo tin cho em về Shannon Yates.” Morgan nói. “Mà Zolpidem là gì vậy?”

“Một loại thuốc phổ biến điều trị chứng mất ngủ, một trong những thương hiệu lớn là Ambien. Không có hồ sơ nào ghi nhận về chuyện cô ấy từng được kê đơn sử dụng bất kỳ loại thuốc ngủ nào.”

“Bị cưỡng hiếp và đánh thuốc vào trước tuần Haley có thể đã bị đánh thuốc và cưỡng hiếp?” Morgan hỏi lớn.

“Chúng ta không có bằng chứng chứng minh hai vụ án này có liên quan đến nhau.” Lance rẽ trái vào một con đường và nhấn ga. “Nhưng anh không thích sự trùng hợp.”

“Em cũng vậy.”

Chiếc xe Jeep tăng tốc. Chuyển động khiến Morgan chú ý. Một cái bóng thoáng xuất hiện trong khu rừng. Cô nhìn vào trong bóng tối. Cái bóng di chuyển về phía trước con đường với tốc độ đều đều. Morgan trở nên cảnh giác.

“Cẩn thận đấy!” Morgan hét lên. Nhưng Lance đã đạp phanh.

Cô gần như không nhận ra dáng người đàn ông đi ra đường trước khi một tiếng vỡ lớn vang lên, và tấm kính chắn gió nứt ra thành trăm mảnh như cái mạng nhện. Một vật xuyên qua tấm kính và đập vào bảng điều khiển xe.

Morgan lập tức cúi xuống và lục tìm vũ khí.

Thầm nguyên rủa, Lance lái chiếc xe Jeep vào vệ đường. Gió thổi qua cái lỗ ở giữa tấm kính chắn gió. Ngoài lỗ thủng đó, toàn bộ tấm kính đều bị nứt. Tấm kính mỏng vẫn trụ lại được. Thay vì vỡ tan, những mảnh vỡ vẫn nguyên vị trí, bám vào cửa chắn gió.

Nếu không phải là loại kính an toàn, Morgan và Lance đã bị những mảnh vỡ bật ra cửa trúng. Tim Lance đập loạn nhịp trước mối nguy hiểm suýt nữa đã không tránh được.

“Đó là gì thế?” Cô đảo mắt nhìn quanh chiếc xe ô tô.

Lance đưa mắt nhìn xuống ghế sau. “Một hòn đá.”

Morgan nhìn qua vai. Hòn đá có kích thước bằng cả một viên gạch. Cô quay đầu xa hơn và ghé mắt nhìn qua cửa kính. Bóng người đó đã biến mất. Hẳn ta đã quay trở lại khu rừng hay vẫn còn ở phía sau? Xem xét thời gian phản ứng và khoảng cách phanh, cô không chắc chiếc xe Jeep đã đi được bao xa trước khi Lance có thể dừng lại.

“Em khóa cửa lại đi.” Anh xuống xe với khẩu súng trên tay.

“Chờ đã. Anh không thể đuổi theo hẳn ta một mình được.” Trống ngực đập dồn dập, Morgan rút vũ khí, lấy đèn pin từ ngăn để găng

tay và theo sau anh.

Morgan chạy chậm, trong khi Lance đã chạy trước cô một đoạn xa. Anh chạy nhanh xuống con đường như một cầu thủ. Ở thời vàng son của mình, cô không phải vận động viên, và bây giờ càng không phải thời vàng son của cô.

Cô chạy chưa được ba mươi mét thì đầu bắt đầu đau như búa bổ. Cô đi chậm lại và gọi cho đồn cảnh sát để báo cáo sự việc. Khi cô đến chỗ người đàn ông kia đứng lúc trước, Lance đang kiểm tra bên lề đường. Cô chiếu đèn pin vào con đường.

"Hắn ta có để lại dấu vết gì không?" Tất cả những gì cô thấy là bùn đất và bóng tối.

"Không." Lance đứng dậy. "Hắn ta đã rời khỏi đây lâu rồi." Anh lấy điện thoại ra.

"Em đã gọi cho cảnh sát rồi." Morgan nói. Đầu cô lại đau, và cô cảm thấy bụng dạ nôn nao vì đã quá gắng sức. "Em thực sự cần phải tập thể dục để lấy lại vóc dáng thôi."

Lance lắc đầu.

"Phải. Em biết em từng nói về chuyện này trước đây rồi, nhưng lần này là nghiêm túc đấy. Ngay khi thời tiết ấm lên." Cô đặt tay lên trán.

"Trong trường hợp này, anh cho là do sự chấn động chứ không phải do vóc dáng đã khiến em trở nên chậm chạp hơn. Anh nên gọi cho Sharp và cảnh báo bác ấy để đề phòng kẻ ném đá đó lại lên kế hoạch phục kích khác."

Morgan nhìn xuống con đường rồi nhìn vào bóng tối. "Hắn suýt nữa đã giết chết chúng ta."

Với vẻ mặt dữ tợn, Lance nhìn theo hướng cô đang nhìn. "Phải. Chúng ta đã rất may mắn."

CHƯƠNG 28

Lance nhìn chiếc đèn sau xe của Stella biến mất trong bóng tối. Morgan đã gọi cho em gái của cô, và không có lý do gì để cô ngồi đợi chiếc xe tải kéo, đặc biệt từ khi cô cảm nhận rõ là mình ốm yếu.

Anh ấn tay vào vùng bụng dưới xương sườn của mình, nơi đang căng lên. Một chiếc xe của cảnh sát đỗ phía sau chiếc xe Jeep của anh, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trong bóng đêm.

Viên cảnh sát hôm trước đã xử lý đám người phản đối gọi đến rất sớm để lấy những bức ảnh chụp lại nội thất bên trong chiếc xe Jeep. Anh ta mở cửa sau và lấy hòn đá ra với đôi bàn tay đã đeo găng tay. Anh ta cầm hòn đá lên bằng một tay. "Thứ này có khi phải nặng tới gần hai kilogram. May mắn là nó không trúng hai người."

Mỗi lần Lance hình dung lại sự việc đó trong đầu, anh chỉ muốn thở gấp. Nếu hòn đá bay xuyên qua cửa kính chắn gió thêm khoảng năm mươi phân, nó có thể đập trúng Morgan hoặc anh rồi. Khi đó anh không có cách nào chặn nó lại. Anh không được cảnh báo và cũng không có thời gian để kịp trở tay.

"Các anh có tìm thấy Adam Carter không?" Lance hỏi.

Viên cảnh sát mang theo hòn đá ra phía sau xe tuần tra của mình, đặt nó vào hộp đựng chứng cứ và dán nhãn lên đó. "Không. Cậu ta không có ở nhà. Bố mẹ cậu ta nghĩ cậu ta vẫn đang ở trong phòng, nhưng cậu ta đã trốn qua đường cửa sổ. Họ cũng cảm thấy tuyệt vọng trong việc tìm kiếm cậu ta, giống như chúng ta vậy."

"Tôi cũng nghĩ thế." Lance không thể tưởng tượng việc mất đi một cậu con trai, và cậu con trai còn lại thì đang mất tích. Nhà Carter hẳn đang rất đau lòng. Nỗi đau càng tăng thêm gấp bội bởi cảm giác tội lỗi của họ khi không để mắt tới Adam sát sao hơn. Cậu ta có thể đã trưởng thành nhưng họ vẫn cảm thấy mình có trách

nhệm với bất cứ chuyện gì xảy đến với cậu ta.

“Chúng tôi đang tìm kiếm cậu ta.” Viên cảnh sát đóng thùng xe lại.

Vụ hơi cay tự chế đã đủ gây phiền hà rồi, nhưng dù sao cũng không có ai bị đe dọa đến tính mạng cả.

“Hòn đá đó có thể đã lấy mạng của hai chúng tôi đấy.” Lance nói. “Nếu Adam là người đã ném đá chúng tôi, điều đó chứng tỏ cơn giận của cậu ta đã tăng thêm một bậc rồi.”

Lance đưa mắt nhìn tấm kính chắn gió.

Đây là một hành động thể hiện cơn thịnh nộ ở mức độ dữ dội.

Liệu nó có được lên kế hoạch từ trước? Cậu ta đã đợi họ từ trước hay đã chạy thoát khỏi nhà của Eliza, thấy họ đang đi đến và nhặt một hòn đá trên đường? Lance nhìn vào bóng tối.

“Nghe này, chúng ta không biết Adam có phải là người chịu trách nhiệm cho sự việc này không. Anh chỉ đang giả định thôi. Chuyện đó có thể là hành động bạo lực ngẫu nhiên của bất kỳ ai trong số hàng tá những người phản đối có mặt tại nhà của cô Powell hôm nay. Làm sao cậu ta biết chiếc xe Jeep của anh sẽ đi qua khu vực tối tăm đó chứ? Hẳn là cậu ta đã thấy ánh đèn pha và có thể nhận ra kiểu dáng chung của một chiếc xe thể thao, nhưng cậu ta không thể xác định chiếc xe đang tiến đến là xe nào.”

Lance mừng tượng lại sự việc trong đầu. “Trừ khi ai đó đã theo dõi ngôi nhà, nhìn thấy chúng tôi rời khỏi đó, và báo vị trí của chúng tôi cho cậu ta.”

“Bây giờ anh đang cho rằng có nhiều hơn một người tham gia vào sự việc này ư?” Viên cảnh sát hỏi, giọng ngờ vực.

“Đó chỉ là một khả năng thôi.” Lance thừa nhận. “Nhưng chúng ta đã biết cậu ta có hai người bạn. Cậu ta cũng có thể có nhiều bạn hơn thế.”

“Chúng tôi sẽ xem xét khả năng này.” Giọng viên cảnh sát ngăm ám chỉ rằng Lance không nên can thiệp vào vụ này nữa.

Bề mặt xù xì của hòn đá khiến cho việc lưu lại dấu vân tay là

không thể. Ánh đèn pha màu vàng lóe lên trong bóng tối khi một chiếc xe tải không có nóc tiến đến. Nó dừng lại bên lề đường và bấm còi bíp bíp khi quay lưng về phía chiếc xe Jeep.

"Tôi xin phép quay lại làm việc. Tôi sẽ cho anh biết nếu chúng tôi tìm ra Adam." Viên cảnh sát lên xe và lái chiếc xe đi.

Trong khi lái xe nhắc bóng chiếc xe Jeep lên cái thùng xe không có nóc phía sau, Lance gọi cho Morgan để cập nhật tình hình cho cô.

"Anh có thể ghé nhà em và ngủ trên ghế xô-pha đêm nay." Lance gợi ý. "Anh thấy lo lắng. Ở điểm này, chúng ta cần đưa ra giả thuyết rằng cậu ta ném đá, thế nghĩa là rõ ràng cậu ta đang tức giận mà không cần lý do gì. Cậu ta cũng muốn tấn công em vì em là luật sư đại diện cho Haley hoặc cậu ta muốn cản trở công việc điều tra của em."

"Stella sẽ ở nhà em tối nay." Morgan nói. "Và em ấy đã mang tới tin tốt lành. McFarland bị từ chối bảo lãnh. Chúng ta không cần phải lo lắng về hắn ta trong một thời gian."

"Đó đúng là tin tốt lành."

"Và ông em nói ngày mai chúng ta có thể sử dụng xe của ông. Anh có muốn em đón anh vào buổi sáng hay gặp anh ở văn phòng không?"

Lance sống cách Văn phòng Thám tử Sharp sáu tòa nhà.

"Anh sẽ gặp em tại văn phòng." Anh sẽ đi bộ tới đó. Anh muốn đến sớm, vì cô sẽ bận rộn với việc chuẩn bị cho bọn trẻ đi học.

Người lái chiếc xe tải vẫy Lance. "Anh phải đi rồi." Anh nói với Morgan.

"Hẹn gặp anh sáng mai nhé." Giọng cô khàn đi theo cảm xúc. "Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Lý trí nói với anh rằng Morgan và em gái của cô có thể tự lo cho mình được, nhưng trái tim anh không nghe theo lý do đó, và anh vẫn cảm thấy lo lắng. "Hãy ngủ một lát nhé."

"Vâng. Em biết rồi." Cô đáp và cúp máy.

Hơn nửa giờ sau, người lái chiếc xe tải không nóc thả Lance

xuống trước cửa nhà. Chiếc xe Jeep được mang tới một cửa hàng sửa xe trong thị trấn. Lance ngắm nghía ngôi nhà của mình. Các bóng đèn vẫn sáng. Ai đó đang ở bên trong nhà. Chỉ có hai người có chìa khóa, và anh chỉ vừa nói chuyện điện thoại với Morgan mới đây thôi.

“Cảm ơn.” Lance đưa tiền boa cho anh lái xe và đi lên bậc thềm trước nhà. Anh nghi ngờ khả năng tên trộm đã bật đèn, nhưng cần tắc vô áy náy. Đứng bên cạnh khung cửa, anh mở khóa và đẩy cửa mở.

“Là bác đây.” Sharp nói vọng ra.

Lance đi vào trong nhà. Cởi áo khoác, anh treo nó lên tủ quần áo, sau đó đi vào trong bếp.

Sharp đang rót rượu whisky vào ly đá. Ngoài thỉnh thoảng uống bia hữu cơ, Sharp hiếm khi uống rượu. Bình thường, ông chỉ uống một ly whisky vào đêm Giáng sinh.

“Bác thấy bồn chồn nên quyết định đi dạo.” Ông uống cạn ly thứ hai, rót một đốt ngón tay rượu whisky nguyên chất, và đưa nó cho Lance.

Lance nhận ly rượu. “Bác đã có một ngày tồi tệ hả?”

“Phải.” Sharp uống ly whisky, trong khi đi ra khỏi căn bếp. Ông đi qua cây đàn piano lớn đặt trong phòng ăn thay cho một cái bàn và đi sang phòng khách kế bên. Dừng lại ở trước cánh cửa kính của hành lang, ông nhìn chăm chăm vào bóng tối ở khoảng sân.

Khi ông im lặng trong vài giây, Lance đi đến chỗ cây đàn piano và ngồi xuống. Sharp sẽ nói khi ông sẵn sàng. Lance nhấp một ngụm rượu sau đó đặt ly whisky lên trên mặt chiếc đàn piano. Anh đặt những ngón tay trên những phím đàn, không suy nghĩ gì cả. Vài nốt đầu tiên của bài *Desperado* nghe rất ổn. Bất cứ khi nào anh chơi piano, âm nhạc dường như chảy trong anh và giúp đầu óc anh minh mẫn, tỉnh táo hơn.

Sau khi nốt cuối cùng lắng xuống, Sharp lắc lắc viên đá trong cái ly làm phát ra tiếng kêu lách cách. “Sinh nhật đầu tiên của Haley là một ngày rất khó khăn đối với Eliza. Lẽ ra Ted phải có mặt ở nhà.

Nhưng cậu ấy đã ra đi được chín tháng. Eliza không có bất kỳ người thân nào ở Scarlet Falls, nhưng cô ấy vẫn tổ chức một bữa tiệc cho Haley. Vài người ở Sở Cảnh sát Scarlet Falls đến, Bác đã đến đó rất sớm, làm một số việc lẽ ra là của Ted. Đi ra ngoài mua bia và đá. Nướng thịt. Eliza đã cố gắng tổ chức bữa tiệc để kỷ niệm một mốc quan trọng. Sau khi mọi người đã ra về hết, cô ấy cho Haley đi ngủ. Còn bác giúp cô ấy dọn dẹp. Sau đó bọn bác ngồi ngoài sân uống vài cốc bia, không ai nói với ai câu nào, chỉ cảm thấy buồn và nhớ Ted.”

Sharp uống cạn ly rượu và nhìn cục đá chăm chăm. “Bác không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trước khi kịp nhận ra, bác đã hôn cô ấy, vợ của người bạn thân chí cốt vừa mới qua đời. Và khi đó bác đã kết hôn. Bác cảm thấy chuyện đó thực sự rất ngớ ngẩn. Bác thậm chí còn không nói lời xin lỗi cô ấy. Bác cứ thế mà bỏ về.” Sharp lắc đầu đầy thất vọng. “Bác cảm thấy vô cùng áy náy. Dù sự việc chưa tiến xa hơn. Không hoàn toàn vậy. Eliza và bác không hề có mối quan hệ tình cảm. Điểm chung giữa bác và cô ấy chính là nỗi đau. Không có gì hay ho khi để chuyện gì đó xảy ra giữa bọn bác, và bọn bác đều biết rõ điều đó.”

Lance cầm ly rượu của anh lên và nhấp một ngụm.

Vẻ căng thẳng toát ra từ Sharp khi ông hít một hơi thật sâu. Nó rít lên giữa những kẽ răng của ông. “Một tuần sau đó, cô ấy gọi cho bác để báo rằng cô ấy sắp chuyển nhà. Cô ấy cần bắt đầu lại từ đầu. Nhưng bác cũng nghĩ là do cô ấy muốn giữ khoảng cách với bác. Cảm giác như cả bác và cô ấy đều không thể liên lại vết thương. Bất cứ khi nào ở cạnh nhau, nỗi đau thương càng nhân lên gấp bội. Điều này nghe thật ngược đời phải không? Bạn bè thường giúp nhau những lúc khó khăn. Nhưng bọn bác thì không. Bọn bác bị kẹt trong cùng một tình thế tiêu cực, và cô ấy là một người đủ dũng cảm để phá bỏ nó.”

“Chuyện đó qua lâu rồi mà.” Lance nhấp một ngụm whisky nữa.

“Không lâu sau, vợ bác bỏ đi. Cuộc hôn nhân của bác gặp trục trặc trước khi Ted mất. Sau đó, bác dành nhiều thời gian giúp đỡ

Eliza và Haley hơn là cố gắng cứu vãn mối quan hệ của chính bác. Nhưng bác ly hôn ngay sau khi Ted qua đời và Eliza rời khỏi thị trấn. Đó là khoảng thời gian tối tăm của cuộc đời bác.”

Lance tính xem bao nhiêu năm đã trôi qua. Ngay sau khi chuyện này lắng xuống thì bố của Lance mất tích, và điều tra viên Sharp thuộc Sở Cảnh sát Scarlet Falls đã được giao phụ trách vụ này.

“Cháu đồ rằng bác đã vùi đầu vào cuộc sống tẻ nhạt của một cảnh sát và công việc phải không?”

Sharp cười đầy mỉa mai. “Cháu nói đúng rồi đấy.”

Có đúng là đời tư cá nhân của Sharp là một phần đáng hổ thẹn nên ông đã đắm mình vào vụ mất tích của cha Lance và cảm thấy có hứng thú với Lance không?

Lance không muốn nghĩ tới viễn cảnh cuộc sống của anh sẽ ra sao nếu anh phải tự xoay sở với căn bệnh tâm thần của mẹ một mình. Sharp đã làm mọi thứ thay đổi. Khi thấy rằng lo lắng đã hủy hoại Jenny Kruger, Sharp chính là người đã khẳng định Lance phải chơi khúc côn cầu. Ông đã tạo ra một nơi trú ẩn an toàn cho cậu bé đơn độc và đầy lo sợ khi mẹ cậu đang trải qua khoảng thời gian cực kì khó khăn. Ông còn giúp cả Jenny nữa.

Anh và Sharp đến với nhau nhờ bi kịch. Nhưng khi còn là một cậu bé, Lance chỉ để ý tới nỗi đau của mình mà không hề để ý tới nỗi đau của người khác. Giờ đây, anh cảm thấy mình nên báo đáp Sharp.

Sharp thở dài. “Bác đã hứa với Ted sẽ chăm lo cho gia đình của cậu ấy, nhưng bác đã để họ chuyển đi nơi khác. Bác không bao giờ gọi cho cô ấy. Bác đã không quan tâm hỏi han hai mẹ con họ.”

“Eliza là người chủ động chuyển đi mà. Bác không thể bắt bà ấy ở lại được.”

“Có thể là như vậy.” Sharp lại thở dài. Ông đi vào trong bếp và đặt cái ly của mình vào bồn rửa. “Nhưng bác là người khiến cô ấy phải ra đi. Bác hầu như chẳng biết gì về cái gia đình mà bác hứa sẽ bảo vệ cả.”

“Eliza đã đến tìm bác nhờ giúp đỡ. Điều đó có nghĩa là ấy biết bác sẵn sàng giúp bà ấy.”

Bóng đèn phía trên trần bếp tạo ra những chỗ khuất sáng trên khuôn mặt gầy gò của Sharp. Lần đầu tiên trông ông đúng với tuổi tác của mình. “Nhưng làm cách nào bác có thể giúp Haley không phải ngồi tù chứ?”

Lance uống cạn ly rượu của mình và đứng lên khỏi cây đàn piano. Anh đi qua Sharp vào nhà bếp.

Vỗ vai ông, Lance nói: “Bác không đơn độc trong vụ án này. Morgan và cháu sẽ làm mọi thứ có thể.”

“Bác rất cảm kích vì những việc cháu và Morgan đã làm. Bác không muốn nhờ Morgan. Cô ấy nên được nghỉ ngơi.”

“Cô ấy sẽ không nghỉ ngơi theo bất kỳ cách nào khác.” Ngay cả khi Lance không thích cô làm việc với bộ não bị chấn động.

“Bác về nhà đây.” Sharp quay người đi.

“Mai cháu sẽ đi làm sớm.”

Sharp gật đầu. “Bác cũng vậy.”

Lance tiễn Sharp ra ngoài và khóa cửa lại. Vì mai phải đi làm sớm, Lance đi tắm, rồi lên giường đi ngủ, trăn trọc khoảng một tiếng đồng hồ, những lời của Sharp nói cứ lớn vồn trong đầu anh.

Làm cách nào họ có thể giúp Haley không phải ngồi tù? Và Sharp sẽ ra sao nếu họ không thể làm được điều đó? Và trong tình huống xấu hơn, sẽ ra sao nếu cô gái chính là hung thủ?

CHƯƠNG 29

Tiếng kính vỡ khiến Lance choàng tỉnh khỏi giấc ngủ ngon. Anh bật dậy, adrenaline chạy khắp huyết quản. Không khí lạnh giá tràn vào phòng và một mùi rất mạch xộc vào mũi anh. Là mùi xăng! Trong tích tắc, anh thấy cửa sổ bị vỡ kính, một cái chai vỡ nằm trên sàn nhà, mảnh vải và một đám lửa nhỏ, dung dịch chảy khắp sàn gỗ và thảm trang trí.

Chết tiệt.

Lửa bắt ngờ bùng lên. Hơi nóng nhanh chóng vây lấy anh khi ngọn lửa lan về phía giường ngủ. Chuông báo cháy kêu om sòm, chớp lấy khẩu súng trên bàn đầu giường, anh lao về phía cửa. Rồi khỏi phòng ngủ, anh chạy xuống hành lang ngăn dần về phía cửa trước, chạy qua phòng khách và một phòng tắm.

Một cái chai khác ném vào cửa sổ gần cửa trước và vỡ tan tành trên sàn nhà. Dung dịch bắn tóe tung. Lửa bùng lên ở tiền sảnh, nuốt gọn tấm thảm chùi chân và chặn lối thoát ra cửa chính.

Lance quay lại. Khói lan khắp hành lang. Anh sống trong một căn nhà một tầng. Anh phải tìm một ô cửa sổ chưa bị bắt lửa.

Anh dùng tay bịt miệng và mũi lại rồi đi về phía phòng cho khách. Trước khi anh có thể đến gần cửa sổ, một chai cháy bay vào trong nhà qua cửa kính. Nó rơi xuống sàn gỗ cạnh giường ngủ dành cho khách và nổ bùng. Cái giường cũng bốc cháy. Ngọn lửa bốc lên tận trần nhà.

Lance ra khỏi phòng.

Dù kẻ đang cố gắng giết anh là ai thì chắc chắn hẳn ta đang ở bên ngoài, chạy quanh ngôi nhà ném các chất gây cháy qua các ô cửa sổ, nhằm nhốt anh ở bên trong nhà.

Anh có những lựa chọn nào? Khỉ thật! Vô cùng ít ỏi.

Phòng tắm kín đáo. Không có cửa sổ. Chính là cái bẫy chết người.

Phòng ngủ có quá nhiều xăng. Ngập trong xăng, giường, đệm và các tấm thảm trang trí sẽ nhanh chóng bắt lửa. Khói tỏa ra từ hai cửa.

Nhưng nếu anh cứ chôn chân ở đây, anh cũng sẽ chết. Chỉ vài phút nữa thôi, toàn bộ ngôi nhà sẽ chìm trong biển lửa. Các ngôi nhà hiện đại chứa đầy vật liệu nhân tạo sẽ bị cháy nhanh hơn, dữ dội hơn và thải nhiều khí độc hơn các ngôi nhà làm bằng các loại vật liệu truyền thống.

Hơi nóng vây lấy anh. Mồ hôi túa ra khắp người. Làn khói đen kịt đang dần tràn vào phổi anh.

Không còn lựa chọn nào khác, anh chạy trở lại tiền sảnh về phía đám cháy. Không có thảm chùi chân, lửa ở đó sẽ lan chậm hơn. Anh có thể thoát thân qua cửa sổ phòng ăn hoặc cửa trượt của hành lang.

Miễn là kẻ phóng hỏa không buộc anh phải quay trở lại phía trong ngôi nhà.

Đám lửa đang nhảy múa khắp sàn nhà trước mặt anh. Chạy một mạch, anh cố gắng hết sức, bật nhảy qua đám cháy. Đôi chân trần của anh nhói đau và anh kêu lên khi tiếp đất, nhưng adrenaline đã làm lu mờ cơn đau nhanh chóng cũng giống như lúc trước vậy.

Mắt cay xè, phổi nóng rát, Lance ho sặc sụa. Anh loạng choạng đi qua phòng khách về phía cánh cửa trượt.

Qua lớp kính, anh thấy một chai đựng chất cháy lao về phía mình như tên lửa vậy. Lường trước sẽ có một vụ nổ, anh cúi xuống và che mặt lại. Nhưng cái chai đã vỡ phía ngoài cánh cửa hành lang bằng kính dày. Dung dịch bắn tung tóe trên cửa kính và hành lang. Lửa lan tới sân bê tông, sau đó vì không được tiếp thêm nhiên liệu nên tắt ngấm.

Lance mở cánh cửa trượt. Không khí mùa vào căn nhà. Phía sau anh, lửa ủa về phía có khí ôxy. Giơ khẩu súng về phía trước, anh

loạng choạng đi qua lối cửa dẫn vào bóng tối. Anh tập trung vào mối nguy hiểm tiềm ẩn. Khói khiến cổ họng của anh bị nghẹt, trống ngực dội thành thịch bên tai.

Một bóng người chạy đến chỗ anh. Là một người đàn ông. Mồ hôi nhỏ thành giọt trên trán Lance, hòa lẫn với muối và khói của đám cháy, chảy xuống mắt cay xè. Anh chớp mắt, nhưng vẫn không nhìn rõ người đàn ông kia.

“Đứng lại!” Anh hét lên, chĩa súng về phía cái bóng màu đen.

“Ồi.” Người đàn ông lên tiếng. “Đừng bắn tôi. Bill đây.”

Lance dụi mắt, nhưng cũng không khá hơn. Anh nghiêng đầu cố gắng nhìn và nhận ra người hàng xóm mảnh khảnh của mình đang đứng trên bãi cỏ đã bị thiêu rụi, hai tay giơ lên cao. Không mặc áo, anh ta chỉ mặc mỗi cái quần ngủ và chân đi giày, không cột dây.

Lance hạ súng xuống. Làn hơi nóng phả vào lưng anh, và anh loạng choạng bước ra xa ngôi nhà vài mét. “Anh có nhìn thấy ai không?”

Còi báo động vang lên inh ỏi. Một lợi thế lớn khi sống ở thị trấn là ở gần các đồn cảnh sát và trạm cứu hỏa.

“Không!” Bill hét lên giữa âm thanh inh tai nhức óc của các xe cứu hỏa đang tiến tới. “Còn ai khác ở bên trong không?”

Lance lắc đầu. Anh đã tai qua nạn khỏi, cơ thể anh bận rộn đẩy khói ra ngoài và hít không khí trong lành vào phổi. Anh ngồi xồm ho mạnh như thể long cả phổi.

Gió thổi mạnh hơn. Có thứ gì đó nóng rát châm chích ở vai của Lance. Anh đập một nắm tro dính trên da. Liếc nhìn qua vai, anh thấy đám lửa đang nuốt trọn mái nhà. Lửa ngăn ngụt lên tận khoảng trời tối đen, và cột khói bốc lên cuồn cuộn lên tới cả mặt trăng.

“Anh bạn, chúng ta phải đi khỏi chỗ này thôi. Hãy để tôi giúp anh.” Bill quàng một cánh tay Lance qua vai anh ta và dìu anh đi qua khoảng sân sau của nhà anh, đi một vòng quanh nhà và đến con đường. Vợ của Bill đang đứng trên lối đi bộ, trên người đang mặc bộ

áo choàng tắm. Cô ấy đang bế một đứa trẻ tuổi chập chững biết đi ở bên hông. Những người hàng xóm khác đi ra khỏi nhà của họ và tập trung ở phía trước bãi cỏ.

Một xe cứu hỏa dừng lại, và đội lính cứu hỏa xuống làm nhiệm vụ, kéo các ống nước về phía khung cảnh đáng sợ. Hai xe cứu hỏa khác và nhiều xe của cảnh sát Scarlet Falls hú còi inh ỏi cả con đường. Một xe cứu thương đỗ phía sau đoàn phương tiện đang đứng thành ba hàng dưới lòng đường. Đội cảnh sát tuần tra tập hợp thành một đám đông cách xa đám cháy.

Sharp chạy xuống lối đi bộ về phía Lance. Ông mặc quần bò, đi giày sneaker nhưng mái tóc muối tiêu dựng đứng lên.

“Cháu vẫn còn sống chứ?” Sharp hỏi trong khi đưa mắt nhìn Lance một lượt từ đầu đến chân.

Vẫn đang ho sặc sụa, Lance gật đầu. “Tôi sẽ lo cho cậu ấy.” Sharp nói với Bill.

Bill chui đầu qua cánh tay của Lance, và Sharp thế vào chỗ đó. Lance muốn nói với ông rằng anh có thể tự đi được, nhưng anh không hoàn toàn chắc chắn. Chẳng may mà ngã sắp mặt xuống đường thì xấu hổ lắm.

“Cảm ơn anh nhé, Bill.” Lance rên rỉ. Vẫy tay, Bill quay người và đi về phía vợ con của anh ta.

“Bác nghe thấy tiếng còi báo động và chỉ vừa mới biết là nhà cháu bị cháy.” Sharp dìu Lance ra phía sau xe cứu thương. Lance ngồi lên cái ghế xoay phía sau. Một nhân viên y tế đeo mặt nạ ôxy lên mặt anh và đưa cho anh một chai nước. Lance bỏ mặt nạ ra để rửa mắt và miệng. Anh khạc nhổ xuống đường và uống một ngụm nước. Ngụm nước mát lạnh làm dịu cổ họng bỏng rát của anh.

Nhân viên y tế gỡ cái chăn ra cho anh. Anh xua tay. Anh vẫn còn đang toát mồ hôi sau đám cháy.

Sharp nhận lấy cái chăn và ném về phía Lance. “Cháu nhận ra mình chỉ đang mặc mỗi cái quần đùi chứ?”

Lance không nhận ra. Anh còn mãi giữ lấy mạng sống trong đám

cháy.

Anh tháo chiếc mặt nạ ôxy ra. "May là cháu còn có khẩu súng, nếu không chẳng khác gì khóa thân cả." Giọng anh khàn khàn và nói chuyện khiến anh ho một đợt dữ dội.

"Cháu hãy tập trung cho việc thở đi." Sharp để cái mặt nạ ôxy về vị trí ban đầu, sau đó lấy chăn đắp cho Lance. "Cháu đã giúp cho bà thím ở cuối phố được bổ mắt đấy."

Khí ôxy và nước đã có tác dụng.

Nhân viên y tế lấy các thông tin cơ bản của Lance và chỉ về phía cánh cửa mở của xe cứu thương. "Anh có thể trèo lên đó không?"

"Tôi không cần đến phòng cấp cứu đâu." Lance nói. Anh đã đỡ ho, mặc dù vẫn rất khó chịu ở phổi.

"Anh đã kiểm tra chân của mình chưa?" Nhân viên y tế hỏi.

Lance đưa mắt nhìn xuống dưới. Máu chảy ra từ nhiều vết cứa. Anh gác cổ chân lên đầu gối chân bên kia và kiểm tra lòng bàn chân. "Cũng không nghiêm trọng lắm đâu."

Nói đến đây Lance mới bắt đầu cảm thấy chân của mình đau.

"Nhưng có lẽ cháu nên lấy những mảnh kính ra." Sharp nói.

Thừa nhận mình đuối lý, anh giao khẩu súng cho Sharp và đứng lên. "Bác sẽ giữ nó cho cháu chứ?"

"Được." Sharp nhét khẩu súng vào túi áo khoác. "Bác sẽ quay trở lại văn phòng, lấy xe ô tô và gặp cháu ở phòng cấp cứu nhé."

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Lance hỏi. "Hai giờ sáng nhưng đúng, cháu nên gọi cho Morgan đi."

"Cháu không muốn đánh thức cô ấy."

Sharp nhìn anh chăm chăm. "Lần trước khi cháu đi cấp cứu và không muốn làm phiền cô ấy, cô ấy đã phản ứng thế nào?"

Không tốt. Không tốt chút nào.

"Bác nói đúng. Cô ấy sẽ muốn biết. Nhưng điện thoại của cháu ở trong kia mất rồi." Lance chỉ về phía ngôi nhà. Lính cứu hỏa đang nỗ lực dập lửa, nhưng ngôi nhà thì không thể cứu vãn nổi. Điều họ hy vọng nhất lúc này là giữ cho đám cháy không lan rộng sang nhà

hàng xóm.

“Bác sẽ gọi cho cô ấy.” Sharp gật đầu. “Bác luôn sẵn lòng giúp đỡ cháu mà.”

“Cảm ơn bác. Có một ít quần áo dự phòng ở phòng làm việc của cháu đây.” Lance quay người và leo lên phía sau xe cứu thương. Nhân viên cứu thương băng bó cho anh. Qua cửa xe vẫn để mở, anh quan sát mái nhà sập xuống. Tro bụi bay lên trời. Lính cứu hỏa rút lui và chuyển sang dập lửa ở các ngôi nhà bên cạnh nhà của Lance.

Đám cháy khiến anh đột nhiên trở thành người vô sản. Anh thậm chí còn không có quần áo để mặc nữa.

Anh không bận tâm lắm đến suy nghĩ thứ hai. Anh vẫn chưa xây dựng cuộc sống ở đây. Căn nhà đó anh đơn thuần chỉ dùng cho mục đích ngủ và để đồ đạc. Ngoài một vài bức ảnh, cây đàn piano, hai thứ mà anh có chút luyện tập, thì chẳng có gì anh không thay thế được cả.

Cuộc sống của anh là bên cạnh Morgan và ba cô con gái của cô.

“Chờ đã.” Anh nói với nhân viên y tế đang định đóng cửa xe lại. “Tôi cần gặp cảnh sát. Chỉ một phút thôi.” Nhân viên y tế nháy xuống xe và vẫy tay gọi một cảnh sát.

Cảnh sát tuần tra Scarlet Falls leo lên phía sau xe cứu thương.

Giữa cơn ho, Lance chỉ tóm tắt về vụ tấn công bom xăng bằng ba câu ngắn gọn.

Viên cảnh sát ghi chú lại. “Tôi sẽ gọi nhân viên điều tra vụ hỏa hoạn và đi thăm vấn hàng xóm xung quanh. Có thể ai đó trong số những người hàng xóm của anh đã thấy điều gì đó.”

Nhưng vụ hỏa hoạn vừa rồi không phải vụ hỏa hoạn bình thường mà là một hành vi cố ý giết người. Lance đã nghĩ ai đó nhắm vào Morgan, nhưng dường như anh cũng là một mục tiêu của kẻ đó.

Gần đây anh đã chọc giận ai nhỉ? Adam Carter là người đầu tiên xuất hiện trong đầu anh. Hiện tại em trai của Noah chất chứa đầy đau xót và giận dữ. Và cậu ta cũng đang mất tích.

Nhưng Adam không phải người duy nhất có mối tự thù cá nhân

đối với Lance. Nhỡ đâu Kieran Hart đã phát hiện chuyện các bức ảnh của hắn ta đã bị đánh cắp thì sao?

CHƯƠNG 30

Trời vẫn còn tối khi Morgan vội vã chạy tới sảnh của phòng cấp cứu. Sharp đã nói với cô rằng Lance không sao, nhưng cho đến khi tận mắt nhìn thấy tình trạng của anh, cô sẽ không thể yên tâm được.

“Morgan, ở đây.” Sharp gọi từ cửa phòng.

Cô vội vã lao tới. Nhìn thấy Lance, nước mắt cô chảy thành dòng. Hơi thở sâu đầu tiên cảm giác như khiến cô vỡ làm hai.

Lance đang ngồi, cởi trần, với cái chần của bệnh viện quấn quanh thắt lưng và chiếc mặt nạ ôxy chụp trên mặt. Dịch đang được truyền qua mu bàn tay anh. Mặt anh nhợt nhạt, đôi mắt anh đỏ ngầu. Một bác sĩ đeo kính lúp cúi xuống chân anh.

Lance kéo mặt nạ ra. “Này, đến đây. Sharp hẳn đã nói với em là anh ổn rồi chứ.”

Nhưng không có cách nào ngăn dòng nước mắt lại. Cô đã mất cha mẹ và cả người chồng thân yêu của mình. Cô chưa từng nghĩ cô sẽ lại gặp một người nào đó khiến trái tim cô rung động trở lại. Có chăng thì đó là một phép nhiệm màu ngăn ngui. Nhưng giờ đây... cô không thể đánh mất anh.

“Sharp đã nói vậy.” Cô khóc nức nở.

Sharp đi ra ngoài hành lang, để lại không gian riêng tư cho hai người họ. Khi cô đi qua, ông vỗ vai cô một cái đầy bối rối.

Lance đưa một tay về phía cô. Cô nắm lấy nó và anh kéo cô lại gần. Cô vùi mặt vào vai anh.

Bàn tay anh đặt lên gáy của cô. “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

“Em biết.” Cô không thể giải thích sự bộc phát về mặt cảm xúc mà cô không ngờ tới này. Yên tâm ư? Sau khi Sharp gọi điện báo, cô

đã bình tĩnh mặc quần áo và lái xe tới bệnh viện mà.

Cô ngồi thẳng lên và lau nước mắt. "Em xin lỗi." Anh siết những ngón tay cô.

"Hai mũi khâu." Bác sĩ đứng dậy và cắt sợi chỉ. Ông ta bỏ cái kéo xuống và tháo đôi găng tay ra. "Chúng tôi sẽ băng cái chân đó lại. Ngay khi có kết quả xét nghiệm máu và chụp X quang, cậu có thể ra về."

"Chuyện gì đã xảy ra thế?" Morgan hỏi. "Đừng bỏ sót bất cứ chi tiết nào nhé."

"Có người đã ném chất cháy vào nhà qua cửa sổ."

Vô cùng ngạc nhiên, Morgan ngồi xuống chiếc ghế nhựa bên cạnh giường của anh. "Nhà của anh sao rồi?"

Lance lắc đầu. "Tiêu rồi, anh nghĩ thế."

"Ôi không. Cây đàn piano của anh." Morgan thích ngồi cạnh anh khi anh chơi đàn piano.

Anh nhăn mặt. "Cây đàn piano có thể thay thế mà. Nhưng anh sẽ nhớ cây đàn đó. Nó đã đồng hành cùng anh trong một thời gian dài."

Cô cúi xuống và đặt lên môi anh một nụ hôn. Sau đó cô lại đặt chiếc mặt nạ ôxy vào chỗ cũ. "Em rất tiếc về ngôi nhà đã bị thiêu rụi của anh."

Anh nhắc cái mặt nạ ra. "Nó chỉ là một ngôi nhà thôi mà."

Rõ ràng cả hai người họ đã không để ý đến sự thật rằng ai đó đã cố gắng thiêu chết Lance mà chỉ thấy may mắn là anh vẫn sống sót.

Sharp quay lại với một chiếc cốc giữ nhiệt trên tay. Ông đưa nó cho Morgan. "Bác nghĩ cháu có thể uống một chút cà phê đây."

"Cảm ơn bác." Cô nhận lấy cái cốc và nhấp một ngụm. "Chắc trông cháu thảm lắm, nếu không bác đã không mang cà phê cho cháu rồi."

"Bác sẽ không trả lời câu hỏi đó của cháu đâu, nhưng người nghiện thì khó có thể cai nghiện được." Sharp nói. "Bác nghĩ là cháu sẽ phải đưa nó về nhà mình?"

“Vâng.” Morgan sẽ không để Lance rời khỏi tầm mắt mình nữa.

“Bác về nhà đây.” Sharp gạt đầu về phía một chiếc túi thể thao trên quầy. “Bác đã để thêm quần áo ở trong cái túi đó.”

Morgan đứng dậy và hôn vào má Sharp. “Cảm ơn bác đã gọi cho cháu.”

“Chăm sóc cho nó nhé.” Ông ôm cô một cái và rời khỏi căn phòng.

“Vâng, chắc chắn rồi.” Quay lại ngồi xuống cái ghế, cô siết chặt bàn tay của Lance bằng cả hai tay.

“Có lẽ anh nên thuê một phòng khách sạn nào đó.” Lance gợi ý. “Nhờ kẻ phóng hỏa nhà anh theo dõi anh thì sao?”

“Chúng ta đều là mục tiêu của hắn, nên khả năng hắn ta sẽ theo dõi em cũng rất cao. Trước đó, Morgan cũng đã bị tấn công tại nhà của cô. Là người trưởng thành khỏe mạnh duy nhất trong nhà thật đáng sợ. Cô đơn giản là không thể bảo vệ ba đứa trẻ, ông nội và cô trông trẻ. Cô vẫn luôn cảm thấy an toàn hơn khi có Lance ở cùng. “Và em đã nói với Stella. Một chiếc xe tuần tra sẽ được bố trí canh chừng bên ngoài ngôi nhà của chúng ta tối nay.”

Gần bốn giờ sáng anh mới được ra viện. Morgan đưa anh về nhà cô bằng chiếc xe Lincoln Town của ông nội.

Morgan đỗ xe phía trước nhà. Khi đã vào trong nhà, Lance chào mấy chú chó rồi tập tễnh đi về chiếc ghế xô-pha.

“Không.” Morgan nắm lấy tay anh và dẫn anh vào phòng ngủ của cô. “Em biết em đã không muốn ngủ chung giường với anh khi có bọn trẻ trong nhà, nhưng thế này thật ngớ ngẩn. Chúng ta sẽ không làm chuyện đó.”

“Không ư?” Anh quay sang nhìn cô.

“Đó không phải cách em đánh giá mối quan hệ của chúng ta.” Cô vòng tay quanh cổ anh. “Em đã sai ư?”

“Không. Đây cũng là thỏa thuận thực sự đối với anh.”

“Thế thì anh sẽ ngủ cùng em. Em sẽ để mắt tới anh, em cũng rất mệt để thức dậy và kiểm tra anh suốt đêm.” Cô kiễng chân lên và

hôn anh. Cô muốn chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào anh, cảm nhận hơi ấm, sự sống và hơi thở của anh mọi lúc. Đó là cách duy nhất có thể giúp cô chợp mắt. “Bọn trẻ sẽ thức dậy sau vài tiếng nữa. Chúng ta nên cố chợp mắt một chút.”

“Em có phiền không nếu anh đi tắm qua một cái?” Anh hỏi. “Anh không khác gì một con lợn hun khói cả. Bộ phận sạch sẽ nhất của anh chính là cái chân đang bị băng bó.”

“Anh đi đi.” Morgan thay chiếc quần bò bằng bộ quần áo ngủ. Cô leo lên giường. Lance cởi áo phông và đi vào phòng tắm bên trong phòng ngủ. Cô nghe tiếng những tia nước dội lên sàn nhà. Vài phút sau, anh quay trở lại. Làn da và mái tóc anh vẫn còn ẩm và phảng phất mùi xà bông. Ngồi lên mép giường, anh thay băng cho bên chân bị thương và leo lên giường trong chiếc quần nỉ dài. Cô cuộn tròn trong lòng anh, cảm giác an toàn, được che chở khi nằm trong đó và hơi ấm của anh càng khiến cô cảm thấy yên lòng rằng anh thực sự vẫn còn sống.

Cô dựa đầu lên bờ vai rộng và vững chãi của anh. “Em yêu anh. Em sẽ không biết phải làm sao nếu anh...” Tiếng nước nhỏ khiến cô ghen lời.

“Suyt.” Anh đặt một nụ hôn lên mái tóc cô. “Anh cũng yêu em và anh sẽ không đi đâu cả.”

Morgan thường rất dễ ngủ. Phải vật lộn với ba cô con gái, cô thường ngủ ngay khi đặt mình xuống giường, như một chiến binh. Nhưng đêm nay, cô thao thức, lắng tai nghe nhịp thở đều đều của Lance và cứ mãi chìm trong suy nghĩ cô sẽ đau lòng biết mấy nếu đánh mất anh.

CHƯƠNG 31

Lance mở mắt, anh có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Thấy một dáng người nhỏ nhắn đứng bên cạnh giường, anh bất giác giật mình.

Sophie đứng cách anh một mét và nhìn anh chăm chăm.

"Cháu đã đứng đó bao lâu rồi thế cô bé?" Anh hỏi. Từng từ một phát ra từ cổ họng khô rát của anh.

"Cũng lâu rồi ạ." Cô bé đáp.

Điều đó chẳng phải rất đáng sợ ư?

Cô bé chỉ vào con số hiện trên chiếc đồng hồ bên cạnh giường. Mới ba tuổi, cô bé vẫn chưa thành thạo chuyện xem giờ. Nhưng cô bé đang học đếm. "Mẹ bảo cháu không được đánh thức chú cho đến khi số này là số bảy. Đây là số bảy phải không chú?"

"Ừ. Mẹ cháu đâu rồi?"

Sophie hất cằm. "Mẹ đang ở trong bếp cùng cụ. Gianna đang làm bánh kếp. Nếu chú muốn ăn, chú phải dậy nhanh lên trước khi cụ ăn hết bánh."

Lance ngồi dậy. Anh xoay chân qua thành giường. Chân anh đang nóng bừng vì chiếc quần nỉ dài. Nếu anh sống cùng Morgan và con gái của cô, anh sẽ phải đi mua thêm đồ ngủ và một vài thứ khác.

Sophie đưa cho anh cái áo phông và anh trong nó qua đầu. "Chân chú bị đau kìa." Cô bé nhíu mày. "Chú cũng bị đau nhiều chỗ nữa."

Những lời nói phản ánh rất đúng sự thật...

Cổ họng anh đau, phổi anh hơi khô khè, và chân anh cũng đau, nhưng tất cả chỉ là vết thương nhỏ, không gì có thể khiến anh ngừng làm việc. Anh là một người đàn ông may mắn.

Sophie nắm lấy tay anh và kéo anh ra khỏi phòng ngủ. "Đi nào."

"Chú đang đi đây." Lance để mặc cô bé kéo anh xuống hành lang.

Morgan đang đứng ở bàn ăn và uống cà phê. Đôi mắt cô sáng lấp lánh khi anh bước vào nhà bếp. Rõ ràng cô vừa mới tắm xong. Sophie kéo anh về phía một cái ghế và ấn anh ngồi xuống đó.

Art đưa mắt nhìn anh một lượt từ đầu đến chân rồi gật đầu. "Mừng vì thấy cháu ở đây. Có người đã rất lo lắng cho cháu đấy."

Morgan đứng dậy và rót cho anh một cốc cà phê. Khi cô đặt nó lên bàn phía trước anh, cô ngả người về phía trước và hôn lên môi anh một cái. "Buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành." Cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể anh đến nỗi anh không biết làm gì với cốc cà phê cả.

Gianna mang cho anh một cái đĩa gồm bánh kếp, trứng và thịt muối. "Em nghĩ chắc anh đói bụng rồi."

"Cảm ơn em. Đúng là anh rất đói." Lance giải quyết đĩa đồ ăn.

Ava và Mia, vẫn đang mặc đồ ngủ, xuất hiện ở hành lang. "Chú Lance kìa!"

Hai chị em lao đến ôm chầm lấy anh. Anh bỏ đĩa xuống và ôm hai cô bé.

Anh nhìn đồng hồ phía trên lò vi sóng. "Sao các cháu chưa chuẩn bị đến trường thế?"

"Hôm nay chúng cháu được nghỉ ạ!" Ava khoe. "Cụ và Gianna sẽ đưa chúng cháu đi thư viện."

"Hôm nay là ngày đào tạo giáo viên nên học sinh được nghỉ học." Morgan đặt cốc cà phê của cô xuống bàn. "Các con hãy mau đi thay quần áo nào."

Hai cô bé vội rời nhà bếp.

Morgan cầm cốc lên và uống nốt chỗ cà phê còn lại. "Anh thấy thế nào?" Cô hỏi Lance.

"Anh nghĩ là khá ổn." Anh kết thúc bữa sáng. "Cảm ơn em, Gianna. Đồ ăn rất ngon."

Túm tít cười, Gianna dọn cái đĩa của anh. "Không có gì. Bọn em

đã rất lo lắng cho anh.” Cô rơm rớm nước mắt.

Lance không quen với việc có nhiều người lo lắng cho anh đến vậy, nhưng anh cảm thấy chuyện đó cũng không tệ chút nào.

Morgan rót thêm cà phê vào cốc của cô và quay sang anh. “Anh có chắc là anh sẵn sàng đi làm hôm nay chứ?” Người phụ nữ đã làm việc nhiều ngày với cái đầu bị đau hời.

“Ừ.” Anh uống thêm một chút cà phê, chờ caffeine kích hoạt bộ não.

Sophie nhảy chân sáo đến trước mặt anh. “Nếu chú bị ốm, chú có thể ở nhà với cháu. Hôm nay là thứ Sáu. Cháu không phải đi học mẫu giáo. Nếu chú nghỉ ở nhà vì bị ốm, chú sẽ được xem thêm ti-vi đấy.”

Lance choàng tay ôm lấy cô bé. “Thật vậy sao?”

“Ừ hứ.” Cô bé dựa vào ngực anh.

“Nhưng chú không bị ốm, và hôm nay mẹ cháu cần chú giúp vài việc.”

Sophie bĩu môi. “Thôi được rồi. Nhưng sẽ vui lắm đấy.” Cô bé ghé vào tai anh thì thầm. “Cháu thích chú ngủ lại ở nhà cháu.”

Trái tim Lance thắt lại. Anh thì thầm với cô bé: “Chú cũng thế.”

Sophie vắn vẹo. Cô bé này thật hiểu động và tràn đầy năng lượng như con sóc nhỏ vậy.

Lance đặt cô bé xuống sàn nhà, đứng lên và quay sang Morgan. “Anh sẽ gọi điện cho mẹ anh. Giờ này chắc bà dậy rồi. Anh không muốn bà biết tin về vụ hỏa hoạn qua tin tức trên Internet. Sau đó anh có thể dùng nhà tắm không?”

“Nhà tắm là của anh.” Morgan xác nhận.

Lance gọi điện cho mẹ anh, kể cho bà nghe về vụ hỏa hoạn và hứa với bà là sẽ ghé qua nhà của bà vào buổi sáng để bà tận mắt thấy anh bằng da bằng thịt vẫn sống sót sau khi ngôi nhà bị thiêu rụi. Anh uống thêm một cốc cà phê. Khi tắm, anh cảm thấy mình đã trở lại là con người.

Anh và Morgan chào tạm biệt mọi người, ra khỏi nhà và lên chiếc

sedan rộng rãi của Art. Lance lái xe đến một cửa hàng bán đồ điện tử nằm trên xa lộ để mua một cái điện thoại mới trước khi ghé nhà của mẹ anh.

Jenny Kruger vẫn sống trong ngôi nhà nơi anh đã lớn lên. Sau khi cha anh mất tích, bà không đồng ý bán nó đi. Kể từ đó bà lui về đây ở ẩn, tách biệt khỏi mọi thứ. Họ đã sống ở nông thôn cho đến khi anh mười sáu tuổi và có bằng lái xe. Nếu không có Sharp, Lance đã bị mắc kẹt ở đó. Những năm tháng sống cô độc tái hiện trong đầu anh khi anh lái xe vào con đường nông thôn dẫn đến ngôi nhà cũ của mình. Trên đường đi, những cánh đồng và cánh rừng thế chỗ cho những ngôi nhà.

Anh đỗ xe vào lối đi, rồi anh và Morgan bước đến hiện trước nhà và vẫy tay trước máy camera giám sát. Máy cảm biến chuyển động sẽ báo cho mẹ anh biết họ đã đến. Bà luôn cảm thấy lo lắng nhưng căn bệnh hoang tưởng của bà nghiêm trọng thấy rõ kể từ khi bà bị tấn công. Lance đã tăng cường hệ thống an ninh cho căn nhà suốt mùa đông. Bây giờ thì ngay cả tổng thống cũng sẽ được an toàn trong ngôi nhà ba phòng ngủ nhỏ nhắn này của bà.

Lance dùng chìa khóa của anh để mở cửa. Morgan cởi áo khoác ở tiền sảnh, họ đi qua phòng khách rồi vào căn bếp của ngôi nhà một tầng. "Mẹ ơi."

"Ôi Chúa ơi. Nhìn khuôn mặt tội nghiệp của cháu kìa." Mẹ anh đứng ở cửa nhà bếp, ánh mắt bà dừng lại ở Morgan. Bà đã không gặp Morgan kể từ sau sự việc xảy ra tại phòng xử án hôm thứ Hai.

"Mắt cháu vẫn còn thâm tím phải không ạ?" Morgan nhăn nhó. Sau đó nói dối mà không chớp mắt. "Nó trông xấu xí chút thôi chứ không đau tí nào đâu ạ."

Jenny tỏ vẻ không tin lời cô lắm, nhưng bà vẫn gật đầu và quay sang Lance. "Mắt con đỏ lắm. Có phải do khói không?"

"Vâng." Lance thở dài. "Nhưng ngôi nhà không được vững chãi như con."

"May mắn là con vẫn còn sống đấy." Vết chân chim ở mắt bà sâu hơn vì lo lắng.

Căn bệnh lo lắng của mẹ anh khiến bà tiêu hao rất nhiều năng lượng trong khi bà lại ăn rất ít. Suy nhược và căng thẳng khiến bà trông già hơn so với tuổi sáu mươi của mình. “Cảnh sát có cho rằng tác giả của vụ xịt hơi cay vào Morgan và vụ phóng hỏa nhà con là cùng một người không?”

“Họ chưa biết, nhưng đó là một giả thuyết khá hợp lý.” Lance không nhắc đến vụ ném đá vào cửa kính chắn gió xe của anh. “Cậu ta còn trẻ người non dạ lại đang bị tổn thương. Nên suy nghĩ và hành động của cậu ta không được đúng đắn lắm.”

“Con đâu làm gì phạm pháp mặc dù trước đây con cũng trẻ và bị tổn thương như cậu ta vậy.” Mẹ anh nói.

“Vì con trai mẹ quá hoàn hảo mà.” Lance cười toe toét. “Nhưng hãy nhìn vào hoàn cảnh của những đứa trẻ trong đội của con.” Anh là huấn luyện viên một đội khúc côn cầu cho một nhóm thanh thiếu niên bất hảo. Hầu hết chúng có gia đình không hạnh phúc và thường xuyên gây rắc rối. “Người trẻ thường hành động theo cảm xúc. Kiểm soát cơn bốc đồng cần luyện tập và thời gian để trưởng thành.”

Mẹ anh thở dài, và anh tự hỏi liệu bà nhớ được bao nhiêu trong những năm tháng tuổi teen của anh. Về mặt tinh thần, bà không thường xuyên bầu bạn với anh. Anh cần phải đánh lạc hướng bà sang chủ đề khác. “Mẹ có thông tin gì mới cho bọn con không?”

“Thực ra là có.” Jenny quay người và đi về phía phòng làm việc của bà ở phía sau ngôi nhà. Hai con mèo của bà đi theo sau như thể chúng là chó. Khi bà ngồi xuống, đôi mắt bà tập trung hơn, và vẻ mặt bà bớt lo âu hơn.

Phòng làm việc của bà trước đây là phòng ngủ có diện tích nhỏ nhất trong căn nhà. Jenny ngồi vào bàn làm việc. Morgan lấy một cái ghế và ngồi đối diện với bà.

“Mẹ có truy tìm được nguồn phát tán bức ảnh McFarland tấn công Morgan không?” Anh hỏi, ngả đầu về phía vai của bà.

“Vẫn chưa. Khi đã lan truyền, sẽ rất khó dò ra nguồn phát tán nó.” Mẹ anh gật đầu về phía màn hình. “Và đoạn video kia đã được

phát tán khắp nơi. Bác vẫn không thể tin hẳn ta lại đâm cháu như vậy.”

“Sự việc xảy ra quá bất ngờ ạ.” Morgan đồng tình.

“Cháu không sợ khi phải quay lại tòa án ư?” Jenny chỉ rời khỏi nhà khi cần điều trị theo nhóm hàng tuần hoặc thỉnh thoảng đi gặp bác sĩ tâm lý, và bà cần thuốc cho những chuyến đi đó.

“Không ạ.” Morgan trả lời với giọng chắc nịch. “Những gì McFarland làm không chỉ bất bình thường mà còn ngu xuẩn. Hẳn ta đã từng đối diện với nguy cơ ngồi tù. Bây giờ hẳn sẽ phải ngồi tù lâu hơn nữa. Công tố viên sẽ không chấp nhận bất kỳ một hình thức thương lượng nào cho hẳn ta. Hẳn ta đã phạm tội tấn công người khác ngay tại tòa, trước sự chứng kiến của hàng chục người, toàn bộ camera giám sát đều ghi lại đầy đủ sự việc, với hàng chục nhân viên cảnh sát vừa rời khỏi. Hầu hết các tên tội phạm không ngu ngốc như thế.”

Anh đánh giá cao nỗ lực loại bỏ các khả năng gây nguy hiểm tới công việc của Morgan, nhưng những gì cô nói không quan trọng. Tính bất ngờ và ngẫu nhiên của sự việc xảy ra tại phòng xử án hôm đó khiến mẹ anh tăng thêm cảm giác lo lắng. Những người không bị bệnh lo lắng có thể lý giải vụ hành hung là một sự lầm lạc. Nhưng căn bệnh tâm thần của mẹ anh phiên dịch sự việc thành: nếu một người không an toàn tại tòa án thì người đó sẽ không an toàn dù ở bất cứ nơi nào khác.

Lance đưa câu chuyện trở lại vụ án. Làm việc là một thứ dường như khiến bà xao nhãng khỏi những nỗi sợ hãi không đáng có. “Vậy mẹ đã tìm ra thứ gì?”

“Mẹ dò theo email đe dọa đầu tiên gửi đến cho Haley và lời đe dọa gửi cho Morgan đến một địa chỉ email được đăng ký dưới cái tên Adam Carter.” Mẹ anh thả lỏng những ngón tay bị bệnh viêm khớp trên bàn phím. Động tác quay-trở-lại-công-việc khiến Lance cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi không nhận ra bà cần cảm giác mình có ích đối với người khác.

“Cảnh sát đang tìm kiếm Adam.” Morgan nói. “Hãy gửi cho cháu

bằng chứng mà bác có, cháu sẽ chuyển nó cho cảnh sát trưởng và công tố viên.”

“OK. Và nếu cảnh sát ban hành lệnh lục soát máy tính của Adam, công nghệ giám định pháp lý sẽ có thể xác định cậu ta chính là người phát tán bức ảnh kia.”

“Tuyệt lắm.” Morgan lên lịch nhắc nhở chi tiết vào điện thoại di động của cô. “Cháu sẽ đề cập chuyện này trong email của cháu. Bác đã giúp chúng cháu rất nhiều đấy, Jenny.”

Jenny tươi cười. “Bác cũng phát hiện ra một thứ khá thú vị về Justin O’Brien đấy.”

Morgan đặt cuốn sổ ghi chép lên đùi. “Bác đã phát hiện ra điều gì ạ?”

“Justin bị bắt vì tội cưỡng dâm trong năm nhất đại học.” Jenny bắt đầu. “Cậu ta đưa một cô gái từ một bữa tiệc về nhà và ngủ với cô ấy. Sáng hôm sau, cô gái ấy buộc tội cậu ta lợi dụng khi cô ta uống say và đưa cô ta về nhà, mà không được sự đồng ý của cô ta. Trong nỗ lực bào chữa khá thú vị, luật sư của cậu ta biện luận rằng Justin cũng uống say và không nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm hôm đó. Cậu ta đe dọa kiện lại cô ta vì tội cưỡng dâm.”

“Nghe giống một vụ án ác mộng vậy.” Morgan cầm cây bút lên.

Jenny rời mắt khỏi màn hình máy tính và ngược lên. “Cuối cùng lời buộc tội Justin đã bị hủy bỏ vì thiếu chứng cứ.”

“Con sẽ gọi đó là một vụ kinh điển ông nói gà, bà nói vịt, nhưng nếu cả hai người họ đều không nhớ chuyện gì đã xảy ra, con không nghĩ ai trong số họ cần chịu trách nhiệm cả.” Lance đi đi lại lại trong phòng làm việc. “Mẹ còn phát hiện ra điều gì khác nữa không?”

Mẹ anh tiếp tục. “Isaac không có gì ngoài việc sở hữu tiền án tàng trữ ma túy ở mức độ nhẹ trong hồ sơ của cậu ta khi cậu ta mười tám tuổi. Cậu ta bị phát hiện với một lượng cần sa nhỏ. Mẹ không phát hiện tiền án nào trong hồ sơ của Chase cả.”

“Thế còn gia đình Powell thì sao? Bác có phát hiện điều gì liên quan đến Haley, mẹ của cô ấy, hay về Wild - công ty của Eliza

không?” Morgan hỏi.

Jenny kiểm tra lại danh sách của bà. “Wild có liên quan đến một vài vụ kiện tụng do một số người cáo buộc rằng các loại mỹ phẩm của nhãn hàng này gây tác động xấu tới da của người dùng.”

“Với thành công và quy mô của công ty, em đã đoán trước sẽ có một vài vụ kiện tụng.” Morgan nói. “Luôn có những người thích kiếm tiền một cách dễ dàng. Có vụ án nào nghe có vẻ hợp lý không ạ?”

“Hoàn toàn không.” Jenny vén mái tóc muối tiêu vào sau tai. “Các nghiên cứu và thanh tra thực hiện với công ty này dường như đều cho kết quả đạt chuẩn. Không nghi ngờ một số vụ có thể được dàn xếp bằng một khoản tiền nhỏ đơn giản bởi vì như thế sẽ rẻ hơn so với việc phải ra hầu tòa. Cũng không có ai tố cáo rằng họ bị tổn thương nghiêm trọng cả. Không có ai bị mù hay mất mạng vì sử dụng các sản phẩm của Wild cả.”

Morgan rời mắt khỏi cuốn sổ ghi chép và ngược lên hỏi: “Bác có phát hiện thấy điều gì bất thường về nạn nhân và/hoặc gia đình của cậu ta không?”

Mẹ Lance đưa ngón tay dò xuống tờ ghi chú của mình. “Không có gì đặc biệt liên quan đến Noah cả, trong hồ sơ của Adam có ghi nhận tội danh hành hung. Vào năm thứ ba trung học, cậu ta và một học sinh khác đã chép bài của nhau. Giáo viên cho cả hai điểm F. Adam cãi rằng cậu bạn kia đã chép bài của cậu ta. Cậu ta đến nhà của cậu bạn kia và chờ cậu ta đi học về sau đó tấn công cậu ta.”

“Cậu ta đánh cậu bạn kia đến mức độ nào?” Lance hỏi.

“Cậu bạn kia bị gãy mũi và rạn xương má. Các nhân chứng nói rằng Adam đã *mất trí* và *nổi điên*.” Jenny nói thêm: “Cậu ta không phải ngồi tù. Bố mẹ của cậu ta nộp tiền phạt, cậu ta được hưởng án treo và phải vào học tại trường giáo dưỡng bắt buộc. Cậu ta bị kết án như người trưởng thành nên hồ sơ không bị niêm phong.”

Morgan rời mắt khỏi cuốn sổ ghi chép và ngược lên. “Adam có tiền sử bạo lực và mất kiểm soát.”

“Anh đang tự hỏi cậu ta đã ở đâu vào tối thứ Sáu đó.” Lance nói.

Và Adam cảm thấy như thế nào về vụ hỏa hoạn...

Morgan xoay cây bút. "Cậu ta nói cậu ta tức giận vì chúng ta đại diện cho người đã giết Noah. Liệu có khi nào chính cậu ta là người ra tay giết chết anh trai của mình không?"

"Chúng ta đều biết chuyện đó rất có thể. Mọi người đều có lý do hợp lý hóa cho giả thuyết của mình. Cậu ta không phải là người đầu tiên tự tay giết chết anh trai của mình đâu. Chúng ta từng chứng kiến cảnh các thành viên trong gia đình tương tàn mà. Cảm giác tội lỗi càng làm tăng thêm nỗi đau của chính cậu ta. Nhưng nếu cậu ta đổ lỗi cho Haley vì một mối bất đồng giữa cậu ta và Noah?"

"Anh nói đúng." Morgan nói. "Nhưng chúng ta không biết giờ cậu ta đang ở đâu, và cậu ta đang bị cảnh sát truy lùng. Thậm chí dù cảnh sát tìm thấy cậu ta, chúng ta cũng không được quyền gặp cậu ta trong một thời gian dài."

"Mẹ vẫn đang đào xới thông tin. Có thể ngày mai mẹ sẽ có thêm thông tin nào đó cho các con." Mẹ anh để danh sách của bà xuống cái lót cốc và nhú mào nhìn Morgan, rồi đến Lance. "Cả hai con cần phải nghỉ ngơi chút đi. Hai đứa đều trông rất mệt mỏi đấy."

"Cháu ổn mà." Morgan trấn an bà. "Cảm ơn những thông tin mà bác vừa cung cấp. Chúng thật sự rất có ích ạ."

Jenny ngồi xuống. "Bác rất vui vì cháu đã đến. Bác nghĩ có thể cháu đã mất lòng tin ở bác sau sự việc xảy ra vào mùa thu rồi."

"Không." Lance chen ngang, anh không thích bà cứ mãi suy nghĩ về chuyện xảy ra suốt mùa đông. "Không hề. Đó không phải lỗi của mẹ. Chúng con không muốn làm mẹ cảm thấy căng thẳng hơn trong khi mẹ đang dần bình phục. Mẹ đang đi dạy, và mẹ có công việc riêng của mẹ mà."

Mẹ anh mỉm cười. "Thành thực mà nói, mẹ ước con sẽ nhờ mẹ. Mẹ rất vui khi được làm việc. Mẹ không thích ăn không ngồi rồi. Rảnh rỗi lại làm mẹ có nhiều thời gian suy nghĩ."

Và suy nghĩ quá nhiều.

"Vâng." Lance nói. "Mẹ hãy chuẩn bị tinh thần làm việc trở lại

nhé.”

Bà mỉm cười. “Tuyệt lắm.”

“Còn Kevin thì sao ạ?” Morgan hỏi.

Jenny chỉ gặp người bạn trai của bà một tuần một lần tại buổi trị liệu theo nhóm của họ. Nhưng Jenny và Kevin thường trò chuyện qua các cuộc gọi video mỗi buổi tối.

“Rất tốt. Con trai của ông ấy sắp kết hôn.” Jenny nói khi đưa mắt nhìn hết Morgan rồi lại đến Lance.

Liệu đó có phải một lời gợi ý không?

Dù sao thì Lance cũng thấy mừng vì mối quan hệ của mẹ anh đã bền vững qua mùa đông. Bà cần ai đó cùng lứa tuổi bầu bạn.

“Nghe tuyệt quá.” Morgan đứng dậy.

“Chúng con phải đi rồi. Tạm biệt mẹ.” Anh hôn lên má của bà, sau đó đứng dậy và đi ra ngoài khi Morgan đi vòng qua cái bàn và ôm một cái chào tạm biệt bà.

Họ rời ngôi nhà. Lance khóa cửa trước và chui vào bên trong chiếc xe.

Morgan để chiếc túi xách lớn xuống chân. “Chúng ta có hai đối tượng chính có thể là tác giả của hành vi cố tình phóng hỏa: Adam và Kieran, nếu cậu ta phát hiện anh đã đánh cắp những bức ảnh của cậu ta.”

“May mắn là anh đã để những bức ảnh đó ở két an toàn của phòng làm việc.”

“Chúng ta không có chứng cứ chứng minh Adam là đối tượng tình nghi sát hại anh trai của cậu ta. Nhưng như anh đã chỉ ra, quan hệ giữa các thành viên trong gia đình rất phức tạp, và chúng ta có quá ít thông tin về mối quan hệ giữa hai anh em họ. Chúng ta cần điều tra thêm.”

“Hôm nay Sharp sẽ tiến hành điều tra thông tin về bạn gái cũ của Noah, Callie Fisher.” Lance mở điện thoại và nhắn tin cho Sharp. “Sáng nay Sharp sẽ đến gặp cô ấy. Có thể cô ấy sẽ cung cấp thêm thông tin liên quan đến gia đình của Noah. Anh sẽ nhắn tin hỏi bác

ấy về mối quan hệ giữa hai anh em họ.”

“Chúng ta đã loại Piper ra khỏi danh sách các đối tượng tình nghi chưa nhỉ?”

“Vẫn chưa. Nhưng cô ấy đã bị tụt hạng trong danh sách đối tượng tình nghi của em. Động cơ gây án của cô ấy có vẻ không rõ ràng lắm.”

“Trừ khi có điều gì đó chúng ta còn chưa biết về cô ấy. Động cơ khiến Kieran giết hại Noah là khá rõ ràng. Cậu ta ghen tị với Noah.”

“Thế còn Justin và lệnh bắt giữ vì tội cưỡng dâm thì sao?” Lance khởi động xe.

“Em nghĩ hôm nay chúng ta cũng nên nói chuyện với cậu ấy.”

“Có thể chúng ta nên hỏi Isaac và Chase về chuyện đó trước. Nếu Justin giết Noah, sau đó Isaac và Chase che giấu tội cho cậu ta bằng cách đứng ra xác nhận bằng chứng ngoại phạm của cậu ta. Chúng ta có thể lý giải điều đó biến họ thành tòng phạm như thế nào.”

“Lần này chúng ta sẽ không hẹn gặp. Em muốn thăm vấn họ từng người một, và em không muốn họ có sự chuẩn bị trước khi gặp chúng ta.”

“Phải.” Lance nhào người qua bảng điều khiển và đặt một nụ hôn lên môi Morgan.

“Không phải em không thích, nhưng nụ hôn này là vì điều gì thế?” Cô tủm tỉm cười.

“Vì đã hiểu mẹ anh và cố gắng hạn chế sự lo sợ của bà.” Lance ngồi lại vào ghế của mình.

“Em biết cách đó không hiệu quả lắm, và em cảm thấy tồi tệ khi chuyện McFarland đánh em lại ảnh hưởng đến bà.”

“Có những chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Em biết, nhưng em rất quý mẹ anh. Bà cũng giống như người thân của em vậy.” Morgan thắt dây an toàn.

Người thân.

Càng tiếp xúc nhiều với Morgan và gia đình của cô, Lance càng không muốn sống cuộc sống đơn độc nữa. Trước khi yêu cô, anh

cảm thấy bằng lòng với cuộc sống của anh. Nhưng giờ đây, anh biết cuộc sống trước đây của mình chưa hề trọn vẹn. Anh muốn giúp cô sửa soạn cho bọn trẻ đi học vào mỗi buổi sáng. Anh muốn được ngủ bên cạnh cô mỗi buổi tối và thức giấc mà có cô ở bên cạnh.

Anh muốn là một phần trong cuộc sống của cô thay vì chỉ là đồng nghiệp của cô.

Anh đã sẵn sàng đưa mối quan hệ của họ sang một mối cam kết chính thức. Mặc dù trong ngày có xảy ra những chuyện tồi tệ thế nào, thì anh vẫn cảm thấy trong lòng mình ngập tràn cảm giác ấm áp. Sáu tháng trước, nghĩ về việc trở thành bố dượng của ba cô bé khiến anh rơi vào một cuộc khủng hoảng về mặt tinh thần. Nhưng giờ đây suy nghĩ đó khiến anh có cảm giác lâng lâng hạnh phúc và nhớ về những kỷ ức của buổi sáng Giáng sinh. Những cô con gái của Morgan sẽ ủa tới phòng gia đình khi trời còn tờ mờ sáng. Những tiếng la hét inh ỏi vì vui sướng khi chúng xé tờ giấy bọc quà, chỉ riêng cảm giác háo hức về ngày đó thôi đã đủ khiến chúng và Lance cảm thấy hạnh phúc. Lance và Morgan ngồi trên sàn nhà chơi cùng bọn trẻ, nhâm nhi cốc cà phê, và chìm đắm trong cảm giác của một cặp vợ chồng.

Đó là những gì anh muốn diễn ra hàng ngày.

Nhưng Morgan muốn gì nhỉ? Cô muốn sống ở Scarlet Falls và làm việc với tư cách là luật sư bào chữa, hay cô nhớ công việc của một công tố viên hơn những gì cô thể hiện ra bên ngoài?

“Em không thể không cảm thấy đau khổ thay cho gia đình của Noah.” Morgan gác tay lên cửa sổ xe và tựa đầu lên tay.

“Anh rất cảm kích khi thấy em nhìn nhận nỗi đau của cả hai phía đối lập trong vụ án này. Nhưng em không nên tự trách bản thân mình.” Lance khởi động máy. “Em không thể làm gì để giúp gia đình họ được.”

“Không. Biện hộ cho Haley là công việc của chúng ta.” Morgan nhìn anh, ánh mắt cô đượm vẻ buồn rầu. “Anh muốn nói chuyện với ai trước?”

“Chúng ta hãy thử nói chuyện với Isaac và Chase trước nhé.”

Lance rẽ vào đường cao tốc và tăng tốc, cảm thấy không tự tin lắm anh cố gắng điểm lại những nội dung chính. Họ có giả thuyết và khả năng điều tra nhưng không có chứng cứ. Bồi thẩm đoàn lại chỉ tin tưởng vào các dấu vân tay, ADN và những thứ khác họ nhận được từ đội điều tra hiện trường. Công tố viên đã có cả đồng chứng cứ chỉ ra Haley chính là hung thủ của vụ án này.

CHƯƠNG 32

Lúc mười một giờ sáng thứ Sáu, Sharp đưa cho bạn gái cũ của Noah Carter tấm danh thiếp qua cánh cửa mở của căn hộ của cô. "Tôi đang điều tra về cái chết của Noah Carter. Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi trả lời một số câu hỏi liên quan đến cậu ấy."

Callie Fisher sống ở quận đông dân cư của trung tâm Scarlet Falls. Tòa nhà kiểu thực dân lớn đã được chuyển đổi thành những căn hộ.

"Tôi sẽ cố gắng." Cô gái có nước da ngăm đen nói. Thay vì mời Sharp vào trong, cô bước ra mái hiên dài và kéo cánh cửa đóng lại phía sau lưng.

Sharp chấp nhận thái độ thiếu tin tưởng của cô. *Một cô gái thông minh.*

Trên hàng hiên dài, có bốn cái ghế mây màu trắng hướng ra đường. Callie bước đến một cái ghế và ngồi xuống. Sharp theo sau cô, xoay chiếc ghế để ông có thể nhìn cô trực diện.

Cô ngồi thu lu, co hai đầu gối lên ngực và hai tay vòng quanh hai đầu gối. "Tôi không thể tin vào tai mình khi hay tin anh ấy bị giết."

Sharp gật đầu, tỏ vẻ thương tiếc. "Cô hẹn hò với cậu ấy trong bao lâu?"

"Không lâu lắm, chưa đầy hai tháng." Ánh mắt cô vô hồn nhìn chăm chăm xuống con đường.

"Lần cuối cùng cô gặp cậu ấy là khi nào?"

"Tôi tình cờ gặp anh ấy ở cửa hàng rau củ vài tuần trước đó." Cô rút một cái lỗ thủng trên đầu gối của chiếc quần bò. Khi ngước mắt lên, vẻ mặt cô đầy gượng gạo. "Thị trấn này rất nhỏ. Không thể tránh được việc sẽ gặp lại người yêu cũ."

“Không. Tôi biết là không thể. Cô và Noah có cảm thấy khó xử khi đối mặt với nhau không?”

“Còn cách nào khác ư?” Cô mím môi khi cẩn thận cân nhắc câu trả lời. “Nếu mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn ổn thì chúng tôi đã không chia tay.”

“Nói đúng lắm.” Sharp gật đầu. “Là cô chủ động chia tay với Noah, hay cậu ấy là người chủ động chia tay với cô?”

Hàm cô cứng lại. “Tôi chủ động chia tay với anh ấy.”

Sharp không phát hiện điều gì ngoài sự chân thành và thật thà trong giọng nói của cô. Ông đợi để xem xem cô có đưa ra lý do không, nhưng cô dường như không muốn chia sẻ. Về miễn cưỡng của cô khiến Sharp tò mò.

“Tại sao cô lại chia tay với cậu ấy?” Sharp hỏi.

Cô nuốt khan, ánh mắt lại quay trở lại con đường khi một chiếc xe minivan đang trở tới. “Nghe này, tôi không muốn nói những chuyện không hay về anh ấy. Anh ấy chết rồi. Bố mẹ anh ấy cũng đã đủ đau khổ rồi. Họ không cần đọc thêm những thông tin xấu hay những lỗi lầm của con trai mình trên báo đài đâu.”

“Tôi không phải phóng viên.” Sharp nói.

Callie nhìn ông bằng ánh mắt đầy ý chỉ trích. “Ông làm việc cho tổ chức nào?”

Sharp không muốn tiết lộ công việc của mình có liên quan đến việc bào chữa cho bị cáo lúc này. Giả định vô tội là một thuật ngữ pháp lý. Hầu hết thời gian, công chúng cho rằng bị cáo hiển nhiên là người có tội, thêm nữa Callie dường như rất trung thành với cha mẹ của Noah so với những gì ông đã nghĩ.

Thế nhưng bị cô hỏi trực tiếp như vậy nên ông cũng không thể nói dối được. Họ có thể sẽ cần đến cô để xác minh.

“Tôi là luật sư được thuê để bào chữa cho Haley Powell.” Sharp nói.

Callie không tỏ ra ngạc nhiên. Nhưng sau đó, Sharp đã xác nhận rằng cô gái này thực sự rất thông minh.

“Noah có nhiều điểm tốt.” Cô bắt đầu. “Anh ấy dễ thương theo kiểu một người lập dị. Đôi khi anh ấy dễ thương đến mức khiến người ta không giận được.” Khóe miệng cô khẽ cong lên, như thể cô vừa nhớ lại một chuyện gì đó.

Sharp chờ đợi. Ông có thể cảm nhận thấy một từ *nhưng* to đùng sắp tới.

“Nhưng mỗi khi chúng tôi đi chơi, tôi sẽ tỉnh dậy với cơn chênh choáng tồi tệ nhất. Tôi không phải thiên thần ở trường đại học. Tôi đã từng trải qua những buổi tối đầy hối tiếc. Nhưng sau năm nhất hoặc năm hai đại học, các buổi tiệc tùng trở nên nhàm chán dần. Những ngày đó, tôi là một cô gái có tử lượng cỡ một đến hai ly. Tôi dạy học ở trường tiểu học thuộc Học viện Young.”

“Đó là một trường tư thục nằm trên đường Oak Street phải không?” Sharp hỏi.

“Cụ thể là trường tư thục Christian. Thứ cuối cùng tôi cần là một bức ảnh chụp lại lúc bản thân mình say khướt để đăng lên mạng xã hội. Phụ huynh của học sinh sẽ ném đá tôi. Một vụ bê bối, và tôi bị mất việc.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến Noah?”

“Có đấy. Tôi phải nói thế nào cho lịch thiệp nhỉ? Sở thích tình dục của Noah có chút phiêu lưu hơn tôi.” Cô đỏ mặt. “Tôi thích các món đồ uống dành cho phái nữ, thiên về trái cây. Bất kể tôi gọi loại đồ uống gì, anh ấy sẽ mang cho tôi hai ly. Nếu là ở nhà của anh ấy, anh ấy sẽ thêm một chút rượu vào đồ uống của tôi. Ông biết rồi đấy, sau một hoặc hai món đồ uống, nhất là mỗi loại hai ly, đầu óc tôi sẽ khó giữ được tỉnh táo. Tôi rất xấu hổ phải thừa nhận điều này, nhưng phải mất một thời gian tôi mới có thể xác định anh ấy đang làm gì. Khi tôi nhận ra, tôi thấy mình ngu ngốc không thể chấp nhận được.”

“Sau đó cô có nói chuyện này với cậu ấy không?”

“Có. Anh ấy nói tôi giả bộ đoan trang kiểu cách, và anh ấy đã cố gắng tránh mặt tôi.” Đôi má ửng hồng vì xấu hổ lúc trước chuyển sang tối sầm vì giận dữ. “Tôi chia tay với anh ấy ngay lập tức. Ai lại đi hẹn hò với gã đàn ông mà mình không thể đặt lòng tin chứ?”

“Cô rất tinh táo đấy.”

“Nghe này. Tôi không nói Noah là người có nhân cách xấu xa. Anh ấy không đáng phải chết. Nhưng anh ấy không phải người hoàn hảo về mọi mặt.”

“Chẳng có ai hoàn hảo về mọi mặt cả.” Sharp đồng tình. “Cô có biết nhiều về những cậu bạn của Noah không?”

“Chúng tôi có đi chơi cùng nhau vài lần.” Cô khoanh tay lại và nghiêng đầu. Cô đang quyết định xem mình có nên nói với ông chuyện gì đó không.

Sharp chờ đợi. Ông có kinh nghiệm thăm vấn rất nhiều người nên biết khi nào cần hồi thúc và khi nào cần phải kiên nhẫn. Với Callie, ông phải kiên nhẫn. Nếu hồi thúc cô, ông có thể bị cô tổng cổ ra khỏi hiên nhà.

“Thành thực, tôi không thích đi chơi với bạn bè của anh ấy. Và Noah lại dành nhiều thời gian với nhóm bạn của anh ấy.”

“Tất cả đàn ông đều cần thời gian cho bạn bè.” Sharp cũng có bạn bè là các nhân viên cảnh sát đã về hưu.

“Phải.” Callie gật đầu. “Có thể tính cách tôi khá khó chịu nên họ dường như không hài lòng. Họ đều không có bạn gái. Tôi cảm thấy mình như người thừa.”

“Quan hệ của Noah với gia đình của cậu ấy như thế nào?”

“Bố mẹ của anh ấy rất tốt bụng. Có lẽ là quá tốt.”

“Người ta có thể tốt quá mức ư?” Sharp hỏi.

“Noah và em trai của anh ấy đều được nuông chiều.” Cô cười lớn, nhưng tiếng cười có vẻ khó khăn và gượng gạo. “Có lẽ tôi chỉ quá cứng nhắc.”

Khi cô im lặng, Sharp hỏi thêm, “Quan hệ giữa Noah và em trai của cậu ấy như thế nào?”

“Adam có rất nhiều vấn đề.” Cô đưa mắt dõi theo chiếc xe tải giao thư đi từ nhà này đến nhà khác dọc con phố. Về suy tư như đang cân nhắc cô nên tiết lộ các thông tin liên quan đến Adam tới mức nào.

“Tôi biết có thể cô cảm thấy như thế cô đang phản bội lòng tin của người khác, nhưng Noah đã chết rồi. Hung thủ thực sự nên chịu trách nhiệm về cái chết của cậu ấy. Nếu cô biết thông tin gì đó mà không khai báo cho chúng tôi, việc đó có thể đẩy một cô gái vô tội vào tù một cách oan ức đấy.”

Callie nhìn thẳng vào mắt Sharp. Đôi mắt cô nheo nheo như thể đang thăm dò ông. “Ông thực sự cho rằng cô gái đó vô tội ư?”

Do ông đang yêu cầu cô trả lời thành thực, nên ông cũng phải trung thực với cô. “Tôi nghĩ là vậy. Nhưng tôi cần chắc chắn một trăm phần trăm.”

Cô khẽ gật đầu. “Tôi chưa từng chứng kiến cuộc cãi cọ nào giữa hai anh em cả. Nhưng Noah đã kể cho tôi nghe một số vụ khi anh ấy còn bé. Khi Adam lên năm, cậu ta đã dùng một cây bút chì đâm vào cổ Noah. Sau vụ đó, Noah có một vết sẹo trên cổ. Khi anh ấy lên bảy, Adam đã cố gắng châm lửa đốt nhà lúc nửa đêm. Chú chó của nhà anh ấy đã làm cậu ta lộ tẩy.” Về mặt Callie đánh lại. “Một tuần sau, con chó bị chết. Noah nghi ngờ rằng Adam đã đầu độc nó.”

Sharp dựa lưng vào ghế và suy ngẫm về thông tin vừa rồi. Adam là một kẻ tâm thần.

“Đó là tất cả những gì tôi biết.” Callie đứng lên.

“Cảm ơn vì đã dành thời gian tiếp chuyện tôi.” Sharp đứng lên và bắt tay cô. “Tôi có thể gọi điện cho cô nếu tôi cần hỏi thêm thông tin gì khác không?”

“Tôi nghĩ là được dù tôi hy vọng là ông sẽ không cần phải hỏi thêm tôi chuyện gì khác.” Cô khoanh tay trước ngực.

“Hãy gọi cho tôi nếu cô nhớ ra chuyện gì đó và muốn nói với tôi nhé.” Sharp bước xuống bậc cầu thang của hiên nhà và rào bước về phía chiếc xe Prius.

Có khi nào Adam lại giết anh trai của mình không? Và nếu đúng thế thì lý do là gì?

CHƯƠNG 33

“Họ đang tránh mặt chúng ta.” Ăn nốt miếng bánh sandwich thịt gà cuối cùng, Morgan nhìn ra ngoài qua cửa kính xe vào nhà của Isaac. Mặc dù xe của cậu ta đỗ phía trước nhà, nhưng cậu ta không trả lời khi họ gõ cửa. Cậu ta cũng không thèm nhận cuộc gọi của Morgan. Chase cũng làm hệt như vậy. Cô vò nát mảnh giấy đựng cái bánh sandwich và ném nó vào cái túi đựng đồ ăn nhanh.

Lance đã ăn xong bữa trưa của mình. “Anh cũng sẽ làm vậy nếu anh là họ.” Lance quay xe.

Điện thoại di động của Morgan reo lên một tiếng báo có email đến. Cô đọc nội dung hiện trên màn hình. “Chúng ta phải về văn phòng ngay. Báo cáo pháp y vừa mới được gửi đến.”

Lance lái xe về phía thị trấn và đi qua nơi từng là nhà của mình. Băng keo cảnh báo và rào chắn bịt kín lối đi. Khói bốc lên thành cuộn từ đồng tàn tro từng là nhà của anh. Một chiếc xe cứu hỏa vẫn đang đỗ ở phía trước nhà, họ đang chờ các đồng tàn tro tắt hết.

“Ôi Chúa ơi, Lance.” Morgan đưa tay ôm ngực. Cảm xúc như mắc nghẹn nơi cổ họng cổ. Cái giường anh từng nằm đang trong đồng tàn tro. “Khi em nghĩ anh đã nằm ngủ trên đó...”

Ở trong bệnh viện, cô biết anh vẫn bình an, nhưng bằng chứng hiện hữu giống như một cú tát của hiện thực. Anh thực sự đã rất may mắn. Cô cảm thấy mình mắc nợ cuộc sống này rất nhiều. Cô rất may mắn vì anh còn sống.

Lance với lấy bàn tay cô. “Khi anh nằm trên chiếc giường đó, nó trông không như thế mà.”

“Với chất cháy được ném vào từ nhiều hướng, căn nhà hẳn đã cháy rất nhanh.”

“Chúng ta quay lại văn phòng thôi.” Lance khởi động máy. “Đó chỉ là một ngôi nhà thôi. Cuộc sống của Haley quan trọng hơn rất nhiều.”

Nhưng cuộc điều tra đang khiến họ phải đối mặt với nhiều hiểm nguy hơn. Một lần nữa. Nhưng sau tất cả, điều cô muốn là gì? Họ đang truy tìm một kẻ giết người, kẻ chắc chắn là không muốn bị bắt.

Lance lái xe qua sáu tòa nhà để đến văn phòng. Chiếc xe Prius của Sharp đã đỗ ở phía trước tòa nhà khi họ đến nơi. Họ đi vào bên trong và thấy ông đang pha trà ở trong bếp.

“Ơn Chúa, các cháu đây rồi.” Sharp xoa hai lòng bàn tay vào nhau. “Muốn biết bác đã có được thông tin gì từ Callie Fisher không?”

“Cháu hy vọng đó là thông tin hữu ích cho vụ án. Chúng ta thực sự cần một thông tin như thế.” Morgan đặt áo khoác và túi xách lên một cái ghế rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Có thể nhiều hơn một thông tin đấy.” Sharp nhún nhảy với nhiều năng lượng hơn mọi khi.

Lance dựa lưng vào tường. “Cô ấy đã nói những gì vậy?”

“Thứ nhất, Noah thích pha thêm rượu vào đồ uống của cô ấy. Thứ hai, cậu em trai Adam của cậu ta có vẻ là người có thần kinh không ổn định.” Sharp rót ba cốc trà xanh trong khi kể cho họ nghe chi tiết của cuộc thẩm vấn. Sau đó Lance kể cho Sharp nghe báo cáo từ mẹ anh. Sharp quan sát vẻ mặt của Morgan. “Cháu nên đi chợ mắt chút đi.”

Morgan nghĩ trông cô hẳn vẫn rất thê thảm, bởi vì Sharp đặt vào đĩa một cái bánh quy yến mạch hữu cơ và để bên cạnh cô. Cô thổi cốc trà cho bớt nóng. “Họ vừa gửi một báo cáo pháp y đến văn phòng. Chúng cứ đang được xử lý.”

“Lance và bác có thể đọc nó.” Sharp im lặng. “Đây là việc của cả nhóm.”

Morgan muốn cải lại những cơn đau đầu khiến cô từ bỏ ý định. “Bác nói đúng. Cháu sẽ đi chợ mắt khoảng hai mươi phút.”

Mặt Sharp dẫn ra. "Sao lần này cháu không cài lại nửa lời thế?"

Cô thưởng thức cái bánh quy. "Nếu cháu chợp mắt một chút, cháu sẽ có sức để làm việc trong một khoảng thời gian dài."

Morgan đi vào phòng làm việc của Sharp và nằm dài trên chiếc ghế xô-pha. Đôi mắt cô nhắm nghiền ngay khi cô vừa đặt lưng xuống. Khi mở mắt ra, cô đưa mắt nhìn điện thoại và biết rằng có ai đó đã tắt chuông báo thức mà cô đặt sẽ đổ chuông sau hai mươi phút. Gần hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Cô ngồi bật dậy và cảm thấy rất bức mình. Nhưng cơn đau đầu đã được thay thế bởi cơn đói bụng.

Cô dừng lại ở nhà bếp để hâm nóng trà bằng lò vi sóng và với lấy một cái bánh quy khác. Cô tìm thấy các cộng sự của mình trong phòng làm việc. Lance đang đứng phía sau bàn làm việc của cô, đọc tài liệu trên máy tính xách tay của anh. Sharp đang sắp xếp các trang ở phía bên kia cái bàn.

Khi cô bước vào phòng, ông đóng nắp của chiếc bút đánh dấu lại và nói: "Trông cháu khá hơn rồi đấy."

"Cháu cảm thấy khỏe hơn rồi." Cô thú nhận khi cắn một miếng bánh quy.

"Cháu cần phải ăn gì đó đã. Bác sẽ quay lại ngay." Sharp lao vụt ra khỏi căn phòng.

Lance đứng dậy phía sau bàn làm việc và chỉ tay. "Dù sao anh cũng cần phải đi."

Morgan ngồi xuống ghế của cô.

Sharp quay trở lại căn phòng với một cái bát đang bốc hơi nghi ngút và đặt nó trước mặt cô. "Xúp gà đấy."

"Cảm ơn bác." Morgan hít hà. Bụng cô sôi lên ùng ục vì đói. "Bác đã nấu món này ư?"

"Ừ." Sharp cảm thấy chạnh lòng. "Cháu nghĩ bác cho cháu ăn đồ ăn sẵn hả?"

"Không, cháu hoàn toàn không có ý đó." Cô đưa cái thìa lên miệng. "Cháu chỉ không biết bác có thời gian nấu nó khi nào thôi."

“Nó ở trong tủ lạnh mà.” Sharp ngồi xuống cái ghế đối diện bàn làm việc của cô.

Cô nếm món xúp. “Hôm nay bác đã nói chuyện với Eliza chưa?”

“Rồi.” Sharp đáp. “Haley đã có phản ứng phụ với thuốc mà bác sĩ tâm lý kê.”

“Phản ứng đó như thế nào?” Morgan hỏi.

“Con bé cảm thấy chóng mặt.” Sharp luồn những ngón tay vuốt mái tóc ngắn cũn của ông. “Có thể huyết áp thấp là nguyên nhân chính gây ra căn bệnh Addison của con bé. Bác sĩ đã kê một loại thuốc khác. Eliza nói dù sao thì tối qua con bé cũng đã ngủ được một chút.”

“Cũng có chút tiến bộ.” Morgan nói.

Sharp dụi mắt. “Phải, nhưng Eliza vẫn thấy lo lắng về những phản ứng mà loại thuốc mới kia có thể gây ra. Tối nay bác sẽ ở lại đó để Eliza có thể ngủ một giấc đàng hoàng.”

“Ý hay đấy.” Morgan lại nhúng cái thìa vào bát súp. “Haley cần nhiều hơn một vệ sĩ. Cô ấy cần thêm hỗ trợ về mặt tinh thần nữa.”

Cảm thấy vui vẻ vì cơn đau đầu đã thuyên giảm và đã có chút đồ ăn ngon vào bụng, Morgan ăn hết bát xúp trong vòng năm phút. “Hai người có phát hiện ra điều gì trong lúc em ngủ không?”

Khuôn mặt Lance rạng rỡ. “Bọn anh gần như đã tìm ra.”

“Gì cơ?” Hào hứng với đầu mỗi khả thi khiến đầu óc Morgan thậm chí còn tỉnh táo hơn nữa.

“Lông chó.” Lance cười toe toét. “Lông chó màu đen. Được tìm thấy trên cổ áo phong của Noah. Phòng thí nghiệm hiện đang kiểm tra giống của chú chó. Nhưng đoán xem ai là người có nuôi một con chó màu đen nào?”

Morgan chưa thấy con chó, nhưng từ vẻ mặt của Lance, Cô có thể đoán ra một người. “Kieran Hart?”

“Chính xác.” Lance chấp tay sau lưng và bước đến.

“Đó quả là một đầu mỗi rất có giá trị.” Morgan vét nốt vài giọt xúp gà còn lại ở đáy bát.

Lance gật đầu. “Chúng ta nên gọi cho cảnh sát trưởng trước hay phục kích Kieran với thông tin này?”

Morgan đẩy cái bát sạch bong ra xa. “Cháu biết bác quý cảnh sát trưởng Colgate, Sharp ạ. Nhưng cháu đã gọi cho ông ta rất nhiều lần. Ông ta cứ lờ chúng ta đi.”

“Phải, đúng là như thế.” Sharp đồng tình. “Colgate là một người thẳng thắn, nhưng hiện giờ ông ta đang bị quá tải.”

“Vậy là em ủng hộ phương án phục kích Hart?” Lance cười tủm tỉm.

“Phải.” Morgan uống cốc trà của cô. “Cảnh sát trưởng đã không phản hồi những tin nhắn trước đây của em. Ông ta sẽ không thể nói là chúng ta ém nhেম thông tin.”

Lance gật đầu. “Hãy uống nốt trà của em đi. Sau đó chúng ta sẽ đến làm phiền Kieran một phen về chuyện bằng chứng ngoại phạm của cậu ta.”

Họ sẽ không đề cập đến lông chó. Không có lý do gì để phải đánh rần động cỏ với Kieran cả.

“Bác sẽ đến quán rượu để xem những cậu thanh niên ở đó có biết gì về vụ án mạng của Noah không.” Sharp thu cái bát súp đã sạch bách của Morgan và đi ra ngoài.

Sharp là người trẻ tuổi nhất trong nhóm bạn cảnh sát đã nghỉ hưu, nhưng ông ưu ái dùng từ *những cậu thanh niên* để chỉ nhóm bạn đó của mình. Họ buồn đưa lê còn nhiều hơn cả những người phụ nữ mà Morgan quen biết.

“Em sẽ mang theo trà.” Morgan rót trà vào cái cốc du lịch bằng thép không gỉ. “Anh có biết bây giờ Kieran đang đâu không?”

Lance lấy điện thoại di động. “Chúng ta sẽ kiểm tra.” Sau ba cuộc gọi, anh cười tủm tỉm. “Chiều nay cậu ta sẽ có mặt văn phòng tin dụng của gia đình. Chúng ta sẽ nói chuyện với cậu ta ở đó hay đến nhà của Justin bây giờ và chờ Kieran đi làm về?”

“Cậu ta chắc sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem.” Morgan mặc áo khoác và lấy túi xách. “Ở văn phòng của cậu ta sẽ có đông người

chứng kiến. Cậu ta chắc sẽ có lắp các camera giám sát và những nhân viên khác cũng sẽ có mặt ở đó.”

Lance đi ra ngoài. Vài giây sau anh quay lại khi đã mặc áo khoác. “Em nói đúng. Biệt thự của cậu ta sẽ kín đáo hơn. Cậu ta sẽ dễ dàng giết chúng ta để diệt khẩu và giải quyết xác của chúng ta một cách gọn gàng.”

“Em đang nghĩ về con chó. Nó đã cắn quần và giày của anh rách te tua. Em không muốn rơi vào tình trạng tương tự như anh chút nào.”

“Nói đúng lắm. Chúng ta sẽ đến văn phòng của cậu ta.”

Họ đi ra ngoài và lên chiếc xe sedan. Lance lái chiếc xe về hướng xa lộ. Sau vài cây số đi trên đường cao tốc, anh rẽ sang Đường 32. Đi được vài trăm mét, hệ thống định vị báo rằng họ đã đến nơi, tòa nhà văn phòng bốn tầng làm bằng kính màu xanh nhạt.

Họ đi vào sảnh. Morgan đọc chỉ dẫn và nói: “Tầng bốn.”

Họ đi thang máy và bước ra ngoài. Những chữ cái in hoa màu vàng trên cánh cửa kính ghi dòng chữ TỔ CHỨC TÍN DỤNG GIA ĐÌNH HART.

Lance đẩy cửa mở và Morgan bước vào phía trong. Văn phòng lớn hơn so với tưởng tượng của cô.

Một phụ nữ có dáng người mảnh mai với mái tóc vàng hoe ngồi tại bàn lễ tân bằng kính được sơn màu đen. Cô ta mặc một cái váy bó màu xanh navy, đi giày cao gót và đeo vòng ngọc trai. Phía sau cô ta, sáu nhân viên khác đang xử lý công việc trên điện thoại và máy tính tại khu làm việc mở. Morgan và Lance đi vài mét qua khu vực trải thảm dày màu xám rồi dừng lại ở phía trước cô gái tóc vàng hoe.

Cô ta chào Morgan với một nụ cười lạnh nhạt nhưng tỏ ra rất thân thiện với Lance và còn nhướn mày đầy kiêu ngạo khi nhìn anh và hỏi: “Tôi có thể giúp gì cho anh chị?”

“Chúng tôi muốn gặp Kieran Hart.” Morgan đưa cho cô ta tấm danh thiếp. Cô như thể vô hình vì cô gái tóc vàng hoe kia hoàn toàn ngó lơ cô.

“Cho phép tôi.” Lance đưa danh thiếp của anh qua cái bàn.

Cô gái tóc vàng hoe đưa mắt đọc tấm danh thiếp. “Anh có hẹn trước không, thưa anh Kruger?”

“Không. Nhưng cậu Hart sẽ muốn gặp chúng tôi đấy.” Lance mỉm cười với cô ta.

Cô ta mỉm cười lại với anh. “Vậy để tôi thông báo lại với anh ấy rằng anh chị đang ở đây.” Cô ta đứng dậy và quay người bước đi. Cô ta đánh hông liên tục trước mặt Lance khi đi về phía phòng làm việc của sếp. Như thể sợ anh không biết màn trình diễn kia là nhằm gây ấn tượng với anh, cô ta ngoái đầu lại và nhìn anh bằng ánh mắt nóng bỏng trước khi gõ cửa phòng và đi vào bên trong.

Lance ghé vào tai Morgan. “Em có muốn cau mày không?”

“Có chứ, rất muốn là đằng khác.” Morgan thì thầm. Nhưng cô không thể trách cô gái kia được. Lance, một người đàn ông sở hữu khuôn mặt đẹp và cơ thể săn chắc, rất thu hút phụ nữ.

Cô gái tóc vàng quay lại sau vài phút. Về cau mày khó chịu thay thế cho vẻ quyến rũ. “Mời anh chị vào trong.”

Kieran rõ ràng là một vị sếp khó tính, và cậu ta dường như không hề nao núng về chuyển thăm đột xuất của họ.

Morgan bước vào phòng làm việc của Kieran trước. Cậu ta đang ngồi phía sau một cái bàn làm việc lớn màu đen, tỏ ra rất bình thường. Một tiếng gầm gừ nhỏ khiến Morgan đưa mắt xuống con chó to có lông màu nâu đen đang ngồi bên cạnh cậu ta. Sự có mặt của con chó không làm cô cảm thấy mất bình tĩnh. Con chó nhìn chăm chăm vào Lance. Miệng nó há ra để lộ những cái răng nanh to trắng ớn.

Morgan cảm thấy đầy tự tin để xử lý Kieran, nhưng một con chó giống Rottweiler nặng hơn năm mươi cân, với cái đầu to như của một con gấu khiến tay cô ướm dẫm mồ hôi. Cô là người yêu chó,

nhưng con thú màu đen to lớn này trông không được thân thiện cho lắm.

Kieran ghì con chó lại. Giống như con chó, ánh mắt cậu ta chĩa vào Lance. "Có vẻ Luther không thích anh lắm. Tôi không hiểu tại sao nó lại không thích anh đấy."

"Tôi cũng vậy." Giọng Lance ôn tồn.

Morgan chùi lòng bàn tay vào đùi. Sao con chó này được đưa tới phòng làm việc nhanh vậy nhỉ? Rất nhanh là đằng khác.

Bên cạnh cô, bàn tay Lance đã nắm sẵn vũ khí.

Kieran cười nhếch mép. "Anh sẽ bắn một con vật tuyệt vời thế này ư?"

"Ai nói tôi sẽ bắn con chó chứ?" Lance đưa tay ra đằng sau và đóng cửa lại. Nhưng họ không đến gần hơn Kieran và Luther. "Bây giờ chúng tôi sẽ đi thẳng vào chủ đề chính nhé. Chúng tôi biết cậu đã ở bên ngoài suốt đêm thứ Sáu đó."

Kieran gãi cằm con chó, còn Luther thì vẫn nhìn Lance không rời mắt. "Tôi không để ý đồng hồ."

"Cậu rời câu lạc bộ Beats lúc mười giờ ba mươi phút và về nhà lúc bốn giờ sáng hôm sau." Lance dồn ép. "Cậu đã ở đâu suốt khoảng thời gian đó?"

"Tôi đã nói với anh là tôi lái xe đi lòng vòng rồi mà."

"Đi lòng vòng gần sáu tiếng đồng hồ ư?" Lance hỏi. "Anh muốn ám chỉ điều gì?" Kieran cao giọng hỏi.

Lance tiến lại gần hơn một bước. "Là cậu đã theo dõi Haley và Noah về nhà của cậu ấy."

"Nghe thật nực cười." Kieran đứng lên.

Luther gầm gừ. Hai người đàn ông đấu mắt với nhau trong vài giây. Là hai người đàn ông ngang ngạnh, sẽ không ai chịu xuống nước.

Cảm thấy cần phải can thiệp, Morgan nói: "Cậu Hart ạ, chúng tôi không có ý gì cả. Nhưng vì cuộc chia tay gần đây của cậu với Haley, nếu cậu có thể xác nhận một vài địa điểm mà cậu đã ghé qua buổi

tối hôm đó thì tốt quá.”

Ánh mắt Kieran chuyển sang Morgan, vẻ mặt của cậu ta bớt hung hãn hơn. “Tôi không có nghĩa vụ phải cung cấp bằng chứng ngoại phạm cho cô. Hai người không phải cảnh sát. Và tôi thậm chí không có nghĩa vụ phải tiếp chuyện hai người.”

“Cậu nói đúng.” Morgan giơ tay lên, lòng bàn tay xòe ra, tỏ ý đầu hàng. “Chúng tôi sẽ rất vui khi chuyển thông tin cho cảnh sát trưởng. Khi đó cậu sẽ trực tiếp nói chuyện với ông ấy.” Cô quay người bước về phía cửa ra vào, nắm lấy cánh tay Lance và xoay anh đi ra cửa. Bị kết tội quấy rối chỉ gây cản trở cuộc điều tra của họ. Tốt hơn là nên rời đi và cố gắng thu thập thông tin từ các nguồn khác.

“Chờ đã.” Kieran gọi với. Morgan quay người lại.

Môi Kieran cong lên và mặt cậu ta đánh lại, như thể phối hợp với họ giống như lợi qua một đồng rác đang bốc mùi vậy. Cậu ta mở ngăn kéo giữa của bàn làm việc và lôi ra một mảnh giấy. Cậu ta đưa nó qua bên kia cái bàn. “Tôi thấy cái này ở bảng điều khiển chiếc xe ô tô của tôi sau khi chúng ta nói chuyện lần trước. Đó là bản sao hóa đơn xăng. Tôi đã ở Syracuse lúc một giờ đêm.”

Morgan đưa tay nhận lấy tờ hóa đơn. Con chó gầm gừ to hơn. Mồ hôi nhỏ giữa sống lưng cô, và chiếc áo sơ-mi của cô dính vào lưng khi cô đọc mảnh giấy. Hóa đơn được xuất lúc một giờ mười bảy phút sáng.

“Tôi không liên quan gì tới cái chết của Noah cả” Kieran ngồi xuống chiếc ghế da. “Tôi cá là các vị đã hài lòng rồi chứ?”

“Cảm ơn vì đã cung cấp tờ hóa đơn cho chúng tôi.” Morgan nói.

Kieran gạt đầu cộc lốc. “Chúng ta xong việc ở đây nhé. Tôi đã vô cùng hợp tác với hai vị rồi. Tôi xin phép không trả lời bất cứ câu hỏi nào của hai vị nữa.”

Morgan bước lùi ra phía cửa ra vào. Con chó dõi theo bước chân cô. Đôi mắt Kieran lạnh như băng và có vẻ tối sầm lại khiến cô tin rằng từ tận đáy lòng, cậu ta muốn xua con chó cắn họ. Cô biết cậu ta sẽ không làm vậy. Cậu ta không ngốc. Nhưng rõ ràng là cậu ta

muốn làm vậy.

Lance di chuyển sang ngang, chặn giữa cô và con chó.

“À, cô Dane này?” Môi Kieran cong lên. “Cảm ơn vì lời cảnh báo. Tôi sẽ nghĩ tới luật sư của tôi trong trường hợp ngài cảnh sát trưởng gọi tới.”

“Cậu nghĩ cậu sẽ cần luật sư ư?” Vẻ kiêu ngạo của cậu ta khiến Morgan khó chịu. “Đó chính là vị luật sư đã thuyết phục chính quyền bang Connecticut hủy lời buộc tội rình rập người khác ư?”

“Phải.” Kieran cười đầy tự mãn, sau đó vẻ mặt cậu ta tối sầm trở lại. “Giờ mời hai vị ra khỏi văn phòng của tôi. Nếu hai vị muốn nói chuyện với tôi, vui lòng liên hệ với luật sư của tôi.”

“Tôi sẽ nói chuyện với luật sư của cậu bất cứ lúc nào.” Morgan nói. Cô không hề sợ Kieran lẫn luật sư của cậu ta. Nhưng con chó kia thì khác. Bất cứ người bình thường nào cũng sẽ tỏ ra cảnh giác với con chó hung hãn to lớn kia.

Kieran không nói gì khi Morgan và Lance đi ra khỏi căn phòng. Lance đóng cánh cửa sau lưng họ. Anh rẽ sang quầy lễ tân của cô gái tóc vàng hoe trên lối ra khỏi văn phòng. “Cậu Hart có con chó rất to. Cậu ta có thường xuyên mang nó tới văn phòng không?”

“Có.” Cô gái tóc vàng hoe nhăn trán. “Anh ấy lúc nào cũng mang theo nó.” Cô ta quay lại liếc nhìn cánh cửa phòng sếp, mắt môi và nhún vai ngầm ám chỉ cô ta cũng không ưa gì Luther.

Morgan đi ra phía thang máy. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi cánh cửa sắt nặng nề đóng lại. “Em thích chó, nhưng không đời nào em có thể yêu nổi con vật hung dữ đó.”

“Anh cũng vậy.” Lance vòng tay ôm vai cô. “Em nghĩ thế nào về bằng chứng ngoại phạm của Kieran?”

“Từ đây đến Syracuse mất chừng hai tiếng rưỡi.” Morgan cài cúc áo. “Hóa đơn kia được đóng dấu sau một giờ sáng. Camera giám sát bên nhà hàng xóm của cậu ta đã ghi lại cậu ta về nhà lúc bốn giờ sáng. Điều đó khiến cậu ta không có nhiều thời gian để giết Noah.”

Cửa thang máy bật mở, Lance đi theo Morgan qua tiền sảnh và ra

khỏi tòa nhà. Họ đi sang bãi đỗ xe và lên xe. “Giả sử Kieran không thể là hung thủ bởi vì cậu ta lái xe khắp bang New York trong khi Noah bị đâm chết, thế thì chúng ta còn lại gì?”

“Có cách nào cậu ta làm giả hóa đơn đó không?”

“Anh nghĩ mảnh giấy đó có thể thay đổi. Nhưng cậu ta thanh toán bằng thẻ tín dụng. Nếu ADN của sợi lông chó được xác nhận là của con chó Rottweiler thì chúng ta sẽ có cơ sở để yêu cầu tòa cho phép truy cập lịch sử sử dụng thẻ tín dụng để xác minh giao dịch. Chúng ta không có gì để làm với Kieran cho đến khi có báo cáo ADN, vì chúng ta đều biết phải mất vài tuần, có khi phải vài tháng mới có được báo cáo đó.”

“Chúng ta sẽ coi Kieran là đối tượng tình nghi số một của vụ án này cho đến thời điểm hiện tại.”

Morgan với cái bình giữ nhiệt và uống một ngụm trà còn ấm trong đó, sau đó day day thái dương. Cơn đau đầu chết tiệt lại tái phát. Các loại thuốc giảm đau liều mạnh ít có tác dụng. Nghỉ ngơi chính là phương thuốc duy nhất hiệu quả.

Lance nhíu mày nhìn cô. “Em lại đau đầu hả?”

“Vâng.” Cô bỏ tay xuống. “Vẫn thế, không tệ hơn. Em chỉ thấy nản với vụ này thôi.”

“Có thể chúng ta nên kết thúc tại đây thôi? Cũng muộn rồi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Những đám mây đã phiêu diêu suốt buổi chiều. Trời sắp tối rồi. “Ngủ hai tiếng đã giúp em tỉnh táo suốt buổi chiều nay. Nên ít nhất chúng ta sẽ thử nói chuyện với Justin rồi hãy về nghỉ nhé.” Morgan sẽ dành mấy ngày cuối tuần để đọc đi đọc lại từng chứng cứ mà họ đã thu thập được cho đến thời điểm hiện tại.

Điện thoại của cô đổ chuông. Cô nhận cuộc gọi. “Chào bác, Sharp. Cháu bật loa ngoài nhé.”

“Bác vừa rời quán rượu. Không ai hay biết gì về vụ án mạng của Noah cả. Colgate đã rất tức giận khi những tình tiết đầu tiên bị rò rỉ tới cánh báo chí. Bây giờ ông ta đang giữ các thông tin rất kín đáo.

Nhưng bác đã thấy có điều gì đó rất khả nghi. Shannon Yates đã có mặt tại câu lạc bộ Beats tối thứ Bảy của tuần trước khi Noah bị sát hại."

Morgan nhìn chiếc điện thoại chăm chăm. "Nhưng phóng viên đưa tin rằng lần cuối có người nhìn thấy cô ấy là tại nơi làm việc hôm thứ Sáu mà. Sở Cảnh sát thì tuyên bố rằng đó chính là thời gian cô ấy bị mất tích."

"Đó là những gì Sở Cảnh sát suy đoán thôi." Sharp nói. "Rõ ràng cô ấy có đến quán bar một mình và thanh toán bằng tiền mặt. Không có ghi chép gì về sự xuất hiện của cô ấy tại Beats cả. Cảnh sát vừa mới biết thông tin cô ấy đã có mặt ở đó. Hôm qua một trong số những anh chàng bảo kê ở đây đã cung cấp thông tin sau khi nhìn thấy ảnh của cô ấy trên mục tin tức."

Cuộc gọi rơi vào trạng thái tĩnh lặng trong vài giây.

Morgan cúi gập cái điện thoại hơn. "Đây là một tình tiết khá thú vị đấy."

"Đó là toàn bộ những gì bác có." Câu nói của Sharp bị ngắt ra vì sự gián đoạn của đường truyền. "Những cảnh sát mà bác quen trong Sở đều đã nghỉ hưu rồi. Chúng ta cần khai thác thông tin từ người nào đó vẫn đang làm việc ở đó. Bác tự hỏi..."

Một vài giây yên lặng trôi qua. "Sharp, bác vẫn còn đó chứ?" Lance hỏi.

"Ừ." Sharp đáp. "Xin lỗi nhé. Bác đang suy nghĩ. Chúng ta bị mất sóng rồi. Bác sẽ gọi lại sau."

Sharp cúp máy.

Lance nói: "Anh rất tò mò về vụ án của Shannon Yates, và anh không thích những sự trùng hợp về mặt thời gian và những điểm tương đồng với vụ án của Haley, nhưng anh không thể đoán được sự liên quan rõ ràng giữa hai vụ án này."

"Không." Morgan gõ gõ ngón tay lên môi dưới. "Em không muốn nói trước về cuộc điều tra, nhưng điều này có thể thay đổi mọi thứ. Chúng ta cần biết tất cả các đối tượng tình nghi của chúng ta đã ở

đâu vào đêm Shannon Yates bị mất tích.”

“Chính xác.”

“Shannon Yates vừa mới được nhận diện ngày hôm qua.” Morgan tìm kiếm thêm thông tin bằng chiếc điện thoại thông minh của cô. “Theo tin tức địa phương, Shannon làm việc tại khách sạn Lakeview thuộc Grey's Hollow. Ông chủ của cô ấy là người đã báo cảnh sát rằng cô ấy bị mất tích.”

“Chúng ta có nên đến Lakeview một chuyến và nói chuyện với các đồng nghiệp của Shannon Yates không?”

“Chắc chắn rồi.” Morgan kéo thanh trượt trên điện thoại khi cô đã vào được trang web của khách sạn kia. “Chủ khách sạn là Carol và Bob Shaker.”

“Giờ hãy hy vọng là nhà Shaker sẽ đồng ý nói chuyện với chúng ta.”

“Tiếc là chúng ta không thể ép bất cứ ai phải trả lời các câu hỏi. Trước đây, với tư cách là một công tố viên, em có quyền làm vậy. Còn bây giờ, các nhân chứng coi em như một tên tội phạm vậy.”

“Chỉ đối với vụ án này thôi. Trong các cuộc điều tra trước, chúng ta thấy mọi người coi cảnh sát không khác gì tội phạm.”

“Những người kia giờ ở đâu nhỉ?” Morgan hỏi.

Lance thở dài. “Không có đủ tội phạm chuyên nghiệp trong vụ này. Không có ai tỏ ra sợ cảnh sát cả.”

“Nhưng không phải do họ là các công dân tuân thủ theo pháp luật. Kieran là một kẻ bệnh hoạn và ngoan cố, lại từng có tiền án tiền sự khi rình rập vợ cũ. Noah thích lén bỏ thêm rượu vào đồ uống của tình nhân, Justin là người từng bị bắt giữ vì tội cưỡng dâm, và em trai của nạn nhân có tiền sử bạo lực và hành hung người khác.” Morgan tựa đầu lên lưng ghế. “Lần này, không phải sự vô tội khiến các nhân chứng từ chối chúng ta. Đó là tội lỗi. Nhưng tiếc thay, họ đều nghĩ họ sẽ thoát với những gì họ đã làm.”

CHƯƠNG 34

Lance cho xe chạy chậm lại và tiến vào tòa nhà đầy ấn tượng. Khách sạn Lakeview nằm trên một nền gỗ lớn của khu đất bên bến tàu chính. Tòa nhà chính là một biệt thự mang phong cách triều đại Nữ hoàng Victoria với mái hiên trước kéo dài suốt tòa nhà và một cái tháp canh hình tròn hai tầng có phần cuối là một cái tháp hình nón. Khách sạn được thiết kế rất ấn tượng. Đồ trang trí được sơn mới sáng loáng phản chiếu ánh sáng trắng lên những tấm lát tường màu xám đậm. Một số nhà nhỏ hơn xây về phía bãi cỏ đằng sau tòa nhà chính. Phía sau những căn nhà đó, ánh chiều tà phản chiếu ánh sáng mờ mờ lung linh lên mặt hồ Grey.

"Em không thể tin vào những gì đang hiện lên trước mắt mình." Morgan sửng sốt nói.

"Đó là cái gì vậy?" Lance không tin vào khung cảnh nguy nga lộng lẫy mà Morgan vừa trố mắt vì sửng sốt.

Cô chỉ tay qua cửa kính.

Anh nhìn theo hướng cô chỉ sang sân bên hông của khách sạn. "Anh không thấy..." Và sau đó anh đã thấy.

Trên bãi cỏ cạnh đám cây bụi là một biển báo màu xanh nổi chuôi có nội dung *Công ty cảnh quan McFarland*.

"Em phải nói rằng trong đời mình đúng là có nhiều lần em không thốt nên lời, nhưng em thực sự không còn lời nào để diễn tả cảm giác hiện tại của em." Morgan quay sang Lance. "McFarland ở trong khách sạn nơi Shannon Yates làm việc."

"Đây có vẻ là sự trùng hợp lớn." Bãi đỗ xe đã chật kín. Lance lái xe lòng vòng để tìm một chỗ trống. "McFarland đã đâm em và có tiền án bạo lực. Em cho rằng khả năng hắn ta giết Shannon Yates không phải là không thể xảy ra."

“Hắn ta không có liên quan gì đến Noah, theo như những gì chúng ta thấy đến nay.”

Ờn trời, tòa đã không chấp nhận bảo lãnh đối với McFarland. Nếu hắn ta có liên quan đến vụ án này, ít nhất hắn ta sẽ được an toàn sau song sắt nhà tù.

“Chúng ta vẫn chưa chắc chắn hai vụ án này có liên quan đến nhau hay không.” Lance lái chiếc Town Car vào một lô của bãi đỗ xe, sau đó họ đi vào bên trong khách sạn. Tiền sảnh được đầu tư trang hoàng giống hệt như bên ngoài của nó. Một lối đi mở dẫn vào nhà hàng. Bên trong, mặt kính kê lêng xêng khi nhân viên sắp xếp bàn trên những tấm vải màu trắng. Một biển báo thông báo rằng giờ ăn tối bắt đầu lúc năm giờ. Lance đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Bốn giờ.

“Thời điểm lý tưởng.” Anh nói. “Có vẻ như nơi này sẽ rất đông đúc sau một hoặc hai giờ nữa.”

“Hôm nay là thứ Sáu. Tối nay nhà hàng này sẽ rất bận rộn.” Morgan đi đến bàn ghi danh nằm sâu trong góc phòng bên dưới cầu thang xoáy.

Một người phụ nữ có dáng người mảnh mai khoảng năm mươi tuổi ngồi sau cái bàn lễ tân, nhưng mái tóc bóng mượt cùng cặp kính màu xám mờ hiện đại khiến bà ấy trông trẻ hơn so với tuổi thực của mình, nhất là khi bà ấy tươi cười nói: “Tôi có thể giúp gì cho anh chị?”

“Ông bà Shaker có ở đây không ạ? Morgan hỏi.

Người phụ nữ hạ cặp kính xuống mũi, nói: “Tôi chính là Carol Shaker đây.”

Morgan rút tấm danh thiếp từ túi xách của cô. Cô đưa mắt nhìn xung quanh. Hai vị khách đang nghiên cứu các tài liệu giới thiệu các hoạt động của khách sạn trên quầy trưng bày gần cửa sổ. “Chúng tôi có thể nói chuyện riêng với bà một lát không? Chúng tôi sẽ cố gắng không làm mất quá nhiều thời gian của bà đâu.”

Carol chỉnh lại cặp kính và đọc tấm danh thiếp. Nụ cười của bà ấy trở nên gượng gạo, như thể đọc xong thông tin trên đó bà ấy biết

ngay họ sắp nói đến chuyện gì vậy. “Vâng, vui lòng chờ tôi một chút.”

Bà ấy gọi một cậu thanh niên trẻ mặc com-lê. “Tony, làm ơn trông coi việc ghi danh giúp tôi trong vài phút nhé.”

“Vâng, thưa bà.” Tony ngồi vào vị trí của bà ấy sau bàn làm việc.

“Mời hai vị đi theo tôi.” Carol dẫn họ đi xuống hành lang dẫn xuống một văn phòng được sắp xếp rất gọn gàng và ngăn nắp. Carol đi vòng qua cái bàn cổ bằng gỗ gụ và ngồi xuống đó. Bà ấy chỉ tay về phía hai cái ghế học sinh cũ như nhau trước mặt. “Có phải về chuyện liên quan đến Shannon không?”

Morgan ngồi xuống cái ghế bằng gỗ. “Vâng.”

“Cô là luật sư. Họ đã bắt được ai đó có liên quan đến cái chết của cô ấy à?” Carol hỏi.

“Chúng tôi vẫn chưa có thông tin gì.” Morgan giới thiệu Lance. “Thực ra chúng tôi đang điều tra một vụ án khác, và chúng tôi tình cờ nhận ra có vài điểm liên quan giữa hai vụ án này.”

Carol dựa lưng vào ghế. “Tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp các vị tìm ra người đã giết Shannon.”

Cái ghế cũ phát ra tiếng kêu cọt két và lắc lư khi Lance ngồi lên. “Shannon đã làm việc ở đây được bao lâu rồi?”

“Vài tháng. Cô ấy bắt đầu vào làm ở đây trước dịp lễ Giáng sinh.” Carol thở dài. “Tôi thuê cô ấy là vì muốn giúp đỡ cô ấy. Mẹ cô ấy là bạn của một người bạn của tôi, và lúc đó Shannon đã thất nghiệp một thời gian rồi.”

“Cô ấy làm việc có tốt không?” Anh hỏi.

“Cô ấy làm việc rất tốt.” Carol ngả người về phía trước và khoanh tay lên bàn. “Shannon rất đáng tin tưởng. Cô ấy làm việc rất chăm chỉ. Cô ấy rất coi trọng công việc và thể hiện rất tốt.” Carol cố nén nước mắt. “Tôi chính là người đã trình báo sự việc cô ấy mất tích với cảnh sát. Khi cô ấy không đi làm, tôi biết có điều gì đó không ổn đã xảy ra.”

“Cô ấy có tỏ ra bình thường lần cuối cùng bà gặp cô ấy không?”

Morgan hỏi với giọng ân cần.

“Trông cô ấy hoàn toàn bình thường.” Carol đáp. “Tôi vẫn không thể tin rằng...” Một tiếng nấc khiến câu nói của bà ấy bị bỏ lửng. Đôi mắt bà ấy long lanh nước. Bà ấy rút một tờ giấy lụa từ cái hộp giấy trên bàn. “Tôi xin lỗi.”

“Bà cứ bình tĩnh.” Morgan chờ cho đến khi người phụ nữ hít vài hơi và bình tĩnh trở lại. “Lần cuối bà gặp cô ấy là khi nào?”

Carol lấy giấy lụa lau mũi. “Thứ Sáu, ngày hai mươi ba tháng Hai. Cô ấy nghỉ làm cuối tuần và không quay trở lại đây cho đến tận thứ Hai.”

Lance ngả người về phía trước. “Có gì bất thường không khi nhân viên của bà nghỉ làm vào cuối tuần? Chẳng phải những ngày đó thường rất đông khách sao?”

Carol gật đầu. “Mỗi tuần chỉ có một hoặc hai nhân viên được nghỉ cuối tuần thôi. Họ luân phiên nhau nghỉ. Khi đó là đến lượt của Shannon.” Carol lấy giấy lụa lau mặt. “Đó là cuối tuần đầu tiên cô ấy được nghỉ.”

“Cô ấy không nói cụ thể mình có kế hoạch gì ư?” Anh hỏi.

Shannon có hào hứng cho ngày nghỉ cuối tuần của mình không? Đó chính là cơ hội đầu tiên để cô ấy dành buổi tối thứ Bảy tại câu lạc bộ.

“Không.” Carol ném tờ giấy ăn vào thùng rác bên dưới bàn làm việc và lấy một tờ giấy mới.

Morgan lấy điện thoại từ túi xách và mở bức ảnh của Roger McFarland ra. “Bà có nhận ra người đàn ông này không?”

Carol đeo kính vào và nhìn bức ảnh trên điện thoại của Morgan. “Không. Anh ta là ai thế?”

Làm sao bà ấy có thể không nhận ra đó chính là người kiến tạo cảnh quan cho khách sạn này chứ? Lance muốn chửi thề, nhưng anh không muốn trở mặt với bà ấy.

“Bà nhìn kĩ lại được không?” Morgan đưa cho bà ấy chiếc điện thoại của mình.

Carol nhìn kĩ hơn và nhú mào. "Trông anh ta vẫn không quen lắm."

"Tên anh ta là Roger McFarland, và biển kiến tạo quang cảnh đề tên anh ta ở trong sân bên hông của khách sạn này." Lance quan sát biểu cảm của bà ấy.

"Ồ." Carol nhún vai. "Tôi chưa từng gặp chủ sở hữu của công ty đó. Một vị quản đốc và đội của ông ấy đến đây một tuần một lần để cắt cỏ theo mùa. Họ cũng phụ trách việc dọn dẹp vào mùa xuân, mùa thu và xử lý việc dọn tuyết. Cả Bob và tôi đều không thể kham nổi toàn bộ công việc."

"Bà không biết rằng ông McFarland từng đến khách sạn hay chưa?" Lance hỏi.

"Chồng tôi phụ trách việc duy trì quang cảnh bên ngoài khách sạn." Carol đưa trả điện thoại cho Morgan. "Các vị có cần tôi hỏi Bob không?"

Morgan cất điện thoại vào trong túi xách. "Nếu được thì tốt quá."

Carol nhún vai. "Anh ấy sẽ có mặt ở đây sau một phút nữa."

Đúng như lời bà ấy nói, một người đàn ông trung tuổi mặc quần màu xám và áo sơ-mi cổ cài nút đi vào phòng. Ông ấy nhìn Morgan và Lance đầy tò mò.

Vợ ông ấy giới thiệu họ. "Họ ở đây để điều tra thông tin liên quan đến Shannon." Về mặt Bob trở nên thoải mái hơn, và ông ấy đóng cửa phòng lại. "Chúng tôi đều rất lấy làm tiếc về cái chết của cô ấy."

"Chúng tôi rất tiếc khi phải khơi chuyện này lên." Lance mở lời. "Nhưng ông có thể cho chúng tôi biết Roger McFarland có từng đến khách sạn từ khi Shannon được tuyển vào đây làm việc không?"

Bob bỏ cặp kính có gọng làm bằng kim loại xuống, lau nó vào áo sơ-mi, đầu ông ấy ngẩng lên như thể ông ấy đang đắn đo suy nghĩ. "Tôi không nghĩ thế. Tôi chưa nhìn thấy Roger kể từ tháng Chín, khi chúng tôi gặp nhau để thảo luận về việc dọn dẹp cho mùa thu và thay thế một vài cây bụi. Bình thường, tôi làm việc với quản đốc của ông ấy."

Lance cảm thấy vô cùng thất vọng. “Nhưng đội đó đã ở đây để dọn tuyết phải không?”

“Vâng.” Bob đeo cặp kính lên. “Năm nay chúng tôi có rất nhiều tuyết. Chúng tôi rất mừng là mùa xuân đã đến.”

Mùa đông thời tiết thường lạnh giá và có tuyết rơi.

“Có cách nào để biết chắc chắn Shannon đã từng làm việc vào những ngày đội của McFarland đến để dọn tuyết không?” Lance hỏi.

“Tại sao chứ?” Bob nheo mắt. “Roger có liên quan gì đến vụ án này sao?”

“Chúng tôi vẫn chưa có bằng chứng cho việc đó.” Morgan nhanh chóng đáp. “Sự thật là anh ta có hợp đồng làm việc với khách sạn của ông có thể chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Tôi không ghi chép về những lần anh ta đến cạo và dọn tuyết. Tôi trả tiền công theo tháng, và anh ta thường dọn tuyết sâu hơn vài xăngtimét.” Bob chống tay vào hông. “Công ty của anh ta ký hợp đồng với rất nhiều công ty trong khu vực. Thực tế là tôi biết đến anh ta thông qua Peter Wence, người sở hữu mảnh đất bán lẻ ở cuối con đường này. Tôi tin là cô sẽ thấy tấm biển đề tên McFarland ở khắp khu vực này.”

Lance ngẫm nghĩ về thông tin này. Là một kẻ tội phạm từng có tiền án bạo hành và không tôn trọng phụ nữ, Roger McFarland sẽ là đối tượng tình nghi đầu tiên. Mặt khác, kết nối McFarland với vụ án của Shannon sẽ có thể có ích cho vụ án của Noah.

“Hai vị còn cần thêm thông tin gì nữa không?” Bob hỏi khi đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay. “Nhà hàng sắp tới giờ phục vụ rồi.”

“Chỉ một câu hỏi nữa thôi.” Morgan mở túi xách và lấy ra vài bức ảnh để trong một cái phong bì. Cô đưa các bức ảnh ra trước mặt Carol, dàn chúng ra lên mặt bàn giống như đang chơi trò chia bài: Kieran, Isaac, Justin, Chase, Noah, và Adam. “Hai người có quen ai trong số những cậu thanh niên này không?”

Cả Carol và Bob đều đưa mắt nhìn những bức ảnh một lượt và gật đầu mà không chút do dự.

Bob chỉ vào bức ảnh của Justin O'Brien. "Justin là người thiết kế logo mới cho khách sạn. Logo cũ trông rất lạc hậu. Chúng tôi có các thực đơn mới, danh thiếp mới, và những bản giới thiệu sản phẩm mới được in lại tháng trước."

"Justin đã đến khách sạn phải không?" Lance như mở cờ trong bụng.

"Chỉ một lần duy nhất. Chúng tôi biết đến cậu ta qua trang web việc làm tự do trực tuyến. Chúng tôi thảo luận nhu cầu của mình qua điện thoại và email. Nhưng cậu ấy có đến khách sạn để cho chúng tôi xem hàng tá mẫu thiết kế. Cậu ấy tỏ ra không hề sợ sệt trong buổi họp trực tiếp. Tôi hiểu rằng ngày nay hầu hết các hoạt động kinh doanh đều được thực hiện trực tuyến, nhưng tôi sợ rằng tôi quá lạc hậu. Tôi thích gặp những người tôi giao dịch trong công việc. Và do Justin cũng sống ở khu vực này nên dường như không có lý do gì để từ chối việc gặp gỡ."

"Ông nghĩ thế nào về Justin?" Lance hỏi với giọng đều đều, nhưng bên trong đây là lần đầu tiên anh cảm thấy rất phấn khích kể từ khi họ nhận vụ án này.

"Cậu ta hơi lập dị và có phần nhút nhát, nhưng sau đó tôi đề nghị cậu ta sử dụng máy tính để làm việc hầu như cả ngày." Bob lắc đầu. "Giới trẻ ngày nay thiếu kỹ năng giao tiếp với người khác."

"Hai người nhớ lại xem có phải Shannon đã làm việc vào ngày cậu ấy đến khách sạn không?" Morgan hỏi.

"Chúng tôi không nhớ." Bob lỗi điện thoại ra. "Tôi sẽ kiểm tra lại lịch của tôi."

Carol quay sang chiếc máy tính để bàn ở đầu bên kia của cái bàn hình chữ L. Bà ấy di chuột. Khi màn hình bật sáng, bà ấy nhập mật khẩu.

Bob tìm kiếm dữ liệu trong điện thoại của ông ấy. "Justin đã ở đây lúc năm giờ chiều ngày mùng chín tháng Một."

Carol gõ bàn phím. "Shannon làm việc ở quầy ghi danh ngày hôm đó đến mười giờ tối."

Justin đã có mặt trong khách sạn cùng thời gian với Shannon.

CHƯƠNG 35

Sharp rào bước vào văn phòng. Lance và Morgan đã gọi để báo cho ông tiến triển của vụ án. Nếu Shannon Yates đã có mặt ở câu lạc bộ Beats vào tối hôm cô bị mất tích, thì vụ án của cô có gì liên quan tới vụ án của Haley không? Liệu Justin Brien có phải kẻ cưỡng dâm và giết người hàng loạt không? Dù đúng là như vậy, và cậu ta là người đã giết Shannon, thì cái chết của Shannon có gì liên quan đến cái chết của Noah? Cưỡng hiếp và siết cổ chết một người phụ nữ hoàn toàn khác so với tội danh dùng dao đâm chết một người đàn ông.

Justin O'Brien đã làm việc cho khách sạn nơi Shannon Yates từng được thuê. Biển báo cảnh quan có đề tên McFarland cũng xuất hiện trong chính khách sạn đó. Justin củng cố mối liên kết giữa các vụ án, nhưng McFarland lại khiến họ nghĩ rằng các vụ án không liên quan đến nhau.

Điều Sharp cần là các tình tiết khác liên quan đến vụ án của Shannon Yates, nhưng liệu ông có thể thu thập thêm thông tin khi các nguồn tin của ông tại Sở Cảnh sát quận đều đã nghỉ hưu hoặc nghỉ việc không?

Một ý tưởng khác xuất hiện trong đầu ông. Còn ai khác có thể khai thác thông tin được nhỉ? Không. Ông không còn nguồn nào cả.

Ông cảm thấy mình như một kẻ phản bội vậy, giống như ông đang chiến đấu với kẻ thù. Liệu Luke có đến hoàng cung để xin sự viện trợ? Đó là chuyện không tưởng.

Ông đi đi lại lại trong phòng làm việc của mình, vắt óc tìm ra các phương án khác.

Chết tiệt!

Đi ra sau bàn làm việc, ông mở cái ngăn kéo giữa và tìm tấm

danh thiếp. Sau đó ông lấy điện thoại ra và bấm số. Luke đã bị bên phản diện xúi giục, còn Sharp dù sao cũng giống Han Solo hơn là Luke Skywalker. Mà thêm nữa Solo lại là kẻ buôn lậu. Thế thì đây là chuyện quái gì thế nhỉ?

Điện thoại đổ chuông lần thứ hai, cô trả lời: "Olivia Cruz đây."

"Lincoln Sharp đây." Ông gạt bỏ cả lòng tự trọng. "Lần trước cô đến phòng làm việc của tôi, cô đã nói về chuyện tôi và cô cùng hợp tác với nhau."

"Phải." Giọng cô đều đều và lạnh như băng. "Và anh đã suy nghĩ về lời đề nghị của tôi."

"Tôi đang tìm kiếm thông tin liên quan đến vụ án của Shannon Yates."

"Chẳng phải mọi người đều thế ư?"

"Nghe này." Cảm giác kiệt sức đè nặng lên đôi vai ông. Ông ngồi xuống ghế. Trò cút bắt khiến ông bức mình. "Tôi không có thời gian cho mấy trò giễu cợt. Những điều tồi tệ vẫn thường xảy ra với những người tốt đấy thôi. Cô có thông tin gì không?"

Đường dây rơi vào yên lặng. Sharp nghe thấy tiếng cô hít sâu. Khi cô cất tiếng, giọng cô trở nên nghiêm trọng.

"Thực ra cũng không nhiều. Gần đây tôi tập trung cho dự án viết sách." Cô dừng lại. "Nhưng tôi hiểu câu hỏi của anh có nghĩa có sự kết nối nào đó giữa vụ án của Shannon Yates và vụ án sát hại Noah Carter."

Ông biết cô đã kết nối hai vụ án với nhau từ trước. Cảnh phóng viên thường rất thính mũi trong việc đánh hơi tin tức. Cruz không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của những ẩn số.

Sharp nhử mồi. "Shannon đã có mặt tại Beats tối hôm cô ấy bị mất tích."

"Ồ." Một từ đơn âm được phát ra hàm chứa sự ngạc nhiên và thú vị. Sau vài giây im lặng, Sharp có thể nghe thấy các khớp thần kinh của cô truyền tín hiệu tới từng tế bào.

Nhưng Sharp ngày càng mất đi sự kiên nhẫn. Ông cảm thấy chán

nản với việc phải chờ đợi. Vụ án này đang đẩy Lance và Morgan vào nguy hiểm. "Tôi có thể tự điều tra thông tin về vụ án của Shannon, nhưng tôi không có nhiều thời gian. Có kẻ nào đó đang cố gắng sát hại đồng nghiệp của tôi."

"Tôi đã nghe về vụ hỏa hoạn." Giọng cô đầy vẻ tiếc thương. "Cuộc điều tra của các anh rõ ràng đã khiến kẻ nào đó đứng ngồi không yên."

"Chỉ có thủ phạm mới cảm thấy lo sợ khi cuộc điều tra có tiến triển."

"Tôi sẽ gọi điện để hỏi thông tin."

"Thật sao?" Sharp hỏi.

"Hãy cho tôi một tiếng. Sau đó anh hãy tới địa chỉ này để gặp tôi." Cô nhanh chóng đọc số nhà và một địa chỉ ở Scarlet Falls, cách nhà ông gần hai kilômét.

"Cảm ơn cô." Sharp kết thúc cuộc gọi, lòng rối bời. Có phải quá dễ dàng không? Cruz đã tỏ ra quá dễ dãi so với tính cách của một phóng viên. Ông không tin tưởng cô. Một chút cũng không. Còn nhớ Han đã đặt lòng tin ở Lando không? Hãy xem anh ta có kết cục thể nào - kẹt cứng trong đồng thuốc nổ và biến thành Jabba.

Sharp lái xe đến địa chỉ mà Cruz đã cung cấp vừa nãy và đỗ xe đằng sau xe của cô. Ông kiểm tra số nhà ở đằng trước ngôi nhà gỗ một tầng. Đây là nhà của cô ư? Ông đi qua hàng rào bằng cọc gỗ, cái xích đu và một khu vườn sạch sẽ. Trừ những tấm năng lượng mặt trời trên mái nhà, ngôi nhà nhỏ mang đậm vẻ truyền thống của một thị trấn nhỏ. Với chiếc áo khoác sành điệu và đôi giày cao gót mũi nhọn, Sharp cho rằng cô sống ở một căn nhà sang trọng chứ không phải một ngôi nhà bình thường.

Ông đi lên phía trước và gõ cửa.

Cruz mở cửa.

Sharp bước lùi lại, đầy ngạc nhiên. Thay vì ăn mặc lịch sự, đi giày

cao gót, cô mặc quần bò, áo phong dáng suông. Chân cô không đi giày, và những ngón chân được sơn màu hồng ngọt ngào. Lại một chuyện khác ông không ngờ tới.

“Anh sẽ vào chứ?” Cô bước lùi lại. Không đi giày, cô chỉ cao đến cằm ông.

“À, vâng.” Sharp lo lắng thốt ra mấy từ cụt ngủn. Ông đang trong tâm trạng bất an. Cruz, đối với ông, là người rất khó nắm bắt.

Cô khóa cửa và dẫn đường vào một hành lang hẹp dẫn đến một căn bếp sáng sủa vừa mới được tu sửa. Là một fan của những thứ có thể làm mới và bền, Sharp thích các kiểu sàn nhà làm bằng tre tối màu và quầy bếp bằng kính tái chế màu xám. Mùi thơm của món gì đó rất cay phảng phất khắp căn phòng. Ở giữa cái bàn, một chai rượu vang đỏ đã mở nắp cho hả hơi, bên cạnh là một chiếc máy tính xách tay.

“Tôi rất thích nhà của cô.” Ông cởi áo khoác và treo nó lên lưng tựa của chiếc ghế đầu.

“Tôi cũng vậy.” Cô đi ra đằng sau cái máy tính xách tay. “Dì tôi để lại cho tôi căn nhà này sau khi dì qua đời. Đó không phải những gì tôi từng cho là mình sẽ thích. Nhưng căn nhà này gắn liền với những ký ức khó quên của tôi, và tôi đã sửa sang nó theo cách của riêng tôi. Bây giờ tôi không nghĩ tới việc chuyển tới bất kỳ chỗ nào khác. Anh có muốn uống rượu không?”

“Không, cảm ơn cô.” Dù ông đã để ý rằng đó là loại rượu làm từ giống nho pinot noir hữu cơ rất tốt. Ông không muốn mất cảnh giác. Đối với mọi thứ liên quan tới cô. “Tửu lượng của tôi không được tốt lắm.”

Cô tự rót cho mình một ly nhỏ. “Trước khi chúng ta bắt đầu, tôi có một câu hỏi muốn hỏi anh. Tại sao hôm nay anh lại gọi cho tôi?”

Sharp dựa hông vào cái bàn. Sau một phút, ông quyết định sẽ thành thật với cô. Chung quy là ông cần sự giúp đỡ của cô. “Tôi đã mất cả ngày cố gắng điều tra các tình tiết liên quan đến vụ án của Shannon Yates. Nhưng cảnh sát trưởng giữ các thông tin liên quan đến cuộc điều tra rất kỹ. Tôi đã nghĩ đến những nguồn có thể tiết lộ

thông tin ở phía cảnh sát trưởng và những nguồn khác. Luồng suy nghĩ đó dẫn đến cô."

Cô nhấp một ngụm rượu. "Tôi vừa cung cấp cho anh hai thông tin miễn phí rồi."

Sharp chỉnh lại lời của cô. "Chỉ có thông tin đầu tiên là không mất tiền thôi." Nghe giống hết một cuộc ngã giá cậu. "Còn thông tin thứ hai là cô mặc cả với Morgan."

Cô gạt đầu. "Nhưng tôi vẫn chưa nhận được khoản thanh toán."

"Cô sẽ nhận được thôi." Sharp ngồi thẳng lưng. "Morgan là người rất uy tín, và trung thực nhất mà tôi từng làm việc cùng. Cô không cần phải nghi ngờ chữ tín của cô ấy."

"Không, tôi không nghi ngờ cô ấy." Cô xoay tròn ly rượu trong tay và quan sát ông. "Tôi cũng không hề nghi ngờ anh."

Câu nói này khiến ông hết sức ngạc nhiên. Ông không có cảm giác như vậy đối với cô.

Cô đặt ly rượu xuống. "Tôi đã tìm hiểu kĩ. Công ty của anh và Morgan đã gây dựng được uy tín lớn trong việc theo đuổi công lý."

"Cô ấy sẽ thực hiện lời hứa của mình."

Những ngón tay của Cruz đặt trên bàn phím. "Anh có gì cho cuộc trao đổi này không?"

Có quá nhiều phóng viên đang tìm kiếm sự thật vì sự xứng đáng của nó.

Thất vọng, Sharp đứng thẳng người. Ông chẳng có gì cả. "Không."

Liệu cô có từ chối giúp đỡ ông không?

Nụ cười kéo dẫn trên mặt cô. "Vậy tôi đoán là anh sẽ nợ tôi một ân huệ."

Chết tiệt!

"Tôi xin lỗi." Nụ cười của cô cong hơn. Cô thích thú tình huống này. "Tôi chưa nghe thấy câu trả lời của anh."

Ông phải nói ra ư?

“Vâng, lần này coi như tôi nợ cô.” Sharp nghiêng rằng nghiêng lợi. “Phải nói trước với cô rằng món nợ này phải tương xứng với mức độ hữu dụng của thông tin liên quan đến vụ án Shannon Yates mà cô cung cấp cho tôi.”

Cười to, cô dừng gõ bàn phím. “Anh đúng là đã làm việc cùng luật sư quá lâu rồi.”

“Cô có chấp nhận thỏa thuận này không?” Sharp chìa một tay ra phía trên cái bàn.

Với nụ cười đầy ranh mãnh, Cruz đưa tay ra bắt tay ông. “Tôi có điều kiện của riêng tôi đối với cuộc giao dịch này.”

“Điều kiện đó là gì?” Sharp hỏi dồn. Cánh phóng viên là điểm yếu của ông...

“Anh phải gọi tôi là Olivia.”

Sharp chết lặng. “Chỉ thế thôi ư?” Cô đang giễu cợt ông hay đang thực sự nghiêm túc thế không biết?

“Chỉ vậy thôi.” Cô gật đầu.

“OK, Olivia.” Ông gọi tên cô. Chuyện quái gì thế này? Khi bạn trở nên gần gũi với kẻ thù của mình, bạn sẽ hiểu rõ hơn về người đó.

“Tôi sẽ gọi anh là Lincoln.”

“Chẳng có ai gọi tôi là Lincoln cả.”

“Tôi biết.” Với nét cười đầy thỏa mãn nơi khóe miệng, cô kéo thanh trượt và nhấp chuột. “Anh đã có thông tin gì về vụ án của Shannon rồi?”

Ông thuật lại những tình tiết cơ bản cảnh sát không cần phải giữ kín: nơi cô làm việc, vị trí nơi xe và xác của cô được tìm thấy, và nguyên nhân cái chết.

Olivia gật đầu. “Đó là những gì nguồn thông tin của tôi đưa ra. Shannon làm việc vào những ngày cuối tuần tại khách sạn và không có bạn bè ở Grey’s Hollow. Cô ấy còn trẻ và cảm thấy chán nản với sự chật hẹp của Grey’s Hollow và sự tương tác giữa người với người rất hạn chế. Người ta nhìn thấy cô ấy lần cuối cùng tại câu lạc bộ đêm Beats vào thứ Bảy, ngày hai mươi từ tháng Hai. Các đoạn băng

giám sát tại lối vào và ra của cầu lạc bộ cho thấy cô ấy đến đó một mình. Cầu lạc bộ chỉ mở cửa trong một thời gian ngắn, và họ có một vài vấn đề về mặt kỹ thuật.”

Giống như các đoạn băng ghi hình bị mất.

“Buổi tối Shannon ở đó, hệ thống báo cháy và bình phun chữa cháy trong bếp đều tắt lúc mười một giờ ba mươi hai phút tối. Các đội tuần tra di chuyển đến bãi đỗ xe. Khi đó đã rất muộn và đến giờ cầu lạc bộ đóng cửa.”

“Tất cả mọi người đều ra về.”

“Phải.” Olivia đồng tình. “Cảnh sát không thể tìm ra hướng di chuyển của cô ấy khi cô ấy rời khỏi cầu lạc bộ. Cô ấy sống ở một căn hộ trong trường quay trên ga-ra tách biệt. Chủ nhà của cô ấy đang đi nghỉ. Không ai ở đó biết cô ấy có về nhà tối hôm đó không.”

“Hay có ai đó đã bám đuôi cô ấy từ cầu lạc bộ về nhà.” Sharp luôn luôn đưa ra tình huống xấu nhất để không bị vỡ mộng nếu một trong số những giả thuyết đó không xảy ra.

“Căn hộ của cô ấy rất gọn gàng sạch sẽ.” Olivia tiếp tục. “Không có dấu hiệu của một cuộc hẹn hò lãng mạn, hay dấu hiệu ai đó đột nhập vào nhà hay xảy ra xô xát cả.”

“Nếu cô ấy gặp ai đó ở cầu lạc bộ, chắc cô ấy đã về nhà cùng với người đó.” Sharp bước vào căn bếp nhỏ.

“Cô ấy không đi làm vào ngày thứ Hai. Mặc dù cô ấy chỉ vừa mới được tuyển dụng vào khách sạn được vài tháng. Sếp của cô ấy nhận xét cô ấy thể hiện mình là người rất đáng tin tưởng. Sếp của Shannon là một phụ nữ đã đứng tuổi và nổi tiếng về việc kiểm soát nhân viên như một bà mẹ nghiêm khắc. Bà ấy cho một nhân viên tới căn hộ của Shannon để kiểm tra tình hình. Không có người ra mở cửa nhưng xe ô tô của cô ấy không có ở nhà. Bà ấy nghĩ có thể cô ấy quên, nhưng khi thấy Shannon không đi làm ngày thứ hai, bà ấy đã báo cảnh sát.”

“Chắc cảnh sát đã lấy thông tin lịch sử sử dụng thẻ tín dụng của cô ấy.”

“Shannon đã tuyên bố phá sản cách đây hai năm. Cô ấy thất nghiệp nhiều lần trước khi được tuyển vào khách sạn này. Cô ấy không sử dụng thẻ tín dụng.”

“Thế còn điện thoại di động của cô ấy thì sao?”

“Điện thoại của cô ấy không liên lạc được từ tối thứ Năm trước khi cô ấy mất tích, đó là khi cô ấy gọi cho mẹ hiện đang sống ở Maine. Cô ấy chọn gói trả trước và dùng điện thoại rất tần tiện. Chiếc điện thoại di động đó được tìm thấy bên thi thể của cô ấy. Pin của điện thoại đã được lấy đi.”

“Không ai có thể dò ra nó đang ở đâu.”

“Chính xác.” Olivia rời mắt khỏi máy tính và ngược lên.

“Thế còn thi thể của cô ấy thì sao?” Sharp hỏi.

“Theo những gì chúng tôi biết, Shannon Yates đã bị cưỡng hiếp, bị đánh đập, và bị siết cổ cho đến chết. Trong cơ thể cô ấy có rượu và Zolpidem.” Olivia nói. “Tôi không có báo cáo của bên khám nghiệm tử thi.”

“Không có thông tin từ văn phòng của nhân viên khám nghiệm ư?” Sharp hỏi, cố giấu vẻ thất vọng. Không thông tin nào đáng giá. Cô không hề cung cấp thêm thông tin gì mới ngoài các tình tiết đã được công bố mà ai cũng có thể tìm thấy trên kênh tin tức mới nhất. Cho đến nay vụ án vẫn bế tắc, nhưng ông không hề thấy có điểm nào có liên quan đến vụ án của Noah, trừ chi tiết họ đều bị giết sau khi đến câu lạc bộ Beats, và họ đều quen biết Justin Brien.

Sharp bóp bóp gáy, và một tình tiết khiến ông thấy khó hiểu. “Những kết quả của phòng thí nghiệm về việc khám nghiệm tử thi của Shannon Yates có rất nhanh chóng. Thông thường, các báo cáo xét nghiệm chất độc thường mất hàng tuần thậm chí hàng tháng trời. Cách duy nhất họ nghĩ đến là nhân viên khám nghiệm đã đặc biệt tìm kiếm điều gì đó.”

Olivia đưa mắt sang nhìn ông. “Anh cho rằng nhân viên khám nghiệm đã nhận thấy có sự tương đồng với một vụ án nào đó và đang kiểm chứng những tình tiết tương đồng đó ư?”

“Đó chỉ đơn thuần là suy nghĩ chủ quan của tôi thôi.”

Cô gõ bàn phím với sự nhiệt tình hoàn toàn khác lúc trước đó.

Cơ sở dữ liệu tội phạm quốc gia như Trung tâm Thông tin Tội phạm Quốc gia và Chương trình Lưu trữ Tội phạm Bạo lực chỉ có thể được truy cập bởi cơ quan hành pháp. Nếu ai đó ở Sở Cảnh sát thực hiện tìm kiếm cho Olivia ở trên đó, người đó sẽ bị phạt. Do đó Sharp không muốn làm ai liên lụy. Tò mò, ông liếc nhìn vào màn hình máy tính của cô.

Cô gấp màn hình lại. “Tôi sẽ chia sẻ thông tin. Nhưng tôi không được phép tiết lộ nguồn cung cấp thông tin.”

Sharp khựng lại. “Giờ chúng ta làm gì?”

“Chúng ta đợi.”

“Tôi sợ là cô sẽ nói như vậy.” Sharp nổi cáu. “Tôi không thích chờ đợi.”

Cô nhấp một ngụm rượu vang và liếm môi. “Anh có muốn thử món xúp mề chay không? Tôi đảm bảo là nó không có độc đâu.”

Sharp do dự.

Cô thở dài và múc xúp vào một cái bát. “Anh nên ăn chút đi. Để nhận được email phản hồi phải mất một lúc đấy.”

“Thôi được.”

Olivia đưa bát xúp cho ông, ông ngồi lên cái ghế đầu và đưa thìa xúp vào miệng mà không cảm nhận thấy mùi vị gì cả, do đầu óc ông còn mãi nghĩ về vụ án. Cô đứng ăn, một chân gác lên đầu gối của chân bên kia như một con cò. Một tiếng *bíp* phát ra từ máy tính của cô, và cô gõ bàn phím.

Đôi mắt cô ánh lên vẻ hào hứng. “Mùa hè năm ngoái, xác chết của Adele Smith, hai mươi sáu tuổi, đã được phát hiện trong rừng Redhaven. Adele đã bị đánh đập và cưỡng hiếp. Cô ấy có những vết bầm tím trên cổ gần cổ họng, nhưng nguyên nhân gây ra cái chết được xác định là do cồn và Zolpidem.”

Sharp sôi máu. “Vì Redhaven thuộc quận Randolph, nên chỉ có một văn phòng khám nghiệm pháp y thực hiện công tác khám

nghiệm tử thi của cả Shannon và Adele.”

“Và vụ án của Shannon có nhiều điểm tương đồng với vụ án của Adele đủ để nhân viên pháp y phải chú ý.” Olivia kéo thanh trượt của máy tính. “Adele bị mất tích sau một lễ hội âm nhạc lớn. Đó là một sự kiện lớn được tổ chức ngoài trời, nên không có camera giám sát, có rất nhiều thuốc và rượu, và hàng nghìn người dân bên ngoài thị trấn đến dự. Cảnh sát Redhaven không điều tra ra hung thủ của vụ án. Họ phát hiện mẫu ADN từ nhiều đối tượng trên cơ thể cô ấy, nhưng hệ thống chỉ số ADN kết hợp không cho kết quả phù hợp.”

Hệ thống chỉ số ADN kết hợp là cơ sở dữ liệu quốc gia thu thập các mẫu ADN đã biết của những tên tội phạm đã biết và được lấy từ các nghi phạm, nạn nhân và hiện trường vụ án.

“Dù kẻ tấn công cô ấy là ai thì mẫu ADN của người đó không có trong hệ thống này. Adele có thể là nạn nhân đầu tiên của hắn.”

“Có thể là như vậy.” Olivia gật đầu. “Sở Cảnh sát quận và cảnh sát Redhaven hiện tại nghi ngờ rằng kẻ giết Shannon và Adele có thể có mối liên quan với nhau.”

“Cả hai người phụ nữ này đều bị cưỡng hiếp, bị đánh đập, bị siết cổ và có thuốc ngủ trong cơ thể.” Sharp bước xuống khỏi cái ghế đầu, để cái bát của ông vào trong bồn rửa, và tiếp tục đi đi lại lại.

“Nhưng hung thủ của hai vụ án kia có liên quan như thế nào đến vụ án của Noah Carter chứ?”

Shannon có liên quan với Noah qua Justin O’Brien. Nhưng nếu tiết lộ thông tin này cho Olivia thì có vẻ hơi quá nên Sharp quyết định chưa nói vội.

Một tiếng *bing* nữa phát ra từ máy tính của cô. Đôi mắt Olivia nheo lại như một con mèo vừa phát hiện một con chuột vậy. “Tôi vừa nhận được đoạn băng giám sát từ câu lạc bộ Beats cho đêm Shannon mất tích.”

Sharp xoa hai lòng bàn tay vào nhau. “Giờ hãy xem cô ấy đã nói chuyện với những ai nào.”

Ông lại gần cái bàn để có thể nhìn vào màn hình máy tính của cô.

Có lẽ cô bị sao nhãng nên ông có thể nhìn thấy tên nguồn cung cấp thông tin cho cô.

Cô gấp chiếc máy tính xách tay lại. "Tôi có thể chiếu các đoạn băng trên ti-vi. Xem trên ti vi sẽ dễ hơn vì màn hình của nó rộng hơn."

"Ý hay đấy." Sharp thừa nhận.

Cô mang chiếc máy tính xách tay và rượu sang phòng bên cạnh, một căn phòng nhỏ rất ấm cúng. Cô đặt chiếc máy tính và cốc rượu xuống, sau đó bật mấy cái bóng điện lên.

Sharp ngồi xuống ghế xô-pha. Hai cánh tay ông chống vào đầu gối, chờ đợi. Và hờn dỗi. Ở vị trí của người đi nhờ vả nên ông đành cắn răng chịu đựng.

Ngồi xuống một cái ghế, cô mở máy tính và xoay nó để ông không nhìn được vào màn hình.

"Tôi nghĩ chúng ta đang hợp tác với nhau rất tốt đấy." Sharp nói, đầy vẻ nản chí.

"Anh đang giấu tôi một số thông tin." Olivia nhướn cặp lông mày lên đầy vẻ ngang bướng. "Đừng cố gắng phủ nhận điều này. Tôi có thể thấy bộ não của anh còn đang xử lý thông tin, nên anh chưa thể nói gì cả."

"Tôi phải giữ bảo mật thông tin của khách hàng." Đạo đức nghề nghiệp khiến Sharp ngẩng cao đầu.

"Và tôi cũng có quy định bảo mật thông tin của riêng tôi. Tôi không có những nguồn thông tin chính xác tuyệt đối bởi vì tôi không chú trọng đến đặc điểm của họ. Nếu anh muốn hợp tác với tôi, anh sẽ phải cho tôi một mức độ tôn trọng nghề nghiệp nhất định, giống như cách anh muốn tôi làm với anh vậy."

"Cô nói đúng." Sharp dựa lưng vào ghế. Cô không chấp nhận những điều nhỏ mọn của ông. Ông sẽ phải dẹp bỏ nhu cầu kiểm soát mọi thứ của mình đi, hoặc là ông sẽ kết thúc việc hợp tác với cô mà không được gì cả. "Tôi xin lỗi."

Olivia khẽ lắc đầu rồi mở đoạn băng đầu tiên. Đây là đoạn băng

từ camera quay góc những cái bàn cạnh khu vực sàn nhảy.”

Không có gì ngoài một màn hình tĩnh trên ti-vi.

Sharp cung cấp cho cô một thông tin đáng tin cậy. “Chiếc camera đó cũng không hoạt động vào đêm Noah bị giết.”

“Câu lạc bộ đó mới mở mà. Hoạt động của các thiết bị lẽ ra phải tốt chứ, nhưng thật đáng thất vọng.” Olivia gõ bàn phím. “Hãy thử xem đoạn băng ở lối vào câu lạc bộ xem sao.”

Mặc dù màn hình ti-vi rất nhiễu, hình ảnh ở các cửa trước của câu lạc bộ bắt đầu chạy.

Sharp ngồi lại vào ghế, cơn tức giận với Olivia đã biến mất khi ông tập trung vào những khuôn mặt đang bước vào câu lạc bộ Beats.

Bản năng của ông, được mài giũa từ kinh nghiệm nhiều năm làm công tác điều tra, bắt đầu thức dậy. Ba mươi phút xem đoạn băng, xương sống Sharp thẳng băng.

“Đó không phải Noah Carter sao?” Olivia hỏi.

“Phải.” Sharp ghi chú lại vị trí của đoạn băng. “Trông giống như cả hội bạn của cậu ta đều có mặt tại Beats tối hôm đó, giống như họ đã nói trong cuộc phỏng vấn đầu tiên. Có Noah, Chase, Isaac, Adam, và đây rồi, Justin nữa.”

Sharp lấy điện thoại và gọi cho Lance, nhưng không kết nối được. Nên Sharp chuyển sang gửi tin nhắn cho anh.

Justin đã gặp Shannon tại câu lạc bộ Beats vào đêm cô ấy bị mất tích.

CHƯƠNG 36

Lance lái xe tránh một cái ổ gà sâu hoắm trên con đường dẫn tới nhà Justin. Anh không tránh được cái ổ gà tiếp theo, và chiếc ô tô nảy bật lên vì xóc. Gầm xe quẹt vào một mô đất và anh ước tấm kính chắn gió của chiếc xe Jeep đã được sửa. Hai hàng cây cao mọc hai bên đường, khiến cho con đường rợp bóng và hơi tối.

Lance bật đèn pha. "Anh chưa bao giờ thích sự trùng hợp của hai vụ án xảy ra quá gần nhau như thế, nhưng anh cũng chưa bao giờ mong phát hiện ra một mối liên hệ quá rõ ràng giữa chúng."

Trên ghế hành khách, Morgan đang xoay xoay cổ. "Em cũng thế, nhưng đây là lần đầu tiên em cảm thấy có chút chuyển biến tích cực đối với vụ án của Haley."

Lance quay xe vào một lối đi trải sỏi nhỏ hẹp và xe chạy khoảng một trăm mét. Ánh đèn pha chiếu vào một cái nhà kho. Thời gian đã làm vẻ bên ngoài ngôi nhà chuyển thành màu nâu pha màu xám. Ánh sáng chiếu qua tấm rèm cửa sổ, và một chiếc xe Toyota đỗ trước cánh cửa trượt đôi.

Lance đỗ xe bên cạnh chiếc xe của Justin. "Có vẻ như cậu ta đang ở nhà."

Họ xuống xe. Lance nghi ngờ rằng ánh mặt trời vẫn xuyên qua cánh rừng rậm rạp ngay cả ban ngày. Chiều tối, cái lạnh mang theo hơi ẩm lẩn trong không khí. Rêu mọc giữa những cái cây, và có một miếng khuôn đắp bên hông ngôi nhà.

Morgan đi vòng ra phía trước chiếc ô tô và đứng cạnh anh. Cô co rúm người vì lạnh. "Em nghĩ các nghệ sĩ thích cuộc sống cô độc."

"Những kẻ giết người hàng loạt cũng thích sống cô độc."

Morgan bắt đầu bước đi, một hàng đá lát lỏng lẻo đã vỡ dẫn từ

chỗ đỗ xe tới cửa nhà. “Một sự thật đơn giản là Justin và Shannon đều có mặt ở khách sạn cùng thời điểm cũng không khiến cậu ta trở thành kẻ giết người hàng loạt.”

“Em nói đúng.” Lance nói. Điện thoại của anh rung lên báo có tin nhắn đến. “Tin nhắn của Sharp. Bác ấy nói Justin chính xác có mặt tại Beats vào đêm Shannon bị giết. Bây giờ thì Justin trở thành người đứng đầu trong danh sách đối tượng tình nghi rồi.”

Họ đi đến cửa nhà và gõ cửa. Anh không thấy có mắt thần trên cửa, cũng không thấy có camera giám sát, nhưng có một ô cửa sổ như một bức tranh lớn có hướng nhìn ra phía cửa trước. Justin sẽ biết ai đang đứng trên bậc thềm cửa. Cánh cửa bật mở. Justin đứng ngay sau cánh cửa. Về mặt cậu ta đầy ngạc nhiên. Chắc chắn vừa rồi cậu ta không nhìn qua cửa sổ kia. Hay cậu ta đang chờ ai khác tới?

Lance nghĩ rằng cậu ta sẽ đóng sầm cánh cửa trước mặt họ. Đó cũng là điều anh sẽ làm nếu anh ở vào vị trí của Justin.

“Hai người muốn gì?” Justin hỏi. Mắt cậu ta đỏ ngầu, và khuôn mặt cậu ta cũng đỏ. Chắc hẳn cậu ta vừa khóc.

“Chúng tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi cậu.” Morgan nói. “Chỉ mất vài phút thôi.”

“Tôi không biết.” Đôi mắt cậu ta hướng ra khu rừng phía sau Lance và Morgan, Justin đưa tay lên miệng và cắn móng tay. Sự bối rối của cậu ta khiến Lance nhớ tới kẻ nghiện thuốc phiện cần thuốc để thỏa mãn cơn nghiện.

Liệu Lance có nhận định nhầm điều gì không?

Anh nhìn lướt căn phòng tối lờ mờ phía sau Justin. Bên trong ngôi nhà cũng bừa bộn như vẻ bên ngoài của nó vậy. Quần áo, thùng rác và các tờ rơi, quảng cáo vớt bừa bãi. Trông như thể nó vừa bị lục soát, nhưng Lance có cảm giác đó chính là tình trạng của nó từ trước đến nay. Liệu Justin là người có cách sống bừa bãi, hay tình trạng thiếu để ý tới các điều kiện sống là một dấu hiệu của bệnh trầm cảm, nghiện thuốc phiện hay điều gì khác nữa?

Khuôn mặt của Justin đầy vẻ oán giận, và cậu ta khoanh tay

trước bộ ngực lép kẹp của mình. Cậu ta liếc nhìn Lance. "Tôi không có nghĩa vụ phải nói chuyện với hai người."

Nhưng cậu ta đã mở cửa trong khi các bạn của cậu ta không mở.

"Chúng tôi biết điều đó." Morgan nói ngọt. "Và chúng tôi rất cảm kích nếu cậu hợp tác với chúng tôi."

Lance vẫy một tay. "Nếu cậu không muốn gặp chúng tôi, chúng tôi có thể ra về và báo cáo những vấn đề mà chúng tôi cảm thấy lo ngại lên ngài cảnh sát trưởng. Có thể cậu thấy nói chuyện với Cảnh sát trưởng Colgate sẽ dễ chịu hơn chẳng?"

Justin nhìn anh bằng ánh mắt xắc láo khó chịu. "Hai người cần hỏi gì thì hỏi rồi đi giùm tôi."

Morgan nhắc quai của cái túi vải lên vai. "Chúng tôi biết được rằng cậu từng bị cáo buộc tội cưỡng bức."

Cậu ta chết đứng, miệng há hốc. "Lời... lời buộc tội đã bị hủy bỏ rồi cơ mà." Cậu ta lắp bắp nói.

"Nhưng cậu đã bị bắt giữ." Lance cởi khóa áo khoác để tiếp cận vũ khí được nhanh hơn.

Ánh mắt Justin đổ dồn vào Lance. "Làm sao anh biết điều đó? Không hề có phiên tòa xét xử hay gì đó mà."

"Ghi chép về việc bắt giữ cho hành vi không cấu thành tội phạm lẽ ra được niêm phong ở bang New York, nhưng chuyện này không phải lúc nào cũng xảy ra." Lance giải thích. "Luật sư của cậu nên theo dõi tiếp mới phải."

Justin rõ ràng không hay biết gì. Đôi mắt cậu ta ươn ướt. "Điều đó không đúng."

"Đúng hay sai thì sự đã rồi." Lance xòe lòng bàn tay ra. "Nếu họ đã hủy lời buộc tội thì cũng không đến nỗi quá tệ phải không?"

Mặt Justin đỏ gay. "Cô ta nói dối. Cô ta nói dối. Chúng tôi đều đã uống rượu và vui vẻ. Cô ta về căn hộ với tôi. Chúng tôi còn uống thêm rượu. Sau đó chúng tôi đi ngủ." Cậu ta lấy hai tay ôm đầu. "Mãi chiều hôm sau tôi mới tỉnh. Còn cô ta thì đã đi mất. Tôi đã rất khó chịu nên không nghĩ nhiều về chuyện đó. Tôi cho rằng cô ta rời

đi sớm vì xấu hổ. Sau đó tôi ngủ tiếp. Đến khi cảnh sát gõ cửa..."

Lance gật đầu. "Cậu hẳn đã rất sốc."

"Một từ sốc không thể diễn tả hết tâm trạng tôi lúc đó." Justin rút tóc. "Tôi đã uống quá nhiều, nên những chuyện cụ thể của tối hôm đó rất mơ hồ. Nhưng cô ta không bao dừng lại. Cô ta hoàn toàn là người chủ động trong cuộc ái ân đó."

"Nhưng một cô gái đã say xỉn không thể thực sự thể hiện sự bằng lòng được đúng không?" Giọng Morgan trở nên phán xét bất thường. Cô đang nhử mồi cậu ta, hy vọng sự giận dữ sẽ khiến cậu ta mất kiểm soát. Cậu ta không có nghĩa vụ phải trả lời các câu hỏi của họ. Nếu Justin suy nghĩ tỉnh táo và kĩ lưỡng, cậu ta sẽ giữ im lặng.

Nhưng cậu ta không suy nghĩ gì cả. Cậu ta cứ thế mà phản ứng.

Ánh mắt của Justin chuyển sang cô. Sự hận thù trong ánh mắt đó khiến Lance phải tiến lại gần cô hơn.

"Tôi đã uống quá nhiều." Justin nói. Sự oán giận ánh lên trong đôi mắt ươn ướt. "Có thể cô ta chỉ lợi dụng tôi? Nếu cả hai bên đều say xỉn thì tại sao luôn là đàn ông mang tiếng cưỡng hiếp phụ nữ?"

"Đó là câu hỏi rất hay." Lance phản biện lại theo phong cách làm việc của một luật sư cứng rắn của Morgan. "Tại sao tất cả trách nhiệm đều đổ hết lên vai người đàn ông?"

"Cảnh sát đã thẩm vấn tối trong nhiều giờ." Giọng Justin đầy xúc động. "Tôi không có tiền để thuê một luật sư giỏi. Nếu không phải bố của Isaac và đoàn luật sư của ông ấy đã giúp tôi thì cô ả đó có thể đã đẩy tôi vào tù rồi. Chẳng vì lý do gì cả. Chỉ bởi vì cô ta tỉnh dậy vào buổi sáng và cảm thấy ân hận vì đã ngủ với tôi."

"Bố của Isaac đã giải quyết vụ đó cho cậu ư?" Lance hỏi.

Justin gật đầu, nhưng cậu ta vẫn nhìn chăm chăm vào Morgan, ngực cậu ta phập phồng, hai lỗ mũi cũng nở to ra.

"Đó là lý do tại sao bằng hữu luôn thân nhau." Lance bước lại gần Morgan hơn. Justin nhìn cô chăm chăm giống hệt cách con chó của Kieran đã từng nhìn Lance vậy.

Morgan nheo mắt, đôi mắt cô hẹp lại chỉ bằng một milimét. Đó là cuộc thăm vắn đầy tính dồn ép. Nếu Lance không để ý kĩ, anh hẳn đã bỏ lỡ nó.

Cô bước về phía trước. "Cậu đã ở đâu vào thứ Bảy, ngày hai mươi tư tháng Hai? Cậu đã tới câu lạc bộ Beats phải không?"

Đầu Justin ngẩng phắt lên như thể cô vừa tát vào mặt cậu ta một cái. Miệng cậu ta há ra rồi lại ngậm lại.

"Cậu có biết Shannon Yates không?" Morgan hỏi dồn.

"Tôi không biết." Cậu ta đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Nói dối. Nói dối.

"Cậu có chắc không?" Morgan cao giọng hỏi. "Bởi vì chúng tôi biết cậu là người đã thiết kế logo cho khách sạn nơi cô ấy làm việc."

Cậu ta đảo mắt nhìn cô rồi lại nhìn Lance. Lance có thể thấy vẻ hoảng loạn trong mắt cậu ta. Hai bên hông cậu ta, những ngón tay nắm vào thành nệm đấm rồi lại thả ra. Mồ hôi túa ra trên trán và môi trên. Quá nhiều tội lỗi, quá ít thời gian.

"Haley bắt đầu nhớ ra chuyện đã xảy ra." Morgan nói dối một cách ngon lành. Lance rất ấn tượng và khả năng này của cô.

Sau đó Justin suy sụp. Hơi thở cậu ta giật mạnh, mặt cậu ta cau lại. Sau đó đôi mắt cậu ta chuyển hồng và đầy nước trong đó. "Tôi không thể tiếp tục được nữa."

"Tiếp tục cái gì?" Morgan hỏi.

"Nói dối. Tôi đã nói dối." Justin lấy hai tay vò đầu như thể cậu ta có thể kiểm soát được bản thân bằng lực của đôi bàn tay mình vậy. "Nói dối quá nhiều. Tôi không thể nói dối được nữa."

Cậu ta đã giết Noah ư?

"Vậy tại sao cậu không nói sự thật?" Lance đưa mắt nhìn những cái túi quần của Justin. Quần bò của cậu ta quá bó nên rất khó giấu được vũ khí.

"Đó không phải là lỗi của tôi. Tôi không cố ý làm vậy." Justin buông tay xuống hai bên hông.

"Cậu đã làm gì?" Morgan hỏi.

Justin lắc đầu. "Rất xấu xa. Tôi đã làm chuyện rất xấu xa. Tôi chỉ muốn những cơn ác mộng dừng lại. Tôi muốn quên hết mọi chuyện." Cậu ta bất động. Cậu ta đã đưa ra quyết định. Quyết định buông xuôi khiến đôi mắt cậu ta trở nên vô hồn. "Có một số quyết định mà chúng ta không thể rút lại được. Có những chuyện chúng ta không thể thay đổi được."

"Tại sao cậu không giải thoát cho chính mình?" Giọng Morgan nhẹ nhàng, dễ ngọt. "Cậu sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn nếu kể cho người khác nghe về điều khiến cậu cảm thấy tội lỗi."

Nước mắt chảy dài trên má cậu ta. Cố nén nước mắt vào trong, cậu ta lùi lại nửa bước.

Tiếng súng trường xé toạc không gian tĩnh lặng. Justin gục xuống.

"Nằm xuống." Lance kéo Morgan nằm xuống sàn nhà và lấy thân mình che chở cho cô. Tim anh đập thành thịch. Justin rên rỉ nhưng Lance không để mắt tới cậu ta.

Kẻ vừa nổ súng đang ở đâu? Một tiếng súng nữa vang lên.

"Mau vào trong nhà ngay." Lance bò trên sàn nhà, cố gắng che chắn cho Morgan khỏi phía cánh rừng.

Lôi súng ra, anh đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ để thấy một họng súng vụt qua những cái cây. Một viên đạn bắn trúng cánh cửa, một mảnh gỗ bật ra. Anh bắn súng về phía đó, sau đó nhìn qua vai mình. Morgan đang bò qua thềm cửa.

Cô chộp lấy tay Justin và cố gắng kéo cậu ta vào bên trong nhà nhưng không thể lôi được.

"Cậu ta quá nặng." Cô lôi khẩu súng ngắn của mình ra. Đứng phía sau khung cửa, cô đưa mắt nhìn quanh và ngấm vào cánh rừng. "Em sẽ quan sát. Anh đưa Justin vào trong nhà đi."

Lance không thích kế hoạch của cô chút nào, nhưng anh không thể tranh cãi vì sự hợp lý của nó. "Kẻ nổ súng ở đằng sau, đứng ở góc những cây thông hướng sáu giờ."

Morgan bắn hai phát về phía được xác định là có kẻ nổ súng.

Lance đi vào phía trong ngôi nhà, nắm cánh tay Justin và kéo cậu ta qua cửa. Máu đổ xuống khuôn mặt của cậu thanh niên. Morgan bước giật lùi vào trong nhà từ lối cửa mở. Lance đóng cửa, cài thanh chốt lại.

Anh kéo Justin qua phòng khách và vào căn bếp liền kề đó. Dấu chân trong phòng hình thành một chữ U. Lance kéo Justin ra đằng sau cái lò nướng bằng kim loại, nơi an toàn hơn so với tường khô và các thanh gỗ. Những viên đạn có thể xuyên qua những bức tường bên ngoài của các ngôi nhà xây dạng khung.

Morgan chộp lấy chiếc túi xách của cô từ vị trí cô thả nó xuống ở cửa và đi theo Lance vào nhà bếp.

Cô lấy điện thoại di động từ chiếc túi và gọi 911. Sau đó cô quay sang Justin. "Viên đạn bắn trúng thái dương của cậu ta."

"Em có bị thương không?" Lance hỏi Morgan.

"Không." Cô đáp. "Còn anh thì sao?"

"Anh không sao." Adrenaline chạy khắp cơ thể anh. Tim anh đập thình thịch trong lồng ngực, và tiếng đập của nó vọng vào hai bên tai khi anh bò qua sàn nhà của tầng một, đảm bảo rằng rất cả căn phòng đều an toàn. Anh kiểm tra khóa của cửa sau. Sau đó anh đi đến cửa sổ trước nhà và nhìn qua khung cửa sổ, dùng ngón tay vén tấm rèm hé mở. "Anh không thấy hấn."

"Em nghi là hấn đã bỏ chạy khi anh bắn trả rồi."

Lance cũng hy vọng là như thế, nhưng anh không thích cảm giác không biết kẻ tấn công đã đi đâu. Anh muốn đuổi theo kẻ đã nổ súng nhưng anh không muốn để Morgan và Justin ở lại một mình.

Morgan lấy đôi găng tay từ túi xách của cô và đi vào tay. Cô lấy một chiếc khăn lau bát từ quầy bếp, gấp nó lại và ấn nó vào thái dương của Justin. "Điều tốt nhất bây giờ em có thể làm là cầm máu."

"Anh sẽ đi kiểm tra tầng trên." Anh hướng lên cầu thang. Có ba cánh cửa mở dọc hành lang. Qua ô cửa sổ của tầng hai, anh đưa mắt nhìn sân sau một lượt nhưng không thấy ai cả. Anh đi qua hành

lang đến phòng ngủ lớn. Sau khi kiểm tra dưới gầm giường và trong tủ quần áo, anh nhìn qua cửa sổ hướng ra sân sau. Cũng không thấy bóng dáng kẻ đã nổ súng.

Morgan có thể đã đúng. Bất kể kẻ nổ súng bắn Justin là ai, dường như hắn không còn lảng vảng quanh đây nữa khi mà cậu ta đã bị trúng đạn. Hắn là hắn cũng biết họ đã gọi điện báo cảnh sát.

Giường ngủ của Justin bừa bãi như các căn phòng khác trong nhà của cậu ta. Bụi và bát đĩa bẩn chất đầy tủ đầu giường, tủ đựng bát đĩa. Quần áo vứt bừa bãi trên tấm thảm, và căn phòng có mùi như mùi mồ hôi chân. Lance nhìn chăm chăm vào cái giường. Những bức ảnh phủ đầy cái chăn màu xanh lam. Những bức ảnh bên góc trái của giường ngủ chụp bốn cậu bạn tại lễ tốt nghiệp đại học, đang mỉm cười nhìn vào máy ảnh, tất cả đều đội mũ lưỡi trai màu xanh lam và mặc áo choàng, cánh tay của họ khoác lên vai của nhau. Những bức ảnh chụp cảnh họ cùng trượt tuyết và tiệc tùng. Một vài bức dường như chụp kỳ nghỉ xuân trên bãi biển. Góc bên phải giường đều là ảnh của Noah. Justin đã ngắm nghía những bức ảnh này, và hắn cảm thấy rất đau lòng.

Lance đưa mắt nhìn sang chiếc tủ đầu giường. Ba lọ thuốc kê đơn đặt cạnh một cốc nước đầy và một hộp khăn giấy. Những tờ khăn giấy đã sử dụng, nhàu nát vương khắp sàn nhà.

Lance tiến lại gần để đọc những cái nhãn kê thuốc. Tên của Justin được in trên mỗi cái lọ. Chúng là cùng một loại thuốc - thuốc ngủ, chính là loại thuốc được phát hiện trên thi thể của Shannon. Đơn thuốc đầu tiên được kê vào mùa hè năm ngoái. Khoảng hai phần ba của lọ thuốc ba mươi viên đã được sử dụng. Phải chăng Justin đã giữ những viên thuốc này để cho những cô gái trẻ uống? Đó là lý do tại sao cậu ta tích đầy thuốc ngủ mặc dù cậu ta không sử dụng chúng?

Lấy điện thoại ra, Lance chụp lại toàn bộ những hình ảnh trong phòng ngủ của Justin. Anh hình dung Justin đang khóc trên những bức ảnh của cậu bạn Noah và suy nghĩ về việc uống tất cả số thuốc ngủ này. Viễn cảnh đó xuất hiện trong đầu anh giống như một vụ tự

tử sắp xảy ra. Nhưng động cơ khiến Justin quyết định tự tử là do mặc cảm tội lỗi hay cảm thấy thương xót cho Noah, hay là cả hai?

Anh không phát hiện điều gì khác bất thường trong phòng ngủ nên anh đi vào nhà tắm. Anh mở tủ thuốc và phát hiện một lọ thuốc kê đơn khác. Anh nhận ra đó là thuốc chống suy nhược.

Anh đi xuống cầu thang và nhìn đồng hồ đeo tay. Mười phút đã trôi qua. Cảnh sát có lẽ sẽ tới sau khoảng năm phút nữa hay gì đó.

“Cậu ta còn sống chứ?” Lance hỏi Morgan.

“Vâng.” Cô quỳ trên sàn nhà bên cạnh Justin. Máu thấm qua chiếc khăn cô đang ấn vào đầu cậu ta.

Đôi mắt Justin mở hé. “Hãy để cho tôi chết đi.”

Lance không để tâm đến những lời đó của cậu ta. Justin có thể đã cưỡng hiếp và giết Shannon Yates. Cậu ta cũng có thể đã giết Noah và đánh thuốc Haley, rồi dàn dựng hiện trường để đổ tội cho cô ấy. Nhưng Morgan có tiêu chuẩn đạo đức nghề nghiệp cao hơn Lance. Ngoài ra họ cần nghe lời giải thích, vì người đã chết sẽ chẳng thể khai nhận điều gì.

Nhưng ai đã bắn Justin chứ?

“Cậu sẽ không chết đâu.” Morgan ấn cái khăn thứ hai lên trên cái khăn đầu tiên. Cô có vẻ tự tin hơn trong khi Lance nghi ngờ cảm giác của cô. Vết thương vẫn chảy rất nhiều máu. “Ít nhất không phải là hôm nay.”

“Tôi thấy lạnh.” Justin nói với giọng run rẩy. Lance lấy cái chăn từ ghế xô-pha và đắp cho cậu ta.

Máu vẫn chảy ra từ vết thương, thấm qua hai cái khăn lau bát. Morgan đề lên hai bàn tay mình để ấn xuống hai cái khăn mạnh hơn. Hành động cô nhanh chóng đưa mắt nhìn sang Lance đã phản bội lại lời cô vừa nói.

Đôi mắt của Justin giật giật rồi nhắm nghiền lại. Môi cậu ta run run. Morgan cúi xuống gần miệng cậu ta. Khi cô ngồi thẳng lên, ánh mắt cô đầy lo lắng.

“Cậu ta vừa nói gì vậy?” Lance hỏi. “Tôi đã giết Noah.”

“Đó không phải một lời thú tội, nhưng anh sẽ ghi nhận nó.” Morgan lắc đầu. “Cậu ta còn nói Haley là mục tiêu tiếp theo.”

“Điều đó có nghĩa Justin định sẽ giết Haley ư? Hay có ai đó khác đang nhắm tới cô ấy?”

“Em không biết, nhưng em đang nhắn tin cho Sharp để đề phòng. Bác ấy có thể để mắt tới Haley. Chúng ta sẽ phải ở đây thêm một lúc nữa.”

CHƯƠNG 37

"Hal... eeeg..." Tiếng thì thầm cất lên.

Hãy để tôi yên, cô bật khóc. Cô co hai đầu gối lên ngang ngực và kéo chăn quấn quanh oai, cố gắng trốn tránh giọng nói. Tại sao giọng nói ấy không buông tha cô?

"Tại sao em lại giết tôi, Haley?"

Cô khóc thút thít.

Không có cách nào có thể thoát khỏi giọng nói đó. Giọng nói ấy cứ căng vẳng trong đầu cô.

Cô lắc đầu. Không. Em không giết anh. Em sẽ không làm vậy. Em không thể làm vậy.

"Con dao nằm trong tay em mà." Giọng nói thì thầm. "Em đã giết tôi. Máu. Hãy nhớ về máu."

Cô thấy nó, khắp trên sàn nhà, đang dần tiến về phía cô, một làn sóng màu đỏ.

Một đại dương tội lỗi. Đang hướng về cô. Đang ập tới cô.

"Tốt nhất em nên chạy đi, Haley. Anh sẽ quay trở lại tìm em."

Nhưng lần này, cô không chờ nó bắt lấy cô. Cô không thể. Cô không thể chịu đựng thêm nữa. Cô không thể để nó túm lấy cô. Nếu nó dính lên người có một lần nữa, cô sẽ không thể nào gột sạch được nó. Nó sẽ dính trên người cô mãi mãi.

Chạy ra khỏi nơi cô đang trốn rồi vọt chạy ra khỏi phòng. Cô sẽ tìm thấy một chỗ trốn khác, một nơi mà giọng nói kia không thể tìm ra cô.

Đôi chân trần nhẹ nhàng chạy trên tấm thảm mà không phát ra tiếng động nào khi cô vọt bỏ chạy.

CHƯƠNG 38

Đèn sau xe cứu thương biến mất trong bóng tối. Morgan quay trở vào khu rừng trước nhà của Justin, nơi một nhóm cảnh sát đang truy tìm bằng chứng với những chiếc đèn pin công suất cao.

“Em thấy rất lo lắng cho Haley.” Morgan dựa vào chiếc xe Town Car.

“Anh cũng vậy.” Lance bước lên phía trước cô. “Justin đã không còn là can phạm nữa. Cậu ta không thể làm hại cô ấy.”

“Nhưng chúng ta không biết cậu ta có phải là người nhắm tới cô ấy không vì cậu ta không nói với chúng ta. Cậu ta có thể không tỉnh lại được nữa. Và kẻ đã bắn Justin vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Lance nhìn đồng hồ đeo tay. “Bây giờ Sharp chắc hẳn đang ở chỗ Haley. Cô ấy cũng có vệ sĩ riêng.”

Cảnh sát trưởng đi ra từ cửa trước. Mặc dù trong bóng tối, vẫn có thể nhìn rõ nét mặt đầy mệt mỏi của ông ta với đôi má và đôi mắt hõm xuống.

Bên cạnh Morgan, Lance khoanh tay trước ngực.

Cảnh sát trưởng hội ý với viên đội trưởng trước khi bước đến bên Lance và Morgan. “Cậu ta đã thú nhận chính cậu ta là người giết Noah ư?”

Morgan gật đầu. Cô vừa cung cấp lời khai cho viên đội trưởng, nhưng cô trích nguyên văn lời Justin cho cảnh sát trưởng. “Chúng tôi không rõ ý cậu ta là gì khi cậu ta nói *Haley là mục tiêu tiếp theo*.”

“Xem xét ở góc độ cậu ta thú nhận mình đã giết cậu bạn Noah, tôi nghĩ điều đó có nghĩa cậu ta dự định tiếp theo sẽ giết Haley.” Cảnh sát trưởng Colgate tự ấn vào xương ức của mình. Ông ta

dường như không cảm thấy bức bối vì họ đã xử lý vụ án này cho ông ta, mà chỉ cảm thấy nhẹ nhõm. Đền mái hiên chiếu sau lưng ông ta. Làn da ông ta chảy xệ như thể ông ta vừa bị sụt cân vậy. “Lý do khiến hai người nghi ngờ cậu ta là gì?”

“Chúng tôi phát hiện ra cậu ta từng bị bắt giữ vì tội cưỡng dâm.” Morgan đáp. “Lời cáo buộc đã được hủy bỏ, nhưng nó vẫn khiến chúng tôi phải dè chừng. Sau đó chúng tôi phát hiện rằng cậu ta có gặp Shannon Yates tại khách sạn nơi cô ấy làm việc.”

“Khi tôi đi kiểm tra nhà của cậu ta, tôi phát hiện các lọ thuốc ngủ trên giường.” Lance nói thêm.

“Đó là loại thuốc được phát hiện có trong thi thể của Shannon Yates.” Cảnh sát trưởng bỏ mũ xuống và gãi đầu. Ông ta ngoái nhìn cửa trước của nhà Justin. “Trông có vẻ như cậu ta đã lên kế hoạch tự tử. Nhưng Justin có bằng chứng ngoại phạm đối với vụ án của Noah. Cậu ta đã ở cùng mấy người bạn suốt đêm hôm xảy ra vụ án.”

“Tôi thấy có hai khả năng. Một là Isaac và Chase đã nói dối để bao biện cho cậu ta.” Morgan giơ một ngón tay rồi lại giơ hai ngón tay ra. “Hai là Isaac nói rằng Chase và Justin đã ngủ trên ghế xô-pha nhà cậu ta. Họ đều đã uống say. Nếu Justin lén ra ngoài và giết Noah trong khi hai cậu bạn kia đang ngủ thì sao?”

“Tôi nghiêng về giả thuyết thứ nhất.” Cảnh sát trưởng bỏ mũ xuống và đưa tay xoa mái tóc lưa thưa của ông ta.

“Nhưng tại sao cậu ta giết Shannon rồi lại giết cả bạn thân của mình?” Morgan hỏi. “Hai vụ án này hoàn toàn riêng biệt. Không hề có chút liên quan nào cả.”

“Có thể Noah biết chuyện Justin đã làm với Shannon.” Lance gợi ý. “Sau đó Justin giết Noah để bịt đầu mối.”

“Nhưng người cố gắng giết Justin tối nay có thể là ai?” Morgan xoa thái dương. Suy nghĩ khiến đầu cổ lại đau trở lại.

“Adam vẫn còn nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật.” Lance đưa mắt nhìn vào cánh rừng tối om, như thể kẻ nổ súng có thể vẫn còn đang ẩn nấp trong đó. “Cậu ta rất nóng tính và có tiền sử bạo lực. Chuyên gia máy tính của chúng tôi đã điều tra ra các email đe dọa Haley

nhận được được gửi từ nhà của Adam Carter.”

“Nhưng làm cách nào Adam biết được chuyện Justin đã giết Noah?” Morgan không thể xâu chuỗi các tình tiết lại với nhau.

“Chúng ta không thể biết được cho đến khi tìm ra Adam.” Cảnh sát trưởng thở dài. “Hai người có biết tại sao Justin lại giết Shannon Yates không?”

“Không.” Morgan lắc đầu. “Nhưng cậu ta có tích trữ thuốc ngủ, cậu ta biết Shannon qua công việc làm ăn với khách sạn, và các đoạn băng giám sát tại câu lạc bộ cho thấy cậu ta có mặt tại đó vào đêm cô ấy mất tích.”

“Kẻ cưỡng hiếp Shannon có sử dụng bao cao su.” Cảnh sát trưởng lấy hai bàn tay xoa mặt. “Nhưng một số mẫu ADN khác cũng được phát hiện trên thi thể của cô ấy. Chúng ta sẽ xem xem ADN của Justin có trùng khớp với một trong số đó không.” Ông ta chỉ tay ra phía sau mình. “Chúng ta còn cần phải kiểm tra hiện trường nữa. Và nếu Justin còn sống, hy vọng cậu ta sẽ đồng ý nói chuyện.” Cảnh sát trưởng đội cái mũ lên đầu. “Cứ đứng ở đây nói chuyện tào lao sẽ chẳng giúp ích gì. Tôi quay lại hiện trường đây.”

“Do Justin đã thú nhận mình giết Noah, tôi muốn lời cáo buộc đối với thân chủ của tôi phải được hủy bỏ.” Morgan nói.

“Tôi sẽ xem xét lời cáo buộc sau khi tất cả các chứng cứ đã được xác minh.” Colgate gật đầu.

Morgan cảm thấy nản chí xen lẫn căng thẳng. “Thuốc ngủ sẽ giải thích cho chứng mất trí nhớ của Haley. Nếu Justin giết Noah thì chúng ta có thể cho rằng cậu ta đã đánh thuốc Haley để giả họa cho cô ấy.”

“Tôi sẽ xem xét lại các bằng chứng và nói chuyện với công tố viên.” Cảnh sát trưởng nói với giọng không thể thương lượng thêm.

Morgan muốn thay đổi suy nghĩ của cảnh sát trưởng. “Justin đã thừa nhận cậu ta giết Noah. Ông không thể giữ lệnh bắt giữ Haley vì tội danh mà người khác đã thú nhận gây ra được.”

“Chỉ có mình cô nghe thấy lời thú tội đó thôi. Sẽ thế nào nếu cô

không nghe rõ lời cậu ta nói?" Colgate lấy gói thuốc làm giảm độ axit trong dạ dày và bỏ vào miệng. "Tôi hứa với cô rằng vụ án này sẽ được xem xét kỹ lưỡng. Nếu phát hiện ra chứng cứ, khi đó lời cáo buộc đối với Haley sẽ bị hủy bỏ."

Morgan phản đối: "Ngài cảnh sát trưởng..."

Colgate giơ một tay lên. "Cô Dane, hãy kiên nhẫn. Nếu Justin đã giết Noah Carter và Shannon Yates thì cậu ta không còn là mối nguy hiểm đối với bất kỳ ai nữa. Tôi sẽ không vội vàng với vụ án này. Cô sẽ phải chờ kết quả điều tra."

"Quá trình điều tra tương tự có giúp thân chủ của tôi thoát khỏi tội danh cô ấy không phạm phải không?" Morgan hỏi vặn lại.

"Cũng không hoàn toàn như vậy." Cảnh sát trưởng thừa nhận. "Nhưng đó là tất cả những gì chúng tôi phải giải quyết. Tôi hy vọng cô cung cấp thông tin cho tôi thay vì tự mình xử lý mọi thứ." Cảnh sát trưởng nhai và nuốt thêm hai viên thuốc chống tăng axit trong dạ dày. "Nếu cô làm như vậy, có thể Justin đã không bị bắn, và tôi đã nhận được lời thú tội."

"Ngài cảnh sát trưởng." Morgan cao giọng. "Tôi đã gửi cho ông rất nhiều tin nhắn trong suốt thời gian qua. Ông cũng không trả lời cuộc gọi nào của tôi cả."

Cảnh sát trưởng thở hắt ra và ngực của ông ta xẹp xuống. "Tôi có một trăm tám mươi tin nhắn thoại." Ông ta kéo cổ áo. "Và tôi thậm chí không biết có bao nhiêu tin nhắn ngẫu nhiên nữa."

Sharp đã nói đúng. Colgate quả là đang ngập trong công việc, ông ta không thể nhìn nhận rõ ràng.

"Giờ chúng tôi đi được chưa?" Morgan nuốt cơn giận.

"Rồi. Chúng tôi đã có lời khai của hai người. Tôi sẽ gọi hai người nếu có thêm câu hỏi nào khác." Cảnh sát trưởng quay lại ngôi nhà.

Cô quay sang Lance. "Em không thích chuyện này chút nào."

"Anh cũng vậy. Haley xứng đáng được xóa bỏ tội danh càng sớm càng tốt. Nhưng đó là về mặt thủ tục. Điều anh thấy là ít nhất kẻ nổ súng bắn Justin vẫn còn ở ngoài kia." Lance lấy điện thoại, bấm số

và đưa nó lên tai. Anh bỏ điện thoại xuống. "Sharp không nghe máy."

"Khả năng bác ấy đến những nơi ngoài nhà của Eliza ra rất thấp." Morgan cảm thấy lo lắng không yên. "Chúng ta đến nhà của Eliza thôi. Haley xứng đáng được biết về chuyện đã xảy ra càng sớm càng tốt. Cô ấy không giết Noah, và chúng ta đã có một lời giải thích thích đáng cho chứng mất trí nhớ của cô ấy."

"Và chúng ta đều biết rằng sẽ tốt hơn nếu để mắt tới Haley kỹ hơn cho đến khi kẻ bắt Justin được bắt giữ." Lance quay người và mở cửa xe. "Có thể cảnh sát trưởng nói đúng. Đáp án cho những câu hỏi của chúng ta có thể đến từ những bằng chứng họ thu thập được từ buổi điều tra tối nay hoặc từ cuộc thẩm vấn với Justin."

Morgan vội vàng ngồi vào ghế hành khách. "Nhưng vụ án này có nhiều điểm rất kỳ lạ. Em không thích cứ mãi đưa ra những giả định. Bây giờ chúng ta cần bố trí càng nhiều người bảo vệ Haley càng tốt."

CHƯƠNG 39

Sharp lái xe về nhà của Eliza với tốc độ nhanh kỷ lục.

Ông gọi để thông báo với bà rằng ông đang trên đường đến nhà bà, và bà mở cổng để ông lái xe vào. Không có bóng dáng người phản đối nào bên ngoài cả. Có thể những kẻ đó đã chán với việc dẫn vật Eliza và Haley rồi.

Eric, người vệ sĩ, mời ông vào và dẫn ông đến bếp. Eliza ngồi ở cái bàn uống nước, trong tay bà đang cầm một cái cốc. Những tấm ga trải giường phủ kín căn phòng lớn vẫn tạo cho người ta cảm giác bị giam cầm.

"Haley đâu rồi?" Sharp không thể chờ đợi thêm để báo với cô ấy tin tốt lành giúp tâm trạng cô ấy khá hơn.

"Con bé vừa uống một viên thuốc ngủ." Eliza chào đón ông với một cái ôm nhẹ. Trông bà gầy đi, yếu đuối hơn mấy ngày trước. "Con bé đang ngủ rất say."

"Anh nghĩ sẽ tốt cho con bé nếu nó được nghỉ ngơi." Dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Sharp có chút thất vọng.

"Em thấy yên tâm hơn rồi." Eliza như thả lỏng người ra. "Gần đây con bé hoàn toàn kiệt sức. Em không biết phải làm gì cho nó cả. Anh có muốn uống trà không?"

"Bây giờ thì không. Em ngồi xuống đi. Anh có tin vui cho em đây." Sharp ngồi xuống và chờ bà yên vị trên chiếc ghế đầu. "Justin O'Brien vừa thú nhận chính cậu ta đã giết Noah." Ông kể cho bà nghe chuyện đã xảy ra ở nhà của Justin tối hôm đó. "Sẽ mất chút thời gian để phía cảnh sát xác nhận các bằng chứng, nhưng Morgan sẽ khiến lời cáo buộc đối với Haley bị hủy bỏ sớm thôi."

Eliza há hốc miệng vài giây rồi nói: "Nhưng Justin và Noah là bạn

thân của nhau kia mà.”

“Phải. Bọn anh nghiêng về giả thuyết Justin đã giết Shannon Yates và Noah đã phát hiện chuyện đó. Justin không còn lựa chọn nào khác nên đành giết bạn để bảo vệ chính mình.”

Sharp cũng nghi ngờ Justin có thể có liên quan đến cái chết của Adele Smith, nhưng họ phải chờ kết quả phân tích các mẫu ADN.

“Thế thì ai đã bắn Justin chứ?” Eliza hỏi.

“Bọn anh chưa biết. Adam vẫn còn nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật. Cậu ta có tiền án dùng bạo lực. Bọn anh biết cậu ta là người gửi những email đe dọa tới Haley. Cậu ta là một trong những người tấn công và xúc phạm mẹ con em ở bãi cỏ trước nhà em. Nếu bằng cách nào đó, cậu ta biết được thông tin rằng Justin đã giết Noah thì...”

Họ cũng không biết ai đã ném đá vào cửa kính ô tô của Lance hay ai đã phóng hỏa nhà anh. Liệu Adam có giận dữ tới mức gây ra tất cả những sự việc này không?

Eliza rùng mình. “Em hy vọng cậu ta đã thỏa mãn với việc Justin là người đã giết anh trai của cậu ta, chứ không phải Haley.”

“Cảnh sát vẫn đang truy nã cậu ta. Rồi họ sẽ tóm được cậu ta thôi.” Nếu Adam đã bắn Justin, Sharp nghĩ Adam hoặc là sẽ bỏ trốn hoặc sẽ cố gắng giết người bị đầu mối bằng cách tấn công Justin ở bệnh viện. Dù là tình huống nào xảy ra đi nữa, Sharp không nghĩ em trai của Noah lại để tâm đến Haley nếu cậu ta biết Justin là người đã giết Noah.

“Em chỉ muốn kết thúc tất cả những chuyện này ở đây thôi.” Eliza đặt cốc trà xuống. Khuôn mặt bà lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Sharp nắm lấy bàn tay bà. “Trông em như bị thiếu ngủ nhiều ngày vậy.”

“Không phải vậy đâu.” Bà ngáp. “Em biết chúng ta vẫn còn nhiều điểm nghi vấn, và vụ này vẫn chưa kết thúc hoàn toàn. Nhưng em cảm thấy nhẹ nhõm khi chúng ta đã biết người giết Noah thực sự là ai. Em cảm thấy em có thể ngủ liên tục trong vòng một tuần liền.”

“Eric đang trong ca trực, anh sẽ ngồi đây và để ý tình hình của Haley.” Sharp siết bàn tay bà. “Em đi chợp mắt một chút đi. Anh sẽ đánh thức em nếu có chuyện gì xảy ra. Sáng mai chúng ta sẽ nói tiếp về vụ án này. Morgan và Lance thế nào cũng sẽ có thêm thông tin cho chúng ta.”

“Vâng.” Eliza gật đầu. “Cảm ơn anh nhé, Lincoln.”

Sharp đưa mắt dõi theo bà đi xuống hành lang. Mười phút trôi qua. Căn nhà hoàn toàn yên ắng. Eric đi một vòng quanh bếp, kiểm tra các cửa sổ và cửa ra vào. Sharp tỉnh dậy và đi lên cầu thang dẫn đến phòng ngủ của Haley. Ông cảm thấy hơi xấu hổ khi đặt tay lên tay nắm cửa, nhưng ông muốn tận mắt nhìn thấy Haley đang ngủ ngoan ngoãn trong phòng.

Ông mở hé cửa và nhòm vào bên trong. Ánh sáng len lỏi qua khe cửa mở chiếu vào giường của cô. Những tấm ga trải giường bị quăng xuống sàn nhà, và Haley đã biến mất.

Đừng hoảng loạn.

Nhưng nỗi sợ hãi cứ thế cuộn lên trong lòng ông. Cô đang ở đâu được nhỉ?

Cô có thể đang ở trong phòng tắm. Sharp vội vàng đi qua tấm thảm và đẩy cửa mở. Không có ai trong phòng tắm cả. Ông kiểm tra dưới gầm giường và trong tủ quần áo, sau đó tìm khắp phòng khách. Nhưng không thấy bóng dáng Haley đâu cả.

Sharp chạy ra phía cửa ra vào. Ông hít sâu một hơi. Haley chỉ ở đâu đó bên trong ngôi nhà thôi, hay hệ thống chống trộm và chiếc vòng đeo chân của cô đã bị ngừng kích hoạt.

“Hal... eey.” Một tiếng thì thầm nhỏ trôi qua căn phòng.

Sharp chết lặng. Cái quái gì thế nhỉ? Ông đảo mắt nhìn quanh, tay đặt sẵn trên khẩu súng phía sau lưng, và ông đưa mắt tìm khắp căn phòng. Có ai đó ở đây ư? Sharp vừa tìm khắp phòng ngủ của Haley mà. Thế thì giọng nói vừa rồi phát ra từ đâu? ti-vi đã tắt rồi. Ông kiểm tra máy tính của Haley, nhưng nó cũng đã tắt.

“Hal... eey.” Vẫn là giọng nói đó. Sharp rút súng ra và di chuyển

về phía giọng nói.

“Em đã làm gì vậy?” Giọng nói đó hỏi.

Sharp nhìn quanh khu vực giải trí trong phòng khách từ vị trí phòng ngủ. Ở đó có hộp cáp và bảng điều khiển trò chơi. Đèn của bảng điều khiển trò chơi bật sáng. Sharp nhìn nó chăm chăm. Đó có phải nguồn phát ra “giọng nói” đang hỏi Haley không?

“Hal... eey.” Giọng nói đó vang lên một lần nữa. “Tốt nhất em nên chạy đi. Tôi sẽ trở về tìm em.”

Đó chính xác là âm thanh phát ra từ bảng điều khiển trò chơi. Làm cách nào giọng nói đó đi vào cái máy mà không ai hay biết gì được nhỉ? Có thiết bị nào đó kết nối với Internet đã bị tấn công, và có nhiều cách để làm được chuyện này.

Sharp đầy giận dữ. Haley không bị điên nhưng có ai đó muốn cô nghĩ rằng mình bị điên. Nhưng người đó là ai? Ai muốn giày vò cô như vậy chứ?

Sharp rời căn phòng. Ông phải tìm ra Haley và đảm bảo an toàn cho cô, lúc này ông cảm thấy lo lắng về việc phá giải vụ án này.

Ở bậc cầu thang cuối cùng, ông tìm người vệ sĩ, nhưng không thấy bóng dáng Eric đâu cả. Ông để ý đến cửa tầng hầm đang để mở. Eric đang kiểm tra tầng hầm theo lịch kiểm tra toàn bộ ngôi nhà hàng giờ, hoặc Haley đang ở trong đó.

Sharp đi xuống cầu thang và đi qua sàn nhà bằng gỗ của tầng hầm. Một bóng đèn đang bật sáng. Cúi người về phía trước, ông nhìn xuống cầu thang. Ông chỉ thấy chân giá vẽ của Haley và đôi chân trần đang đứng trước đó. Ông hít một hơi thật sâu để giải tỏa sự căng thẳng trong lòng từ bấy đến giờ. Cô vẫn an toàn.

“Có chuyện gì không ổn sao?” Eric bước vào phòng từ phía trước ngôi nhà.

“Haley đang ở dưới tầng hầm.” Eric nhú mày. “Tôi không thấy cô ấy ở dưới đó.”

Sharp giải thích về giọng nói phát ra từ bảng điều khiển trò chơi. “Giọng nói đó hẳn đã khiến cô ấy hoảng sợ.”

Nhíu mày, Eric nói: “Cách dễ dàng nhất để thu âm giọng nói vào đó là tấn công vào bộ định tuyến.”

Haley đã rất sợ hãi khi nghe thấy giọng nói đó và bỏ chạy?

“Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.” Sharp quay vào tầng hầm và nhẹ nhàng gọi: “Haley?”

Cô không trả lời. Ông đi xuống hai bậc cầu thang nữa và cúi người nhìn cô. Cô đang chắm một khối sơn màu đỏ lên khung vải, nhưng đôi mắt cô không tập trung vào đó, và cô cũng không phản ứng lại với tiếng gọi của ông. Tầng hầm vừa lạnh vừa ẩm thấp. Haley lại đang đi chân trần. Chân cô chắc đang lạnh cóng. Sharp nhìn chằm chằm khi giọt sơn màu đỏ từ chiếc cọ vẽ nhỏ xuống sàn nhà và bàn chân của cô. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. “Tôi nghĩ cô ấy bị mộng du.”

“Có thể là tác dụng phụ của thuốc.” Sharp quay về phía tầng hầm. “Anh có thể xác định cách tấn công bằng điều khiển hoặc bộ định tuyến không? Chúng tôi cần chặn nó lại càng sớm càng tốt.”

Ông và Eric nhìn nhau. Nếu có ai đó đang nghe lỏm cuộc trò chuyện của họ thì sao? Có bao nhiêu thiết bị có thể đã bị tấn công?

“Tôi sẽ lo liệu chuyện này.” Eric quay người bước đi.

Nhưng anh ta đi chưa được ba mét thì một tiếng nổ lớn vang lên từ nhà bếp. Áp lực từ vụ nổ đẩy Eric văng vào tường. Những mảnh vỡ bắn vào Sharp như một chiếc xe mười tám bánh. Lực tác động của vụ nổ khiến ông bật về phía sau. Cầu thang gãy rời dưới chân ông. Hai tay quờ quạng, ông rơi xuống phía dưới, và ngã lên khối bê tông khiến toàn thân đau điếng.

Những tảng gạch vỡ đổ ập xuống cơ thể vốn đã bị bầm dập từ cú ngã vừa rồi.

Mắt ông tối sầm lại. Tai ông ù đi và âm thanh như bị tắc lại trong đó. Suy nghĩ cuối cùng trong đầu ông trước khi nhận thức được cơn đau và bóng tối ập đến là cuối cùng ông đã không bảo vệ được Haley.

Xin lỗi cậu, Ted.

CHƯƠNG 40

“Không.” Lance phanh gấp trước lối vào tầng hầm nhà Eliza. Tim anh đập loạn nhịp. Ngôi nhà bên trên bị ngọn lửa nhấn chìm, và ít nhất có bốn người ở bên trong bao gồm cả Sharp. Nhưng sẽ không có ai mở cổng được. “Bám chắc nhé.”

Bên cạnh anh, Morgan bám chặt lấy tay vịn ghế.

Anh lùi chiếc xe lại và lấy đà. Sau đó anh tăng tốc và đạp chân ga. Chiếc xe lao qua cánh cổng bằng kim loại và bật lên lối đi vào nhà. Anh đỗ xe bên cạnh chiếc xe Prius của Sharp.

Lance về số, đánh xe vào bãi để xe và xuống xe. Morgan đang gọi điện thoại nhờ giúp đỡ.

Hệ thống cảnh báo hần đã báo tin đến trạm cứu hỏa, nhưng các thiết bị không thể truyền thông tin đi nhanh đến thế. Không giống nhà của Lance, chỉ cách trạm cứu hỏa vài tòa nhà, nhà của Eliza nằm ở khu vực hẻo lánh. Ngôi nhà có thể sẽ cháy khá lâu trước khi đội cứu hỏa đến ứng cứu.

“Chỉ để xác nhận thêm thôi.” Cô để chiếc điện thoại xuống.

Lance chạy về phía trước ngôi nhà. Anh kéo tay nắm cửa, nhưng cửa đã bị khóa. “Chúng ta cần đập vỡ cửa sổ.”

Anh lùi lại và đảo mắt xung quanh để tìm một hòn đá. Ngọn lửa lan về phía nhà bếp, nó nhanh chóng bốc lên đường bao mái nhà. Một chiếc xe hú còi tiến vào lối vào căn nhà.

Esposito xuống xe, anh ta mặc quần bò và áo nỉ. Anh ta giơ ngón cái chỉ về phía sau lưng. “Tôi thấy đám cháy từ nhà của tôi cách đây không xa.”

Lance quay trở lại chỗ chiếc xe Town Car và lấy cái đèn pin bằng kim loại nặng từ ngăn để găng tay. Anh chạy đến trước nhà và nện

mạnh vào cửa sổ. Cửa kính bị nứt. Anh đập vào cửa sổ thêm một lần nữa, và đập vỡ tấm kính cửa sổ, sau đó dùng chiếc đèn pin để gạt những mảnh vỡ lớn hơn quanh khung cửa sổ ra.

“Có bao nhiêu người ở bên trong nhà?” Esposito hét lên để át đi tiếng còi của xe cứu hỏa.

“Ít nhất bốn người.” Lance hét lại phía sau khi trèo qua cửa sổ đã bị đập vỡ.

Esposito ở ngay đằng sau anh. Khói và hơi nóng giáng kín ngôi nhà. Lance không thể nhìn thấy gì ở cách anh ba mươi xăngtimét. Anh kéo cổ áo khoác lên để bịt miệng và mũi. Anh cảm thấy như Esposito đang nắm lấy vai anh. Họ di chuyển xuống hành lang dẫn ra phía sau ngôi nhà.

Đôi giày của Lance giẫm phải vật gì đó. Anh dừng lại và nhặt nó lên. Đôi mắt anh rơm rớm, khiến tầm nhìn của anh càng mờ thêm. Anh dò dẫm kiểm tra người đang nằm đó. Quá nhỏ để là Sharp.

Eliza.

Anh lắc Esposito, chỉ xuống Eliza và hét to: “Hãy đưa bà ấy ra ngoài đi.”

Esposito cúi xuống và bế bà lên. Lance tiếp tục đi xuống hành lang, cúi người để tránh làn khói nhiều nhất có thể. Ở lối vào nhà bếp, anh thấy người vệ sĩ.

Lance muốn tiếp tục tìm kiếm. Haley và Sharp vẫn đang bên trong nhưng anh phải đưa Eric ra ngoài trước. Anh vòng tay qua nách của người đàn ông to lớn và kéo anh ta xuống phía hành lang, ra bên ngoài ngôi nhà. Phía sau anh, đám cháy phát ra những tiếng lách tách, làn khói bốc lên dày đặc đen kịt, và hơi nóng tăng lên khi anh lao qua lối cửa ra vào và lao vào không khí ban đêm mát mẻ.

Esposito chạy đến chỗ Lance và nắm lấy chân của Eric. Họ cùng nhau khiêng người vệ sĩ qua bãi cỏ đến một vị trí an toàn cách xa ngôi nhà đang chìm trong biển lửa.

Eliza đang ngồi quỳ gối, hai tay chống xuống đất, ho sặc sụa và cố gắng hít thở, chắc chắn bà vẫn còn sống. Morgan đỡ anh chàng

vệ sĩ ngồi dậy.

Bụng dạ Lance nôn nao, chỉ nôn khan ra muội than và khói, sau đó anh đứng lên và quay trở lại nơi địa ngục kia.

Sharp đã chết rồi ư? Còn cả Haley nữa?

Lance không thể dừng lại được. Sharp và Haley vẫn còn ở bên trong ngôi nhà. Anh quay trở lại, chân anh loạng choạng khi anh gắng sức bước về phía đám cháy.

Một bàn tay nắm lấy cánh tay anh.

Là Esposito. Khuôn mặt anh ta nhò nhem, đôi mắt đỏ ngầu. "Cậu không thể quay trở vào đó được!"

Lance gỡ bàn tay của anh ta ra và chạy vào qua lối cửa trước.

"Sharp! Haley!" Anh hét lên, nhưng đám cháy nuốt chửng giọng nói của anh.

Làn khói đen giăng kín bên trong ngôi nhà. Cái nóng trong không khí xộc vào phổi Lance khi anh tiến vào sâu hơn trong ngôi nhà.

Họ ở đâu được nhỉ?

CHƯƠNG 41

Cơn đau nhói chạy khắp sống lưng Sharp như một tia chớp. Nó tấn công từng góc ngách trong cơ thể ông cho đến khi ông không cảm nhận được điều gì khác ngoài sự đau đớn. Ông mở mắt nhưng không thể thấy được gì qua làn khói, sự mờ hồ và làn nước mắt. Ông buông xuôi để mặc đôi mắt mình nhắm lại, bất cứ thứ gì có thể xóa bỏ cảm giác đau đớn đang hành hạ ông.

“Không.” Một người phụ nữ hét lên. “Chú không thể chết được.”

Ông gắng sức mở mắt. Haley. Nước mắt chảy dài trên má cô. Cô quỳ gối ngồi bên cạnh ông, ôm chiếc áo khoác và lay người ông. Cử động của đôi bàn tay cô khiến cảm giác đau đớn như muốn chết đi sống lại của ông dịu đi.

Sharp cầm tay cô lên. Chúng đã bị nhuộm đỏ vì máu.

Sharp cố gắng mấp má môi để thốt thành lời. Cảm giác vô cùng khó khăn. “Chúng ta đang ở đâu thế này?”

“Tầng hầm.” Cô đáp. “Nhà bị cháy rồi.”

Hình ảnh và nhận thức về vụ nổ tái hiện trong đầu Sharp. Eric bị hất văng ra. Sharp cũng bị ngã.

Cảm giác đau đớn.

Họ đã bị mắc kẹt. Ngôi nhà phía trên họ đang bị cháy. Trên đầu Haley, Sharp có thể thấy khói và lửa bốc lên ngọn ngút. Lý do duy nhất khiến họ còn sống đến giờ là hơi nóng bốc lên trên và vẫn còn một chút không khí dưới tầng hầm. Nhưng họ cũng không thể duy trì được lâu. Khi đám cháy lan khắp ngôi nhà, sàn nhà sẽ bị thiêu rụi. Nó sẽ sụp xuống đầu họ.

Sharp nắm lấy bàn tay của Haley. Phổi của ông cồn cào khi ông gắng sức nói: “Chạy đi. Tìm người giúp đỡ.”

Ông cố gắng thuyết phục cô để mặc mình. Mặc dù ông đã nghi ngờ rằng ngôi nhà có thể sập xuống đầu ông trước khi cô kịp quay trở lại, nhưng ít nhất cô có thể thoát thân.

Lắc đầu, cô ngồi xổm xuống. "Không. Cháu sẽ không bỏ chú ở lại đây đâu."

Sharp siết chặt những ngón tay của cô. "Cháu phải đi."

"Không. Chú phải đi cùng cháu. Cháu không thể để chú chết được." Cô chùi đôi bàn tay đầy máu vào chiếc áo nỉ của mình, tỏ ra cố chấp và đầy kiên quyết. "Cháu không thể. Cháu sẽ không đi mà không có chú đi cùng."

Cô đứng dậy, nắm lấy cổ chân ông và cố gắng kéo ông về phía sau của tầng hầm, nơi có hai ô cửa sổ hướng ra sân sau. Nhưng cô đơn giản là không đủ sức để khiến ông nhúc nhích.

Thấy thuyết phục cô không thành, Sharp tự mình lết đi.

Ông chống khuỷu tay để nhìn xuống vết thương. Cơn đau nhói buốt như muốn cắt ông làm hai. Một thanh gỗ to thò ra từ bên hông. Suy nghĩ nó ở ngay dưới sườn khiến ông hoảng sợ.

Ông nghiêng rằng. "Lấy cái gì đó buộc quanh thanh gỗ để cố định nó. Đừng rút nó ra. Sẽ chỉ làm mất máu thêm thôi."

Ông không thể nói thêm được nữa. Ông không thể làm Haley thất vọng được. Ông phải đưa cô ra khỏi ngôi nhà đang chìm trong biển lửa này. Khi cô đã được an toàn rồi, ông có chết cũng không hối tiếc.

Vội chạy đến bên giá vẽ, cô lấy mấy mảnh vải sạch và mang đến chỗ Sharp. Cô mở áo khoác của ông, đôi mắt cô mở to khiến Sharp thấy vết thương của mình nghiêm trọng đến mức nào.

"Hãy dùng thắt lưng của chú." Ông cảm thấy bàn tay cô đang tháo thắt lưng của mình và nghe tiếng bao súng rơi xuống sàn bê tông đánh cách một tiếng.

Cô buộc chiếc thắt lưng ngang người ông, cố định thanh gỗ. Cơn đau lại nhói lên, lấy đi không khí từ phổi của ông cũng giống như làn khói và hơi nóng kia vậy. Ông chớp mắt để nhìn rõ hơn. Những cục

than hồng từ tầng một rơi xuống. Một đốm lửa nhỏ rơi trúng vai của Haley. Cô vội vàng phúi nó đi. Họ không còn nhiều thời gian. Họ phải rời khỏi đây.

“Đỡ chú lên nào.” Ông giơ tay ra.

Cô đứng dậy và đỡ lấy ông. Sharp gắng sức kìm cơn đau nhói khi cử động. Haley kéo ông đứng lên.

Loạng choạng, ông hít khí nóng vào phổi và chỉ về phía ô cửa sổ ở phía sau của căn hầm. “Chúng ta đi thôi.”

Haley kéo cái ghế dài bên dưới cửa sổ. Trèo lên đó, cô giật ổ khóa và đẩy cánh cửa bật mở. Không khí mát lành ủa vào. Trên đầu họ, lửa đã trả lời, đám cháy đã cướp hết khí ôxy trong lành.

“Đi nào.” Cô nhảy xuống khỏi cái ghế và vội vàng quay trở lại bên ông.

Sharp bò đến chân ghế và cố kéo mình đứng lên. Hai đầu gối ông lao đảo khi ông đặt một bên đầu gối lên cái bàn gỗ.

*Đừng suy nghĩ nữa. Không được dừng lại. Đừng cảm nhận gì cả.
Hãy bước tiếp.*

Ông nhìn về phía trước khoảng hai xăngtimét. Không xa hơn. Nếu nhìn ra ngoài cửa sổ, ông không nghĩ mình sẽ làm được. Nhưng ông có thể bò đi vài xăngtimét. Rồi lại thêm vài xăngtimét nữa.

Haley ở phía sau, đẩy ông, khi ông cố kéo mình lên trên chiếc ghế dài. Không dừng lại, ông thò cánh tay và vai qua ô cửa sổ đang mở. Nhờ có Haley nhắc đôi chân của ông lên, ông đã bò ra ngoài như một con ngựa chào đời vậy. Ông tiếp đất đầy đau đớn đến nỗi đôi mắt ông tối sầm lại trong vài giây. Tia máu ấm nóng phun xuống người ông.

Một tiếng *huych* ngay bên cạnh cho ông biết rằng Haley cũng đã chui ra ngoài cửa sổ. Sau đó cô nắm lấy cánh tay ông và kéo ông đi, giọng nói của cô ngắt quãng với những tiếng nấc khi cô khóc. “Chú cử động đi. Làm ơn.”

Không khí trong lành ủa vào phổi và hy vọng rằng ít nhất Haley đã sống sót khiến cho Sharp có thêm một chút sức lực. Không thể

đứng lên, nhưng ông đã bò qua bãi cỏ khô đến sân sau, mỗi lần vài xăngtimét, ông cố gắng bò đến nơi những đám than hồng và những mảnh của đám cháy không bay đến được.

Có thể chỉ mới một vài phút trôi qua, nhưng đối với Sharp nó như kéo dài hàng tiếng đồng hồ. Mỗi lần nhúc nhích lại khiến máu rỉ ra từ vết thương của ông.

Cuối cùng, Haley quỳ gối và cởi chiếc áo ni của cô ra. Cô ấn cái áo vào vết thương của ông và dùng tay giữ nó ở đó. Nước mắt lăn dài trên má, cuốn trôi những vết nhọ nhem trên khuôn mặt. “Thanh gỗ bị rơi ra rồi.”

Sharp không thể tin họ vẫn còn sống. Haley đã không bỏ mặc ông. Khi không khí của ban đêm ùa vào phổi, ông cảm thấy mình như được hồi sinh vậy.

Và cả cảm giác đau đớn nữa. Rất đau.

Ông đặt tay lên thân mình, chiếc thắt lưng đã bị lỏng ra khi ông bò qua cửa sổ. Thanh gỗ ở bên hông đã không được cố định chặt, và máu bắt đầu chảy ra nhiều hơn. Mấy mảnh vải Haley dùng để cố định thanh gỗ đâm vào người ông đã bị tuột ra.

Sharp giơ hai bàn tay của mình lên. Chúng nhuốm đầy máu. Ánh mắt Haley trở nên hoảng loạn khi nhìn thấy chúng.

Còi báo động vang lên.

Cô chộp lấy bàn tay ông. “Họ sắp đến đây rồi. Làm ơn đừng chết.”

“Chú sẽ cố gắng.” Ông hốt hển nói và ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Một đám khói dày bay ngang qua những ngôi sao. Khung cảnh thật ảm đạm nhưng rất đẹp. Liệu đó có phải hình ảnh cuối cùng mà Sharp nhìn thấy?

“Cháu sẽ đi tìm người đến giúp.” Haley đứng dậy và quay về phía ngôi nhà. Cô phải đi một quãng dài mới có thể đến phía trước ngôi nhà, nơi các xe cứu hỏa sẽ ập đến.

Cho dù ông không thể gượng dậy được nữa nhưng chí ít Haley đã thoát khỏi hiểm nguy. Ông đã không làm cô thất vọng. Ông cũng

không làm Ted thất vọng.

Cô quay lưng đi khỏi thì đôi mắt Sharp nhắm nghiền. Ông sẽ nghỉ ngơi một chút cho đến khi cô quay lại. Bóng tối ập đến.

“Cô không được đi đâu hết, đồ khốn.” Một giọng nói vang lên.

Sharp gắng sức mở mắt ra. Một bóng người xuất hiện, đứng ngược chiều với đám cháy. Anh ta rút súng và chĩa vào Haley.

“Không!” Cô bật khóc nức nở. Cô loạng choạng, đôi chân run rẩy.

“Dừng lại.” Người đàn ông hét lên. ảnh gắn trên tấm bảng trắng.

Isaac McGee.

Bị ngạc nhiên, Sharp lấy vũ khí nhưng tay ông hoàn toàn không thấy gì ngoài máu. Súng của ông đã rời khỏi thắt lưng lúc ông còn ở dưới tầng hầm rồi.

“Cô sẽ đi cùng tôi.” Isaac nói với Haley.

“Không!” Sharp nhào người về phía trước, những ngón tay ông cào trên nền đất và ông gắng sức lết người về phía Haley cùng cậu thanh niên kia. Nhưng vô ích. Vốn dĩ ông và Haley đều không có khả năng phản kháng.

Nếu Isaac mang Haley đi, cô sẽ chết. Cũng giống như Ted. Sharp rất chắc chắn về khả năng này. Thà rằng cô bị bắn ngay tại đây với đội ứng cứu khẩn cấp đang trên đường đến thì hơn. Hầu hết những người trúng đạn đều sống sót khi có sự hỗ trợ về mặt y tế kịp thời. Ted là một trường hợp không may mắn như thế.

Sharp hít một hơi thật sâu và phát ra ba từ: “Đừng đi, Haley.”

Isaac nhìn Haley chăm chăm, cậu ta chĩa khẩu súng về phía Sharp và nói: “Đi theo tôi, nếu không tôi sẽ bắn ông ta.”

“Đừng nghe theo hắn ta.” Sharp hỗn hển nói. “Dù sao thì chú cũng sắp chết rồi.”

“Cô ta không còn lựa chọn nào cả.” Isaac nói.

Haley nhìn Sharp. Nước mắt giàn giụa. Cả hai người họ đều sẽ chết ư?

Không. Họ không hoàn toàn hết sự lựa chọn.

Haley nắm rất rõ đường đi lối lại quanh ngôi nhà của cô. Hy vọng Isaac không biết điều này. Mặc chiếc quần tập yoga và áo phông màu xám, Haley sẽ dễ dàng lẩn vào trong bóng tối.

Sharp nhìn cô trong ánh lửa lập lòe. Cô biết ông muốn cô làm gì, và rõ ràng cô không muốn bỏ ông ở lại một mình. Nhưng Sharp không thể chạy thoát, và ông cũng không thể chống trả lại Isaac.

Sharp mấp máy môi: "Chạy đi."

CHƯƠNG 42

Morgan thả ngón tay vừa đặt trên cổ của người vệ sĩ xuống. Đôi mắt anh ta vô hồn nhìn lên bầu trời. Anh ta đã chết rồi.

Cô đứng dậy, hai chân run rẩy và đưa mắt nhìn bãi cỏ. Esposito loạng choạng bước ra khỏi căn nhà đang bị ngọn lửa nuốt chửng.

Nỗi sợ hãi khiến ruột gan cô thắt lại khi cô không thấy Lance. Cô túm lấy vai Esposito và hỏi: "Lance đâu rồi?"

Người trợ lý công tố đưa mắt nhìn xung quanh và gia tay chỉ về phía ngôi nhà. Sự giận dữ khiến đôi mắt đỏ ngầu của anh ta nheo lại. "Bạn trai của cô là một thằng đàn." Anh ta hét lên, sau đó cúi người về phía trước, ho sù sụ và khạc nhổ lên sân.

Họ quay về phía ngôi nhà. Dầm mái sập xuống ngay tại cửa trước, tạo ra một cơn mưa của những bụi than hồng bay cao lên không trung. Một bóng người chui ra khỏi cửa trước đang bốc khói nghi ngút.

Lance.

Esposito chạy về phía trước, quàng một cánh tay của Lance qua vai mình, dìu anh ra khỏi căn nhà đang bốc cháy ngùn ngụt.

Lance buông tay ra khỏi Esposito khi cách ngôi nhà vài bước chân. "Tôi sẽ thử vào bên trong qua lối cửa sau xem sao." Anh chỉ về phía trợ lý công tố. "Ai đó phải hướng dẫn cho đội cứu hỏa."

"Tôi nghĩ họ sẽ tự phát hiện ra đám cháy thôi." Trợ lý công tố đi theo Lance ra phía sau ngôi nhà.

Morgan chạy theo hai người đàn ông. Phải có người để ý xem kẻ phóng hỏa là ai. Không cần nghĩ cô cũng biết rằng đám cháy này không phải là một tai nạn. Có kẻ nào đó muốn Haley phải chết. Nhưng tại sao?

Không có lời giải đáp hợp lý nào cả.

Morgan nhảy qua đồng kính vỡ phía sau Lance và Esposito. Họ phải đi vòng qua ngôi nhà rất lâu mới đến được chỗ sân sau nhỏ. Những đám than hồng và gạch vỡ rơi xuống như mưa. Một luồng hơi nóng khó chịu phả vào má Morgan khi cô đưa mắt nhìn quanh phía sau của ngôi nhà. Cô phủi đám bụi than bám trên người.

"Nhìn kìa!" Cô chỉ về phía làn khói bốc lên từ cửa sổ tầng hầm. "Chắc hẳn đã có ai thoát ra từ lối đó."

Tiếng gõ kêu kéo kẹt. Sau đó là một tiếng rên rỉ, rất nhẹ và yếu ớt. Tiếng của ngọn lửa hay tiếng của con người thế nhỉ? Lance và Esposito đều đứng hình. Morgan căng tai lắng nghe. Tiếng rên rỉ lại vang lên.

Lance quỳ một gối xuống và cúi xuống sát mặt đất. "Là máu."

Anh cúi người xuống và đi men theo vết máu dẫn đến một bụi cỏ cao. "Sharp!"

Morgan vội vàng chạy đến bên Lance, đầu cô lại đau vì dùng quá nhiều sức và một phần do khói bốc lên từ đám cháy. Sharp đang nằm bẹp trong đám cỏ, bất động, mắt nhắm nghiền. Liệu ông còn thở không?

Morgan đảo mắt nhìn sân sau. Haley đâu nhỉ? Cô liếc nhìn phía sau ngôi nhà, bây giờ gần như đã bị ngọn lửa nuốt trọn. Dù là ai, nếu còn ở bên trong ngôi nhà đó cũng chẳng thể sống sót mà thoát ra ngoài.

Quỳ gối xuống, cô ấn những ngón tay lên cổ họng của Sharp. Làm ơn. Những ngón tay cô có thể cảm nhận được mạch đập yếu ớt của ông. "Bác ấy vẫn còn sống."

Nhưng khả năng rất thấp.

Bàn tay ông vẫn đang nắm chặt cái áo ni cuộn tròn như quả bóng và ấn nó vào bên hông. Morgan nhấc cái áo ra và quan sát lượng máu đang rỉ ra từ vết thương ở eo của ông. Cô nhanh chóng ấn cái áo trở lại vết thương. Ông cần giúp đỡ. Ngay bây giờ.

"Tôi có bộ sơ cứu trên ô tô." Esposito chạy vòng trở lại phía trước

ngôi nhà.

Lance quỳ gối phía bên kia Sharp.

Morgan nắm lấy bàn tay Sharp. Những ngón tay ông lạnh cóng và tái nhợt. "Sharp, Haley đâu rồi?"

Đôi mắt Sharp hé mở một milimét, chỉ đủ để cho thấy ông rất yếu. Cô không thể nghe rõ lời ông qua tiếng rên và những tiếng lách tách của đám cháy. Morgan cúi người xuống gần ông hơn.

"Bác không biết." Ông nói bằng giọng yếu ớt. "Con bé bỏ chạy rồi." Ông thở hỗn hển. "Isaac." Sharp cố hít một hơi cực nhọc. "Đuổi theo con bé."

Isaac ư?

Morgan không có thời gian để xử lý sự liên quan giữa những thông tin Sharp vừa cung cấp.

Ông đưa một tay lên chỉ về phía hàng rào rồi buông thõng cánh tay đó xuống. Cánh cổng dẫn đến lối đi đó đang mở. Cái khóa dây dùng cho xe đạp nằm lăn lóc trên sân.

"Em ở lại với Sharp nhé." Lance lấy cánh tay quét đám muội than trên mặt và hướng về phía cánh cổng.

Sharp khẽ kéo tay Morgan và mấp máy môi: "Đi theo nó đi."

Morgan đặt tay của Sharp lên cái áo ni cuộn tròn như quả bóng kia. "Bác hãy cố gắng giữ chặt nó nhé."

Đôi mắt Sharp nhắm nghiền lại. "Sharp!" Morgan lay cánh tay ông.

Mí mắt ông hé mở.

"Bác không được chết." Morgan lấy tay áo lau nước mắt đang chảy giàn giụa trên khuôn mặt cô. "Lance cần bác."

"Không." Sharp khẽ lắc đầu. "Thằng bé có cháu rồi. Giờ mau đi đi. Nó cần hỗ trợ." Esposito sẽ quay trở lại ngay thôi. Anh ta phải trông chừng Sharp.

Morgan không muốn để Lance một mình đối mặt với hiểm nguy. Nhưng để mặc Sharp ở lại một mình khiến cô cảm thấy áy náy.

Bóng của Esposito xuất hiện bên cạnh ngôi nhà. Anh ta mang bộ

sơ cứu và một cái chần đến. Morgan đứng dậy và nhìn chăm chăm về phía cánh cổng và lối đi dẫn đến đó. Đầu cô lại đau dữ dội. Cảm giác buồn nôn cuộn lên trong bụng cô.

Cô sẽ không thể nào đuổi kịp Lance, vì cơn đau đầu. Cho dù cô không bị thương thì anh cũng nhanh hơn cô rất nhiều. Cho dù chuyện gì xảy ra thì khi cô đuổi kịp họ, sự việc cũng đã kết thúc rồi.

Nhưng cô không thể cứ đứng đây thế này được. Cô phải làm gì đó.

Mặc kệ cơn đau đầu, Morgan vọt chạy đi.

CHƯƠNG 43

Haley chạy qua cánh cổng. Adrenaline đã xóa sạch tác dụng của viên thuốc ngủ trong não của cô. Đám cháy vẫn đang bùng lên và phát ra những tiếng lách tách phía sau lưng cô. Nhịp tim của chính cô và tiếng bước chân làm át đi tiếng Isaac đang chạy đuổi theo cô.

Nhưng cậu ta vẫn đang ở đó. Cô có thể cảm nhận cậu ta phía sau lưng cô, trong bóng tối.

Cô chẳng còn tâm trí để tâm đến việc tìm ra nguyên nhân cho vụ tấn công này của Isaac. Cô chỉ có thể tập trung hết sức để thoát thân thôi.

Cô rẽ trái và đi vào lối đi hẹp dẫn vào bên hông của hẻm núi. Nhờ có ánh trăng, ánh sáng lập lờ của đám cháy, và những hồi tưởng của cô, cô đi men theo con đường mòn với bước chân vững chắc.

Cô có thể không to cao hay khỏe mạnh, nhưng cô nắm rõ đường đi lối lại và địa hình của nơi này. Cô và mẹ đã leo xuống chỗ ngấm cảnh vào mỗi cuối tuần.

Lối đi dốc hướng xuống dưới, và bên tay trái trở thành một vách đá. Đi khoảng mười bước chân về bên phải, độ dốc giảm đi.

Âm thanh bập bùng phát ra từ đám cháy nhỏ dần khi cô đi xa hơn. Cô dừng lại để lấy lại nhịp thở. Cái lạnh của ban đêm thổi vào chiếc áo phông ẩm mồ hôi của cô. Chiếc vòng chân bắt đầu rung lên, và cô hy vọng tín hiệu cảnh báo sẽ gửi tới cảnh sát. Những hòn đá bị xô đẩy trên lối đi. Isaac đang ở phía sau cô. Một nơi nào đó.

Cô di chuyển nhanh hơn, quyết tâm làm tăng khoảng cách giữa họ. Nền đá lởm chởm đâm vào đôi chân trần của cô, và phổi của cô nóng rát khi cô chạy. Nhưng adrenaline khiến cho hoạt động tuần hoàn máu của cô tăng lên, làm tê liệt cảm giác đau đớn kia.

Đẩy rơi một tảng đá cuội, cô vòng trở lại con đường mòn. Ở bên tay phải, con dốc rậm rạp cây cối thoải thoải hơn. Nếu cô đi trên mép tảng đá, cô có thể vô tình ngã nhào xuống khoảng ba mươi mét xuyên qua những thân cây cao và đám cây bụi. Con dốc đó quá dốc để có thể bước đi vững vàng trên đó nếu không được trang bị một sợi dây. Gãy xương là điều chắc chắn.

Cô đi vòng qua một hàng cây. Bóng của những tán cây đổ xuống con đường mòn. Cô men theo con đường mòn một cách đầy thận trọng. Chỉ cần bị trật gân là cô sẽ tiêu đời. Ngực cô phập phồng, Haley đi chậm lại để lấy lại nhịp thở và lắng tai nghe ngóng. Nhịp tim đập của cô vọng lại trong tai. Cô nín thở trong vài giây. Căng tai lắng nghe, cô có thể nghe thấy tiếng Isaac đang dò dẫm lần theo lối đi phía sau cô. Giờ cậu ta đã cách xa cô chưa? Cô đã nói thêm khoảng cách với cậu ta chưa?

Hy vọng khiến cô có thêm sức mạnh và giúp cô trở nên nhanh nhẹn hơn. Cô có thể làm được. Cô có thể trốn thoát.

Có thể cô không phải một vận động viên điền kinh nhưng Isaac cũng không phải một vận động viên điền kinh, giống như cô vậy.

Cô chạy quanh một cây sồi lớn đã chết. Thân cây gần như sẽ đổ rạp sát mặt đất, chỉ cần một lực tác động nhẹ. Chỗ ngả cành xuất hiện ngay trước mắt cô. Và vượt qua đó, có một lối đi dẫn đến con đường nhựa.

Và có thể đó là lối thoát thân dành cho cô.

Các xe cấp cứu sẽ đi lên núi. Sẽ có người qua lại trên con đường đó. Chắc chắn, khi cô lên tới đó, cô sẽ được an toàn. Những suy nghĩ về sự an toàn và sống sót khiến cô nhớ đến Sharp, người đang nằm trên bãi cỏ với vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Ông vẫn còn ở đó chứ?

Máu của ông trên hai bàn tay cô đã khô lại. Nhịp thở của cô nghẹn lại và cô khóc nức nở, những ngón chân cô bám vào rễ cây. Bỗng nhiên cô bị trượt chân nhưng không bị ngã xuống.

Tập trung nào.

Cô chẳng thể làm gì để giúp đỡ Sharp được. Nếu cô ở lại, Isaac sẽ nổ súng bắn cả hai người. Cô đã đọc được ý định giết người trong mắt cậu ta. Lựa chọn duy nhất của cô là đánh lạc hướng Isaac và khẩu súng của cậu ta khỏi Sharp và hy vọng rằng ai đó sẽ đến cứu ông kịp thời.

Chắc chắn các xe cứu hỏa sẽ đến đó sớm thôi. Lốp đá cuội dưới chân cho cô biết cô đã đi hết lối đi kia.

Isaac.

Do dành hết sự chú ý vào con đường mòn, cô cảm thấy vỡ òa sung sướng khi đứng trên điểm ngắm cảnh. Một khi đi qua chỗ đó, cô sẽ ở phía bên kia ngọn đồi. Con dốc, phần khó leo nhất hy vọng sẽ là ranh giới phân chia khoảng cách giữa cô và Isaac.

Nhưng một cái bóng bước ra từ phía sau một cái cây, chặn ngang lối đi sang phía bên kia. Ai đó đang ở đó. Cô mở miệng hét lên kêu cứu, nhưng cô không thốt nên lời. Ánh trăng chiếu lên cây súng bằng kim loại trên tay hắn ta. Đó là bạn của Noah, Chase.

Haley đứng lại. Thanh rào chắn bằng kim loại ở ngay bên phải cô, một bức tường bằng đá kiên cố ở bên trái cô. Tiếng bước chân của Isaac trên con đường mòn phía sau cô nghe rất gần. Cô nhìn xung quanh, quay lưng vào bức tường bằng đá, vừa lúc Isaac bước ra từ lối đi và loạng choạng đứng lại.

Cậu ta thở hổn hển và giơ súng nhắm lên đầu cô. "Cô hết đời rồi."

Nỗi hoảng sợ ào qua từng mạch máu của cô. Cô đã bị bao vây.

CHƯƠNG 44

Ngực Lance bồng rất khi anh chạy xuống con đường mòn. Địa hình cùng với một lồng ngực chứa đầy khói khiến anh bước đi rất chậm chạp. Anh cố gắng xua tan hình ảnh của Sharp và vết thương đang chảy rất nhiều máu khỏi suy nghĩ của mình. Cứu Haley khỏi sự rượt đuổi của Isaac là mục tiêu hàng đầu của anh.

Sharp sẽ không phải hối hận, và Lance sẽ không làm bạn của mình phải thất vọng.

Nhưng ngược lại, Lance lại mừng rỡ tưởng rằng Sharp đang hấp hối ở những giây phút cuối đời của ông, trong vòng tay của Morgan. Liệu cô có thể giúp cầm máu cho Sharp không?

Con đường mòn dốc xuống dưới. Đôi giày của Lance rất bám đất. Các phần của con đường mòn rất hẹp. Chỉ cần sẩy chân, anh sẽ mất mạng. Khi đó anh sẽ chẳng thể cứu được ai cả.

Một cái cây bị nứt toác ra dưới ánh trăng xuất hiện trước mắt anh. Điểm ngắm cảnh cách anh không còn xa nữa. Lance giảm tốc độ khi đến gần đó.

Một giọng nói vang đến tai anh theo hướng gió thổi. "Đứng yên đó, con khốn. Tao nói đứng lại."

Lance bước chậm lại và rất khẽ. Anh không muốn Isaac biết rằng anh đang tới gần đó.

Con đường mòn dẫn đến điểm ngắm cảnh rất quang đãng. Isaac đứng ở ngay cuối con đường mòn, quay lưng về phía Lance, và khẩu súng trên tay cậu ta đang chĩa vào Haley.

Tiến từng bước rất cẩn trọng và nhẹ nhàng trên con đường mòn, Lance tiến tới lưng cậu ta và gí mũi súng vào gáy của Isaac. "Bỏ súng xuống."

Isaac bất động một giây như thể cậu ta cần thời gian để biết mình đã bị khống chế vậy. Sau đó, cậu ta thả khẩu súng xuống đất và giơ hai tay lên cao.

Lance thở phào nhẹ nhõm. Haley cuối cùng cũng được an toàn.

Nhưng ở phía bên kia của khoảng rừng thưa, một giọng nói cất lên. "Tôi không nghĩ thế đâu."

Lance ngược mắt nhìn lên phía trước. Haley đứng ở giữa khoảng rừng thưa, cách chỗ Lance và Isaac đang đứng khoảng ba mét. Cách chỗ cô đang đứng khoảng bốn mét rưỡi về phía trước, tại giao điểm của con đường mòn và con đường nhựa, Chase Baker đang đứng đó với khẩu súng trường trên tay, mũi súng chĩa lên trời. Cậu ta hạ nòng súng xuống cho đến khi nó chĩa vào Haley. Chase đã chặn ngang lối thoát thân của cô.

"Bỏ súng xuống nếu không tôi sẽ bắn cô ta." Chase điều khiển khẩu súng một cách dễ dàng vì cậu ta đã quen sử dụng nó từ lâu.

Bộ não của Lance hoạt động điên cuồng. Bây giờ anh phải làm sao? Nếu anh hạ súng xuống, Haley sẽ chết. Chase sẽ bắn cả Haley và anh, hoặc thậm chí tồi tệ hơn, cậu ta sẽ đưa họ đến một nơi khác rồi giết họ ở đó. Khi đó Chase và Isaac sẽ đẩy họ xuống dưới chân núi và chôn vùi xác họ ở đâu đó trong khu rừng. Để Chase nắm quyền kiểm soát tình thế sẽ không làm tăng khả năng sống sót của Haley và Lance. Chúng sẽ không dễ dàng từ bỏ sau ngần ấy nỗ lực để bắt được cô.

Nhưng nếu Lance không bỏ súng xuống, Chase có thể sẽ bắn Haley. Nhưng Lance hoàn toàn có thể hạ Isaac. Điều khiến anh lo lắng duy nhất chính là Chase. Haley có thể sống sót nếu chỉ trúng một viên đạn và có người đến ứng cứu kịp thời.

"Tôi thích lợi thế của tôi với cây súng." Lance nói. Nếu anh thay đổi mục tiêu qua vai của Isaac, anh có thể bắn Chase trước khi Chase bắn Haley không?

Chase đứng cách Lance khoảng gần tám mét, quá xa để một cây súng ngắn nhắm đúng mục tiêu trong bóng tối. Haley cũng đang ở phía đó, còn tầm nhìn của Lance thì đã bị giảm đi vì đám cháy.

“Tôi cũng thích điều tương tự.” Chase đứng đưa khẩu súng trường. “Tôi sẽ không bắn trượt cô ta ở khoảng cách này đâu.” Khẩu súng trường của cậu ta có độ ngắm bắn chính xác hơn.

“Tại sao các cậu lại muốn giết cô ấy?” Lance hỏi.

“Chết tiệt!” Chase hét lên. “Và hạ súng xuống nếu không tôi sẽ cho cô ta ăn đạn đấy.”

“Đằng nào cậu cũng sẽ bắn cô ấy thôi.” Lance nói bằng giọng điềm nhiên. “Còn tôi sẽ bắn một phát vào gáy của Isaac. Sau đó tôi sẽ bắn cậu. Dù thế nào, người duy nhất sống sót chính là tôi.”

Anh cố tỏ vẻ như không quan tâm quá nhiều đến chuyện Haley bị bắn, nhưng bên trong, anh không làm được như vậy, và anh vẫn cảm nhận thấy muội than cợn ở cổ họng khi anh nuốt khan. Giọng nói của anh khàn khàn như giọng của Clint Eastwood vậy.

“Tôi sẽ đếm đến ba, và cô ta sẽ phải chết.” Chase nâng khẩu súng lên vai. “Một. Hai.” Có thứ gì đó phát ra tiếng tách một cái.

Tim của Lance như ngừng đập một nhịp.

Một tiếng súng vang lên. Haley ngã xuống đất và lăn về phía ngọn núi. Lance vô cùng hoảng sợ, cô lăn xuống thanh chắn bằng kim loại và lăn tới bờ vực.

Chase đã bắn cô.

Túm lấy nắm tóc cột đuôi ngựa của Isaac, Lance chuyển mũi súng sang Chase qua vai của Isaac. Nhưng nòng súng của Chase hướng xuống đất.

Hai bàn tay cậu ta xò ra và thả khẩu súng đang cầm trong tay rơi xuống. Khẩu súng rơi loảng xoảng xuống đất. Một giây sau, Chase quỳ thụp gối xuống và ngã sấp mặt xuống đất. Phía sau cậu ta, nơi con đường mòn dẫn tới con đường nhựa, Morgan đang hướng khẩu súng của cô vào vị trí Chase đã đứng trước đó. Khuôn mặt cô bất động vì sốc, như thể cô ngạc nhiên bởi chính việc cô vừa làm vậy.

Chase không bắn Haley. Morgan là người đã bắn Chase.

Thở hắt ra, Lance chỉ đứng nhìn. Sau đó Morgan dường như sực

tình. Cô tiến tới bên Chase, cúi người và đặt ngón tay lên cổ cậu ta và nói: "Cậu ta chết rồi."

Giọng nói của cô vô cảm khi chuyển mục tiêu sang Isaac. "Em sẽ trông chừng cậu ta. Hãy xem Haley..." Giọng cô vụn vỡ.

Lance liền hành động. Anh tóm lấy khẩu súng của Isaac đang nằm trên mặt đất và nhét nó vào thắt lưng, sau đó anh lao về phía thanh rào chắn của điểm ngắm cảnh. Cúi người xuống, anh gọi to: "Haley!"

Cô ấy đang ở đâu nhỉ? Anh không nghe tiếng cơ thể cô ấy va đập xuống mặt đất hay đâm sầm vào các cành cây bên dưới. Liệu cô ấy có bị mắc kẹt ở chỗ nào đó của con dốc không?

Anh lấy chiếc đèn pin trong túi ra và chiếu vào khe núi. Nó quá sâu để anh có thể nhìn thấy đáy. Anh tìm kiếm bên rìa hẻm núi.

"Anh có thấy cô ấy không?" Morgan gọi.

"Không." Lance gọi lớn: "Haley!"

"Em ở đây." Giọng nói của Haley khiến anh giật mình. Cô ở gần hơn anh tưởng.

Lance hướng đèn pin về phía dưới chân anh. Haley áp sát lưng về phía vách của hẻm núi, khuôn mặt và cơ thể cô áp sát vào mặt đất, cả hai tay bám vào phần cuối của thanh chắn bằng kim loại. Những ngón chân trần của cô bám xuống để bám chặt vào vách đá. Không thấy ai, cô lao đảo.

Cô vẫn còn sống. Cô không bị rơi xuống vách núi. Cô cố ý lăn xuống mép đá.

Đến giờ Lance mới thở phào nhẹ nhõm. Anh chia tay ra cho Haley. "Đưa tay cho anh nào."

Cô lắc đầu. "Em sợ bỏ tay ra lắm, nhưng em không nghĩ mình có thể cố thêm nữa."

Lance hướng đèn pin về phía con dốc dưới chân cô. "Có một tảng đá cuội cách chân phải của em tầm ba mươi xăngtimét.

Nếu chân của em ở hướng sáu giờ thì hòn đá ở hướng hai giờ. Hãy đứng lên hòn đá đó và đưa tay cho anh."

Haley đưa chân lên. Những ngón chân trần của cô lần mò và tìm thấy hòn đá. Cô đứng lên đó và ngược lên nhìn anh. Đôi mắt cô mờ đi vì sợ hãi.

Lance nắm lấy bàn tay cô. “Em làm được mà.”

Ánh mắt họ giao nhau. Haley nuốt khan và sự cố gắng khiến hai hàm răng cô nghiến chặt.

Cô bật lên hòn đá cuội, thả tay ra khỏi thanh chắn và kiễng chân lên để với lấy tay anh. Lance nắm lấy cổ tay cô và kéo cô lên qua khỏi rào chắn. Cô đứng lên trên mặt đất, hai đầu gối khụy xuống, và bắt đầu khóc nức nở.

Lance đưa mắt sang Isaac, yêu cầu cậu ta quỳ gối xuống và cố định hai tay cậu ta ra sau lưng bằng sợi dây rút bằng nhựa.

Morgan vội chạy đến bên Haley, vòng tay ôm cô và an ủi cô: “Mọi chuyện ổn rồi. Tất cả kết thúc rồi.”

Morgan vòng tay qua eo Haley để đỡ cô đứng dậy. “Chúng ta ra khỏi đây thôi. Em lạnh cóng rồi kìa.”

“Em đã đến đây từ hướng nào thế?” Lance hỏi Morgan.

Làn gió thổi mạnh khiến tóc cô xòa xuống mặt. Cô vén nó lên. “Em biết em sẽ không thể đuổi kịp anh nên em lái xe sang từ đầu bên kia con đường mòn và đi vòng xuống từ phía con đường nhựa.”

Cô quá thông minh, anh thầm nghĩ với cả một bầu trời tự hào.

Haley chỉ mặc chiếc quần tập yoga mỏng và một chiếc áo phông. Cô đã dùng chiếc áo nỉ kia để cầm máu cho Sharp. Lance cởi áo khoác của anh và choàng quanh người cô. Nhìn đôi chân trần của Haley khiến anh nghĩ về chính mình, và nổi đau lại nhói lên. Anh nghĩ chân mình bị đâm trúng khi anh lao xuống con đường mòn.

Một cái giá khá rẻ đổi lấy sự sống sót. Chung quy lại, anh cũng không phải làm gì nhiều. Là Morgan đã cứu mạng họ.

Esposito và hai người lính của bang chạy tới khu rừng thưa. Lance giao Isaac cho họ. Sau đó anh đi đến chỗ Haley để giúp cô. Cô di chuyển thận trọng, vì cả hai bàn chân của cô đều bị đau. Cái lạnh, con đường mòn lởm chởm đá là quá khắc nghiệt đối với đôi

chân trần.

Ánh mắt anh giao ánh mắt Morgan qua vai của Haley, sau đó anh đỡ cô bằng cả hai tay. Cô thật nhẹ. Nhưng dù sao cô vẫn còn sống.

Sự kiên cường không phụ thuộc vào cơ bắp và hình thể, nó phụ thuộc vào ý chí quyết tâm và khả năng động não trong tình huống bị dồn ép. Anh đưa mắt nhìn Morgan. Ở cô toát ra sự duyên dáng ngay cả khi cô đang chịu áp lực lớn.

Khoảnh khắc cô đến bên cạnh anh, anh đã biết cô chính là người anh muốn đồng hành suốt quãng đời còn lại: được kề vai sát cánh bên cô.

Morgan nắm lấy cánh tay Esposito. "Tình hình của Sharp thế nào rồi?"

"Tôi cũng không biết." Trợ lý công tố đưa mắt nhìn xuống đất và lắc đầu. "Ông ấy không ổn lắm. Tôi rất tiếc."

Trái tim Lance quặn thắt lại khi anh dìu Haley đi lên con đường nhựa. Anh không thể tưởng tượng được cuộc sống của anh khi không có sự tồn tại của Sharp. Nỗi sợ hãi cuộn trào trong lòng anh.

"Rõ ràng, em đã bắn Chase, nên em không thể rời khỏi hiện trường." Morgan nói với anh. "Anh đưa Haley tới bệnh viện đi. Cả anh và Haley đều cần phải được kiểm tra. Em sẽ đến đó ngay khi xong việc ở đây."

"Anh yêu em." Lance hôn cô. Mặc dù rất đau lòng với chuyện của Sharp nhưng anh vẫn cảm thấy biết ơn hơn bao giờ hết vì cô đã đến bên đời anh. Anh không thể tưởng tượng nổi anh sẽ phải đối mặt với những gì nếu không có sự xuất hiện của cô.

"Em cũng yêu anh." Cô mở cửa ghế sau. "Đừng quá thất vọng về chuyện của Sharp vội nhé. Bác ấy không dễ bị đánh bại đâu."

Lance đưa Haley ngồi vào trong xe và vòng xe lại, rồi cho xe lăn bánh. Morgan khoanh tay và bước về phía sau. Làn gió thổi tóc cô xoà xuống mặt, nhưng anh vẫn có thể thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt cô. Cả hai người bọn họ đều biết Sharp bị mất rất nhiều máu.

CHƯƠNG 45

Ở giữa phòng chăm sóc tích cực, Morgan rút cà phê vào hai cái cốc giữ nhiệt. Đi sang phía bên kia căn phòng, cô có thể thấy tấm ngăn bằng kính vào phòng của Sharp, nơi Lance đang ngồi bên thành giường. Cô tìm trong một cái ngăn kéo và thấy một ít bánh quy được cất trong đó.

Bụng cô sôi lên ùng ục. Ánh sáng ban ngày chiếu xuyên qua tấm rèm, và cô khẽ nheo mắt. Cô đã không để ý rằng mặt trời đã lên cao rồi.

Cánh cửa bật mở, Esposito bước vào trong căn phòng. Anh ta chỉ cô ngồi xuống và thay đổi cách cư xử. Anh ta đặt cái cốc vào máy pha cà phê, nhấn nút pha và hỏi: "Sharp thế nào rồi?"

"Bác ấy bị rách gan và mất nhiều máu. Nhưng ca phẫu thuật diễn ra khá thành công. Đêm qua bác ấy đã qua cơn nguy kịch, bác sĩ nói tình hình khá khả quan." Morgan bỏ mấy gói bánh quy nhỏ vào túi quần của cô. "Đêm qua còn những ai may mắn thoát chết nữa không?"

Viên đạn của cô bắn trúng giữa lưng Chase và xuyên vào tim của cậu ta. Cậu ta đã chết ngay khi ngã xuống đất. Cô không chắc về cảm giác của cô khi hay tin mình đã giết chết cậu ta như thế nào, và cô nghĩ rằng lương tâm sẽ khiến cô cảm thấy cắn rứt. Nhưng khi đó, cô đã đưa ra quyết định sáng suốt. Chase có thể đã nổ súng bắn Haley, và Morgan không thể để chuyện đó xảy ra được. Theo quan điểm của Lance, đó là cách giải thoát duy nhất.

Morgan cầm hai cốc cà phê lên và đi về phía phòng của Sharp. Qua cửa sổ, Lance thấy hai người họ và anh đi ra hành lang để trò chuyện cùng họ. Anh quay người, mắt anh hướng về phía Sharp qua cánh cửa để mở, giống như những gì anh đã làm suốt đêm hôm

qua.

Morgan đưa mắt nhìn các loại máy móc quanh người Sharp một lượt. Không có gì thay đổi cả. Ông vẫn đang thở đều đặn. Tim ông vẫn đang đập. Cô thầm cầu nguyện rằng ông sẽ tiếp tục duy trì được nhịp tim và hơi thở như lúc này đây. Cô đưa cho Lance cốc cà phê của anh và mấy gói bánh quy từ túi quần của cô.

“Không, cảm ơn em.” Anh lắc đầu. Morgan dùng răng xé gói nhựa và ăn cái bánh bơ giòn.

Lance ngửi mùi đang bốc lên từ cốc cà phê của anh và hạ cái cốc xuống. “Tôi không nghĩ rằng Isaac lại chịu mở miệng nói chuyện đấy.” Anh nói với trợ lý công tố.

“Không. Câu duy nhất mà Isaac nói là đòi gặp luật sư của cậu ta.” Esposito uống cốc cà phê của anh ta và tỏ ra ghê tởm. Trợ lý công tố hẳn đã tạt qua nhà và thay quần áo bởi vì anh ta đang mặc com-lê thay vì quần bò. Những dấu hiệu duy nhất của sự việc xảy ra đêm qua là đám râu cháy trên cằm anh ta và quầng thâm bên dưới đôi mắt. Anh ta vút cốc cà phê đã uống một nửa vào thùng rác. “Nhưng Justin đã thức suốt đêm qua và cậu ta đã chịu mở miệng thú tội. Cậu ta đã rất may mắn. Viên đạn sượt qua cậu ta. Mất máu khá nhiều nhưng không bị thương nặng.”

Em gái của Morgan mang cho cô quần áo để thay và Lance mặc một bộ quần áo bệnh viện do một người hộ lý tặng.

Lance ngẩng đầu. “Dường như cậu ta sắp suy sụp rồi.”

“Cậu ta bị lôi kéo, thật đáng thương.” Esposito nói. “Cậu ta đã ký một bản thú tội dài mười trang. Justin và Isaac, cả hai người đó sẽ phải ngồi tù mục xương.”

“Justin, Chase, và Isaac là đồng phạm ư?” Morgan đã suy nghĩ về các khả năng này suốt đêm qua.

“Phải.” Esposito hít một hơi sâu. “Justin nói mọi chuyện bắt đầu từ lễ hội âm nhạc mùa hè năm ngoái. Noah không tham gia sự kiện này với họ. Cậu ấy bỏ rơi họ và đi hẹn hò với bạn gái. Isaac, Chase và Justin khá tức giận vì cậu ấy lại ngó lơ bạn bè. Họ tình cờ thấy một cô gái say mềm tên là Adele Smith ở bãi đỗ xe và quyết định

cưỡng hiếp cô ấy. Họ đưa cô ấy đến một nơi hẻo lánh, và cho cô ấy uống thêm rượu. Isaac bỏ một ít thuốc Ambien của Justin vào rượu của cô ấy, nhưng cậu ta không đủ kiên nhẫn để chờ thuốc có tác dụng.

"Tất cả bọn họ đều cưỡng hiếp cô ấy. Cô ấy chống trả và lúc đầu có la hét một lúc. Isaac tát cô ấy và thậm chí siết cổ nhẹ để cô ấy không la hét được nữa. Cuối cùng họ đều lăn ra ngủ. Khi họ tỉnh dậy, cô ấy đã chết. Họ đã cho cô ấy uống quá liều Ambien khi tất cả đều đã say túy lúy. Họ có sử dụng bao cao su, và chưa có ai trong số họ từng phạm trọng tội. Mẫu ADN của họ không có trong hệ thống. Họ cho rằng mình hoàn toàn trong sạch. Họ vứt xác cô ấy ở bên đường và trở về nhà."

"Khốn nạn." Lance uống cốc cà phê của anh và bóp méo cái cốc. "Chúng đều là lũ cầm thú."

"Còn nữa." Esposito khoanh tay. "Họ còn chụp lại ảnh."

Kinh hoàng, Morgan cảm thấy miệng cô há hốc ra. Cô không chắc mình còn bị ngạc nhiên bởi sự tàn nhẫn và ngu ngốc của họ đến đâu nữa.

"Và Noah đã nhìn thấy một vài trong số những bức ảnh đó." Esposito tiếp tục. "Họ đã nói dối Noah, nói với cậu ấy rằng đó chỉ là một tai nạn. Họ đều đã uống say và không nhớ gì về chuyện đó cả."

"Đúng là lũ khốn." Bàn tay Lance siết chặt.

"Làm sao đó có thể là một vụ tai nạn được chứ?" Morgan cần thêm cà phê để não bộ của cô có thể kết nối các tình tiết lại với nhau. "Họ đã cho cô ấy uống thuốc ngủ."

Esposito điềm tĩnh nhìn cô. "Họ đã nói dối Noah rằng họ không biết loại thuốc mà Adele đã uống là thuốc gì."

"Phải rồi." Morgan thở dài, "Và tình tiết này không được công bố, nên Noah không hay biết gì về vụ án cả."

"Vâng. Còn về mấy vụ án gần đây của chúng tôi, bọn họ đã tới câu lạc bộ Beats tuần trước khi xảy ra vụ án của Noah. Họ đã gặp Shannon. Justin nhớ rằng cô ấy làm trong khách sạn. Rõ ràng họ đã

trò chuyện với nhau vài phút. Cô ấy hỏi cậu ta tên các tụ điểm ăn chơi trong khu vực, và cậu ta đã chỉ cô ấy đến Beats.”

“Vậy là chuyện cô ấy xuất hiện ở đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.” Morgan nói.

“Không.” Esposito lắc đầu. “Adam cũng đã có mặt tại câu lạc bộ tối hôm đó. Cậu ta đã uống rất nhiều rượu, nên Noah đã rời khỏi đó rất sớm để lái xe đưa cậu ta về nhà. Isaac, Justin và Chase đã ở bãi đỗ xe sau khi chuông báo cháy tắt. Họ thấy Shannon đang đi lang thang. Cô ấy không thể tìm thấy xe của mình. Họ cho rằng họ có thể lặp lại chuyện từng làm với Adele trước đây, nên tại sao họ phải bỏ qua cơ hội đó chứ? Họ lặp lại trò đồi bại đó, đưa cô ấy vào rừng, cho cô ấy uống rượu. Lần này họ chỉ bỏ một viên thuốc ngủ vào rượu của cô ấy. Nhưng cô ấy tỉnh dậy khi Isaac đang cưỡng hiếp cô ấy và hét toáng lên. Cậu ta siết cổ cô ấy. Một lần nữa họ nghĩ rằng họ hoàn toàn vô can đối với cái chết của cô ấy. Ngoại trừ chuyện khi nghe tin về sự mất tích của cô ấy, Noah bắt đầu nhìn họ bằng ánh mắt lạ lùng. Sau đó cậu ấy bắt đầu hỏi họ đã làm gì tối hôm đó sau khi cậu ấy rời khỏi câu lạc bộ.”

“Đó là lý do họ giết luôn cả Noah.”

Esposito gật đầu. “Justin nói Noah đã cho họ vào nhà tối hôm đó. Cậu ấy khó chịu vì Haley bất tỉnh ngay sau khi họ quan hệ. Ba cậu bạn kia trước đó đã thống nhất mỗi người đâm Noah một nhát, để họ đều có tội như nhau. Justin đã bỏ vào đồ uống của Haley hai viên thuốc ngủ khi còn ở trong câu lạc bộ. Họ đã lên kế hoạch dàn dựng hiện trường để đổ tội cho cô ấy, nhưng sau khi họ đâm chết Noah, cô ấy lại đứng trước cửa. Lúc đầu họ nghĩ cô ấy đang nhìn mình, nhưng sau đó Isaac phát hiện ra cô ấy đang mộng du. Họ đặt con dao vào tay cô ấy và đẩy cô ấy vào vũng máu. Cô ấy trượt chân và ngã xuống. Cô ấy run rẩy và bất tỉnh trong vũng máu. Justin nói mọi chuyện thể này hóa ra càng dễ dàng cho họ.”

“Họ đã ra tay giết cả bạn của mình để che giấu tội ác.” Morgan nói.

“Khi Haley bị bắt vì tội giết hại Noah, họ nghĩ rằng họ đã được an

toàn ở nhà." Esposito chỉ vào Morgan rồi chỉ sang Lance. "Cho đến khi hai người bắt đầu đến tìm họ để thẩm vấn. Họ thực sự lo lắng khi anh," trở lý công tố chỉ vào Lance, "nói với họ rằng cô gái đã bắt đầu nhớ ra những sự việc xảy ra đêm hôm đó. Họ không thích bị tra hỏi, hay cuộc điều tra có tiến triển, đó chính là lý do họ phóng hỏa đốt nhà của anh. Họ cho rằng nếu Morgan và công ty thám tử tư biến mất, họ sẽ được an toàn."

"Còn đám cháy đêm nay thì sao? Họ đã phóng hỏa bằng cách nào?" Morgan hỏi.

"Nhân viên điều tra hỏa hoạn cho rằng Isaac đã bắn một cái lỗ trên thùng chứa propan." Esposito nói. "Vụ nổ đầu tiên có thể là nguyên nhân gây ra cái chết của người vệ sĩ."

"Vậy tại sao họ quyết định giết Haley?" Lance hỏi. "Cô ấy đang là người gánh tội thay cho họ kia mà."

"Phải. Lúc đầu, Isaac nghĩ họ có thể khiến cô ấy trở nên điên dại." Esposito giải thích. "Cậu ta tấn công vào bộ định tuyến và thì thầm những lời lẽ mang nội dung xấu với cô ấy thông qua bộ điều khiển trò chơi. Nhưng Isaac và Chase đã quyết định nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Justin đã mất kiểm chế. Cậu ta có thể sẽ trở thành một mối đe dọa. Haley có thể nhớ ra chuyện xảy ra đêm đó. Nếu Haley và Justin đều chết thì sẽ chẳng còn nhân chứng nào cả."

"Nhưng Justin không chết." Morgan nói.

"Họ không biết điều đó." Esposito nói. "Có chứng cứ buộc tội, Justin nói quần áo của họ có dính một ít máu của Noah. Vết thương từ nhát đâm cuối cùng của Isaac gây mất máu nhiều nhất. Họ đã cố gắng giữ giày không bị dính máu. Họ thủ tiêu hung khí như quần áo và găng tay bằng cách đốt hết những thứ đó ở thanh rào chắn phía sau nhà của Isaac. Sợi lông chó màu đen mà anh chỉ ra trong báo cáo pháp y là của con chó coonhound. Bố của Isaac có nuôi vài con chó, trong đó có một con màu đen và nâu thường được ông ta mang theo trong các cuộc đi săn. Và chúng tôi phát hiện vòng cảnh báo tình trạng sức khỏe của Haley tại nhà của Isaac. Cậu ta còn giữ một chiếc khuyên tai của Adele và chiếc khăn quàng cổ của

Shannon. Các chiến lợi phẩm từ những vụ án mạng của cậu ta, tôi nghĩ là vậy.” Trợ lý công tố nhún vai. “Chúng tôi hy vọng cậu ta sẽ đồng ý nói chuyện khi cậu ta biết rằng Justin đã phản bội cậu ta.”

“Ai là người đã bắn Justin?” Morgan hỏi.

“Chase.” Esposito đáp. “Cậu ta và Isaac biết Justin gần như đã không đáng tin tưởng nữa. Justin đã nói chuyện với Chase qua điện thoại nửa giờ trước khi hai người xuất hiện cửa nhà cậu ta. Cậu ta thừa nhận cậu ta rất sợ hãi và cậu ta nói với họ rằng cậu ta không thể tiếp tục nói dối thêm nữa. Cảm giác tội lỗi khiến cậu ta vô cùng khó chịu.”

“Nhưng Isaac và Chase thì không.” Lance ném cái cốc đã hết nhãn cà phê vào thùng rác.

“Không.” Điện thoại của Esposito đổ chuông. Anh ta lấy điện thoại từ túi quần và đọc tin nhắn trên màn hình. “Họ không hề tỏ ra ăn năn hối lỗi. Isaac vẫn không nói gì cả.”

“Lũ bệnh hoạn.” Lance đưa mắt nhìn Sharp, sau đó quay trở lại nhìn Esposito. “Cảnh sát đã tìm thấy Adam chưa?”

“Thực ra là rồi.” Điện thoại của Esposito lại vang lên chuông báo tin nhắn. “Cậu ta đang trốn trong rừng, cách nhà của Eliza khoảng ba kilômét. Một cậu bạn của cậu ta đã cho cậu ta một cái lều và các dụng cụ cắm trại. Nhưng cậu ta không có máy tính, nên đó chính là lý do cậu ta chưa gửi bất cứ email đe dọa nào. Cậu ta có một số vấn đề về mặt cảm xúc. Cậu ta thừa nhận là tác giả của bức ảnh chụp Morgan bị McFarland đánh và ném đá vào kính xe của cậu. Cậu ta sẽ phải ngồi tù một thời gian vì những hành động này.”

“Rất mừng khi biết tin này.” Lance gật đầu.

“Lời cáo buộc Haley đã bị hủy bỏ chưa?” Morgan hỏi.

Eliza và Haley đang được điều trị trong cùng một căn phòng ở tầng ba của bệnh viện. Eliza phải điều trị vì đã hít quá nhiều khói. Haley có nhiều vết cứa ở dưới lòng bàn chân. Nhưng dù sao đi nữa, cả hai mẹ con họ đều đã phục hồi về mặt thể chất. Còn Haley rõ ràng đã gặp các vấn đề về mặt tinh thần trong suốt một thời gian dài.

“Rồi.” Esposito gật đầu nói. “Cô ấy sẽ được tự do.”

Nút thắt trong lòng Morgan cuối cùng đã được tháo gỡ. Haley sẽ không phải ngồi tù. Morgan và Lance đã đúng. Hy vọng rằng Sharp cũng sẽ dần bình phục trở lại.

Morgan sẽ đặt nhiều câu hỏi liên quan đến vụ án cho Esposito đến nỗi để giải đáp hết những thắc mắc đó của cô phải mất một đến hai ngày. Nhưng giờ cô đã nghe đủ rồi. Cô không thể tiếp nhận thêm thông tin nào nữa.

“Anh không định thú nhận rằng Morgan đã chứng minh anh đã kết tội sai người ư?” Lance hỏi.

Esposito nhún vai. “Do chúng ta không ra tòa nên không có ai thắng cũng không có ai bị thua cuộc cả. Tôi vẫn sẽ đưa ra lời buộc tội dành cho Isaac và Justin. Tôi sẽ báo cho hai người biết nếu tôi cần hai người ký xác nhận giấy tờ nào đó.” Esposito quay người bước đi.

Lance dõi theo bước anh ta. “Anh nghĩ là hơi quá khi đòi hỏi anh ta cảm ơn em vì em đã đưa được một người vô tội nữa tránh khỏi nhà tù, trong khi anh ta đã rất hào hứng đẩy cô ấy vào đó.”

“Em không nghĩ anh ta sẽ cảm ơn hay khen ngợi em đâu.” Morgan ăn thêm một cái bánh quy nữa. “Và ít nhất chúng ta giờ đã biết rằng anh ta không phải là người xấu.”

“Không. Không phải người xấu. Nhưng anh ta vẫn là kẻ khó ưa.”

“Anh ta đã xông vào tòa nhà đang cháy bùng bùng với anh đấy.” Cô nói với hàm ý nghi ngờ câu nói vừa rồi của anh.

“Anh vẫn có ác cảm với anh ta. Tất cả những gì anh ta quan tâm chỉ là danh tiếng, mà không hề bận tâm đến công lý.” Lance vòng một tay ra sau gáy. “Nói về những người anh không có thiện cảm và công lý không được thực thi, khiến anh nhớ ngày mai phải đốt xấp ảnh của Kieran Hart đi. Anh ước chúng ta có thể làm gì đó với cậu ta.”

“Cậu ta không phạm pháp, mà chỉ phản bội lòng tin của các cô gái mà cậu ta hẹn hò thôi. Hãy nghĩ như vậy. Thậm chí với khoản

tiền ketch xù mà cậu ta sở hữu, các cô gái vẫn nhìn thấu bản chất của cậu ta, và đó chính là lý do đến giờ cậu ta vẫn độc thân.” Cô đưa cho anh một cái bánh quy. Lần này anh nhận lấy cái bánh và ăn hết nó bằng ba miếng cắn. “Cái bánh có làm anh khá hơn không?”

“Có một chút.” Anh lấy một cái bánh nữa và sửng người. “Sharp tỉnh rồi.”

Morgan quay sang và thấy cơ thể Sharp động đậy dù cử động đó rất nhẹ. Mí mắt ông giật giật.

Sau khi gọi y tá, Lance lao vào phòng.

CHƯƠNG 46

Sharp mở hé một bên mắt ra. Ánh sáng chói lóa chiếu vào mắt ông. Ông chết rồi ư? Nếu ông chết rồi thì ánh sáng phía cuối đường hầm cũng không phải chuyện vớ vẩn nhĩ.

Nhưng nếu ông chết rồi thì tại sao ông lại cảm thấy như ai đó đang đặt cả một con tàu hỏa lên bụng mình như vậy?

Có thể ông đã không được lên thiên đường.

Ông cựa quậy, cơn đau lan khắp người khiến ông nghĩ rằng thà để bóng tối bao trùm lên ông thêm một lần nữa còn hơn.

Một giọng nói quen thuộc xua tan cơn đau: "Sharp." Ông mở mắt. Mọi thứ trước mắt ông đều nhạt nhòa. *Lance?*

Ông định nói gì đó, nhưng cổ họng ông nghẹn lại như thể chứa đầy tàn tro của đám cháy, và chỉ có một hơi thở hỗn hển. Ông chớp mắt cho đến khi mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng hơn. Lance đứng bên cạnh ông, đôi mắt màu xanh của anh đầy vẻ lo lắng.

"Ông ấy có thể uống nước không?" Lance hỏi ai đó.

Một phút sau, một cái ống hút được đặt vào miệng ông, và Sharp nhấp một ngụm nhỏ nước vào miệng. Ông ngậm ngụm nước trong miệng và nếm mùi vị của nó trước khi nuốt. Nhờ chút nước mà miệng ông không còn khô nữa, và ông hỏi: "Haley đâu?"

"Cô ấy ổn." Lance đặt cốc nước và cái ống hút xuống cái khay bên cạnh giường. "Eliza cũng ổn. Nhưng Eric đã không qua khỏi."

Sharp gật đầu khi hình ảnh về vụ nổ tái hiện trong đầu ông. Ông thì thầm: "Anh ta ở quá gần vụ nổ."

"Isaac đã bắn thủng cái thùng chứa propan."

"Isaac ư?" Sharp đã thắc mắc người đồng lõa với Justin là ai.

"Isaac, Chase và Justin là người đứng sau tất cả vụ việc này."

Sharp không thể hiểu nổi những thông tin Lance vừa cung cấp. Suy nghĩ của ông như đóng băng. Là do thuốc, có thể vậy. Ông cố gắng với cốc nước, nhưng tất cả những gì ông làm được là xòe những ngón tay của mình ra. Bất động sẽ làm cơn đau giảm đi một nửa.

Lance cho ông uống thêm một ngụm nước nữa. "Cháu sẽ kể cho bác nghe tường tận câu chuyện vào một hôm khác, còn bây giờ, trông có vẻ vết thương của bác cần được kiểm tra lại."

"OK." Sharp đồng ý. Với hơi thở nông, ông đợi trong khi y tá và bác sĩ kiểm tra tim phổi, chiếu đèn vào mắt ông, và sau đó tiêm thuốc giảm đau vào đường truyền tĩnh mạch của ông.

Ông chỉ tay vào Lance, người đang cúi sát xuống. "Haley không biết về những giọng nói đó. Họ đã tấn công bằng điều khiển trò chơi. Bọn khốn. Hãy nói với con bé."

"Cô ấy biết rồi, Justin đã nhận tội." Lance đứng thẳng lên. Sharp không kịp nói nốt. Ông nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sharp thiếp đi. Khi ông tỉnh giấc vào buổi chiều, Eliza đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường của ông, và cơn đau như một lưỡi dao đâm xuyên qua bụng thay vì một lưỡi cưa lớn. Eliza có vẻ kiệt sức, nhưng đôi mắt bà sáng hơn so với lần đầu tiên bà đến văn phòng của ông nhờ giúp đỡ.

"Haley ổn chứ?" Giọng ông nhẹ nhẹ như tiếng hỗn hển.

Eliza do dự. "Con bé sẽ ổn thôi. Em không nói dối đâu. Con bé cần một liệu pháp nghiêm ngặt sau những gì đã xảy ra với nó, nhưng ít nhất bây giờ con bé đã nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Con bé biết mình không bị tâm thần. Con bé không làm hại ai cả. Cảm ơn anh. Vì tất cả mọi thứ."

Sharp với lấy cốc nước. Ông thực sự muốn tự làm, nhưng ông đã phải bỏ cuộc khi không thể nhấc tay lên khỏi giường đến hai xăngtimét. Bất cứ cử động nào cũng khiến ông đau khủng khiếp.

"Để em giúp." Eliza ghé cốc nước vào miệng ông.

Chúa ơi, ông muốn đánh răng. Một người phụ nữ xinh đẹp đang

đứng rất gần ông, và miệng ông thì có mùi rất khó chịu.

Ông uống thêm nước. Khi đầu óc trở nên tỉnh táo hơn, ông thốt ra lời xin lỗi đã cất giấu trong lòng mấy chục năm qua. "Anh xin lỗi."

Eliza khựng lại, khuôn mặt bà đầy vẻ bối rối. "Xin lỗi ư? Vì chuyện gì cơ? Anh và hai người bạn của mình đã cứu mạng Haley. Nếu không có các anh, con bé sẽ phải ngồi tù, và kẻ giết Noah Carter đã thoát tội và ung dung ngoài vòng pháp luật. Em tin chắc là như thế."

"Vì đã hôn em." Mặc dù vẫn còn tác dụng của thuốc, ông biết rằng ông đã rất vụng về. "Từ rất lâu về trước."

"Anh không nợ em bất kỳ lời xin lỗi nào cả." Eliza lấy hai tay ôm lấy khuôn mặt ông, cái chạm tay của bà rất thật. "Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Em không biết mình muốn gì nữa. Bất kỳ mối quan hệ nào mà em bắt đầu đều sẽ là sai lầm. Anh là một trong số những người bạn thân nhất của em. Em không thể chịu được nếu giữa chúng ta có gì đó mà kết thúc không có hậu."

"Em đã chịu đủ đau thương rồi. Anh không nên tạo thêm bất kỳ áp lực nào cho em nữa." Sharp không định hôn người vợ góa của Ted. Nhưng chuyện đó cứ thế xảy đến. "Em đã bỏ đi ngay sau đó."

"Chuyện em chuyển đi cũng không phải do lỗi của anh." Bà nói. "Anh không phải là lý do khiến em phải đi. Đó là do những ký ức về Ted. Em không thể quên đi anh ấy nếu em ở lại, nơi mọi ký ức đều khiến em nhớ về anh ấy." Bà ngồi thẳng dậy, đôi bàn tay đặt trên khuôn mặt Sharp buông xuống. "Cả hai chúng ta đều bị tổn thương. Chúng ta có chung một nỗi đau. Không ai khác thực sự có thể hiểu được điều chúng ta từng trải qua. Em đã từng nói lời cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm cho em trong năm đầu tiên đó chưa nhỉ? Em đã không phải một mình đối mặt với nỗi đau đó."

Sharp cảm thấy hai má của ông nóng bừng lên. "Dù sao anh vẫn không nên hôn em."

Eliza nắm lấy bàn tay ông. "Anh biết em yêu anh mà, nhưng không phải theo cách đó."

"Anh biết." Sharp gật đầu. Vết thương bên hông ông nhói đau theo từng cơn.

“Khi đó, em cũng đã rất khó khăn khi quyết định bỏ anh lại. Anh đã trở thành chỗ dựa của em năm đó. Nhưng một điều nữa cũng quan trọng là em buộc phải tự mình đứng lên. Cả thành phố, không có ai khác có thể trông nom Haley khi em quay lại giường ngủ. Em phải thức dậy sớm mỗi buổi sáng và một mình xoay xở với công việc thường ngày. Với cuộc sống của chính mình.”

Thứ họ cùng nhau chia sẻ không phải là một mối tình lãng mạn, ít nhất đối với cá nhân bà là như vậy. Thứ họ chia sẻ chính là nỗi đau. Sharp không chắc khi đó hoặc sau này ông có yêu bà không. Nhưng sau đó, ông nghĩ rằng chuyện đó không thành vấn đề. Bởi họ đã từng đối xử với nhau rất tốt.

Eliza đứng lên. “Haley và em sẽ chuyển đến Seattle, Ở đây hai mẹ con em không còn gì nữa. Ngôi nhà đã không còn. Những ký ức về nơi này, một lần nữa, quá kinh khủng và nên được chôn vùi thì hơn.”

“Một khởi đầu mới.” Ông nói. Sau đó ông nhận ra nụ hôn của ông không phải là lý do khiến bà rời khỏi thị trấn. Eliza ra đi vì những tình huống khó xử. Đó là những gì bà đã làm.

Bà gật đầu. “Haley cần thời gian để chữa lành vết thương. Con bé không thể bình phục được khi ở đây.”

Sharp nghĩ có thể Haley cần đối mặt với những gì đã xảy ra thay vì chạy trốn khỏi nó, nhưng ông lấy tư cách gì để nói đến chuyện này chứ?

“Con bé đang ở bên ngoài. Nó muốn nói lời từ biệt với anh.” Eliza buông tay ông ra. Bà không lãng phí chút thời gian nào.

Ông gật đầu. “Chắc chắn rồi.”

Bà cúi người xuống và hôn lên má ông. “Em có nói bao nhiêu lời cảm ơn cũng không đủ so với những gì anh đã làm cho hai mẹ con em. Anh đã cứu mạng Haley.”

“Không.” Sharp chữa lại. “Là Haley đã cứu mạng anh.”

Cô đã không bỏ mặc ông. Nếu không thì ông đã bị vùi lấp dưới ngôi nhà cháy rụi rồi.

Eliza đi ra hành lang và vẫy tay. Haley do dự ở ngưỡng cửa, sau đó bước vào, mắt rưng rưng. "Mẹ sẽ cho hai chú cháu vài phút." Eliza rời khỏi phòng.

Haley đi vào căn phòng và nắm lấy bàn tay Sharp. "Cảm ơn chú rất nhiều. Cháu không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chú, chị Morgan và anh Lance không đòi lại công bằng cho cháu." Ánh mắt cô nhìn vào hai bàn tay đang giao nhau. "Cháu không nhớ nổi mặt bố cháu, nhưng cháu nghĩ bố cháu cũng sẽ rất biết ơn chú."

"Nếu bố cháu còn sống, bố cháu sẽ tự mình xử lý vụ này." Tất cả những gì ông có thể làm là một cái siết tay nhẹ với cô. "Và đừng quên, cháu đã cứu mạng chú."

"Cháu nghĩ là chúng ta đã cứu mạng nhau thì đúng hơn ạ." Haley gật đầu, cúi xuống và hôn lên má ông.

Cô đích thực là con gái của Ted.

Những cảm xúc như mắc kẹt nơi cổ họng Sharp. Ông cố gắng nuốt nó xuống. "Bố của cháu sẽ tự hào về cháu lắm."

"Cháu ước là mình vẫn nhớ mặt bố." Haley mỉm cười, đôi mắt cô long lanh nước.

Cổ họng nghẹn lại vì xúc động, Sharp chỉ có thể siết bàn tay cô thêm một lần nữa.

"Cháu phải đến Sở Cảnh sát và nói chuyện với họ thêm một lần nữa. Cháu đã cung cấp lời khai nhưng họ cần thêm thông tin."

Sharp nhíu mày. "Hãy gọi Morgan đi cùng cháu nhé."

"Vâng." Haley buông bàn tay ông ra và rời khỏi căn phòng mà không ngoái đầu lại. Cô cũng là con gái của Eliza. Điều này là một sự thật hiển nhiên. Eliza quay trở lại căn phòng và ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường.

"Em còn chưa đi sao?" Sharp đổi tư thế của hai chân, cố gắng tìm tư thế thoải mái nhất. Những cơn đau vẫn rất dữ dội. Mỗi hơi thở ngày càng trở nên khó nhọc hơn trước. Ông nên gọi y tá, nhưng ông không muốn câu chuyện giữa ông và Eliza bị gián đoạn.

"Em đã hứa với Lance em sẽ ở lại đây cho đến khi cậu ấy quay

lại.” Eliza nói.

“Anh không cần người trông trẻ đâu.” Sharp căn nhắc.

“Em đã hứa như thế rồi.” Eliza ngồi xuống cái ghế.

Y tá chạy vào phòng, kiểm tra tim phổi và tiêm một liều thuốc vào đường truyền tĩnh mạch của ông. Sharp muốn nói chuyện với Eliza cho đến khi bà rời đi. Ai biết được khi nào bà sẽ trở lại hay ông có còn được gặp lại bà nữa không. Nhưng sau vài giây, đôi mắt ông nặng trĩu tựa ngàn cân.

Eliza vừa đi ra khỏi căn phòng thì đôi mắt ông nhắm lại. Một dáng người nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa sổ. Căn phòng điều trị tích cực của ông rất bận rộn. Ánh mắt ông tập trung vào chiếc áo khoác ka ki vắt trên cái ghế cạnh giường.

Không. Ai lại để cho cô vào đây nhỉ?

Lần này, ông thực sự cảm thấy bức mình khi miệng ông có mùi thật kinh khủng. Ông sẽ không cho Olivia Cruz cầm cốc nước kia của ông. Ông sẽ chải răng của mình thật kỹ và hành động như một người đàn ông.

Nếu ông có thể đưa tay ra để nhấn nút gọi khẩn cấp. Những ngón tay của ông cào lên tấm đệm.

Chết tiệt. Không thể để chuyện xảy ra theo cách này được. Ông thật sự cảm thấy bế tắc.

“Tôi rất vui vì anh vẫn sống sót, Lincoln ạ.” Olivia đi đến bên giường bệnh. Ông có thể nghe tiếng đôi giày cao gót của cô gõ xuống sàn nhà. Miệng cô cong lên thành một nụ cười ranh mãnh. “Anh vẫn còn nợ tôi một ân huệ đấy.”

CHƯƠNG 47

Morgan cảm giác như sắp chết đến nơi, và cô vẫn chưa được uống ngụm cà phê nào. “Chúng ta đã chạy được bao xa rồi?” Cô thở hổn hển. Một buổi sáng tháng Tư lạnh giá. Các cơ bắp ở chân cô nóng ran trong khi các bộ phận còn lại của cơ thể lại lạnh cóng. Cô kéo ống tay áo trùm xuống hai bàn tay. Trong đôi găng tay, các ngón tay cô tê cóng lại. Lúc bảy giờ sáng, ánh mặt trời vẫn còn yếu ớt nên chưa thể xua đi cái lạnh giá.

Gần một tháng đã trôi qua kể từ khi cô bị thương, và cuối cùng cô đã khỏe lại để có thể tập thể dục.

“Em có muốn đi bộ một chút cho đỡ mệt không?” Bên cạnh cô, Lance gần như đi bộ. Anh mặc cái quần chạy màu đen và một cái áo hoodie màu xám bao kín cơ thể to lớn và khỏe mạnh. Anh di chuyển với phong thái của một vận động viên chuyên nghiệp.

Nhưng Morgan thì không.

Cô cảm thấy mình giống như một con hươu cao cổ trong đôi giày thể thao vậy. Một con hươu cao cổ bị què chân.

Cô hít một hơi không khí ẩm ướt của mùa xuân. “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Anh nhăn mặt. “Khoảng năm trăm mét nữa nhé.”

“Chỉ thế thôi ư?” Morgan chuyển sang đi bộ. Cô bị chuột rút phía bên cạnh sườn. Cô cúi về phía trước và ấn một bàn tay vào chỗ bị chuột rút, dáng đi của cô khập khiễng trông rất thảm hại. Cô ghét chạy vô cùng.

“Em hãy đuổi chỗ bị chuột rút ra.” Lance minh họa bằng cách giơ hai tay lên trên đầu. “Thay vì ấn vào nó.”

Cô bắt chước anh. Chỗ bị chuột rút dễ chịu hơn một chút.

Lance quay lại và đi bộ về phía Morgan. “Em không cần phải làm vậy đâu. Đó là suy nghĩ của em thôi.”

“Em biết.”

“Nâng cao sức khỏe nếu đó là điều em muốn làm, nhưng đừng có nghĩ rằng em phải làm như vậy vì anh. Em vốn dĩ đã rất hoàn hảo rồi. Anh không muốn em thay đổi bất cứ điều gì cả.”

“Nhưng em không thể theo kịp anh.” Cô thở hỗn hển. “Em chưa bao giờ theo kịp anh cả.”

“Về mặt thể chất, có thể em không bằng anh. Nhưng về mặt tư duy, em hơn hẳn anh mấy lần ấy chứ. Và trong vụ án của Haley, nếu em chạy sau anh, chúng ta có thể đều đã mất mạng rồi. Em có thể mạnh về mặt tư duy. Một người trong chúng ta phải ghi nhớ điều đó.”

Chỗ chuột rút co cứng lại. Cô dừng lại để lấy lại nhịp thở. Cô muốn luyện tập để giữ gìn vóc dáng. Giá như có thể giữ vóc dáng thon gọn mà không cần tốn nhiều công sức thì hay biết mấy.

“Có thể lần sau chúng ta sẽ thử lại vào một ngày khác, sau khi em đã uống cà phê.” Anh dừng lại bên cạnh cô.

“Em cần phải chạy xong trước khi bọn trẻ thức dậy.” Cô thở hỗn hển.

“Hãy nghỉ một chút đã.” Anh nắm lấy bàn tay cô. “Hãy thở đều nào.”

“Cái gì cơ?” Cô vén vài lọn tóc xõa xuống mặt.

Họ đã chạy dọc con đường chạy ngang qua bờ sông phía sau căn nhà của ông cô. Do căn nhà của anh đã bị thiêu rụi nên anh vẫn đang sống cùng cô. Cô chưa bao giờ muốn anh rời đi cả.

Lance nhìn vào mắt cô. “Anh yêu em.”

Cô cười mãn nguyện. “Em biết mà.”

Anh ngược mắt lên. “Em cũng yêu anh mà.”

“Phải.” Nhiều hơn so với những gì anh nghĩ.

“Đây có thể không phải là nơi lãng mạn nhất trên thế giới, nhưng đây là khoảng thời gian duy nhất chúng ta được một mình trong

ngày.”

“Phải coi sóc ba đứa trẻ khiến chúng ta hiểm khi có khoảng thời gian riêng tư.” Cô cười.

“Anh cũng biết thế.” Anh nói.

Dòng sông đang chảy bên cạnh họ. Làn nước trong veo lượn qua những tảng đá. Cây cối xung quanh họ đang đâm chồi nảy lộc, khoác lên mình bộ áo mới. Mặc dù không khí có hơi se lạnh nhưng nó đã mang trong mình hơi thở của mùa xuân.

“Và em nghĩ đây là nơi rất lãng mạn đấy.” Cô chờ đợi một nụ hôn, nhưng Lance chỉ nhìn cô với vẻ mặt trầm ngâm.

“Anh biết chúng ta chưa ở bên nhau lâu, nhưng anh biết rằng em chính là người anh tìm kiếm ngay từ giây phút đầu tiên anh gặp em. Anh muốn có em ở bên trong suốt quãng thời gian còn lại của cuộc đời mình. Anh yêu em và những đứa con của em và tất cả những gì liên quan đến gia đình em. Anh chưa từng cố gắng thay thế vị trí người cha của ba đứa trẻ, nhưng anh hứa anh sẽ cố gắng hết sức để trở thành người chồng, người cha tốt.”

Chồng ư?

Anh đang cầu hôn cô ư? Hơi thở của cô mắc nghẹn nơi cổ họng.

Nét mặt anh trở nên nghiêm túc. “Khi người công tố viên New Jersey gọi cho em, lúc đầu, anh không muốn trở thành lý do khiến em từ chối lời mời của anh ta, nhưng bây giờ anh không còn quan tâm chuyện đó nữa. Anh yêu em và anh muốn được ở bên em, nhiều hơn so với cái gọi là lòng kiêu hãnh ngu ngốc của mình.”

“Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tìm được tình yêu thêm một lần nữa.” Morgan thấy tim mình xốn xang. “Bây giờ em đã tìm được, với anh, em sẽ không từ bỏ vì bất cứ lý do gì. Với em, chẳng có công việc nào trên đời này có thể so sánh được với anh. Anh khiến em rất hạnh phúc. Anh là ưu tiên hàng đầu của em, bất kể anh có muốn vậy hay không. Anh sẽ phải chấp nhận điều đó.”

“Anh nghĩ anh có thể làm được.”

Cô đặt hai bàn tay mình lên đôi vai anh. “Có quá nhiều lý do em

không muốn đi phỏng vấn cho công việc đó. Anh là một trong số đó. Em yêu anh. Nhưng em cũng muốn mình tự làm chủ công việc của mình. Khi em không phải giải quyết vụ án nghiêm trọng, em có thể ở nhà mỗi tối với bạn trẻ. Các công tố viên thì phải làm việc cả ngày lẫn đêm. Em sẽ không thể có nhiều thời gian cho bọn trẻ được. Em cũng không muốn bỏ mặc ông nội. Ông đã chăm sóc em từ bé đến giờ. Giờ là lúc ông cần em. Giờ là lúc em phải chăm sóc ông. Thêm nữa, đây là nơi những đứa con của em sống. Chúng đã trải qua một sự thay đổi lớn trong đời rồi. Em không muốn bắt chúng phải phiêu bạt tới một nơi khác nếu không vì một lý do cực kì chính đáng. Và em còn muốn sống cùng anh nữa. Em muốn chúng ta cùng làm việc với nhau.”

“Chúng ta phối hợp với nhau rất ăn ý.”

“Đúng vậy.” Cô ôm lấy khuôn mặt anh. Những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má cô. “Nhưng cho dù anh không phải là lý do duy nhất giữ chân em ở lại Scarlet Falls, thì em cũng sẽ không bao giờ rời đi. Em sẽ không bao giờ bỏ lại anh. Anh khiến cuộc sống của em trở nên trọn vẹn hơn.” Và cô không thể ngờ rằng cô lại có cơ may gặp được anh.

“Nếu thế thì...” Lance quỳ một gối xuống và lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ túi quần. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương được gắn trên lớp vải nhung màu đen. “... Hãy lấy anh nhé. Anh muốn mỗi sáng tỉnh giấc được thấy em bên cạnh trong suốt quãng đời còn lại của mình.”

Trước đó, họ đã nói về sự cam kết và bản chất nghiêm túc của mối quan hệ của họ, thế nên lời cầu hôn của anh không có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng cô vẫn không ngờ được mọi chuyện lại xảy ra vào sáng nay. Trong lòng cô lâng lâng vì vui sướng. Đầu tóc cô có bù xù, cô không trang điểm, hay cô còn đang ướt đầm mồ hôi cũng chẳng sao.

Cô đã gặp được một người đàn ông tốt, người mà cô tin yêu, người chấp nhận trách nhiệm làm cha của ba đứa trẻ mà không hề ngần ngại. Sao cô có thể may mắn đến vậy?

“Vâng. Em đồng ý.” Cô không biết cô đã làm gì mà cuộc đời lại ban tặng cho cô cơ hội tìm được tình yêu thứ hai trong đời, nhưng cô sẽ không lãng phí thời gian để tuột mất cơ hội này. Cuộc sống này ngắn ngủi lắm và đầy rẫy những điều không chắc chắn. Cô sẽ nắm lấy cơ hội của mình và cố gắng nắm giữ nó bằng mọi sức lực.

Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, và cô đỡ anh đứng lên. Lance vòng tay qua eo cô, kéo cô sát lại gần anh, và đặt lên môi cô một nụ hôn thật dài.

Cô đáp lại nụ hôn của anh. “Anh có chắc chắn với quyết định này của mình không? Cuộc sống của em là một đồng hồ đếm ngược.”

“Nhưng đó là một đồng hồ đếm ngược đáng yêu.” Anh vòng tay qua vai cô và họ quay người lại. “Không phải một kiểu đồng hồ đếm ngược nào đó. Anh cũng đang suy nghĩ, sau khi ngôi nhà của anh được xây lại, anh sẽ bán nó đi. Chúng ta có thể dùng số tiền đó để sửa sang lại căn bếp và có thể xây thêm một phòng ngủ lớn cho ngôi nhà của em.”

“Về cơ bản, đó là nhà của ông. Nhưng em nghĩ ông sẽ đồng ý với kế hoạch của chúng ta thôi. Chúng ta có thể sử dụng thêm không gian mà.”

“Với ba cô con gái trong ngôi nhà, có thể chúng ta sẽ cần xây thêm một phòng tắm nữa đấy. Các cô bé sẽ sớm trở thành thiếu nữ.”

“Thời gian trôi nhanh như cái chớp mắt vậy.” Morgan dựa vào vai anh. “Nhưng em không biết môn chạy này có thực sự phù hợp với em không. Có lẽ em nên thử tập yoga.”

Anh cười phá lên. “Kế hoạch này nghe hay đấy.”

Họ đi lên cầu thang và vào trong nhà. Morgan khựng lại. Ánh mắt của Gianna, ông nội, và cả ba cô con gái đều đổ dồn vào Lance, tỏ vẻ thăm dò đầy thích thú. Sharp cũng có mặt đó, trên tay ông đang cầm một túi bánh màu trắng và một chai rượu sâm banh.

Mọi người đều biết vụ cầu hôn ư? “Ồn cả chứ?” Sharp hỏi. “Cô ấy đồng ý chứ?”

“Cô ấy đồng ý.” Lance siết chặt cô.

“Hoan hô!” Sophie chạy tới bên họ và nhảy phốc lên người Lance.

Anh buông Morgan ra và đỡ lấy cô bé.

“Chú sẽ là bố mới của chúng cháu.” Cô bé hét lên, hai tay và hai chân cô bé quặp lấy người anh.

Mia và Ava ôm lấy hai chân anh, và Lance ngồi xổm xuống để nhắc hai cô bé lên.

Gianna lau nước mắt. “Tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng. Chúng ta sẽ uống mimosa.”

“Hãy làm cả thịt muối nhé.” Ông nói khi mở cái túi Sharp mang tới. “Cậu mua bánh rán hả?”

Sharp cười toe toét. Ông chưa thể chạy ma-ra-tông, nhưng ông đang dần phục hồi và khỏe hơn từng ngày. “Đôi khi cũng cần phải phá lệ chút chứ.”

Morgan tự lấy một cái bánh rán cho mình. “Đúng vậy.”

Lance thả ba cô bé xuống. Gianna mang một khay đựng các ly rượu sâm banh tới. Cô đưa cho ba cô bé ba ly nước cam. Cô đã chuẩn bị từ trước.

“Mọi người biết vụ này từ bao giờ thế?” Morgan lấy một ly rượu từ cái khay.

Gianna đỏ mặt. “Từ hôm qua.”

“Anh muốn hỏi mấy cô nhóc trước.” Lance lấy một ly rượu. “Anh muốn chắc chắn rằng ba cô nhóc này có đồng ý cho anh lên chức cha dượng không.”

“Chúng con đồng ý ạ.” Sophie nhảy tưng tưng.

“Các con đồng ý hơi sớm đấy. Nếu mẹ nói không thì sao?” Morgan xoay bàn tay lại để ngắm nhìn cái nhẫn của mình.

Ngước mặt lên, Sharp lấy một ly rượu. “Cháu sẽ không bao giờ nói không đâu.”

“Bác nói đúng.” Morgan vòng tay qua eo của Lance. Hai năm trước, cuộc sống của cô như sụp đổ hoàn toàn. Cô chưa từng nghĩ hạnh phúc sẽ lại mỉm cười với mình. Nhưng giờ đây, mọi thứ đều trở

thành có thể.

Lance cùng ly với Morgan. “Chúc mừng chúng ta. Chúng mừng tất cả chúng ta.”

“Hoan hô! Chúng ta sẽ trở thành một gia đình.” Sophie đập cái cốc của mình vào cốc của Ava rất mạnh. Nước cam tung tóe trên sàn nhà. Những chú chó vội chạy tới liếm hết nước cam trên sàn. Morgan vướng phải con Snoozer, và Lance đỡ được cô trước khi cô ngã nhào xuống.

Gianna túm lấy cái khăn lau bát và dọn dẹp đồng hỗn độn.

Kéo Morgan ra khỏi đồng hỗn độn đó, Lance hôn lên môi cô.

“Anh vẫn giữ nguyên quyết định của mình chứ?” Cô cười.

“Trong đời mình chưa có chuyện gì anh chắc chắn như chuyện này.” Anh đáp.

Cả Morgan cũng vậy. “Cuộc sống ở đây giống như cơn giông bão vậy.”

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn nữa. “Nhưng nó sẽ không bao giờ vô vị.”

HẾT

LỜI CẢM ƠN

Như mọi khi, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến người quản lý của tôi, Jill Marsal, và tới toàn bộ nhóm cộng sự của tôi tại Montlake Romance, đặc biệt là biên tập quản lý, Anh Schluep và biên tập phát triển, Charlotte Herscher.

Ngoài ra, tôi muốn gửi lời cảm ơn đặc biệt tới những người bạn của tôi, là các nhà văn: Leanne Sparks, Rayna Vause, và Kendra Elliot vì sự động viên kịp thời của họ trong việc giúp đỡ tôi hoàn thành cuốn sách này.

1. [CHƯƠNG 1](#)
2. [CHƯƠNG 2](#)
3. [CHƯƠNG 3](#)
4. [CHƯƠNG 4](#)
5. [CHƯƠNG 5](#)
6. [CHƯƠNG 6](#)
7. [CHƯƠNG 7](#)
8. [CHƯƠNG 8](#)
9. [CHƯƠNG 9](#)
10. [CHƯƠNG 10](#)
11. [CHƯƠNG 11](#)
12. [CHƯƠNG 12](#)
13. [CHƯƠNG 13](#)
14. [CHƯƠNG 14](#)
15. [CHƯƠNG 15](#)
16. [CHƯƠNG 16](#)
17. [CHƯƠNG 17](#)
18. [CHƯƠNG 18](#)
19. [CHƯƠNG 19](#)
20. [CHƯƠNG 20](#)
21. [CHƯƠNG 21](#)
22. [CHƯƠNG 22](#)
23. [CHƯƠNG 23](#)
24. [CHƯƠNG 24](#)
25. [CHƯƠNG 25](#)
26. [CHƯƠNG 26](#)
27. [CHƯƠNG 27](#)
28. [CHƯƠNG 28](#)
29. [CHƯƠNG 29](#)
30. [CHƯƠNG 30](#)
31. [CHƯƠNG 31](#)
32. [CHƯƠNG 32](#)
33. [CHƯƠNG 33](#)
34. [CHƯƠNG 34](#)
35. [CHƯƠNG 35](#)

- 36. [CHƯƠNG 36](#)
- 37. [CHƯƠNG 37](#)
- 38. [CHƯƠNG 38](#)
- 39. [CHƯƠNG 39](#)
- 40. [CHƯƠNG 40](#)
- 41. [CHƯƠNG 41](#)
- 42. [CHƯƠNG 42](#)
- 43. [CHƯƠNG 43](#)
- 44. [CHƯƠNG 44](#)
- 45. [CHƯƠNG 45](#)
- 46. [CHƯƠNG 46](#)
- 47. [CHƯƠNG 47](#)

Nachos là một món nhẹ từ phía bắc Mexico. Món ăn này bao gồm bìm bìm tortilla và pho mát, và thường được phục vụ làm món ăn nhẹ.

Cosmopolitan hay gọi tắt là Cosmo, là cocktail làm từ vodka, triple sec, nước ép nam việt quất và nước cốt chanh xanh. Đây là một loại cocktail nổi tiếng, không quá ngọt cũng không quá chua.

Bệnh Addison, còn có tên suy tuyến thượng thận nguyên phát hoặc suy thượng thận, là một dạng rối loạn xảy ra khi tuyến thượng thận hoạt động không hiệu quả và sản xuất không đủ lượng hoóc-môn cần thiết.

Doctor Who là một series phim truyền hình khoa học viễn tưởng của Vương quốc Anh do đài BBC sản xuất, bắt đầu phát sóng từ năm 1963.

Randolph là tên của một quận nằm ở tiểu bang Bắc Carolina. Quận lỵ đóng ở Asheboro.

Hạt là đơn vị hành chính và chính trị nhỏ thuộc bang.

Albany là thủ phủ của tiểu bang New York và là quận lỵ của quận Albany.

Tylenol là một nhãn hiệu thuốc tại Mỹ, có chứa Paracetamol, là một loại thuốc có tác dụng hạ sốt và giảm đau.

Cortisol là một loại hoóc-môn được sản sinh bởi một bộ phận nằm trên vỏ thượng thận (thuộc tuyến thượng thận). Đây là hoóc-môn vô cùng quan trọng và được xem là hoóc-môn chống stress.

Tên một võ sĩ quyền anh không có thật, nhân vật chính trong loạt phim Rocky.

Là loại quần dài được thiết kế nhiều túi rất tiện lợi khi mang theo nhiều đồ.

Ảnh minh họa

Tên ngọn núi nằm ở phía Đông Bắc New York, Mỹ.

Viết tắt của cụm từ *Do It Yourself*, nghĩa là *tự tay làm lấy*.

Target Corporation là một nhà bán lẻ lớn tại Mỹ.

Gatorade là một thức uống tăng lực cho người tham gia thể thao, có chứa chất điện giải bù nước nhưng cũng có chứa lượng đường cao.

Jack Đồ tể là tên gọi được biết đến nhiều nhất của một kẻ giết người hàng loạt không xác định, được coi là đã hoạt động trong khu vực nghèo khó trong và xung quanh vùng Whitechapel của London vào năm 1888.

Jackson Pollock (1912 - 1956) là một họa sĩ vẽ tranh trừu tượng người Mỹ, nổi tiếng với kỹ năng vẽ nhỏ giọt.

Rượu triple sec (vỏ cam) là sự kết hợp hương vị cam tự nhiên và đường mía tinh khiết, tạo ra loại rượu cay cay thơm thơm hương vị vỏ cam.

Tu viện Downton là một địa điểm trong bộ phim cùng tên (*Downton Abbey*). Bộ phim mô tả cuộc sống của gia đình quý tộc Anh và những người hầu vào thời đó. Cuộc sống diễn ra trong một lâu đài lớn có điền trang, nhưng nó cũng thể hiện như một mô hình thu nhỏ của xã hội đương thời, nên có tính chất đóng kín như một tu viện.

Rottweiler hay còn gọi là rôt hoặc rotti là một giống chó có nguồn gốc từ Đức được dùng như loại chó chăn gia súc nhưng thường được huấn luyện để trở thành chó nghiệp vụ.

Ảnh minh họa

Pigpen là một nhân vật trong bộ truyện tranh Peanuts của Charles M. Schulz. Mặc dù đáng yêu nhưng ngoại trừ những dịp hiếm hoi, cậu là một cậu bé cực kỳ bẩn thỉu và trên người luôn có một đám bụi bẩn và thu hút lũ bọ.

Các rối loạn phân ly tiến triển do hậu quả của việc thất bại trong sự thống nhất về tri giác, ý thức, trí nhớ và nhân dạng với nhau.

Chai cháy, hay còn gọi là chai xăng chống tăng, bom xăng, bom dầu, và được biết tới với cái tên lóng là cocktail Molotov, hay bom Molotov, là một loại vũ khí gây cháy đơn giản có thể được sản xuất hàng loạt với chi phí thấp.

Han Solo là một nhân vật trong loạt phim *Chiến tranh giữa các vì sao*.

Luke Skywalker là một nhân vật hư cấu và là nhân vật chính trong bộ ba phim gốc của loạt sử thi không gian *Chiến tranh giữa các vì sao*.

Nhân vật phản diện trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao* - trùm tội phạm Jabba người Hutt khổng lồ.

Pinot noir là giống nho sản xuất rượu vang đỏ đặc trưng của Burgundy (Pháp) hiện đã được phát triển (và được nghiên cứu kỹ lưỡng) tại các vùng sản xuất rượu vang ở nhiều nơi trên thế giới.

Ambien là một loại thuốc an thần, chứa hoạt chất chính là Zolpidem có tác dụng cân bằng các chất trong não có liên quan đến giấc ngủ. Từ đó, thuốc giúp bệnh nhân giải quyết các rối loạn giấc ngủ.

Chó săn gấu mèo màu nâu đen. Đây là một giống chó săn lớn, mạnh mẽ chuyên dùng để săn gấu mèo. Chúng thuộc giống chó săn mũi, chuyên đánh hơi con mồi.

Ảnh minh họa

Là một thức uống làm từ rượu vang và nước cam.